

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
DREAMS
of
BROKEN
KINGS

A FAE GUARDIANS NOVEL

LANA PECHERCZYK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KIRIK KRALLARIN RÜYALARI

LANA PECHERCZYK

Telif Hakkı© 2021 Lana Pecherczyk
Tüm hakları saklıdır.

Kırık Kralların Rüyalari ASIN: B0876S1N64

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © Lana Pecherczyk 2021
Kapak tasarımı© Lana Pecherczyk 2021

www.lanapecherczyk.com

İÇİNDEKİLER

Harita

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Sonsöz

Sırada ne var?

Kıskançlık Önizlemesi

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Yazar Hakkında

Ayrıca Lana Pecherczyk tarafından

[Elphyne'in daha büyük bir haritasını indirmek için buraya tıklayın](#)

PROLOJE

T Çocuk, annesinin fıskiye den su serpintileri çıkarmasını harikulade gözlerle izledi. Bir dalgalanma Görünmez manası -sihri- bedeninden çıkıp bahçe fıskiyesine girerek suyla birlikte şekiller oluştururken enerji dilini karıncalandırdı. Önce bir denizatı fıskiye nin akışında zıpladı. Sonra, bir havai fişek patlaması suyu çalkaladı. Atları, sinek kuşlarını ve uçan kuturileri ekledi. Küçük su perileri sevinçle ciyakladılar ve ellerini çırparak her yere ince bir sis püskürttüler.

Çocuğun annesi, birçok fae'nin görmek için hayatlarını adadığı o çarpık gülümsemeyle ona döndü. Uzun, parlak siyah ve kahverengi saçlarını savurduğunda önünde diz çökmüşlerdi. Kırmızı dudaklarını öpmeye çalışmışlardı ama o her seferinde yanağını çevirip uzaklaşmıştı. Ona, oğluna dönecekti.

Annesi sihrini değiştirdi. Sulu gösteri çeşmeden sıçradı ve yakındaki bitkilerin yaprakları boyunca dans etti. Su atı dörtnala koştu ve kişnedi. Sprite'lar geniş bahçeleri boyunca alayı takip ettiler, arkalarında sulu sislerini bıraktılar ve her yüzeyi güneşte mücevher gibi parlayan damlacıklarla kapladılar.

"Sıra sende aşkım," dedi. "Mananı suya gönder ve bir şekil yap. Ama eğlenceli olsun. Neşe olduğunda herkes daha iyi çalışır."

Manasını kontrol altına aldı ve bir hortumdan akan su gibi akıp gitmesi ihtimaline karşı kendini enerji dalgasına karşı çelikleştirdi. Mana

İçindeki Kuyu'nun depolarından hevesle akıyor, dolunaydaki gelgit gibi çağrılarını karşılamak için yükseliyordu. Her zaman bilincinin yüzeyinin altında oturan iç kurdu canlandı. Ay hakkındaki düşünceleri hoşuna gitmişti. İki ayaklıdan dört ayaklıya dönüşmek ve ormanda koşmak, toprakta yuvarlanmak, hatta belki de yol boyunca perilere dişlerini geçirmek istiyordu. Dans edip ışıldadıkça daha da lezzetli görünüyordı.

Ve acıkmıştı.

Annesi konuştuğunda, dişlerinden kurt gibi bir hırıltının titrediğini fark etti.

"Sevgi," diye mırıldandı annesi, elini onun dağınık saçlarında gezdirirken. "Öldürmeden önce iyilik."

"Ama anne," dedi. "Ben de oynamak istiyorum."

Çarpık gülümsemesi genişledi ve onu güneşten daha fazla ısıttı. "Biliyorum ve öğreneceksin de ama hayvani dürtülerini kontrol etmeyi öğrenmelisin. Kurdun senin bir parçan olduğunu hatırlamalısın, tam tersi değil. Sen atalarının toplamından daha fazlasısın. Bu çok önemli. Anlıyor musun?"

Asık suratla başını salladı. Ona her zaman kurdunu kontrol etmesi konusunda ders verirdi. O bir sorun görmüyordu. Kurdu oyun oynamayı severdi. Annesi her zaman eğlenmekten bahsederdi. Neden ikisinin aynı şey olduğunu göremiyordu?

Onu omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine derin derin baktı. Gülümsemesi azaldı ve ifadesi .

"Bazıları için eğlenceli olan, diğerleri için eğlenceli değildir. Sprite'lara bak hayatım, ne yapıyorlar?"

Bıkkın bir halde ellerini havaya kaldırdı. "Oynuyorum."

Çenesini, zıplayıp hopladıkları, yapraklarını parıldayan derelerle yıkadıkları bir bitkiye doğru çevirdi.

"Yakından bak, aşkım."

Su, altındaki yumuşak torfun üzerine damlayarak onu besliyordu.

"Bahçemizi suluyorlar!" diye haykırdı.

Sırıttı. "Peki itaat etmelerini istemek için gücümüzü kullansaydık ne yaparlardı?"

"Biz gidene kadar çeşmede saklanırlardı." O biliyordu. Bir keresinde kurt formunda beklemişti, hırlayarak ve suya saldırarak. Bütün gece ve gündüz beklemişti ama yine de ortaya çıkmamışlardı.

Bir kurdun uzun uzun uluması havayı yırttı ve annesinin gülümsemesi kayboldu. Ulumanın alışılmadık bir şey olduğunu düşünmüyordu. Ne de olsa kurt değiştirenlerin yaşadığı bir köyün yakınlarında yaşıyorlardı. Ama annesi ona döndü, gözleri panikten kocaman ve kapkara olmuştu.

"Saklan. Antrenman yaptığımız yere." "Anne?"

Onu bahçeden çıkarıp küçük kulübeye doğru götürdü. "Acele et. Daha hızlı."

Gözyaşları gözlerini yakarken sendeledi. "Canımı yakıyorsun anne." Cevap yok.

Onu oturma odalarına götürdü, bir halının yerini değiştirdi ve ahşap kalaslardaki kapağı kaldırdı, ardından küf kokusu ve kirle dolu karanlık sürünme boşluğuna girmesi için onu teşvik etti.

Atlar evlerinin önündeki yolu aştıkça gürleyen toynak sesleri daha da arttı. Ulumalar ensesindeki tüm tüyleri diken diken etti. İçgüdülerini bu çağrıyı biliyordu. Bu bir avın çağrısıydı. Kan için.

"Acele et."

"Kim o, anne?"

Onu yere yatırdı ve sonra diz çöktü, parmaklarının tersiyle çenesini okşarken gözlerinde bir teslimiyet vardı. Boynundan sarkan kalp şeklindeki kolye, pençeye benzer bir çizik bırakarak yere sürtündü.

"Nasıl çalıştığımızı hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Ses yok. Kurdum davetsiz misafirlerin kokusunu alana kadar dışarı çıkmayın."

"Çok naziksin," dedi vurgulayarak ve ardından vücudunu pamuk gibi saran bir büyü yaptı. "Cesursun. Ve buna değersin. Anlıyor musun?"

"Anne?" boğazı daraldı. "Korkuyorum."

"Hareket etme aşkım, yoksa büyü bozulacak ve seni koklayacak."

"Kim?"

Gözlerine soğuk bir kasvet girdi. "Baban."

Kapağı kapattı ve onu boğuk karanlığın soğuk kesinliğiyle kucakladı.

Yerine itilen halının hışırtısını ve ön kapının patlamasını zar zor fark etti ama çığlıklar başladığında, sönümlene büyüsünü delip geçtiler. Kalbinin gümbürtüsünü sakinleşmeye zorladı ve dinledi.

"Benden saklanamazsın." Yüksek, gür bir erkek sesi. "Ben artık tüm Seelie'lerin kralıyım."

"Saçlarınızı altın rengine boyayabilir, şatafatlı kıyafetler giyebilir ve candan bir şatoda yaşayabilirsiniz ama altındaki çürümüşlük kokusunu gizleyemezsiniz. *Her zaman* hatırlayacağım."

Sessizlik çocuğun sinirlerini bozdu.

Çatlak. Etin ete çarpması gibi. *Güm*. Döşeme tahtalarına bir şey düşmüş. Annesi.

Sesi çıkmadı, nefesinin titremesine rağmen acı çığlığı atmadı.

Çocuk yüzünü kaldırıp kenardan süzülen bir ışık huzmesine baktı. Annesi halıyı düzgün bir şekilde düzleştirmeyi başaramamış olmalıydı. Daha fazla hareket edemeyecek kadar korkarak içeri baktı ve ciğerlerindeki nefesi durdurmaya çalıştı. Şüphesiz davetsiz misafir kalbinin atışını duyacaktı.

Botlar ve pençeler ahşap zemini çiğnerken bulanık şekiller ve gölgeler hareket ediyor, her adımda çatlaklardan toz ve kum silkeliyordu. Çocuğun başının üzerinde durana kadar daha yüksek ve daha yüksek sesle. Boğazına bir inilti takıldı.

"Çocuk nerede?" diye sordu Kral, sesi düz ve soğuktu.

Annesi sessizdi.

Yukarıda bir şey kaydı. Kurtlar hırladı. Pençeler ahşap zemini tırmaladı.

"Sana son kez soruyorum, çocuk nerede?"

"O senden on kat daha fae, on kat daha ruhlu ve on kat daha kral ."

"Her yeri arayın. Çevrilmemiş taş bırakmayın," diye gürledi Kral. Sonra sesi daha yakınlaştı, daha sessizleşti. "Ve sen yine de on kat daha fazla fahişe olacaksın."

Ardından gelen boğulma sesi çocuğun kalbini kırdı. Ama bu anın alıştırmalarını yapmış, bu döşemelerin altında kalmış, ne olursa olsun hareketsiz ve sessiz kalmıştı. Dişlerin eti parçalama sesi ne olursa olsun. Yüzüne damlayan ılık sıvının verdiği his ne olursa olsun. Gözlerini sıkıca kapadı ve taze yağmurun hissini hayal etti. Patilerinin altındaki ıslak çalıları. Ormanın kokusunu. Vahşi doğanın çağrısını. Kuzenleriyle taklalar atmayı. Yusufçukları ısırması. Bugün, oynayan sprite'ları da ekledi. Sudaki neşelerini. Onu da nasıl çağırdığını.

Son ayak sesi kesilinceye, kurt kokusu azalınca ve damlama sesi yükselinceye kadar annesinin son sözleri, son nefesinin tıslamasıyla dışarı çıktı. "... *nazik... cesur... buna değer.*"

CHAPTER 1

A Kalın kirpiklerle örtülü kehribar gözler, soğuk ve kirli yatak odasının karşısından Ada'ya bakıyordu. Bir adamın aynı anda hem melek hem de şeytan gibi görünmesi mümkün olmamalıydı,

Ama işte oradaydı, günah ile mucize arasında bir yerde arafta kalmıştı. *Ne kadar çarpıcı özellikler.* Uzun boylu, kaslı ve heykelsi bir kemik yapısına sahipti ama yumuşak, duygulu dudakları vardı. Kahverengi saçları bile olağanüstüydü. Orta uzunluktaki saçlarının her bir ucu bir ressamın boya fırçası gibi siyah mürekkebe batırılmış gibiydi. Dışarıdan bakıldığında bir başyapıttı. Mükemmel olmalıydı. Ama Ada daha yakından baktıkça tuvalindeki çatlakları fark etti. Her şey yolunda değildi.

Her şey onun kırpmayan gözleriyle başladı.

Yaralı, vahşi hayvanlarla yeterince uzun süre çalışınca kötü muamelenin tanıdık işaretlerini fark etmek kolaydı. Eski acı. Teslimiyetin ruhu ezen boşluğu. Boynundaki eski yaraların üzerine yeni yaralar. Bu adam acı çekmişti. İşkence görmüştü. Umudunu yitirmişti.

Aklının hâlâ yerinde olup olmadığı ise başka bir hikâyeydi.

Tek kelime etmemiş, bir santim bile kıpırdamamıştı ama Ada onun da bir zamanlar rehabilite ettiği hayvanlar kadar vahşi ve kaygısız olduğunu hissetmişti. Şimdi ise ipin ucundaydı. Birden patladığında yolunun üzerinde olmamayı umuyordu.

Sersemlemiş bir halde uyanışından bu yana geçen beş dakika boyunca olduğu gibi, yakıcı niyeti sadece ona kilitlenmişti.

Eski yatağın yanındaki yerde karanlık ve yapışkan bir şeyin kusmuğu .

Ona yardım etmek için ayağa kalkmadı. En ufak bir sempati mırıldanmadı. Sadece bakmaya devam etti.

O bir kaçık. Kesinlikle.

Keten giysisi de en az onunki kadar tuhaftı ve her zamanki haki pantolonuyla yıpranmış tişörtünden ziyade doğal malzemelere tapan bir tarikata daha uygun görünüyordu. Biri onu giydirmiş olmalıydı çünkü buraya geldiğinde üzerinde bu basit kıyafet yoktu... kaşları çatıldı. Buraya gelmeden önce ne yapıyordu? Clarke'ın dairesinin dışına çıkıp şaşkın yüzünü Vegas'ta yağan kara kaldırmaktan başka bir şey hatırlamıyordu.

Bu küçük mucize ya da lanet, nasıl baktığınıza bağlı olarak, dünyanın dört bir yanına düşen ve insanlığı mahveden bombaları akıllarından çıkarmıştı. Vegas gibi hayatta kalan şehirler, nükleer kış televizyondaki hava durumu sunucusunu şaşırtan bir hızla dondurucu bir battaniye gibi çöktüğünde, serpinti içinde normalliği bulmak için çabalıyordu. Sıcaklık düşüşü o kadar hızlı olmuştu ki Bellagio fıskiyeleleri uçuşun ortasında donmuştu. Ve sonra kar yağdı... ve sonra...

Ada bundan sonra ne olacağını anlamakta zorlandı.

Uyuşturulmuş muydu? Panik kıvılcımları göğsünü sıktı, nefesini hızlandırdı. Bu yüzden mi hastalanmıştı? Arkadaşları Clarke ve Laurel neredeydi? Onunla birlikte bahçedeydiler, kara bakıyorlardı.

Sessiz adam, sanki yüzünde cebir denklemlerinin yazılı olduğu bir liste varmış gibi ona baktı.

"Bütün gün bana bakacak mısın, yoksa buraya nasıl geldiğimizi anlatacak mısın?" diye sordu.

Koyu renk kirpikleri kırıştı ve sonra sanki onun zihninin içini görebiliyormuş gibi bakmaya devam etti. Kadın ürperdi.

Tanrım. Bu delilikti.

Başını çürümüş yatağa dayadığı için iğrenerek yüzünü buruşturdu. Neyse ki yerinden kimıldamıştı ve şimdi köşede oturuyordu, ellerini dizlerine dolamıştı, çıplak ayakları tozlu zemindeydi.

O uyurken, birisi sağ kolunun etrafına garip, parlayan mavi bir desenle karanlıkta parlayan mürekkep dövmesi yapmıştı. Onuncu kez izlerini ovuşturdu. Kesinlikle dövme yapılmıştı. Kesinlikle parlıyordu, sanki altından yaz denizinin akıntısı geçiyormuş gibi. Keşke ona yaz sıcaklığını verseydi. Soğuk hava kemiklerine sızarken vücudunu bir ürperti sardı.

"Doğru." Ayağa kalktı ve kendini hızlıca ovaladı. "Eğer yardım etmeyecekseniz, buradan çıkmanın yolunu kendim bulurum."

Tıpkı her zaman yaptığı gibi. Bir kahramanın ortaya çıkmasını beklemenin faydası yoktu. Göğsündeki tanıdık bir sızı ona bu gerçeği ilk kez öğrendiği zamanı hatırlattı - annesinin eve yiyeceklerle gelmediği ilk zamanı - ama kök salmadan önce anıyı bir kenara itti. Bunun için zamanı yoktu.

Kadın ayağa kalkar kalkmaz, adam uzun bedenini açarak yankılandı ve onu sıkıştıracak ve odadaki havayı emecek bir yüksekliğe kadar doğruldu.

Ürkütücü.

Bir silah aradı ama... başını eğdi ve onu inceledi. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de ondan bir düşmanlık *hissetmiyordu*. İçgüdülerini hiçbir zaman yanlış bir yola sapmamıştı ve onu birden fazla kez hayatta tutan tek şey de onlardı. Vahşi doğada yürüyüş yaparken, yiyecek ararken ya da bilmediği bir arazide yol alırken sezgilerine güvenmeyi öğrenmişti. Ve şu anda, ona bu adamın bir tehdit olmadığını söylüyordu.

Ama o da yardımcı

olmuyordu. "Ben Ada," diye

söze girdi.

Kaşları çatıldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Konuşabiliyor musun?"

Yavaşça başını salladı.

"Adın ne senin?"

Kehribar rengi gözleri odanın içinde gezindi. İrkildi ve boynunun kalın sütununun etrafındaki mavi gizemli işaretleri kaşıdı. Kırmızı yaralar bir süredir kaşındığını gösteriyordu. Bu mavi işaretler her neyse, onunla aynı fikirde değildi. Kollarının altındakiler gibi değillerdi.

"Adın ne?" diye tekrar sordu.

"Bilmiyorum."

Sesi derin ve bal gibi pürüzsüzdü. Muhteşem yüzü ve mükemmel vücuduyla uyumluydu. Eğer bu ürkütücü tereddütünü kaybederse, hiçbir kadının onun cazibesinden kurtulamayacağını hayal ediyordu.

"Nasıl bilmezsin?"

"Çünkü bilmiyorum," diye tersledi, sesini derinleştiren belli belirsiz bir hırıltıyla. Ada irkildi.

Yaralı hayvan. Dikkatli olun.

Avuçlarını havaya kaldırdı. "Sadece soruyordum."

Başka tarafa baktı. Gerçi bu odada bakacak pek bir şey yoktu. Sadece tırmanılamayacak kadar küçük, yüksek bir pencere vardı. Yine de ince, lekeli tavanı kırabilirdi. Yerde çöpler vardı ama kullanabileceği bir şey yoktu. Kırık tahta parçaları, birkaç dal ve sanki içeride bir kuş yuva yapmış gibi birkaç tüy. Sızan yağmurdan biriken nemli su birikintileri.

"Belki de bu o kilitli oda senaryolarından biridir," diye mırıldandı kendi kendine. "*Testere*'yi görmüştüm. Bir Mad Max manyağı bizi buraya koydu, beni uyuşturdu, anılarını aldı ve üzerimize garip tarikatçı şeyler çizdi." Ona yan gözle baktı. "Eğer bacağımı kesmeye kalkarsan seni öldürürüm. Adil uyarı."

Belki uzun boylu adam da uyuşturulmuştu, çünkü ona şaşkınlıkla bakıyordu. Kadının bir kısmı da kendine inanmıyordu. Kilitli bir oda mı? İmkânı yok. Ve kendini uyuşturulmuş hissetmiyordu. Ama yine de nükleer soykırımın gerçekten gerçekleşeceğine inanmıyordu. Değerli vahşi doğasının ya yok olacağına ya da karla kaplanacağına inanmıyordu.

Belki Vegas da gitmişti ve geriye kalan tek şey bu pis odaydı.

Belki de dünyadaki son iki kişiydiler ve burası serpintiden kurtulan nadir bir cepti.

Omurgasında yeni bir aciliyet duygusu belirdi. Bu oda çok küçüktü. Dışarı çıkmak zorundaydı. Adam kıpırdamayınca garip bir surat ifadesi takındı ve yan adımlarla kapıya gidip porselen kilidi tıkırdattı. Kilit yerinden oynamadı. Eski anahtar deliğinden baktı. Kilit muhtemelen iki taraftan da çalışıyordu. Işık parlıyordu ama tek görebildiği duvardı.

"Buradan çıkmamız gerek," diye mırıldandı. "Açlıktan ölüyorum. Ve susadım. Ve..."

Bacağını kesmeyi de unut. Odadaki adam ona bakmaya devam ettiği için onu yemeye çalışabilirdi.

Hareket etti. Kadın irkildi. Dudaklarının bir kenarında küçük bir seğirme oldu ve adam onu yana çekip kapı kolunu tutmadan önce gözlerinde dans eden eğlenceyi yakaladığına yemin edebilirdi. Bir anahtar darbesiyle güçlü tutuşuyla yerinden çıktı. Ada'nın dudakları aralandı.

Parmaklarını açtı ve topuz avucunun içinde sallanmaya başladı. Kadın topuza uzandı ama adam parmaklarını topuzun etrafına doladı ve ondan kaçtı. Kaşlarını çatarak başını kaldırdı, öfke bekliyordu ama adamın gözlerinde yine eğlence parıltıyordu.

"Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun?" dedi.

Kızgınlığı dudaklarının bir gülümsemeyi gizlemeye çalışır gibi büzülmesine neden oldu ve sonra yarı ufalanmış topuzun geri kalanını kapıdaki delikten çıkardı. Birkaç dakika içinde tüm mekanizma yok olmuştu. Parmaklarını boşluğa soktu ve çekti.

"Bana bunu beş dakika önce yapabileceğini mi söylüyorsun?"

Büyük omuzlar büküldü ve alçaldı.

Bir an şaka yapıyor, bir an kara kara düşünüyordu. Belki de kafası o kadar da yerinde değildi - birkaç tuğla eksikti. Belki de gözlerindeki o trajedi sandığından daha fazla zarar vermişti. Kimse aklını kaybetmeyi hak etmiyordu. Koridora adımını attı ama iri bir el omzuna indi ve onu geri çekti.

"Önce ben," diye homurdandı ve onu iri gövdesinin arkasına yerleştirdi. "Tamam."

Cüssesi tartışmayı reddetti.

Koridor da yatak odası kadar eskimişti. Taş duvarlardan su damlıyor, duvar kâğıtları soyuluyor ve parke zeminde burun deliklerini sızlatan küf birikintileri oluşuyordu. Sarmaşıklar duvardan aşağı iniyor, pişmiş toprak kiremitli çatıdaki deliklerden içeri giriyordu. O yürürken bulutlu gökyüzünün ışıltıları parlıyordu. Duvarda küçük yağlıboya tablolar sıralanmıştı ama çürüme tuvalin büyük kısmını aşındırmıştı. Yüzler, Ada ve arkadaşını izliyordu.

koridorda temkinli bir şekilde yürüdü. Kokuyu burnundan çıkarmaya çalışıyormuş gibi burnunu çekti.

Yan oda oturma odasından çok ormandı. Bitkiler ve çiçekler, yamalı mavi kadife kaplı eski ahşap mobilyaların üzerine tırmanıyordu. Kemerli pencereler ışığı içeri alıyordu ama dikenli çalılar pencereden kaçıışı engelliyordu.

Kollarındaki mavi işaretler parlıyor ve onlar geçerken etraflarına ışık saçıyordu. Bir parıltı, gözünü ıvır zıvırla dolu bir masaya çekti. Oraya doğru yürüdü ve eşyaları inceledi. Bir hurdalıkta ya da bir istifçinin evinde görebileceğiniz bir şeye benziyorlardı. Belki de Vegas'ın durumu, buraya nasıl geldiğini hatırlayamadığı için hayal kırıklığına uğrayarak tekrar kaşlarını çattı.

Belki o da hafızasını kaybetmiştir.

Paslanmış bakır paralar, tavandan tek tük damlayan yağmur sularıyla dolup taşan sığ bir çanağın dibine dizilmişti. Ada, bir zamanlar cep telefonu olabilecek kutu benzeri bir dikdörtgene hafifçe dokundu. Muhtemelen bir kabak topu olan yuvarlak, pürüzsüz bir yüzeye dokundu ve ardından başka bir hayatta Noel cicili bicili olabilecek ince bir çelenke dokundu. Bir kavanoz dolusu paslı tükenmez kalem eline aldı ve salladı.

"Dur." Bir el kavanozu parmaklarının arasından aldı. Kavanoz gürültüyle yere çarptı.

"Bunu neden yaptın?"

Kaşlarını çattı. "Metaller ve plastikler Kuyu tarafından yasaklanmıştır."

Kaşlarını kaldırdı ve nefesinin altında mırıldandı, "Kesinlikle birkaç vida gevşemiş."

Benden bu kadar. Başını sallayarak tuhaf tapınağı terk etti ve bir çıkış aradı. Sadece arkadaşlarını bulmak istiyordu. Vegas'ta onunla birlikteydiler. Buralarda bir yerde olma ihtimalleri vardı. Öyle umuyordu.

Damlayan sular su birikintilerine düştükçe yankılanıyordu. Yapraklar hışırdadı ve arkasında bir ses fısıltısı uçtu, ama baktığında bitki yaşamından başka bir şey bulamadı.

Duvardaki sarmaşıkların altına bakarak, "Metalin yasaklı olduğunu nereden biliyorsun ama adını bilmiyorsun?" diye sordu.

Adam cevap vermeyince, ona yan gözle baktı. Adam da en az onun kadar şaşkın görünüyordu.

Bir ışık huzmesi tavandaki bir çatlaktan süzüldü ve arkasında karanlık bir kapı şekli olan bir sarmaşığın üzerine düştü. *Bingo*.

"Şunu çıkarmama yardım et." Sarmaşıklardan oluşan büyük perdeleri çekip çıkarmaya çalıştı.

Yardım gelmedi. Ada döndü ve adamı ayaklarına bakarken buldu, yırtık pırtık, desenli bir halıyı incelerken kaşlarının arasında derin bir kırışıklık vardı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bunu biliyorum." Çömeldi ve parmağını desenin üzerinde gezdirdi. İzi ıslak halıda bir iz bıraktı. "Buraya daha önce de gelmiştim."

Burada, bu kulübede olduğu gibi mi, yoksa halının dokusuna şehirde olduğu gibi mi? Her iki durumda da, adam ondan daha aşinaydı.

"Öyle mi? Bu harika. Buradan nasıl çıkacağını biliyor olmalısın."

Başını iki yana salladı. "Ben..."

Adam sıkıntılıydı. İçinden gelen bir sempati Ada'yı onunla yerde buluşmaya itti. Kehribar rengi gözler onunkilerle çarpıştı. Karanlıkta neredeyse ışıltı ışıldılar. Kalın, koyu kirpikleriyle birleştiğinde, gözlerinde kaybolabilirdi. Ve bu onun aşına olduğu bir duygu değildi. Bu, sağ gözünün altında parıldayan küçük mavi gözyaşı damlası dövmesinden daha çok sinirini bozmuştu. Bunu daha önce fark etmemişti.

İçine bir korku saplandı. Bu onun geleceği miydi? Delinin biri gelip onu boyayacak ve sonra da anılarını mı alacaktı?

"Bir yolunu buluruz," diye mırıldandı, gözleri parlak mavi dövmeli yakasına kaydı. Yaptığı tüm kaşımalardan dolayı derisinde etli yaralar oluşmuştu. Kendine engel olamayarak boynundaki mavi çizgilerden birine dokundu. Adam tısladı. Sanki acıyı kendisi de hissetmiş gibi içinden bir acı dalgası geçti. Elini indirdi. "Acıtıyor, ha?"

Yüzü kızarmış ve biraz da savunmacı görünüyordu ama

başını salladı. "Bunu da çözeceğiz," diye açıkladı.

Ada'yı çöle atsalar hayatta kalırdı. Lisedeyken onu bir zombi kıyametinde başarılı olma ihtimali en yüksek kişi olarak seçmişlerdi. Hiçbiri onun okula ilk kez gittiğini bilmiyordu.

üçüncü sınıftaydı. Çocukluğunun çoğunu ormanda tek başına hayatta kalarak geçirdiğini bilmeden de yeterince acımasızlardı... Eh, bir de Harold vardı, avcılık ve okuma dersleri karşılığında ziyaret ettiği yaşlı adam. Ama asıl mesele, bunu atlatacak olmasıydı.

Ellerinin tozunu aldıktan sonra doğruldu ve kapıya gitti. Son sarmaşığı da kaldırdı, kapı kolunu çevirdi ve ayağıyla tahtayı itti. Kapı bir santim kayd. Sevinçten uçtu. Heyecanını paylaşmak için döndü ama neredeyse geniş bir göğse çarpıyordu.

"Kişisel alan, dostum," diye mırıldandı.

Birkaç dakikalık merhametten sonra onu etkileyecek bir tip olmasa iyi olurdu. İhtiyacı olan son şey, peşinde dolaşan üzgün bir köpek yavrusuydu. Topluma uyum sağlayıp liseden mezun olduktan sonra Ada hayvanları rehabilite etmek için bir işe girmişti. Vahşi doğaya dönmeyi reddeden kurtarılmış bir puma yavrusu vardı. Neredeyse onunla birlikte ormanda yaşamayı ya da onu eve getirmeyi düşünecekti ama o aşamada şehirde arkadaşlar edinmişti ve onları çok özleyeceğini biliyordu. Şehir ve arkadaşları Ada'yı gerçekliğe bağlamıştı. Onlar olmasaydı, Harold gibi yalnız bir münzevi hayatına geri dönerdi.

Bir kez daha Ada'yı yana kaydırıldı ve kapıyı açmak için kaba kuvvet kullandı. Kapıyı bir santim bile oynatmak için Ada'nın tüm enerjisini harcaması gerekebilirdi, ama o tüm çerçeveyi yerinden oynatmak için tek bir kasını bile kıpırdatmamıştı.

"Kaç kilo kaldırıyorsun?" diye sordu. "Cidden, 200 kilo falan mı?"

Cevap gelmeyince onu dışarıya kadar takip etti ve içeride olduğu gibi doğanın istila ettiği bir avluya girdi. Ama burada...

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı, gözlerini gökyüzüne kaldırarak. "Mavi."

Tavandaki boşluklardan görünen grinin yanmış gökyüzünün donuk nükleer örtüsü olduğunu düşünmüştü ama... düzenli fırtına bulutlarının arasına serpiştirilmiş *mavi*. Bu nasıl serpintiden etkilenmemiş, hayatta kalan bir cep olabilirdi? Yanmış gökyüzü tüm dünyayı kaplamıştı.

Cıvı cıvı kuşlar güneş ışığında sıcıyor, dallardan üç katmanlı durgun bir çeşmeye atlıyor, gagalarını yıkıyor ve sonra

dans ederek geri döndü. Üç altmış derecelik bir dönüş yaptı. Yemyeşil bitki örtüsü bahçe avlusunu dolduruyordu. Asma kaplı kireçtaşı duvarlar, ara sıra çalılar ve küçük meyve ağaçlarıyla birlikte onları çevreliyordu.

Ada ağaçlara koştu ve meyve aradı. Bir daha ne zaman yemek yiyeceğini kim bilebilirdi ki? Yaprakları karıştırdı ama hayal kırıklığı midesine bir taş gibi oturdu. Hiçbir şey yoktu.

Belki de yılın yanlış zamanıydı.

"Bu inanılmaz," diye nefes aldı ve açık havada eğlenmek için kullanılmış olabilecek uzun bir taş masanın üzerine tırmandı. Acele ederken ayağı kaygan yosunlara takıldı ve yuvarlandı. Güçlü eller onu belinden yakaladı. Birkaç dakika boyunca, onu nazikçe yere indiren kurtarıcısının bakışlarını üzerinde tuttu.

Adam *ona* sanki bir mucizeymiş gibi baktı. Kadın garip bir kahkaha attı. "Kaydım."

"Sen yaptın." Küçük bir gülümseme dudaklarını çekiştirdi. Gözlerinde parlayan ışık çok kısa sürmüştü ama bir ödül telaşı tam göğsüne çarptı. Bu heyecanı kovalamak istiyordu... onun tekrar gülümsemesini sağlamak. Adam elini uzattı ve kız elini uzattığında kaşlarını sallayarak elini geri çekti. Kız lanet olası bir okul kızı gibi kıkırdadı. Belki de onun gülümsemesini görmek hoşuna gitmişti, çünkü sonunda gülümsemeyi bırakana kadar aynı oyunu oynadı. Anlamıştı ve tam bir centilmen gibi masaya oturmasına yardım etti. Kızın yanakları ısındı.

Biraz dilsiz, aptal ya da her neyse, ama adamın abartısız bir çekiciliği vardı. Onunla ilgili her şey onu silahsızlandırıyor. Rastgele oyunlar. Kalp durduran gülümsemesi. Garip şövalyeliği. Zihnini boşaltarak dikkatini kulübenin çevresine verdi ve nefesi kesildi.

Ötesindeki topraklar göğsüne bir yumruk gibi indi. "Geri döndü," diye mırıldandı. "Her şey geri döndü!"

Nükleer serpinti çok sevdiği vahşi doğanın biyolojik çeşitliliğini çalmıştı. Her şey ölüyordu. Ama şimdi... şimdi yeni yağan yağmurla nemlenmiş yemyeşil tepeler ve hayat fışkıran tatlı ağaçlar vardı. Uzaktaki bir tarlada bir tür çiftlik hayvanı otluyordu. O

net göremedim ama boynuzları vardı. Daha uzakta, bir kulübenin bacasından dumanlar yükseliyordu. *İnsanlar*.

Geçici sevinci bir korku dalgasıyla geri geldi. Dönerek kulübeyi çevreleyen arazinin geri kalanını inceledi. Toprak ve orman kilometrelerce uzanıyordu... her yerde. Doğal yaşamın bolluğu onun kaygısız, göçebe ruhunu çağırırken, açık ve önsezili gerçeği görmezden gelmek çok zordu. Şehir kazıyıcıları yok. Işık yok. Koşuşturma, telaş ve cilalı parti limuzinleri yoktu. Vegas'ın yakınında bile değillerdi. Evlerinin yakınında bile değillerdi.

"Neredeyiz biz?"

CHAPTER 2

T o Şok . yer değiştirme düşmüş Ada. Onun Dizleri taş masaya çarptı. Büyük eller onu çevreledi Minik beli, onu yere sürükledi ve dizleri titrerken onu tuttu. Kendi başına ayakta durmak için onu itti.

En iyi ihtimalle, soykırımdan kurtulmuş, el değmemiş küçük bir toprak parçasında olduğunu düşünmüştü. Ya da belki çılgın bir kıyamet sığınağında. Onlarla kilitli oda oyunu oynayan Mad Max tiplerinin hayalleri onun *mantıklı* varsayımıydı. Ha!

Mantık bu gerçeklikte bir faktör değildi.

Kavrulmuş gökyüzünün temizlenmesinin onlarca yıl, belki de yüzyıllar alacağını söylemişlerdi. Toprağın ölçülemeyecek kadar acı çekeceğini söylemişlerdi. Flora ve faunanın yok olacağını ve bunun kaçınılmaz olduğunu söylemişlerdi. Çiftçilik yeşil otlaklardan hidroponik depolara dönüştü. Ormanlar yemyeşilken çoraklaştı. En iyi umutları, kendi başlarına gelen bu fırtınayı atlatmaktı. Bu Ada'nın dünyası olamazdı. Olamazdı işte.

"Kaybolmuş görünüyorsun."

Ada dudaklarını birbirine bastırdı. "Nerede olduğumu bilmiyorum."

"En azından bir adın var." Kaşları çatıldı. "Ve anıların." Ona merhametli bir bakış gönderdi.

"Bir rüyada mıyız?" Arkadaşları hayatta mıydı? O yaşıyor muydu? Kolunu çimdikledi. "Ah."

"Bunu neden yaptın?"

"Eğlence için," diye alay etti. Adam onun alaycılığını anlamayınca, "Bunun gerçek olup olmadığından emin olamadım," diye ekledi.

Birkaç kalp atışı boyunca onun sessizliğini paylaştı ve sonra durgun çeşmedeki mavi bir parıltı dikkatini çekti. Sanki bir şey dinliyormuş gibi başını eğdi. Ada kuş sesleri ve yabani otların arasındaki minik bir hayvanın koşuşturmasından başka bir şey duymadı. Geniş omuzlarından yumruklarına kadar her hattı gerildi ve sonra kokuyu alan bir yırtıcı gibi çeşmeye yaklaştı. Uzun bacakları sessizce ilerliyordu. Ada, otların arasında avını takip eden bir kurdu anımsadı. Çok zarıftı. Çok sessiz. Fark edilmeden. Ta ki ölümcül pençeleri bir sonraki yemeğinin etini parçalayana kadar.

Tek gördüğü, havuzları son yağmur sularıyla dolmuş üç katmanlı eski fıskiye idi. Sümüksüklükler taban boyunca sürünüyor, ısırgan otları leğene dökülüyor ve kokuşmuş mor kalıntılar bırakıyordu. Ama su, kollarındaki işaretler gibi mavi mavi parlıyordu, sanki sığıklarda yabancı bir güç varmış gibi.

O ışık bir yerden geliyor olmalıydı.

Eğilip elektrik kablolarını ya da belki de fişe takılı bir spot ışığı olup olmadığını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Garipti. Ama belki de daha yakına gitmesi gerekiyordu. Kablolar üssün içinde saklı olabilirdi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Şşş." Bir parmağını uzatarak onun yaklaşmasını engelledi.

Çenesi kapandı. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Avluda bir silah aradı ve bir zamanlar süpürge sopası olabilecek uzun, tahta bir sırık buldu.

Botları fıskiye tabanına vurdu ve sonra suya o kadar uzun süre baktı ki, eğer böyle bir şey mümkünse, onu büyülediğini düşündü.

Süpürgesine tutunarak leğenin içini görebileceği kadar yaklaştı; suyun altında, ekrandaki bir video gibi hareketli bir görüntü titriyordu. Pürüzsüz bronz teni, uzun altın rengi saçları ve sivri, kürk uçlu kulakları olan yaşlanmayan bir adam parmağıyla dudaklarına vuruyordu. Başında dengede duran cam taç her dokunuşta sallanıyordu. Bir İskandinav kralı olabilir mi? Avrupa'nın yarısının bombalandığını düşünürsek bu da garipti.

Kurnaz gözleri Ada'nın yanındaki adama kilitlenmişti, sanki onu görebiliyormuş gibi, ki bu çok saçmaydı. Televizyon ekranları iki yönlü değildi, tabii bir yerlerde kamera yoksa.

Bahçeye göz gezdirdi ama teknolojik hiçbir şey bulamadı. Metal ve plastiğin yasak olduğu yorumuna inanılacaksa, o zaman hiçbir şey olmayacağını düşündü.

Ve bu bir televizyon ekranı değildi.

"Dönme vaktin geldi, Jasper." Altın Kral'ın emri sanki gerçekten suyun altındaymış gibi yankılandı.

Jasper. Onun adı buydu.

Jasper kaşlarını suya baktı. "Sen de kimsin?"

Altın Kral sustu. Düşünceler kurnaz gözlerin ardında hesaplanıyordu. Önce irkilmiş gibi göründü, sonra dalgınlaştı ve sonra ifadesi heyecanla karardı. Ekran dışından biriyle konuştu - ya da su birikintisiyle, ya da bu her neyse.

Kral'ın ifadesi şaşkınlıkla kalktı ve kaşlarını kaldırarak arkadaşına baktı, Jasper'ın bir sonraki sözlerini duymasını umursamıyor gibiydi. *"Dayanıyor görünüyor. Ne kadar sürecek?"* Bir duraklama. *"Güzel. İhtiyacımız olan son şey, biz ona ulaşmadan kim olduğunu anlaması."* Adam başını salladı, sonra Jasper'a döndü. *"Bana nerede söyle, peşinden birini göndereyim."*

Jasper'ın *peşinden* birini göndermek mi? Yardım etmek için değil ama onun peşinden.

Ada havayı yumuşatmaya çalışarak, "Gerçek bir zevk sahibine benziyor," dedi.

Jasper'ın kaşları onunkilerle çatıldı ama dudakları neredeyse gülümseyecekmiş gibi kıpırdadı.

"Yanındaki kim?" diye tersledi Kral, Jasper'ın tarafını görmeye çalışarak. Ada sırf piçi kızdırmak için görüş alanından çıkma ihtiyacı hissetti ama bu gereksizdi; Jasper elini suya daldırarak görüntüyü dağıttı ve iletişimi bir cihazı kapatır gibi etkili bir şekilde kesti.

Fıskiyeli havuzda kalan tek şey çakıl taşları, kırık camlar ve tüylü küflerle kaplı mor yapraklardı. Ve yakında yiyecek bulamazsa yemek zorunda kalabileceği sümüklü böcekler.

"Peki tüm bunlar neyle ?" diye sordu.

Jasper'ın hırıltısı alçak bir gümbürtü olarak başlayıp bir düşmanlık hırıltısına dönüştü. Ada onun duygularının sanki kendi duygularıymış gibi titreştiğini *hissede biliyordu*. Mavi ışık tekrar yanıp sönerken Jasper'ın dudaklarını büken dikkati fıskiye kilitlendi. Küçük ve kaygan bir şey bir sıçramayla havuzdan dışarı fırladı. Küçük piranha dişleri, korkunç bir yüz ve sümüksü, yumrulu uzuvlar gördü. Pençeler Jasper'ın önünü deldi. Acımasız dişler burnunu kapmadan birkaç dakika önce onu yakaladı. Yumruğunu bir kez sıktı ve yaratığın omurgası kırılarak vücudunu soldurdu. Onu kenara fırlattı ve göğsündeki, siyah kumaştan yavaşça kan sızan lekeleri ovdu.

Ada sopasının ucuyla sümüksü, küçük leşi dürttü. Derisinin üzerinde sanki su altında yaşıyormuş gibi bir jöle tabakası vardı. Burnundaki bıyıklar ona bir yayın balığını hatırlatıyordu. Jasper'ın kanının lekesi hâlâ keskin pençelerini kaplıyordu.

Ve sonra garip bir şey oldu - uyandığından beri olan en garip şey. Parlayan küçük ışık topları yaratığın vücudundan kalktı ve tamamen kaybolmadan önce ateşböcekleri gibi gökyüzünde süzüldü.

Sarsıldı ve gökyüzünü işaret etti. "Bu da neydi böyle?"

Jasper cevap vermedi. Acı dolu bakışları Kral'ın geri döndüğü çeşmedeki suya kilitlenmişti, bu kez arkasında karanlık, kapüşonlu bir figür dolaşıyordu. Her ikisi de izleyip beklerken bir seri katilin siyah bakışlarına sahipti.

Neyi ?

Jasper homurdandı. Elini yaralarına götürdü, parmakları kalp krizi geçirmiş gibi gömleğine doğru büküldü. Dizlerinin üzerine çöktü. Ada'nın kalbi boğazına kaçtı. İçgüdüsel olarak ona doğru koşmak istedi ama sudaki adamlar onu görecekti. Paniklemiş bir halde öylece kaldı, kalbi aklıyla savaşıyordu.

"*Bu işe yaramalı,*" dedi yılansı bir ses suyun içinden. "*Bir ponaturi ısırtığından sağ çıkamaz.*"

"*O güçlü biri,*" diye hatırlattı Kral ona. "*Daha kötülerini de atlattı. Çok daha kötüsü.*"

"*Bir Muhafız bile ponaturi'den sağ çıkamaz.*"

Bir anlaşma homurtusu ve ardından iletişim .

Lanet olsun. Bu bir suikast girişimiydi.

Ada, Jasper'ın yanına diz çöktü ve bir avucunu onun nemli, tüylerle kaplı yanağına koydu. Yaraları incelemek için gömleğini kaldırdı. Derin değillerdi ama sudaki gölgeli figüre inanılacak olursa Jasper zehirlenmişti.

"Stres yapma," diye mırıldandı, kendini sakın kalmaya zorlayarak. "Ben ne yapacağımı biliyorum."

O yapmadı. Yaptı. Oh, Tanrım... mı?

"Tişörtünü çıkar," dedi.

Jasper kollarını kaldırmaya çalıştı ama acıyla irkildi. Öne doğru sarsıldı ve öğürdü. Lanet olsun. *Kusacak*. Yaka kemiğinin yanındaki yaralar hızla kızgın bir mora dönüştü. Toksin çoktan kanına karışmış olabilirdi. Muhtemelen çok geç kalmıştı.

Ne olursa olsun bir şeyler yapmalıydı, bu yüzden gömleği kaldırdı, dudaklarını yaranın üzerine koydu ve emdi. Ağzına acı bir şeyle karışık acı kan doldu. Tükürdü ve sonra tekrarladı, Jasper'ın onu destek olarak kullanırken ağır vücudunun nasıl sarktığını görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Seni yakaladım." *Ölmene izin vermeyeceğim*.

Çünkü o zaman kimsesi olmazdı.

Dört pençe yarasının her birine gitti ve tekrarladı. Em, tükür. Em, tükür. Her seferinde sessizce zehrin dışarı çıkmasını, Jasper'ın bedenini terk etmesini ve yere düşmesini diledi. Onu berrak suyun içindeki siyah balçık olarak hayal etti. Her emiş balçığı temizliyor, geriye saflıktan başka bir şey bırakmıyordu. Son yarada Jasper'ın duruşu bozuldu. Ada'nın üzerine yığıldı. Yere yığıldılar. Ada ezilmemek için yanlara doğru manevra yaptı ama omzu acı içinde taş zemine çarptı.

Zehre daha fazla erişebilmek için eti açmak zorunda kalabileceğini düşünerek telaşla yaralarını kontrol etti ama bölgede iltihaplanma yoktu. Sağlıklı ve garip bir şekilde daha küçük görünüyordu. Sanki iyileşiyormuş gibi. Belki de daha kötü olduğunu hayal etmişti. Kral'ın karanlık yoldaşı bir ponaturi ısırtığından kimsenin kurtulamayacağını söylemişti ama bunlar pençe .

"Hey, Jasper." Onun yanağını okşadı. "."

Uzun kirpikleri dalgalandı, derin bir inilti kaburgalarını sarstı ama göz kapakları kapalı kaldı. Ada kulağını adamın ağzına yaklaştırdı ve

eşit nefesin sıcak itişİ. Güzeldi. Kulağını adamın çıplak göğsüne bastırđı, tam da mavi parlayan izlerin üzerine. Artık gömleğini yukarı ittiğine göre, yaraları net bir şekilde görebiliyordu. Gövdesinin güneyinde başka izler ve yaralar da vardı.

Dinledi. Kalp atışları sabit. Güzel.

O iyiydi. En azından şimdilik. Yaralarını düzgünce temizlemesi gerekiyordu ama temiz su yoktu. Yüzünü buruşturarak ağzını çalkalamak için çeşme suyunu kullandı. Kirli suyu onun açık yaraları üzerinde kullanma riskini istediğinden emin değildi. Belki de kendine bir hastalık bulaştırmıştı, ama ya bu olacaktı ya da dilindeki zehir kalıntısı. İcini ezici bir çaresizlik duygusu kapladı ve haince bir korku patlaması küçük bir iniltinin kaçmasına neden oldu. Elinin tersiyle yüzünü sildi.

"Kes şunu Ada," dedi. "Bu sen değİlsin. Kendi başının çaresine bakabilirsin, sorun yok. Bundan daha kötü şeylerle de karşılaştın. Sen MacGyver'in kadın versiyonusun." Ama bu moral konuşması korkusunu yatıştırmaya yetmedi. Gözlerini sıkarak kapattı, gözyaşlarının yakıcılığını hissetti ve daha da sıktı. Arkadaşları neredeydi? Clarke ve Laurel neredeydi? Şehrinin geri kalanı? "Yardıma ihtiyacım var, lanet olsun."

Vegas'ın en karanlık günlerinde bile, şehrin ilk müdahale ekipleri nükleer kriz karşısında boyun eğmemişti. Yaşanan her dramı hayranlık uyandıran, sarsılmaz bir güvenle karşılamaya devam ettiler. Sadece devam ettiler.

Devam et.

Ada gözlerini açtı. Bir ısırgan otunun mor çiçeklerinin altından başını çıkaran minik, kanatlı bir insandı. Her tarafı yeşil ve kahverengiydi, başparmağından daha büyük değildi. Ada gözlerini ovuşturdu ve tekrar kontrol etti.

Hayır. Hala orada.

"Sen lanet olası bir perisin," diye ağzı açık kaldı. Küçük şey ona öfkeyle titredi. Avuçlarını yukarı kaldırdı. "Özür dilerim, yani... peri değİl misin?"

Yoksa lanetlendiğı için miydi?

Başını salladı ama gözleri parladı. Önce onu, sonra ponaturi leşini, sonra da kendisini işaret etti ve anlayamayacağı kadar küçük bir dilde ciyaktadı. Onu gücendirdiğı ve ona bir şey borçlu olduğU gibi garip bir hisse kapıldı.

"Cesedi mi
istiyorsun?" Başını
salladı.

"Tamam. Al ."

Yenilebilir olabilirdi ama Ada zehirli bitkilerden, böceklerden ve hayvanlardan payına düşeni yemişti. Kendisini de hasta etmişti.

Küçük kanatlı peri olmayan atladı, minik leşin bir bacağına yapıştı ve sonra onu çeşmeyi çevreleyen yabani otların içine doğru sürükledi. Ponaturi'nin yarı saydam derisi, kaldırım taşlarının üzerinden geçerken sallanıp duruyordu.

Jasper çırpınmaya, seğirmeye ve rüya görmeye başladı. Korkuyordu.

Ve nefret dolu.

Bunu neden bilsin ki?

Mavi dövmeli kolunu kaldırdı ve eliyle onunki arasında bir bakış fırlattı. İzleri birbirinin aynısıydı. İkisini bir şekilde birbirine bağlıyor olabilirler miydi?

"Hey," diye fısıldadı ve göğsüne sabit bir avuç yerleştirdi.

Yavaş bir nefes verdi ve neredeyse anında duruldu. Kadın elini çekti ve adam o kadar hızlı kaşlarını çattı ki kadın elini tekrar yerine koydu.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye mırıldandı. Eğer temiz su bulamazsa, onu rahatlatmanın bir sonraki en iyi şey olduğunu düşündü.

Bir yerlerde var olduğunu bildiği yüce varlığa teselli ve dua. Ormanda kaybolduğu, yılan ısırığından kurtulmaya çalıştığı ya da yediği böğürtlenlerin onu öldürmemesini umduğu tüm zamanlarda bu isimsiz varlığa dua etmişti. Yahudi Katolik Tanrısı'na ya da başka bir Tanrı'ya inanmıyordu ama her zaman *bir şeye* inanmıştı.

Çünkü her ölüme yaklaştığında, kimsenin onu kurtaramayacağından korktuğunda, dua etmiş ve hayatta kalmıştı. Bir gün daha yaşadı. Belki de koruyucu bir melekti, ancak bu iyiliksever varlığın kanatları yoktu. Doğanın her yerindeydi. Dünyanın can damarıydı. Ve onun küçük kürklü sakinlerini korumak için harcadığı zamana minnettardı.

Romantik düşüncesinin aptalca olduğunu biliyordu ama tek büyüdüğü birçok yalnız gecede ona eşlik eden tek şey buydu. Ve bu

doğru hissettirdi.

Avucunu Jasper'ın önünde tutarak, başparmağının tişörtün kumaşını yavaşça sıyırmasına izin verdi ve altında gördüğü yara izlerine çarptı. Savaş yaralarına benziyorlardı. Belki de bir çeşit askerdi.

Sıcaktı ama ateşi yoktu. Gömleği karnına doğru kıvrılmış, kaslarını belirginleştiren küçük damarları ortaya çıkarmış ve koyu renk saçlarının iziyle birlikte pantolonunun içine dalmıştı.

Kalbi daha hızlı atıyordu. Dinlenirken uyanık olduğundan daha çarpıcıydı. Katıksız bir erkek gibi kokuyordu ama frenk üzümü gibi tatlı bir şeyle süslenmişti. Ne olduğunu anlamadan, o sarhoş edici kokuyu ciğerlerinin derinliklerine çekmek için daha da yaklaştı.

"Aptal olma," diye mırıldandı kendi kendine, sonra geri çekildi. "Düşünecek başka bir şey seç."

Bu yüzden gömleğinin yakasından görünen mavi gizemli işaretlere odaklandı. Kollarındaki desenden farklıydılar. Bu işaretler neredeyse doğaldı ve uzuvlarının şekliyle uyum içinde hareket eden doğrusal bir düzende akıyordu. Neredeyse bir parmak izi ya da bir haritanın kontur çizgileri gibiydi. Bu fikir hoşuna gitmişti. Bu adamın bir harita kadar ilgi çekici bir geçmişi vardı. Vücudu anlatılmamış hikâyeler ortaya koyuyordu. Yara izlerinden, bilenmiş kas tabakalarına, parmaklarındaki nasırlara ve parlayan dövmelelere kadar.

Yaşadı. Çok şey görmüştü. Ve bu onda yankı uyandırdı. Onun da yaraları vardı ama onunkiler çoğunlukla içerideydi.

Boynundaki izler acımasız görünüyordu. Düz, kızgın kesikler pürüzlü kıvrımlarla karışmıştı. Bunlar onun vücuduna ait değildi. Kadın dokunuşunu izlerin üzerinde gezdirdi ve adam itiraz eder gibi ama kısa süre sonra gördüğü rüyaya geri döndü. Bunun iyiye işaret olduğunu umuyordu. Ateşi yoktu, üst dudağında ya da alnında ter yoktu ve yaralarında renk değişikliği yoktu. Yaralar temiz bir şekilde kapanmaya devam ediyordu.

"Olağanüstü," diye mırıldandı ve daha yakından baktı.

Gömleğin yakasını çekiştirdi ve bir pençe darbesinin köprücük kemiğinin etrafındaki mavi işaretlere isabet ettiği yere yakın bir yaraya dokundu. Kazıdıkça maviler tırnağının altından kalkıyor, deriden ayrılıyor ve altta koyu bir yağ tabakası ortaya çıkıyordu. İğrenç. Kadın

Koyu renkli kalıntıları sildi ve rahatsız olup olmadığını görmek için uyuyan hastaya baktı, ancak o hiçbir hareket yapmadı, bu yüzden soymaya devam etti. Bunu açıklayamıyordu ama yapılması gereken doğru şey bu gibi görünüyordu. Şüphesiz, eğer kızgın yaralar oluşturuyorlarsa, gitmiş olmaları gerekirdi. Bir kazma daha, bir soyma daha. Ve kendi kendine konuşmaya devam etti. Bu alışkanlık muhtemelen yalnız bir çocukluktan ya da yaralı hayvanları rehabilite etmek için geçirdiği yıllardan kaynaklanıyordu ama sesinin hem kendisini hem de birlikte çalıştığı hayvanları rahatlattığını fark etti.

"Yakında uyanmalısın Jasper," dedi yakasındaki dövmeyle biraz daha karıştırarak. "Daha yeni tanıştık ama şu ana kadar iyisin. Yani, burada tanıştığım *tek* kişi sensin, yani sanırım bu pek bir şey ifade etmiyor. Kral ve arkadaşını saymazsak, ama bence onların yanında herkes iyi görünür, ne demek istediğimi anlıyorsan." Homurdandı ama sonra her alaycılığını yok etmek için bir nefes aldı ve tekrar başladı. "*Buranın* neresi olduğunu gerçekten bilmiyorum ama kesinlikle evim değil. Tuhaf şeyler var. Kendilerine peri dediğim için bana gıcırdayan küçük peri şeyleri. Suyun içinden biriyle konuşmana izin veren çeşmeler var. Daha önce orada olmadıkları halde sudan çıkan dişli, sümüksü yaratıklar var. Ve sivri, kürk uçlu kulakları olan adamlar var-" Sözüünü yarıda kesti ve Jasper'ın kısmen karışık saçlarının arkasına gizlenmiş kulaklarına dikkatle baktı. Kalbi durdu ve koyu renk buklelerin altını kontrol etme dürtüsüne direndi. Ya onun kulakları sivriyse? *öğrenmenin tek bir yolu vardı*. Elini saçlarının bir kısmını kenara itti ve sonra irkilerek elini geri çekti. "Sen de onlardan birisin."

Her . İnsan olmadıkları .

Kulakları Kral'ınkilerle aynıydı. Saçlarının rengiyle uyumlu kürklü uçları sivriydi. Ada titiz bakışlarını tekrar hastasının yüzüne çevirdi.

"Sen de onlardan birisin ama Kral senin arkadaşın değildi. O şeyi sana zarar vermek için gönderdi. Bu da demek oluyor ki seni tanıyor ve senden ."

Düşünceli bir şekilde mavi lekeyi karıştırmaya devam etti.

"Dürüst olmak gerekirse, bana yardım etmemiş olsaydınız, muhtemelen ben de sizden korkardım. Oldukça heybetlisin. Sen aitsin, benim aksime.

Eğer iyileşirsen, belki arkadaşlarımı bulmama yardım edebilirsin. Belki birbirimize yardım edebiliriz. Ama uyanman gerek Jasper."

Bir santim genişliğinde ve iki santim uzunluğunda bir parça koptu ve beraberinde birkaç santim daha dövme getirdi. Sızan siyah yağ kalıntısını silerek temizledi. Karanlığı uğursuz bir yankıyla yankılandı. Titredi ve dövmeyi yana doğru itti.

Jasper o kadar derin ve gürültülü bir kükremeyle yerinden fırladı ki havayı çınlattı.

CHAPTER 3

J

Asper rüyasında tören gölünün ılık sularında yüzdüğünü, altlarında dolaşan Kuyu Solucanlarının acı verici bir şekilde farkında olduğunu gördü. Hâlâ kendi zayıf kıyafetlerini

Başını suyun üstünde tutmaktan kolları ve bacakları yanıyordu. Zaman tükeniyordu.

Kar taneleri yüzüne doğru sürüklendi. Kutup kışına rağmen göl her zaman sıcaktı, ilkel bir fırın tarafından alttan aydınlatılmıştı. Bakışları altındaki ışıldayan su yaşamına kilitlendi ve aynı canlı renk kıyıyı çevreleyen ağaçlar boyunca, şenlikli süslemeler gibi gövdelerine dolandı. Parlayan yaşam, Kuyu'dan gelen bir mana kaynağına işaret ediyordu - tüm Elfynialılar için yaşamı doğuran kozmik enerjiye. Eğer bu gece ölecekse, en azından güzel olacaktı.

Kurtlar uzaktan uluyarak gecenin sessizliğini bozuyordu. Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Keskin şekil değiştiren kulakları bitkileri ve çalıları seçiyor, patileri ormanda ilerledikçe hışırdıyordu. Yağmacı dalkavuklar ve Kral'ın fae'leri huzurlu evlerini istila ederken kuşlar garklayıp gökyüzüne yükseliyordu.

Geliyorlar.

Çok dibe batmamaya çalıştı ve bundan sonra olacıklardan sağ çıkabilecek cesarete sahip olması için dua etti. Kuyu Solucanları onu altına alacaktı. Ya bu olacaktı ya da Kral'ın eliyle bir piçin ölümüyle yüzleşecekti.

Solucanlarla yüzleşmeyi tercih ederdi.

Well'in on iki yaşındaki kalbini yargılamasına izin vermeyi tercih etti.

Annesi ona nazik olmasını söylemişti... cesur olmasını. O da en cesurların gittiği yere geldi. Efsanevi Muhafızlar buraya sade fae olarak geldiler. Kahraman olarak ayrıldılar. Eğer layık görülürlerse, Kuyu onları kendi manaları engellenmeden büyü yok eden metal silahlar kullanma yeteneğiyle kutsardı. Fae'lerin vücutlarında büyü yapmak için kullanabilecekleri sınırlı bir mana kaynağı vardı ve bu göl gibi bir güç kaynağından ne kadar takviye yaparlarsa yapsınlar, bunun bir sınırı vardı. Ancak inisiyasyonu tamamladıktan sonra, bir Gardiyan'ın mana tutma kapasitesi genişlerdi. Savaşta, Kral gibi en yüce Fae'lerden bile daha uzun süre dayanabilirlerdi.

Ancak bu gücün bir bedeli vardı. Muhafızlar uzun yaşamlarını Kuyu'nun bütünlüğünü korumaya adadılar. İnsana dönüşmüş canavarları öldürdüler; yasak metallerin ve plastiklerin bulundurulmasını denetlediler - çünkü bunlar insan akışını engelliyordu - ve fae türünü dünyayı eski, açgözlü ve çorak yollarına döndürmeye çalışan insan düşmanından korudular.

Göle girenlerin üçte ikisi layık görülmedi ve canlı çıkmayı başaramadı. Batmak ve Yaşam Kuyusu'nun özüyle aşılacak yerine, şişmiş cesetleri yüzeye çıktı, utançları herkesin görmesi için ve hak etmediği halde gücü ele geçirmeyi düşünmeye cüret edenlere karşı bir uyarı olarak.

Korkak bir çocuk buna layık olabilir mi?

Günahları onunla alay etmek için geri geldi. Çılgılık atması gerekirken, sessiz kalmıştı. Savaşması gerekirken saklanmıştı. Döşeme tahtalarının altındaki sığınakta yatarken annesinin ılık kanı yüzüne damlarken korku içinde titremek yerine bir şeyler yapmalıydı.

Göl yüzeyinin altına dalmadan önce gördüğü son şey, babasının kıyıdan gelen zalim gülümsemesi ve yanında hırlayan avcı kurtlarıydı. Jasper'ın da buna layık olduğuna inanmıyordu. Jasper'ın yüzeceğini varsayıyordu.

Sümüksü, kalın solucanlar Jasper'ın ayak bileklerine dolandı ve Jasper yere çakıldı.

Aşağı, aşağı, aşağı, bulanık soğuk mürekkepli suya, kimsenin cesaret edemediği derinliklere. Sadece en cesurlar battı. Sadece en değerli olanlar hayatta kaldı. Vücudunun etrafında, uzun solucanlar kıvrılmış, sıkışmış

Kollarını iki yanına sıkıştırana kadar sıktı. Ciğerleri yandı. Kalbi küt küt atıyordu.

Korku kanını buza çevirdi. Solucanlar kapalı dudaklarında kayıyor, açıp içeri girmeleri için yalvarıyorlardı.

Hareket etme aşkım, yoksa büyü bozulur ve seni koklar.

Eğer hayatta kalırsa, bir Gardiyan olacaktı. Babasının sırlar ve güç uğruna öldürdüğü fae'leri kurtarabilirdi. Onları koruyabilirdi. Hepsini.

Cesur olmalıydı, böylece babası bir dahaki sefere bir kadını, bir anneyi ya da bir kızı susturmaya çalıştığında orada olacaktı.

Mücadele etmeyi bıraktı. Boyun eğdi. Solucanlar boynuna dolandı ve ağzını işgal etti. Boğazından aşağı yüzdüler ve onu içeriden yargıladılar. Çığlıklarını yuttular.

Rüya tersine döndü. Bu seferki deneyim benzersizdi. Başlangıçta, sadece on iki yıllık yaşamına bakılarak yargılanmıştı. Bu kez artık bir çocuk değildi. Yaşadığı yıllar yüzlerle ifade ediliyordu. Aklının bir köşesinde, buraya geri dönmemesi gerektiğini biliyordu. Bu bir rüya olmalıydı. Kimse Kuyu'nun hükmüne iki kez boyun eğmedi. Kimse bunu istemezdi. Ama o buradaydı. Solucanlar boğuldu. İstila ettiler. Sardılar. Ruhundaki mürekkeple beslendiler. Kalbini kuşattılar ve sıktılar.

Söz verdiği şeyi yapmış mıydı? Masumları korumuş muydu, annesi gibi olanlara yardım edildiğinden emin olmuş muydu?

Vefasız bir kalabalığın alkışları için düşmanın etini parçalamak.

Aklını halüsinojenlerle harcıyor.

Parasını Rosebud Fahişelerine harcıyor ve onların sunduğu boş zevkleri memnuniyetle karşılıyordu.

Kuyu Tarikatı'nın talep ettiği vergiyi ya da inisiye-çocuk haraçlarını toplamak için köylerinden geçerken Fae'ler ayaklarına tükürüyordu.

En iyi arkadaşının kızının doğum yaptıktan sonra Kral'ın emriyle idam edilmesini izlemek.

Bir şeyler yapabiliirdi. Onu koruyabilirdi.

"Cesursun," diye alay etti annesinin anısı ona. "Çok naziksin."

Solucanlar boğuldu. Nefesini çaldılar. Karanlık içine kapandı. Uzaktan gelen başka bir ses, onun ağır ruhu için bir cankurtaran salı gibiydi.

Sesi nazikti ve onu baharatlı şarap gibi ısıtan kuru, boğuk bir tatlılık taşıyordu.

"Daha yeni tanıştık ama şu ana kadar iyisin..."

Kulak mesafesine girip çıktıkça kendini onun sesine bağladı.

"Sen aitsin, benim aksime. Eğer , belki arkadaşlarımı bulmama yardım edebilirsin. Belki yardım edebiliriz. Ama senin uyanman gerek Jasper."

Acı içini parçaladı ve kükreyerek uyandı, nefes nefese kaldı.

Sarışın bir kadın irkilerek ona göz kırptı. Göğsünde bir ağrı. *Onun hatası!*

Kendini yerden fırlatarak Jasper'a doğru hamle yaptı, onu yere düşürdü ve omuzlarından yakaladı. İçindeki kurt Jasper'ın bedeninin sınırlarına çarpıyordu. Dışarı çıkmak istiyordu. İntikam almak istiyordu.

"Beni incittin!" Dişlerini kızın yüzüne bir santim kadar yaklaştırdı. Kadın irkildi, gözlerini kapadı ve hareketsiz kaldı.

Kavga etmiyor.

Sessizce nefes alıyor. Korkmuyor.

O... endişeliydi. Bu duygunun sağ kolundaki mavi izler aracılığıyla kendisine geldiğini hissetti. Onunkinde de aynısı vardı. Ne anlama geldiklerini bilmesi gerekirdi ama... boynu kaşınıyordu. Yanıyordu.

Bir parça gevşedi ve onu inceledi. Sarı uzun saçları dağınık bir örgü halinde kaldırım taşlarının üzerine yayılmıştı. Güzel kızarmış bir yüz. Pembe dudaklar. Çiller. Kırılgan bir kadın. Gözleri yana kaydı. Kadının yuvarlak kulaklarına hırladı.

"İnsan."

Kurdu onu ele geçirmeye çok yaklaşmıştı. Onun gücünden gözleri yanıyordu. Korumayı, araştırmayı, hayatta kalmayı o yapmak istiyordu. Ama insanla ilgili bir şey vardı... *Farklı.*

Onu kokladı. Mana ve güç kokuyordu. Burnu saçlarına gömüldü, sonra boynundaki damardan önüne doğru indi. Aşağı. O

onun kadınlığının tatlı-baharatlı kokusunu içine çekti ve boğazına alçak bir gümbürtü takıldı. İcini bir şehvet dalgası kapladı.

İhtiyacım var. Benim. Al.

Kurt, Jasper'ın hakkını almasını istedi. İlkel içgüdülerini dizginlemek için her şeyini ortaya koyması gerekti. Gözlerini kapadı ve duygularıyla nefes aldı.

"Kurt benim bir parçam, tam değil," mırıldandı kendi kendine. Sonra bunu tekrarlardı, tekrar ve tekrar, değışme dürtüsü azalana kadar.

Adam gözlerini açtığında, kadın onun bakışlarından kaçındı. Parmaklarını kadının omuzlarından çekerek geri çekildi. Kadının çekici kokusu onu mantığının kavrayamayacağı bir şekilde etkiledi. Ona sanki eşı, tek gerçek eşı, ölümsüz hayatının geri kalanını birlikte geçireceğı kadınmiş gibi ihtiyaç duyuyordu. Yine de o bir insandı.

Düşman.

Başını tuttu ve saçlarını çekti. Zihni bir sis bulutuydu. "Bana ne yaptın?" diye homurdandı.

Eli hâlâ göğsünden yayılan acıya gitti.

Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı. Dikkat, zekâ ve yansımasının bakışlarıyla her karşılaştığında fark ettiğı bir şey buldu: hayatta kalma isteğı. Şey... eskiden buna sahipti.

Savaşmadan pes etmeyecekti, bu seferki. Bu, duyularına avın bir başka heyecan verici kıvılcımını gönderdi. Peki neden ona boyun eğmişti?

"Bunu boynundan çıkardım." Parmaklarından mavi, jelatinimsi bir şerit sarkıyordu.

Göğsüne baktı. Görebildiğı kadarıyla üst gövdesini daha fazla mavi iz kaplıyordu. Parmağını gömleğindeki bir delikten içeri soktu ve altında daha fazla mavi gördü. Boynuna dokunduğunda hafifçe kalkık ve tahriş olmuş olduğunu hissetti. Kolundaki işaretler farklıydı. Pürüzsüz, bir haritadaki kontur çizgileri gibi kavisli çizgilerle şekillendirilmiş, ait olduklarını hissettiriyorlardı.

Boynunu ovuşturdu. Zihnindeki bulanıklığın sorumlusu bu izlerdi. Öyle olmalıydılar.

"Daha fazlasını ," dedi ve boynunu işaret etti.

"Um." Dudağını ısırđı ve yavaşça oturur pozisyona geçti. "Tamam. Bir lütfen iyi olurdu."

"Lütfen."

Elini kaldırdı, tereddüt etti, sonra adamın gözleriyle buluştu.

"Acıtabilir."

"Geçen sefer hazırlıksızdım. Bu sefer hazırım."

Ellerini yumruk yaptı ve kalçalarının üzerine oturdu. Başını salladı.

Köprücük kemiğinin derisini okşadı. Onun dokunuşuyla içinde bir ürperti belirdi. Rahatlamak için kıpırdandı ve sonra gövdesinde iyileşmekte olan dört küçük yara fark etti. Onlara dokundu ama yaralanmayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Biliyorsun," dedi. "Ayrıca yaralarınızdaki zehri de emdim. Bir şey değil."

"Bir değil," diye mırıldandı.

Kadın güldü. Bakışları onunkilerle çarpıştı ve bir an için zengin kahverengi derinliklerinde dans eden altın beneklerinde kayboldu. Sonra kızın söylediğı bir şey ilkel bir tatminle birleşti. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ağzın üzerimde miydi?" diye sordu yavaşça. "Emiyor muydun?"

"Evet, mecburdum. Ölmene izin veremezdim, değil mi?"

Onu korudu mu?

Bu derin düşünce kalbini sızlattı. Dışarıdan bakınca sakinleşti. İçerideyse duygu, arzu ve sahiplenme içgüdüsüyle dolu azgın bir sele dönüştü.

Bir boyun işareti seçmeye çalışırken kaşları çatıldı, ama onu kavrayamadı. "Bu sefer işe yaramıyor."

Zar zor dinledi. Akı hâlâ damarlarında yanan açlıktaydı ve onu kendisine yaklaştırmaya çalışıyordu. Sadece bir santim. Belki daha fazla. Anlaşılmaz bir his girdabına dönüştü. Gözleri yaşardı. Eğer yakında onun tadına bakmazsa...

"Uzaklaşmanı tavsiye ederim, insan."

"Neden?"

Alçak sesle hırladı, sesi çakıl taşlarıyla tıkırdıyordu. "Çünkü kurdum seni sahiplenmemi istiyor."

İrkildi ve geri çekildi.

Arzu, vücudunda uçucu bir kokteyl içinde kaynıyordu.

Onu al, ona sahip çık.

Bir insan bile olsa, bir dişiyi asla rızası dışında almazdı. Bu aşağılık bir hareketti. Bu yüzden ayağa kalktı, döndü ve ulaşabildiği ilk şeye, taş bir masanın üzerinde duran vazoya doğru hamle yaptı. Vazo uçtu, sonra taş duvara çarparak küçük parçalara ayrıldı ve yere düştü. Ardından, taş masanın kendisini ters çevirdi. Muazzam bir meydan okuma uluması yükseldi.

Sıkılmış çenesiyle derin nefesler alarak çenesini kaldırdı ve gökyüzüne doğru uludu. Son nota da bittiğinde, kendini dört ayak üzerinde ve bir kurdun bedeninin içinde kafeslenmiş olarak buldu. *Hayır! Hayır!* Onun rızası olmadan manasını çekmiş ve yer değiştirmişti. İçinden geçmişti.

Kurt onun olmadığı her şeydi. Cesurdu. Acımasızdı. Çok kötüydü.

Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaptı. Ve acıkmıştı.

Burnunun ucuyla bir koku yakaladı. Dişi. *Benimki. Eş.*

Onu takip etti, bir çeşmenin yanında çömelmiş buldu. Bakışlarından kaçındı ve sanki onu kıskırtmamak gerektiğini hissetmiş gibi kendini daha da alçalttı.

Ama o bir kurt değildi, hatta fae bile değildi. Nasıl onun eş olabilir? Merakla, onun önünde volta attı. Ve sonra konuşmaya başladı.

"Ben senin düşmanın değilim," diye mırıldandı, hâlâ göz teması kurmuyordu. "Ben Ada'yım. Sen Jasper'sın. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. Kendini unutmuş gibisin. Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey hatırlıyor gibi de görünmüyordun. Ama kendimize ne dersek diyelim, aynı şey geçerli. Bu işte beraberiz. Buraya geldik, ikimiz de buraya nasıl geldiğimize dair bir ipucu bulamadık. Las Vegas diye bir yerden geliyorum. Amerika Birleşik Devletleri'nde..."

Yumuşak ve sakinleştirici bir tonda konuşmaya devam etti. Onu rüyasından çağıran da aynı sestti. Başını eğdi ve kalçalarının üzerine oturdu ve sonra ikisinin de bu yere nasıl geldikleriyle ilgili hikayesini dinledi. Yankılandı. Doğru olduğunu hissetti.

Ağızından çıkan her kelimeyle öfkesi ve ateşi yavaş yavaş söndü ve sonunda konuşmayı bıraktı. Yumuşakça sızlandı.

Onunla yüzleşti ve göz göze geldi. "Jasper?"

Jasper manasının kontrolünü kurttan aldı. Tekrar fae formuna döndü, zorlanmadan dolayı nefes nefese kalmıştı. Asık suratlı bakışlarını onunkilere kaldırarak yumruğuyla kalbinin etrafında dairesel bir hareket çizdi. Utanç onu yıkadı ve başını eğdi.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi. "El işareti."

Crimson.

Pantolonunu bulana kadar yosun kaplı zemini taradı ve sonra incelemek için silkeledi. Hâlâ tek parçaydı, Tanrı'ya şükür. İçinden çıkmış olmalıydı ama gömleği ani değişimden sağ çıkamamıştı. Lime lime olmuştu. Çenesini sıkarak ona arkasını döndü ve pantolonunun içine girdi, düğmelerini iliklerken sadece ona bakıyordu.

"Bu özür dilediğim anlamına geliyor," diye açıkladı. "Neden sadece özür dilemiyorsun?"

"Çünkü o zaman sana bir nimet borçlu olurdum. Benimle bir pazarlık yapmak için mananı kullanma hakkına sahip olurdun." Kaşlarını kaldırdı, kendini biraz daha kendisi gibi hissetti - her kimse artık. "O kadar da üzgün değilim."

"Mana?" Elleri titriyordu.

İnsan muhtemelen mananın ne olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Hayatını kurtarmıştı, bu yüzden ona en azından bir açıklama borçlu olduğunu hissetti. Bu yüzden ona Kuyu'nun yasalarını -metal ve plastikten akmayı reddettiğini, dünyanın yaşam gücü olduğunu- açıkladı ve sonra kolunu işaret etti.

"Bir şekilde, bir mucize eseri, Kuyu tarafından kutsanmışsın. Üzerindeki kokuyu alabiliyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Ben de bir kurda dönüşebilir miyim?"

Onun yuvarlak kulaklarına kurnazca baktı. "Pek olası değil. Ama ne yapabildiğin benim için bir muamma. Belki de boynumdaki işaretleri nasıl çıkardığınla bağlantılıdır."

Başını iki yana salladı. "Ama sefer alamadım."

"Mananızı kullanmayı öğrenmek zaman ve eğitim gerektirir." Kaşlarını çatdı. "Sana yardım edecek doğru kişi ben değilim. Ben..." Boynu tekrar alevlendi ve düşünce akışını durdurdu. Sinirli bir hırıltı çıkardı ve yumruklarını sıkı.

"Peki... ne oldu? Daha önce?" diye sordu.

"Sen söyle."

"Bir an o çeşmenin suyuna bakıyor, altın saçlı adamla konuşuyordunuz ve sonra bu şey fırlayıp sizi pençeledi. Zehirliydi. Biraz zehir akıttım ama sen bayıldın." Omuz silkti. "Bayginken acı çekiyor gibiydin ama elimi üzerine koyduğumda... Bilmiyorum. Bu aptalca." Gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "Bütün bu durum delilik."

" de anlat," diye ısrar etti.

"Elimi üzerine koyduğumda ."

Dostum, diye hırladı kurdu. *Benimkini*.

Onu bir kez daha değerlendirdi. Sarışın üstünden narin çıplak ayaklarına kadar çekiciydi. Hem de çok. Ve kolunda da aynı mavi işaretler vardı. Aklına bir açıklama gelmeye çalıştığında kaşlarını çatı ama boynundaki ani bir yanma ve kaşıntı onu uzaklaştırdı.

Kaşıdı.

"Dur," diye uyardı.

"Elimde değil."

"Boynunuzdaki şey her neyse, kollarımızdakiyle aynı değil. Ve bence hafıza eksikliğiyle bağlantılı."

Onda da aynı his vardı. Başka bir yerde olması gerektiği, sorumlulukları olduğu hissinden kaçamıyordu. Anıları tıkanmıştı ve kadın onları açmıştı... sadece biraz, sadece biraz sisi temizleyecek kadar.

"Kim olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu çeşmeye hızlı bir bakış atarak.

"Hayır," diye yanıtladı. Jasper ismi kulağa yabancı geliyordu. "Buraya nasıl geldik?"

"Bilmiyorum."

"Büyük siyah bir kurda dönüştüğünü biliyor musun?" Kaşları çatıldı.

"Doğru. Aptalca bir soru, tamam, peki, ne biliyorsun?"

Bu soru onu her şeyden çok sersemletmişti. Zihni çok gerilere uzanmak için acı çekiyordu. Boynu yanıyordu. Bir yerlerde olması gerektiğine dair belirsiz hislerle uyandığından beri başına neler geldiğini sadece o biliyordu.

"Yardım eder gibi görünen bir şey yaptığını biliyorum. Başka bir yerde olmam gerektiğini biliyorum... sorumluluklarım olduğunu biliyorum. Kurdumun seni sahiplenmemi istediğini, bu kol işaretlerinin bizi saygı duymam gereken bir şekilde birbirine bağladığını biliyorum." Eline baktı ve "Kuyu tarafından kutsanmış" diye mırıldandı.

Akıl almaz bir şeydi. O bir insandı. Bu, doğru olduğunu düşündüğü her şeyin ötesine geçiyordu. "Benim olduğunu biliyorum, insan. Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim."

Kollarını kavuşturdu ve kalçasını kaldırdı. "Evet, ben burada hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum." Kaşları çatıldı. "Ve bir dakika bekle, ben kesinlikle senin değilim. Kimseye ait değilim, çok teşekkür ederim... her ne isen."

"Fae," diye cevap

verdi. "Tanrı seni

korusun."

Dudağı seğirdi. "Ne?"

"Hapşırdın."

"Hayır, Fae olduğumu söyledim. Ben . Sen insansın, ben de ateş fae'siyim, daha doğrusu. Diğer fae ırklarından farklı olarak form değiştiririm."

"Fae mi? Eski peri masallarındaki Fair-Folk gibi mi?" Gökyüzüne baktı. "Sırada ne var, uçan domuzlar mı?"

Omuz silktili. "Eski dünyada var olmaları mümkün." "Eski dünya mı?" Kızın kaşları çatıldı. "Oh, sen ciddisin." Bir omuz silkme daha.

"Doğru. Hatırlayamazsın." İçini çekti. "Bize yardım edebilecek birini bulmalıyız. Şu anda ikimiz de pek bir şey yapabilecek durumda değiliz ve benim gerçekten yemek yemem gerekiyor." Dışarıdaki tarlalara açılan kapıya doğru baktı. "Etrafta tuzak kurmak için kullanabileceğim birkaç şey gördüm. Açlıktan ölüyorum ve güneş batmadan harekete geçmemiz ya da gece için burada kamp kurmamız gerekiyor. Sanırım soğuk olur."

Jasper soğuktan korkmazdı. Karda kilometrelerce yürüyebilir ve kendini iyi hissedebilirdi. Boynu kaşınıyordu, sanki bir anı

yüzeye çıktı ve sıkıntıyla homurdandı. İnsan haklıydı. Önce yiyecek, sonra yardım bulabilirlerdi. Ama bunu sağlayacak kişi o olacaktı.

"Burada kal," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Avlanmak için."

Dışarı çıktıklarında Ada onun peşinden gitti. Sol taraflarında bir orman, sağ taraflarında ise çimen tepeleri uzanıyordu. Vadinin aşağısında bir yerde, bir kulübenin bacasından dumanlar yükseliyordu. Burnunu çekti ama bir düşman kokusu aldı.

Ada kulübeyi işaret etti. "Bak." Başını iki yana salladı. "Oraya gitme." "Ama bize yardım edebilirler."

Tepesi attı. "Güven bana. En iyisi biz uzak duralım, sen de burada kal."

"Neden?"

"Aşağıda her ne varsa bize dost olmayacak. Elphyne tehlikeli bir yerdir, insan. Tehlikeli şeyler güzel paketlerde gelir."

Ve o da onlardan biriydi. Pantolonunu çıkarıp kurt formuna geçtikten sonra arkasına bile bakmadan ağaçlara doğru koşmaya başladı.

CHAPTER 4

T o an ve fae kaydırılmış için kurt form ve ormanın derinliklerinde kayboldu, Ada Kendine bir tuzak kurmak için hurdalıktaki kulübeden eşyalar topluyordu. Adam onu değerlendirirken ve belki de küstahça kabullenirken -şimdilik- kız zihninde sessizce çığlık atıyordu.

Bu çılgıncaydı.

Gözlerinin önünde bir kurda dönüşmüştü.

Kulakları sivriydi. Efsanevi, büyüü bir ırkın parçası olduğunu söylemişti.

Ve o pislik kızın ona ait olduğunu düşünüyordu. O kimseye ait değildi.

Yardım bulana kadar birlikte sıkışıp kalabilirlerdi ama onun kendisine patronluk taslayabileceğini düşünmesine kesinlikle izin vermeyecekti. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Benim olduğunu biliyorum, insan. Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim.

Burnu buruştu. *Her neyse, pislik.* Hoşuna gitmek zorunda da değildi.

Zihnini tuzak kurma görevine zorladı. Yakında bir şeyler kurmazsa, geceleri ormanda yiyecek aramak ya da daha kötüsü sümüklü böcekleri yemek zorunda kalacaktı.

Önce ocağa gitti ve ellerine sürmek için biraz eski odun kömürü aldı. Böylece tuzak eşyalarına dokunduğunda kokusu yayılmayacaktı. Sonra kulübeyi karıştırarak kullanabileceği bir şeyler aradı. Bulabildiği en iyi şey

Eski bir perde ipi, bir sepet ve tuzak için kaldıraç olarak kullanabileceği kalemler. Kokmuş sümüklü böcekler yemdi. Fıstık ezmesi ya da sardalya kadar iyi değildi. Umarım Jasper yiyeceklerle dönerse bunların hiçbirine ihtiyacı olmazdı.

Kendisiyle gurur duyarak ağaçlardan sopalar topladı ve sonra ormanın kenarına yakın bir yere sopa tuzakları kurdu ve sepeti de uzaktaki çiftliğe giden tarlaya yaklaştırdı. Keşke Jasper aşağı inmesine ve otlarken gördüğü hayvanı araştırmasına izin verseydi. Bir inek olabilirdi.

Bulunduğu ortam yeterince masum görünüyordu ama yine de Elphyne hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Goblin benzeri bir yaratık çeşmeden atlamış ve Jasper'ı neredeyse öldürüyordu - öldürmesi oldukça zor görünen bir adam.

Ve bu da aklına en şaşırtıcı şeyi getirdi. Büyü gerçektir ve adam onda olduğuna inanıyordu. Başını iki yana salladı, bu ezici gerçeği içine sindiremiyordu. Şimdilik hayatta kalmaya odaklanması gerekiyordu. Yarın, yer değiştirmesinin mucizesini düşünecekti.

Tuzaklar kurulduktan sonra kulübeye geri döndü ve yağmur suyu toplamak için bir kase buldu. Gök gürültüsü hâlâ ara sıra gümbürdüyordu ve kara yağmur bulutları gitmemişti. Umarım bu taze bir su kaynağı anlamına geliyordu.

Sıcak tutmak listesindeki bir sonraki maddeydi. Gecenin düşük sıcaklığı onları yiyecek ya da su eksikliğinden daha çabuk öldürebilirdi. Kapanların açılmasını beklerken, şömine için çıra topladı ama çakmaktaşı ya da kibrit olmadan, onu yakmak için sabırsızlanıyordu.

Sonunda dış bahçe duvarına yaslandı, sepet tuzağında biten uzun ipi eline aldı ve zavallı, masum bir hayvanın tuzağın altına girmesini bekledi. Her geçen an, altın rengi güneş yeşil tepelerin üzerinden batıyordu. Pozitif kalmaya çalıştı. Kapan tuzakları bir sayı oyunuydu. Ne kadar çok olursa yiyecek yakalama şansı o kadar artıyordu ama bu gece bir şeyler yakalayabilirse şanslıydı. Sümüklüböcekler boktan bir yem olabilirdi.

Şimdilik, yeniden canlanan doğanın görüntüsünü takdir etmek için bir an ayırmak güzeldi. Her zaman içgüdüsel bir tepki, gerginliği çözüldü

ama o gittiği anda, ağır bir hüznün onu kesip geçti. Fae'nin geri dönüp zayıflığını görmesinden nefret ederek gözlerinden akan yaşları sildi.

Uyandığından beri uzak tuttuğu her düşünce yüzeye çıktı.

Dünyanın yeniden doğduğunu görmekten duyduğu sevinç. Arkadaşlarını özlediği için duyduğu üzüntü.

Yeni arkadaşına karşı duyduğu savaştan korku ve çekim. Bu dünyanın kuralları karşısında yaşadığı kafa karışıklığı.

Boğazı kapanana ve gerginliği gidermek için öksürüp kendini melankoliden kurtarana kadar her duygu içinde yıkanıp durdu. Umutsuzluğa düşmek sadece kendini öldürttü. Sürtünme sesi başını kaldırmasına neden oldu.

Kamış sepet kafesin altında küçük, tüylü bir hayvan zıplıyordu. İpi çekti. Sepet düştü, tuzak açıldı. İçini bir sevinç kapladı ve zaferini haykırmak istedi. Akşam yemeği için tavşan. Ağzı sulandı. Ayağa kalkarak ormana endişeli bir bakış attı. Saatler geçmişti ve Jasper geri dönmemişti. Onu beklememeye karar vermesi iyi olmuştu. Asla geri dönmeyebilirdi.

Tehlikeli şeyler güzel paketlerde gelir.

Homurdandı.

Jasper kesinlikle güzeldi. Ve onun tehlikeli olduğuna inanıyordu. Çeşmenin yanında ona ilk saldırdığında neredeyse altına işeyecekti ve bir keresinde bir kara ayıyla yüz yüze gelmişti. Bir ayıyla karşılaşmış ve ölü taklidi yaparak kaçmıştı. Aynı şey. İşaretli kolundaki bir ağrı alevlendi ve şimdiden ona bağlanmayı düşünmemeye çalıştı. O yalnız biriydi. Hep öyleydi, hep öyle olacaktı. İki arkadaşı dışında.

Bir erkek tarafından sahiplenilecek ya da sahiplenilecek türden bir kız değildi, hele ki sadece inanılmaz bir vücuda sahip olan hasarlı, kurt bir erkek tarafından. Ve yüzü. Ve gülümse. O dudaklar.

Kes .

Tuzağa yaklaştığında küçük hayvan net bir şekilde ortaya çıktı. İlk düşündüğü gibi bir tavşan değildi ama tavşana benziyordu. Vücudu ve yüzü aynıydı ama sırtından tavuk kanatları çıkmıştı,

Alnından küçük boynuzlar çıkıyordu. O yaklaşırken iri gözleri parlıyordu. Kalbi sıkışmıştı. Çok şirindi.

Ve bu dünyanın onun bıraktığı gibi olmadığını, belki de onun küllerinden doğduğunun bir başka işaretiydi. Jasper eski dünya hakkında bir şeyler söylemişti, belki de bir *şekilde* -hayır. Zamanda yolculuk imkânsızdı.

Nükleer bir soykırımı dair hiçbir işaret olmaması kadar imkansız mı?

Nerede olsun, benzerlikler ve farklılıklar vardı. Belki burada yaşamayı öğrenebilirdi. Burayı sevmeyi öğrenebilirdi... tabii arkadaşlarını özlemekten kurtulabilirse.

Ama yemek yemezse hiçbir şeyin üstesinden gelemezdi. Çok acıkmıştı.

"Çok üzgünüm dostum, ama bir kız yemek yemeli."

Evin içinden aldığı cam parçasını hazırlayarak yere çömeldi ve elini sepetin üzerine koyarak kaldırmaya hazırlandı. Dudağını ısırdı, derin bir nefes aldı ve sonra-

Hava hayvanın etrafında parıldadı. Yaratık bir kükremeyle daha büyük bir forma bürünmeden birkaç dakika önce bir dilim tanıma onu uyardı. Geriye doğru savrulan Ada sert bir iniş yaptı. Görüşü bulanıklaştı. Dilini ısırdı ve kan tadı aldı. *Bu da neydi böyle?*

Minik, kanatlı tavşan başka bir şeye dönüşmüştü. Artık dört ayak üzerinde durmayan yaratık-canavar-kürklü ve pençeli iki ayağı üzerinde duruyordu. Grotesk şekilli vücudu insansı olmasına rağmen keçeleşmiş kürk parçalarıyla kaplıydı. Sadece göğüs kafesinde çıplak pembe bir deri vardı. Uzun kanatları geniş omuzlarından sarkıyordu. Burnu yarı tavşandı. Ağzında dişleri vardı. Gözleri kırmızıydı ve uzun sivri boynuzları alnına doğru uzanıyordu; artık küçük ve sevimli değildi. Uzun pembe dili, sarkan salyalarını yalamak için dışarı . Gözleri güneşe, adamın kasıklarındaki beyaz tüylerin arasından fırlayan iri ve yüklü ereksiyona doğru giderken yutkundu.

Ada asla çığlık atacak türden bir kadın değildi. Belki de bu onun uzun zamandır var olan hayatta kalma içgüdüydü. Korku sadece av olduğunu gösterirdi. Yine de canavar ona bakarken ve insan eliyle kendini okşarken çığlık attı.

Müstehcen bir şekilde sırıttı.

"Bana *borçlusun*, insan," diye ilan etti. "Özür diledin, şimdi bana borçlusun."

Öyle mi?

Aptal, Ada. Yapmaman gereken bir şey yaptın. pişmanlık geçti. Lanet olsun. Jasper'ı beklemeliydi. Kalbini yavaşlamaya, nefesini düzene sokmaya ve durumu soğukkanlılıkla değerlendirmeye zorladı.

Jaws onu tersledi.

Yapmam.

Gözlerini kapadı ve yüzünü çevirdi. Sıcak, kokuşmuş nefesi yüzünü gıdıklayarak yaklaştığının sinyalini . Kusmuğu yükseldi. Zorla yuttu. Burun deliklerini açarak kendini çelikleştirdi ve cam parçasını daha sıkı kavradı, kendi tenine battığının farkında bile değildi.

ama. Yap şunu. Sertleş. O seni yok etmeden sen onu yok et.

Bu, çocukken ormanda dolaşırken tanıştığı yaşlı, huysuz avcı Harold'ın sesiydi. Yetkilileri arayıp onu koruyucu aileye vermek yerine, huysuz bir şekilde ona nasıl hayatta kalacağını öğretmişti. Gözlerini açtı ve ters ters baktı.

Hayatta kal.

"Benden uzak dur," dedi. "Yoksa aletini keserim."

Tavşan kulaklı canavar başını eğdi ve merakla onu inceledi. Bir an, ona verdiği tek şey buydu, ama bu onun saldırıya geçmesi yeterliydi. İleri atıldı ve elindeki parçayı canavarın ön tarafında bir yere sapladı. Sıcak yapışkan kan elinin üzerine döküldü.

Karnına vur. Parçalayın, içeri boşaltın. Tereddüt her iki taraf için de acı demektir.

Elini çekti ve tekrar sapladı. Yaratığın öfkeli kükremesi, karanlık bir bulanıklığın yandan çarpmasıyla çığlığının ortasında kesildi. Ada'nın kolu çekildi, hâlâ yaratığın karnına saplanmıştı. Silahını tam zamanında bıraktı ve iki hırıltılı beden boğuşup tepeden aşağı yuvarlanmasından kurtuldu. Bu Jasper'dı.

Koyu renk saçları, bronzlaşmış ve kaslı vücudu pembe, tüylü ve kürklü bir renkte parlıyordu. Çok hızlı hareket ediyorlardı.

Kim kazanıyor?

Telaşla başka bir silah aradı ama bulamadı. Önemli değildi. Dövüş hızla sona ermişti. Canavarın içinden küçük ışık topları süzülüyordu. Jasper cesetten sıyrıldı, çıplak göğsünü, ellerini kan kaplamıştı ve çenesinden damlıyordu. Kehribar rengi gözleri adrenaline parlarken, vahşi bir yoğunlukla ona kilitlendi.

Yüreği ağzına gelen Ada, sanki onu tokatlamak istiyormuş gibi kendisine doğru yürüyen öfkeli, erkeksi ve çıplak bir fae görünce geri çekildi. Daha da kötüsü... onu yemek.

"Sana içeride kalmanı söylemiştim," diye hırladı.

Gözleri *adamın* kasıklarındaki koyu renk saçların arasından sarkan şeye kaydı. Dik değildi ama uzundu. Büyüktü. Kalındı. Çok sıcak yanaklarını okşamamak için direndi.

"Acıkmıştım," diye mırıldandı.

"Ben hallediyordum."

"Kıyafetlerini getirmemi ister misin?"

Hayal kırıklığı içinde homurdandı, etrafı aradı ve pantolonunu bıraktığı yeri buldu. Onları giydi, sonra da hâlâ öfkeli bir şekilde kızın yanına döndü.

"Mutlu musun?" diye sordu.

"Ayın üzerinde," diye cevap verdi, ses tonunda bir hırıltı vardı. "Zaten bu gece suratımda sallanan istenmeyen bir penis vardı. Bir tanesine daha ihtiyacım yok."

Geri çekildi ve yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Ne?"

"O şeyin lanet olası bir ereksiyonu vardı. Ve o... bilirsin işte. Eski boruyu pompalıyordu. Maymuna şaplak atıyordu. Eliyle şehre gidiyordu."

Kaşları tanıyarak kalktı. Eğlence gözlerini kırıştırdı. "Bir wolpertinger'ın için kendi türünden dişisi yoktur, bu yüzden diğer fae ırklarından dişileri pazarlık için kandırır. Seni sevimlilikleriyle cezbederler ve sonra kaçırıp seninle çiftleşirler. Korkunu sezdiğim ve meyveleri bırakıp koşarak geldiğin için şanslısın. Mana aşılannmış bir pazarlığı bozmak zordur." Kireçli çenesini ovuşturdu. "Biliyorsun, etrafta daha fazlası varsa, üzerindeki kokum onları caydıracaktır."

"Kendini bana sürtmek mi istiyorsun?"

"Hayır, güzel insan. Seninle çiftleşmek istiyorum. Seni işaretlemek istiyorum."

Çenesi düştü. Önce hangi kısmı anlayacağından emin değildi. Canavarın onu hamile bırakmak istemesini mi, Jasper'ın böğürtlen bulup bırakmasını mı, yoksa "Bu senin hayatını kurtaracak" gibi sıradan bir şekilde seks yapmak istemesini mi?

"Bu çok saçma," diye mırıldandı yüzü kızararak. "Seninle *çiftleşmeyeceğim*. Sonunda da azgın bir tavşanın seks kölesi olmayacağım. Bu kanı temizlemem gerek."

Söyleyeceğini hiç üç şey.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye söz verdi ve bu onun ağzının daha da açık kalmasına neden oldu.

"Benden hoşlanmıyorsun bile." Bu kabarcıklı ilgi karşısında yanaklarındaki ısı alevlendi. Yutkundu ve geri adım attı. "Bu suyun içinde ne var?"

"Peki," dedi suratını asarak. "Wolpertinger'in derisini yüzeceğim. En azından senin aptallığın bize doyurucu bir yemek hediye etti."

Kendisini takip eden kahkahanın zengin sesine vücudunun verdiği tepkiye öfkelenerek topuğunun üzerinde döndü.

İKİ SAAT SONRA, ellerinden geldiğince temizlenmişlerdi. Jasper böğürtlenleriyle geri dönmüş, hayvanın etli bir kısmının derisini yüzmüş ve ardından manasıyla ateşi yakmıştı. Sihir gibi, alevler ocakta canlandı ve yahnilerini ateşin üzerinde, kırık bir seramik tencerede pişirdiler.

Yahniyi yemek midesini bulandırmıştı ama daha kötülerini de yemişti. Tadı tavuğa benziyordu, bu yüzden gözlerini kapadı ve tam olarak öyleymiş gibi davrandı. Enerjisini doldurduğu sürece, bir tür şehir ya da kasabaya ulaşmayı deneyebilirdi. Yakınlarda mutlaka bir köy olmalıydı. Arkadaşlarını bulma fikrinden vazgeçmemişti ama onların da hayatta olma ihtimali giderek azalıyordu. Jasper'a kendi zamanından bu yana ne kadar zaman geçtiğini sormayı aklına not etti.

Yemekler bitip karınları doyunca, ateşin yanındaki yere yerleştiler. Jasper eski, yırtık bir koltuğa yaslandı ve

onu öyle bir dikkatle izliyordu ki, bu durum onun kaymasına ve kıvranmasına neden oluyordu. Onun hazırlıksız teklifini ya da ona ait olduğuna dair daha önceki yorumunu unutmamıştı. Adamın ona bakışı tescilli ve neredeyse Makyavelistti, sanki istediğini elde etmek için sinsi planlar yapıyordu ve beklemeye hazırды.

Ada'nın şöminenin önüne serpiştirdiği bir parça samanı çiğnedi. Aralarında hâlâ garip bir güven bağı olduğunu hissetmeseydi şimdiye kadar kaçmış olurdu. Bu haliyle bazı şeyler söylemişti ama davranışları saygılıydı.

Daha önce masadan inmesine yardım etmiş ve sonra bırakmıştı. Önce bir kapıdan geçerek ya da kendisi avlanmaya çıkarken onu burada tutmaya çalışarak ona zarar gelmesini engellemeye çalışmıştı.

"Pekâlâ, eğlence zamanı sona erdi," dedi, alevlerin sıcaklığından biraz uykusu gelmişti. "Bazı şeyleri açıklama vaktin geldi."

Dudakları kıvrıldı. "Eğlence daha yeni başlıyor."

Cebinden bir avuç çilek çıkardı. Güveci tatlandırmak için eklediklerinden farklıydılar. Bir tanesini ona uzattı. "Dene bakalım."

Kaşlarını kaldırdı. "Neden bana bir şey söylemiyormuşsun gibi hissediyorum?"

Omuz silkti. "Onları yediğiniz için biraz rahatlamış hissedebilirsiniz, hepsi bu."

"Bunlar rahatlatıcı meyveler, uyuşturucu gibi mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Önemli bir şey değil. Sadece gevşemek için bir şey."

Annesi ilk birasına el koyduğunda ergenlik çağındaki bir çocuktan bekleyeceği bir yüz ifadesi takındı.

"İkimiz de kaybolduk, Jasper. Hiç hatıran yok. Bu gece hayatta kalamayabiliriz çünkü hava oldukça soğuk olacak. Tek bildiğin, benim bir seri katil olduğum. Ve sen bir çeşit ilaç mı almak istiyorsun?"

Gözleriyle ona meydan okudu, ağzına bir meyve attı ve çiğnedi.

Öfkelendi. "Tamam. Götlük yap."

"Kaybolmadık," dedi, sesi şimdiden biraz bulanıklaşmaya başlamıştı. Meyveler hızlı çalışıyor olmalı. "Eskiden burada yaşırdım. Yakınlarda bir köy var. Yarın oraya gidebiliriz."

"Bir şeyler hatırladın mı?"

"Hayır."

"O zaman nereden biliyorsun?"

"İçgüdüsel his. Tıpkı o kulübeye yaklaşmamamı söyleyen his gibi. Ve bakın ne oldu. Orada bir wolpertinger yaşıyordu." Kendini beğenmiş bir şekilde sırttı.

Lanet olsun ona. Çok tatlıydı. Şiş gözlü, sırttan bir öğrenci derneği çocuğu, şirin. "Bu konuda nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun?"

Ama cevap gelmedi. Çoktan usulca horlamaya başlamıştı. Ada anlamadı.

Bir kralın suikast düzenleyeceği ve birinin anılarını engelleyeceği kadar önemliydi. Çıplak elleriyle bir canavarı öldürebilecek kadar güçlüydü. Her yerinde yara izleri vardı. Biraz daha sorumlu davranması gereken biri gibi görünüyordu.

"Kesinlikle değişmişsin," diye mırıldandı. Boynundaki mavi lekeyi çıkardığından beri daha eğlenceli bir kişilik ortaya çıkmıştı. Eğer maviyi daha fazla çıkarabilirse, kesinlikle içinde bulundukları durumun bir kısmını hatırlayacaktı. Eğer içgüdüleri doğruysa, o zaman gerçek bilgi daha iyi olurdu.

Belki de kadının izleri için uyuyor olması gerekiyordu.

Karıştırarak yaklaştı ve adamın kendisini fark edip etmediğini kontrol etti. Adamın iyice dibe battığından emin olduktan sonra, tırnaklarıyla kenarlarını karıştırarak boyun izleri üzerinde çalışmaya başladı. Bu sefer, adamın bahsettiği iç mananın bir kısmını yönlendirmeye çalıştı ama ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki kolunda bir karıncalanma hissetti, belki de hissetmedi. Sonunda, daha önce nasıl yaklaştığına dair bir rutine yerleşti - kötü şeylerin gittiğini görselleştirdi.

Belki de onun dikkatli gözleri üzerinde değilken performans kaygısı duymadığından ya da sessizce mırıldandığından, ama tırnağı maviye takıldı. Bir şerit kurtulana kadar kopardı ve soydu.

Parmakları kızın bileğine dolandı ve onu hareketsiz tuttu.

Gözleri odaklandı, kaşları çatıldı ve onları yere doğru çekti.

"Yarın," diye sızlandı. "Şimdi uyu."

Tekrar yan tarafına geçebilmek için kolunu çekmeye çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu.

"Seni sıcak tutacağım," diye mırıldandı.

"Bu konuda rahat değilim," diye karşılık verdi.

Adam homurdandı. "Yer değiştireceğim."

Hava parıldadı ve derisinden tüyler fışkırdı. Birkaç dakika içinde, göz alıcı siyah bir kurt pantolonunun içinden sürünerek çıktı ve sonra tembelce onun etrafında kıvrıldı. Onu barındıracak kadar büyüktü. Kürkü kalındı ve daha yakından baktığında saçlarına benzediğini fark etti

-Kahverengi ve siyah uçlu. Ona yaslanarak uyumak sıcak olurdu. Kurt ona sitem dolu bir bakış fırlattı ve sonra suskunluğuna ofladı.

"Peki," diye mırıldandı ve onun yanına kıvrıldı.

Sivri kulaklı bir fae ile uyumaya hazır olmasa da, bir hayvanın yanında tamamen evinde gibiydi.

Kendini tutamayarak uzandı ve onun çenesinin altını kaşdı. "Harikasin," diye mırıldandı.

Başı yere çarptığı anda göz kapakları ağırlaştı. İç çekti. Kurt iç çekti. Ve bu... güzeldi. Gerginliğini atması biraz zaman almıştı ama hayatını, kendisini yok etmeden önce her şeyi yok ederek yaşamak istemiyordu. Büyürken bu şekilde hayatta kalmış olabilirdi ama sonunda böyle yaşamaya başlamamıştı. Harold'la tanışmak ona avlanmayı ve okumayı öğretmişti ama onun kulübesinde tek başına öldüğünü öğrendikten sonra bunu kendisi için asla istemediğini biliyordu.

Ateş çıtırdadı ve Ada arkadaşlarının yüzlerini hatırlayarak dalıp gitti. Clarke'ın kızıl, asi saçlarını. Sanki modası geçiyormuş gibi soda içişini. Laurel'in Clarke'ın sağlığına dikkat etmesi ve söz konusu gazozda ne kadar şeker olduğu konusundaki kaçınılmaz azarı.

Ada, kafasındaki hayali konuşmalara gülümseyerek uykuya daldı.

CHAPTER 5

J

Asper, kulübeden yakındaki köye kadar yürüdükleri süre boyunca mana-otu meyvelerini çiğnemeye devam etti. Adının Fenrystfield olduğunu sanıyordu. Belki de. Belki.

Yağmurdan sıırıslıklam olmuş çamurda yürümeleri yarım günlerini almıştı. Her dakikasından nefret ediyordu ve bunun gökten düşen suyla değil, uyanma şekliyle ilgisi vardı.

Uykuya kurt formunda dalmış olabilirdi ama gece boyunca kurdu bedeninin kontrolünü ele geçirmişti. Kadının kendilerine ait olduğunu, insan olduğunu ve Jasper'ın olduğunu biliyordu. Uyandığında, fae formu kadının çekici bedenine sarılmış, onu kollarının himayesinde kucaklıyordu, uyarılmışlığı kadının poposunun arasında sert ve kaskatı kesilmişti. Bu durum kafasını karıştırmıştı ve nedenini bulamıyordu.

Hiç kollarında bir kadınla uyanmamış mıydı?

Kucaklamamış mıydı?

Elbette daha önce bir kadınla birlikte olmuştu. Hem de çok. Hatırlamıyor olabilirdi ama bunu kesin olarak biliyordu. Yoksa neden onu elde etme, her yerini yalama ve yüzünü bacaklarının arasına gömme düşüncesi kanını kaynatsındı ki? Seksten zevk alıyordu. Uyandığında keyifsiz olmasının nedeni bu değildi.

Belki de insan olduğu içindi. Yine de uyandığında daha az umursadığını fark etti çünkü tanıdığı hiçbir insana benzemiyordu... diye düşündü. Belki de. Vücudunda kesinlikle mana taşıyordu. Bu bile terk edilmişlerden biri için oldukça sıra dışıydı.

Dokunulmamış. Fae'lerin insanlara verdiği isim -Dokunulmamış-Kuyu'nun onlara dokunamadığı anlamına geliyordu.

Ayrıca ona birden fazla kez yardım etmiş ve Kristal Şehir'deki insanlar hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia etmişti. Las Vegas diye bir yerden geldiğini iddia ediyordu. Onu nasıl aynı kategoriye koyabilirdi?

Emin olduğu tek şey, onun kadınsı kokusunun kendisini çılgına çevirdiğiydi. Uykusunda her kımıldadığında, saçları tenini gıdıkladığında ya da acı verecek kadar sertleşen küçük bir iç çekiş yaptığında teni uğulduyordu. Düşünemiyor, hareket edemiyor, nefes alamıyordu çünkü kokusunun onu baştan çıkarmasından korkuyordu.

Büyük bir çabayla, onu uyandırmadan çözdü ve sonra pantolonunu giydi.

Sinirlerini yatıştırmak için sadece ilk meyveyi patlatmıştı, ama sonra bir sonraki meyve girdi ve bir sonraki. Kulübeden sendeleyerek çıkmadan önce, vücudundan daha fazla işaret çıkarmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı. Dün gece devam etmesine izin vermeliydi. Bu onun adına şiddetle kabul edilmiş bir tavizdi. Kendine sakladığı bir şey.

Tören Ormanı ile Seelie Nehri arasında yer alan köye yaklaştıklarında mana meyvesinin etkisi geçmeye başlamıştı. Mozaik kiremitli duvarları ve sazdan çatıları olan binalar kümeler halinde bir araya toplanmıştı. Bacalardan çıkan dumanlar bulutlu gökyüzüne doğru kıvrılıyordu. Günlük faaliyetler devam ederken sesler yükseliyordu; bir pazar toplanıyor ya da kuruluyordu. Balıkçılar avlarını büyük sepetler içinde nehir rıhtımlarından sürüklüyorlardı. Keçiler meleyerek dağılıyor ve özgürce dolaşıyorlardı. Esen rüzgârda tanıdık bir koku duydu ve daha güçlü bir koku almak için burnunu kaldırdı. Kurtlar. Hem de çok sayıda. Burası bir şekil değiştiren köyüydü.

Ada durdu. "Bu mı?"

Önce gözlerini kısarak baktı, sonra hâlâ onunla alay eden yastık gibi dudaklarına baktı ve omuz silkti. "Sanırım."

İçgüdülerinin onları bir şekil değiştiren köyüne götürmesi mantıklıydı.

"Önce nereye gideceğimize dair bir fikrin var mı?" diye sordu. "Ya da kiminle konuşacağımıza dair?"

Omzunu bir kez daha kaldırdı.

"Biraz coşku iyi olurdu," dedi alaycı bir ifadeyle ve sonra içini çekti. "Sanırım içeri girebiliriz."

Yavaşça köyün girişine yaklaştılar. Kapı yoktu, sadece küçük pazarı geçip ana caddeye dönüşecek bina kümesine giren bir yol vardı. İkinci bakışta, bir zamanlar kapılar vardı ama yakın zamanda hasar görmüşlerdi. Belki de saldırı altında zorla indirilmişti. Tedirginlik omurgasını yaladı. Binaları incelediğinde savaşın izleri daha da belirginleşti. Cam ve taş mozaik duvarlar çatlamıştı. Ahşap kapılar yarılmıştı. Bitkiler ezilmiş ve yok edilmişti. Yaklaştıkça inşaat sesleri yükseliyordu.

Ama köylüler toparlanmaya başlamıştı. Giysileri onarıyor, yıkıyor ve binadan binaya dizilmiş iplere asıyorlardı. Saksıları değiştirilmiş bitki grupları vardı. Süslemeler evden eve, saçaktan saçağa asılmıştı. Kağıt çiçek dizileri, kırmızı kurdeleler ve sarkan cam rüzgar çanları hafif bir esintide sallanıp duruyordu. Yakında bir festival olmalı.

Bu kasaba dirençliydi. Başlarına ne tür zorluklar gelmiş olursa olsun, bu onları yıkmamıştı.

Kurtlar iyiydi.

Kavgacıydılar. Hayatta kaldılar. Ve nasıl eğleneceklerini biliyorlardı.

Jasper ve Ada ilk evin önünden geçerken, fırınlanmış ürünlerin kokusu midesini guruldattı. Ekmek ve çilek. Dudaklarını ıslattı ve Ada'ya baktı. O da acıkmış olmalıydı. Aç, ıslak ve soğuk.

Yiyecek ve kalacak yer temin etmek için hiç parası olmadığı acı bir şekilde farkındaydı. Bir şeyler bulması gerekiyordu, belki de onların pansiyonunda çalışabilirdi.

Yanına vardıkları ilk fae, uzun siyah saçlı, uzun boylu bir kadındı ve el arabasında sattığı işlenmiş çiçekler ve kırmızı kurdelelerle dolanmış yarım yüz maskeleri yapıyordu. Cam boncuklar saçlarında ve ayak bileğindeki takılarda çınılıyordu. Gülümsedi ama sonra bakışları

Jasper'ın yüzüne, daha doğrusu sağ elmacık kemiğindeki ize. Gözleri korkuyla irileşti ve ahşap kapısını büyük bir gürültüyle kapatmadan önce uzun etekleri arkasında dalgalanarak yakındaki evine koştu.

"Bu çok tuhaftı," dedi Ada. "Arkadaşın değil mi?"

"Sanırım değil."

Daha yukarıda, bir grup çocukla konuşmakta olan bir erkek fae, Jasper'ı görünce ayağa fırladı ve onları aceleyle uzaklaştırdı.

"O kadar da kötü kokmuyorsun," diye şaka yaptı Ada.

"Benden değil, senden kaçacaklarını düşünürdüm."

"Nedenmiş o?"

Kulaklarına bir bakış attı.

"Oh." Saçlarına dokundu ve kulaklarının üzerinden çekti. "Böyle daha mı iyi?"

"Eninde sonunda öğrenecekler. Endişelenme. Seni güvende tutacağım." Homurdandı. "Tamam, Rambo."

Onu durdurdu ve kaşlarını çattı. "Seni koruyamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Sadece, daha önce de söylediğim gibi, tek başıma iyiyim. Yani, ne kadar kötü olabilir ki? En kısa zamanda..." Dikkati karanlık bakışlar atan ve ara sıra hırlayan köylülerin oluşturduğu kümeye takılınca sesi kesildi. Bazılarının elinde süpürge sopaları, tırtıklı kemik kılıçlar ve taşla güçlendirilmiş cam hançerler gibi silahlar vardı.

İki siyah kurt mozaik bir binanın arkasından tırısla çıktı ve yumuşak bir uyarıda bulundu.

Jasper'ın tüyleri diken diken oldu ve gerildi, bakışları grubun etrafında temkinli bir şekilde dolaşüyor, ilk zavallı soytarının ona ya da Ada'ya saldırmasını bekliyordu. Pençelerinin parmak uçlarından çıkmasına izin verdi.

Geniş kenarlı şapka takan bir fae parmağıyla Jasper'ı işaret etti. "Burada istenmiyorsun Muhafız."

Gardiyan mı? Rüyasında gördüğü bir şey zihnindeki sisin içinden tırmanmaya çalışmış ama başaramamıştı. Kollarını kavuşturdu ve ayaklarını dikti.

"Burada canavar yok," dedi bir başkası. "Yani yardım talep etmediğimiz bir şey için vergi talep edemezsiniz."

Jasper'ın bakışlarıyla karşılaşan Ada'nın kaşları kalktı. "Sen bir çeşit ödöl avcısı mısın? Pek hoş karşılanmışa benzemiyorsunuz. Belki de başka bir yere gitmeliyiz."

Bir rüzgâr esintisine karşı titredi. Yiyeceğe, barınağa ve giysilerini kurutacak bir yere ihtiyaçları vardı. Üst dudağı kıvrıldı. "Bizi kasabadan kovmayacaklar."

"Onu duydun Muhafız. Git buradan," dedi şapkalı fae. Jasper'a doğru tuttuğu hançeri ışıktaki parlıyordu.

Ada muhtemelen etrafından dolaşmak niyetiyle yana doğru adım attı ama elinde balta tutan iri bir erkek yolunu kesti. Adam başını salladı ve usulca tısladı. "Geri dön, küçük dişi."

Yenilgi gözlerinde parladı ve döndü. İri fae onu kürek kemiklerinin arasından itti. Bu yaptığı son hataydı.

Soğuk öfke Jasper'ı sarstı. Manasını dışa doğru sert bir hava duvarı fırlatmak için kullandı, iş bitene ve fae geriye doğru diğerlerinin üzerine uçana kadar ne yaptığına farkına bile varmadı. Şok olmuş bağırışlar yükseldi, öfkesi kabardı ve hazırlık için daha fazla mana çekti, hangi büyüü yaparsa yapsın serbest kalmaya hazır bir şekilde yükselip yüzeye çıkmasına izin verdi. Kısmen yer değiştirip alçak ve çakıllı bir sesle hırlarken alt dudağını dişleri deldi.

Şiddet ve cinayet damarlarında dolaşıyor, onu bu alışılmış rutinin daha önce de savaştığı ve bunda başarılı olduğu anlamına geldiğine inandırıyor.

Hınzır bir sırıtış dudaklarını büktü. Yaklaşmaya cüret eden kurtlara daha fazla hava püskürttü. Vurulduklarında yırladılar ve sendeleyerek geri çekildiler.

Lanet olsun, manasını serbest bırakmak iyi hissettirdi.

Kendi erzağını kurutacak ve başka bir erzağa, Ada'nınkine erişimi olduğu için bunu umursamayacaktı. Bu köylülerin hiçbiri onu alt edecek kadar güçlü değildi. Kendi kişisel kuyuları sınırlı, zayıf ve vasatın altındaydı. Çoğu standart fae'nin içinde sadece yer ya da küçük büyüler yapmaya yetecek kadar güç vardı. Yakınlarda yeniden doldurabilecekleri bir güç kaynağı olsa bile, onlar buna fırsat bulamadan onları oldukları yerde eritebilirdi.

Ona emir vermeye nasıl *cüret* ederler?

Eğer kılıcı olsaydı, yenilmez olurdu - boynu yanar, hafızası gelmeden onu engeller, hafızasından silerdi.

bilinç. Bu onu daha da sinirlendirdi.

"Neyiniz var sizin, kendinizden birini tanımıyor musunuz?" diye bağırdı biri kalabalığın arasından. "Bırakın geçeyim."

Etrafta mırıldanmalar ve karşı çıkmalar oldu ama kalabalık isteksizce yer değiştirdi. Hayır, isteksizce değil. Birden fazla bakıştaki rahatlamayı yakaladı. Onunla girilen bir kavganın kazanılamayacağını anlamışlardı.

Cesetler kısa kahverengi saçlı bir kadın şekil değiştirene yol açtı. Giydiği uzun, bol elbise bu gibi saf şekil değiştiren topluluklarında klasik bir tarzdı. Acil bir şekil değiştirme ihtiyacı doğduğunda kolayca çıkarılabiliyordu. Jasper ile aynı yaşta görünse de, bu yaşının bir işareti değildi. Aslında, fae'ler yaşlandıkça daha da yaşsız görünürlerdi. Onların sırlarını saklayan gözleriydi ve Jasper onun gözlerinde sonsuz bir deneyim görüyordu. Ona bilerek gülümsedi.

"Kuyu bizi koruyor," diye mırıldandı, onu bir hayaletmiş gibi içine çekerek. "Yaşadığım ve nefes aldığım gibi, bu Reed Darkfoot değil mi, Seelie Mithras tahtının yaşayan tek varisi, sonunda köklerini ziyaret etmek için eve geliyor."

"Benim adım Jasper." değil miydi?

"D'arn Jasper"-yere tükürdü-"iki yüz yıl kadar önce tören gölünden çıktığında Kuyu Tarikatı tarafından sana zorla verilen Koruyucu adı. *Reed*, Karaayak annenin sana verdiği isim. Fenrysfield'da seni çağıracağımız *tek* isim bu. Belki de-" Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Kral seni bir hafta önce meşrulaştırdığı için belki de sana prensim diyebiliriz."

Kalabalık arasında sessiz mırıltılar yükseldi. Birden fazla kez *prens* kelimesini kullandılar. Arada bir yerde, *piç* kelimesini de yakaladı.

Endişe omurgasına tırmandı ve kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Bir kaçış yolu aradı ama gözleri Ada'nıninkilerle çakıştı.

Kral. Yani... ona suikast düzenlemeye çalışan altın fae "Öz baban ölmeni mi istiyor?" diye soluk soluğa kaldı.

"Bah," dedi dişi alfa. "Bu ilk kez olmuyor. Demek eve sığınmak için geldin, öyle mi? Tarikat artık bu işi yapamıyor mu?"

Dudakları aralandı ama cevap vermedi.

Ada onun yerine "Hafızasını kaybetti," dedi ve boynundaki izleri işaret etti. "Bu ona bir şeyler yapıyor."

Alfa'nın bakışları onun işaretlerine takıldı ve sonra kollarındaki işaretlere kaydı. Ada'ya bir bakış attı, kaşlarını çattı ve sonra ellerini yüksek sesle havaya kaldırdı. "Bu kadar yeter. Herkes dağılsın."

Bir zamanlar dirgenleriyle gözlerini oymaya hevesli olan köylüler isteksizce uzaklaştı.

"Benimle gel," diye alfa.

Jasper köyü ve kasabadan çıkış yolunu inceledi. Başka seçenekleri . Bu kadın onu tanıyordu. Yardım edebilirdi. Bu yüzden peşinden gitti.

Alfa onları mozaiklerden oluşan bir duvar resmiyle kaplı iki katlı taş bir binaya götürdü. Siyah kurtlar dans edip oynuyor, yarı kurtlar savaşıyor ve çıplak fae'ler... Gözlerini kısarak baktı. Ne yapıyorlardı acaba? Ada da gözlerini kısarak baktı, nefesi kesilmişti.

"Yüce Tanrım, *bunu yapıyorlar*," diye fısıldadı bir parça mizahla.

Ona yandan bir bakış fırlattı. Kızın yanakları kızarmıştı. Bağ işaretlerinden gelen utangaçlığı hissetti. Küçük eşi utangaç bir aşık mıydı? Bunu öğrenecek olmanın heyecan verici düşüncesiyle midesi bulandı.

Alfa durduklarını görmüş ve geri dönmüştü. O da Ada'ya düşünceli bir bakış attı.

"Sen bir kurt değilsin," diye kestirip attı. Koku alırken çenesi kalktı. "Ama ne olduğunu çıkaramıyorum."

"Keskin bir burun," dedi Jasper ama onu aydınlatmaya gerek duymadı.

"Yaşadığım sürece özlediğim pek bir şey yok." Bakışları kollarındaki mavi işaretlere kaydı. "İkinizin de İyi Kutsanmış bir birlikteliğe kilitlenmiş olmanız gibi."

"Bir ne?" Ada boğuldu.

Jasper kollarını kavuşturdu. "Sana söylemiştim."

"İçeride konuşmalıyız." Alfa, rüzgârda tıngırdayan cam rüzgâr çanları dizilerinden kaçınmak için eğilerek binaya doğru ilerledi. Bina saçaklarından sarkıyorlardı. Aslına bakarsanız, gözlerini

Çoğu binada bulunan rüzgâr çanları, kulaklarına ötesinde duyulması zor hoş bir melodi armağan ediyordu.

Mahremiyet için, fark etti. Böylece diğer şekil değiştirenler komşularının evinde neler olup bittiğini duyamıyordu. Sırıttı. Eğer mozaik duvar resimlerine inanılacak olursa, bolca savaş, eğlence ve üreme vardı.

Belki de her şeye rağmen burayı severdi.

Rüzgâr çanlarının yerini değiştirdi ve dışileri takip ederek, etrafı sandalyelerle çevrili uzun bir masanın bulunduğu büyük ve boş bir salona girdi. Ya yemek ya da iş içindi. Belki de ikisi de. Pencereleler bir tarafta köyün ana caddesini, diğer tarafta ise fokurdayan bir çeşmenin bulunduğu bir bahçeyi gösteriyordu.

"Lütfen oturun," dedi alfa. "Sanırım lanetin hatırlamanı engellediği için sana karşı yumuşak davranmalıyım. Bunu hak ettiğinden değil, Reed. Annen bize dönmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu bilse mezarında ters dönerdi." Gözlerini tavana kaldırdı ve göğsüne özür dileyen bir el işareti yaptı. "Sanırım Lupercalia hazırlıklarının ortasında olduğumuza göre, belki de bizimle ilgileniyordur."

Ona kaşlarını çatı ama oturdu. *Lupercalia*... belirsiz hatıralar aklına geldi. Bolca kutlama ve eğlence. Ona iyi gelmişti.

"İçecek bir şeyler getirttim," dedi.

Ada gülümsedi ve başını salladı. Masanın altında kıpırdandı.

"Gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi?" Alfa dikkatle ona bakarak sordu.

Tek cevabı burun deliklerini açması oldu.

İç çekti. "Pekâlâ. Benim adım Clara Darkfoot. Sürünün reisiyim. Ve annenin kız kardeşiyim."

Sessizliğini koruduğunda gözleri boynundaki izlere, oradan da Ada'ya kaydı. "Ne zamandır lanetli?"

"Lanetli mi?" diye
tekrarladı. Başını salladı.

"Emin değilim," diye devam etti Ada. "İkimiz de çok uzakta olmayan terk edilmiş bir kulübede uyandık. İkimiz de oraya nasıl gittiğimizi bilmiyoruz. Benim için evimden bir dünya uzaktayım. Ve arkadaşlarımdan.

Belki benim durumuma da biraz ışık tutarsınız diye umuyordum."

"Elimden geleni yapacağım." Jasper'a onaylamayan bir bakış fırlattı. "Sadece kız kardeşimin anısı ve kalbindeki umutlar için."

Kapı çalındı ve Clara ellerinde bir sürahi su, bir tabak peynir ve krakerlerle kuru meyveler olan iki dişi fae'yi içeri çağırdı. Bardakları doldurduktan sonra gittiler. Ada yemeğini hızlıca mideye indirdi.

"Dışarıda bana Muhafız diyorlardı," dedi Jasper. "O ne demek?"

"Muhafızlar Kuyu Tarikatı için çalışır," diye açıkladı Clara, gözlerinde hâlâ inanmayan bir bakışla. "Annen öldürüldüğünde törensel göle gittin ve kendini haraç olarak sundun." İç çekti. "Tarikat'ın tek bir işe yaradığını sanıyorum, seni babanın yolundan uzak tutmak. Elphyne yasalarının üstünde hareket ediyorlar. Bir Muhafız olmak, Seelie tahtında hak iddia etme hakkını elinden aldı. Bu yüzden sadece bir hafta önce Yüce Kral'ın varisi olarak ilan edilmen hepimizi şaşırttı. Onaylanmamış üreme yasasının kaldırılması da bizi şaşırttı. İlk etapta nasıl ortaya çıktığını göz önünde bulundurarak hepimiz bunu sizin yaptığınızı düşündük." Ona titiz ve uzun bir bakış attı. "Yine de buradasın, lanetlenmişsin, anıların yok ve İyi Kutsanmış bir eşin var."

Ada masaya vurdu. "Evet, bu konuda. Bu İyi Kutsanmış çiftleşme olayı tam olarak nedir? Bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Clara sarsıldı. "Çiftleşme töreni yok muydu?"

Ada başını salladı. "Bildiğimiz kadarıyla hayır. Sadece uyandık ve oradaydı."

"Bu olmaz. İyi kutsanmış bir çiftleşme nadirdir. Tüm Elphyne'de, son birkaç yüzyılda sadece iki tane duyuruldu."

"Beni kimin lanetlediğini nasıl öğrenebilirim?" Jasper sordu. "Ve bunu nasıl kaldırabilirim?"

"Lanet yapmak yasaktır ve geri döndürülemez. Üzerinize bu engeli koyan Tarikat olsa bile, onu kaldıramazlar. Bu basitçe yapılmaz. Ya lanetle bağlantılı bir zaman sınırı vardır ya da bilinmeyen bir olayın gerçekleşmesi gerekir. Bu sonsuza dek sürebilir."

"Bu doğru değil," dedi Ada. "Vücutundan parçalar kopardım."

Clara durdu. Bakışları Ada'yı delip geçti. "Nereden geliyorum demiştin?"

"Ben ."

Jasper bunu düşündü. Eğer bu aile reisi gerçekten onun akrabasıysa, Ada'nın mirasını ortaya çıkaracak en iyi kişi de o olurdu. Akrabalar arasındaki sadakat diğer tüm bağlardan daha derindi. Böyle bir yardımla bir daha karşılaşmayabilirlerdi. Tarikat'a gidebilirdi, çünkü onlar için çalışmış gibi görünüyordu ama Clara'nın da bahsettiği gibi, onu lanetleyen Tarikat da olabilirdi. Büyük olasılıkla Kral'ın hatasıydı ama Jasper emin olmak zorundaydı.

Bu bilginin ortaya çıkmasını kontrol altında tutmayı, Clara'nın düşmanı sürpriz bir şekilde keşfetmesine tercih ederdi. En azından bu şekilde, aileden geliyordu.

"O bir insan," diye açıkladı Jasper.

Clara oturduğu yerden fırladı. Mavi alev elini yaladı ve Ada'ya ters ters baktı. Jasper yavaşça ayağa kalktı. Mavi işaretli, iyi kutsanmış avucunu kaldırarak ona aralarındaki bağlantıyı hatırlattı.

"O bizim düşmanımız değil," diye .

Clara'nın gözleri adamın eline kaydı, sonra tekrar gözlerine döndü. Hırladı, "Anlamıyorsun. Son baskından zar zor kurtulduk. Ve sen onlardan birini evimize mi davet ettin?"

"Baskın mı?" diye sordu. "Lütfen, Clara. Otur. Duyularını kullan." Ada tüm bunlar olurken hiçbir hareket yapmadı.

Clara'nın ateşi söndü. Ada'ya doğru tereddütlü bir adım attı ve sonra burnunu kaldırdı. Sonunda Jasper'ın gözleriyle karşılaşmadan önce bir adım daha attı ve bir adım daha. Kaşları kalktı. "Ağzına kadar mana ile dolu. Bu imkânsız."

"Belli ki öyle değil."

"Sen de *kimsin*?" Clara, Ada'ya sesinde bir hayranlık notasıyla sordu.

"Ben sadece Vegas'tan gelen bir kızım," diye mırıldandı. "Hatırladığım son şey şehre kar yağdığı ve sonra-"

"Kristal Şehir mi?"

"Hayır. Las Vegas. Gerçekten hiç duymadın mı?"

Clara başını salladı. "Çorak topraklarda Kristal Şehir'den insan yerleşimi yok."

"O zaman buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yok." Dudağını ısırdı.

Jasper, "Hayır, bir fikrin var," diye söze girdi. "Tereddüt ettiğini hissedebiliyorum."

"Nasıl?" Kadın ona bakakaldı. "Birbirimizin duygularını nasıl hissediyoruz?"

"Bu bir bağ," diye onayladı Clara. "Senin mananı diğerine bağlıyor. Sen onunkini ödünç alabilirsin, o da seninkini. Birbirinizi güçlendirirsiniz. Kuyu'nun senin gibi manası bol birini bir Muhafız'la eşleştirmesi doğru görünüyor." Kaşlarını çatı. "Aslında, eğer söylentiler doğruysa, Kuyu tarafından kutsanmış diğer iki çiftin başka Muhafızlarla olduğuna dair dedikodular duydum."

Ada arkasına yaslandı ve yığıldı. "Benim geldiğim yerde Kuyu diye bir şey yoktu. Masal kitapları dışında hiç Fae yoktu. Yüksek gökdelenlerde yaşıyorduk, elektriğimiz, bilgisayarlarımız, arabalarımız ve gökyüzünde uçan uçaklarımız vardı. Böyle bir şey yoktu. Zamanda geri gitmiş gibi hissediyorum."

"Hayır," diye düşündü Clara. "Belki de bir adım öne çıkmışsındır. Tarif ettiğiniz şey eski dünyaya benziyor. Bizim İnsan Çağı dediğimiz çağa. İnsanların açgözlülüğü ve savaşıllığı yüzünden yok olan."

Önce şok, sonra da rahatlama Jasper'a olan bağı yıkadı.

Ada'nın kaşları çatıldı. "Sonunda bilmenin nasıl bir his olduğunu bilemezsin. Topraklanmış olmak. Yani, bir ipucum vardı. Kulübede dünyanın kalıntılarını gördüm ve doğada patlayan tüm bu yaşam ben ayrıldığımda kesinlikle etrafta değildi. En azından artık biliyorum. Ya da bir kısmını. Hâlâ buraya nasıl geldiğimi bulmam gerekiyor."

"Geri dönecek misin?" Jasper sordu. Geri dönebilir mi? "Dediğin gibi, benim zamanım ölüyordu."

Başka bir zamandan mı? Bu nasıl mümkün olabilir? Kadın sürprizlerle doluydu. Jasper'ın bunu görmek için anılarına ihtiyacı yoktu. Mana kullanabiliyordu. Ona bağlanmıştı, onun için seçilmişti. Bir şekilde binlerce yıllık tarihi atlayarak buraya gelmişti. Bu aynı zamanda onun çorak topraklardaki insanlara ait olmadığı anlamına da geliyordu... en azından söylediği kadarıyla.

Jasper ellerine baktı. Bunlar savaşçı elleriydi. Eğer Clara'nın söyledikleri doğruysa ve o bir Muhafızsa, o zaman savaşlardan payına düşeni almış olmalıydı.

Ellerinde kan var.

Gözlerini kırptırdı ve başını salladı. Ellerin kanla kaplı olmadığına yemin edebilirdi.

Sıcak, kıpkırmızı kan pençeli ellerinden ve kürklü ön kollarından akarak aşağıdaki kuma damlıyordu.

Bir kalabalık kükredi. Kulaklarındaki uğultu beynini deldi. İrkildi. Çok gürültülüydü. Çok şiddetli. Daha fazlasını istiyorlardı. Şiddet parçaladı. Kollarını iki yana açtı ve hayal kırıklığını hırıltıyla haykırdı.

Daha çok tezahürat yaptılar.

Onları yerdı. Barikattan atlayacak, etlerini parçalayacak ve iç organlarıyla ziyafet çekecekti.

Acı ve ateş onu sırtının alt kısmından bıçakladı. Demir maskenin içinden hırladı, kırmaya ve ısırmaya çalıştı ama metal dişlerini engelledi. Etrafında döndü, ciğerlerine hava doldurdu, saldırmaya hazırda ama küçük bir kâfir yanına elektrikli bir şey soktu.

"Çekil," diye bağırdı biri. "Kalemine geri dön. Gösteri bitti şampiyon."

Daha fazla ateş. Daha fazla şimşek.

Arenadan çıkıp karanlık bir tünele doğru sendeleyerek ilerlerken ciğerlerinden utanç verici bir inilti çıktı.

" böyle, güzel ve yavaş." Bir erkekten gelen hırıltılı seste bir sempati notası vardı.

Uzun, karanlık koridorun hemen içinde yere yığıldı.

Kana susamış gök gürültüsü etrafında patladı. Daha fazla kan istiyorlardı. Onun adını söylediler-Şampiyon.

Küçük eller boynuna gitti, bir şeyin klipsini açtı ve demir maskeyi serbest bıraktı. Etinin içinden cıvatalar çıkarılırken acı içinde bağırdı ama metalin son parçası da çıkarıldığında form değiştirerek tekrar fae'ye dönüştü. Kurt bitkin düşmüştü. Utanmıştı. Neden utanmıştı?

Kirpiklerini kaldırdı ve omzunun üzerinden bakmak için boynunu bükte. "Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi küçük, hırıltılı bir ses.

Ama görmesi gerekiyordu.

Sanki içlerindeki bir şeyi korumak için son nefeslerine kadar çalışmışlar gibi, bir halka şeklinde dağılmış fae bedenlerine baktı. Dişiler, erkekler, kanatlı fae'ler, boynuzlu fae'ler. vücudunda yaralar vardı, bağırsakları dışarı sarkıyordu ve uzuvları kopmuş ve yana fırlatılmıştı.

"Kapıları kapatın!" diye bağırdı görevli. "Crimson'ın hatırı için."

Ama teker teker ayağa kalktı. Kapanan kapılar katliamı görmesini engellemeden önce cesetlerin ortasındaki küçük çocuksu formu görebilmek için taş duvarı kullanarak vücudunu kaldırdı.

"Hayır!" Jasper kükredi ve sandalyesinden fırladı. Karo zemine düştü. Sonra da içtiği suyu kustu.

"Jasper!" Ada'nın sandalyesi gıcırdadı. Ayak sesleri koşarak geldi.

Soğuk bir el alnına değdi ama onu itti. "Ben yaptım," diye mırıldandı, gözleri yanıyordu.

"Ne yaptın?" diye sordu. "Her neyse, sorun değil."

Öyle değildi. Gördükleri zihninde canlandı ve öğürdü.

Nefes alamıyor, kendini dik tutamıyordu. "Bunu sen yaptın," diye hırladı ona.

"Ne?" diye nefes nefese kaldı.

"Beni iyileştirmeye çalıştın. Sen" -susmuştu- "anıları serbest bıraktın."

Dışarıda, iliklerine kadar işleyen yüksek sesli bir uluma havayı delip geçti. Kurdu ayağa kalktı, tetikteydi. Bir başka uluma ilkinde katıldı ve sonra bir başkası. Bu onların uyarı sistemi idi.

Tehlike.

Hızla geliyor.

Clara koşarak pencereye gitti. Rüzgâr çanlarının tıngırtısı arasından çılgınlıklar süzülüyordu.

Clara Ada'ya hırladı. "Yalan söyledin! Onları geri getirdin."

"Kimi?" Jasper sordu.

"İnsanlar."

O sürüklendikendisi için ve Pencere. Paniklemiş köylüler sokaklarda koşuşturuyor, evlere giriyor ve kapıları kilitliyordu.

Şunlar

Saklanmayanlar silahlarını salladı. Bazıları tam orada kurt formuna geçerek kıyafetleri yırttı ya da kıyafetlerden çıktı.

"Bir silaha ihtiyacım var," diye bağırdı.

Kimse cevap vermedi. Arkasını döndüğünde, Clara Ada'ya doğru ilerledi.

"Dur." Jasper Clara'yı yanından geçerken yakaladı. "Ona dokunmayacaksın."

Clara'nın vahşi kehribar rengi bakışları onunkilere kaydı. "Bunu onun yaptığını söylemiştin."

"Anılarımdan bahsediyordum." Clara'yı yakasından tutup kaldırdı ve gözlerini kıstı. "Şunu çok açık söyleyeyim. Ona zarar verirsen, seni öldürürüm."

"Jasper," diye uyardı Ada. "Kafası karışık. Eminim-"

"Kafam karışık değil," diye karşılık verdi Clara. "İkinci bir baskının olduğu gün mü ortaya çıktın? Bu bir tesadüf değil."

Ada çenesini kaldırdı. "Buraya gelmesini istediğiniz birini de yanımda getirdim."

Clara'nın gözleri tekrar Jasper'a kaydı.

"Onlara benziyor olabilir ama sizin düşmanınız değil," dedi.

"Neden geri dönsünler ki?" Clara bön bön baktı.

"Geçen sefer ne aldılar?" Ada sordu. "Belki daha fazlasını istiyorlardır."

Clara'nın gözleri büyüdü. "Onlar-" Suçlu bir bakışla Jasper'a döndü.

"Ne?"

"Lütfen Tarikat'a

söylemeyin." "Onlara neyi

söylemeyeyim?"

"Metali teslim etmeliydik ama..." Yüzünde iğrenmiş bir ifade belirdi.

"Tarikat bizim dostumuz değil ve Kral bizden stok yapmamızı istedi... daha doğrusu talep etti. Tarikat bizi hiçbir şeyimiz kalmayana kadar vergilendirdiği için paraya ihtiyacımız vardı. Kendi güvenliğimizi kendimiz sağlayabiliriz. Ormanı mana çarpık yaratıklardan kendimiz temizleyebiliriz. Tarikat'a *ihtiyacımız* yok."

Onun telaşını anlamaya çalıştı. "İnsanlar metal mi istiyor?"

"Bunu Fae'lere karşı silah yapmak için kullanıyorlar. Nehirden topladıklarımızı Kral'a satarsak kimsenin haberi olmaz diye düşündük. En azından bizi koruyacağını düşünmüştük. Ama..."

"İnsanlar " Başını salladı.

"Daha fazlası olmalı," dedi. "Göster bana."

"Prime'a söyleyeceksin, değil mi? Cezalandırılacağız." Dişlerini sıktı. "Kullanabileceğim bir silah bulacağım."

Clara uzun bir süre ona baktı, sonra bir çığlık ve büyük bir gürültü onları sarstı. "Tamam. Beni takip edin."

Jasper onu odadan çıkana kadar takip etti ama Ada arkasından koşmaya başlayınca onu geri çekilmeye zorladı. "Burada kal. Güvende kal."

"Yapabileceğim bir şey olmalı," dedi. "Sen bir savaşçı mısın? Senin zamanında bir savaşçı mıydın?"

Başını iki yana salladı. "Sanırım ben daha çok bir bakıcıyım."

"O zaman kal ve yaralıların bakımına yardım et. Çok sayıda yaralı olacak."

CHAPTER 6

Ada . Jasper ve Clara'nın dönmesini beklerken zihninde ardı ardına bilgiler uçuşuyordu.

O başka bir zamandan geliyordu, buradaki herkesten çok önce.

Tüm arkadaşları muhtemelen ölmüştü. Artık sakinlerinin büyük ölçüde değiştiği bir dünyada yaşıyordu. Onlar büyüye erişebiliyordu ve o da erişebiliyordu. Ama o, büyüye erişemeyen düşmanlarına benziyordu.

Ve saldırıyorlardı.

Anlamaya başladığı küçük dünya parçası, göğsünün etrafını saran bir bant gibi açıklanamaz bir şekilde sıkılaştı.

Ada'nın büyüü vardı ama yardım edemiyordu.

Ağzına kadar mana ile doluydu. Clara da böyle söylemişti.

Ada bir şeyler yapabilmeliydi. Oraya vardıklarında Jasper bir köylüyü geri püskürtmek için güçlü bir rüzgâr büyüü yapmıştı. Bir kurda dönüşebiliyordu. Clara mavi ateş büyüü yapmıştı. Ada'nın bu dünya hakkında anlamadığı o kadar çok şey vardı ki. Belki bir şeyler denerse yardım edebilirdi. Kapıya doğru gitti ama kapı aniden açıldı.

Kalbi boğazına doğru fırladı.

Ama sadece Jasper ve Clara vardı. Elinden sarkan uzun, metal kılıcıyla vahşi görünüyordu. Mor kehribar rengi gözleri odayı taradı, Clara'nın üzerine dikildi ve kaşlarını çatarak tekrar Clara'ya döndü.

"Onu güvende tut," diye emretti. "Eğer tehlikede olduğunu hissedersen, her şeyi bırakıp buraya gelirim. Anladın mı?"

Clara'nın dudakları düzleşti, gözleri onun iyi kutsanmış kol izlerine kaydı ve isteksizce çenesini eğdi. "Bir Karaayak olarak sana yemin ederim. Onu güvende tutacağım."

Jasper onun başını sallayışına karşılık verdi ve gitti.

Ada pencereden onun sokakta hızla ilerleyişini izledi, fae' evlerine girmeleri ve savaşı ona bırakmaları için havlıyordu.

Sadece o mu?

Adrenalin Ada'nın damarlarındaki kanı hızlandırarak soğuk terler dökmesine neden olurken, siyah giysili bir grup insan caddeye doğru ilerledi. Onun zamanından kalma modern askerler gibi kıyafetler giiyorlardı. kadar garip bir şekilde tanıdık geliyorlardı ki midesine bir şüphe saplandı. *Onlara* mı aitti, yoksa dışarıda kendisinden çok farklı görünen kurda mı? Sonra insanların taşıdığı silahları gördü -kılıçlar, el bombaları ve-

"Silah," diye soluk soluğa işaret etti. "Silahı var."

Avucunu cama vurarak camı titretti. Jasper'ın üzerinde pantolon ve mavi parlayan izlerden başka bir şey yoktu. Bir kurşun etini kâğıt gibi yırtıp geçirdi. Bir kurşun doğrudan kalbine saplanırdı.

Yumruklarında salladıkları kemik kılıçlarla iki fae Jasper'ın arkasından yaklaştı. Birinin gümüş rengi uzun saçları vardı, diğerinki ise Jasper'inkine benziyordu. Bu fae'ler modern savaşa hazırlıklı değillerdi... ya da geçmişteki savaşa. Her neyse, onları uyarmak zorundaydı.

Kalbi göğsünde dört nala atarken, ön kapıdan kaçmak niyetiyle döndü ama doğruca Clara'ya çarptı. Ufak tefek bir kadına göre inanılmaz güçlüydü. Elini Ada'nın omuzlarına koyarak onu durdurdu.

"Seni güvende tutmak için yemin ettim," diye homurdandı Clara, kaşlarını indirerek. "Beni yeminimi bozmak zorunda bırakma."

"Ama anlamıyorsunuz. Silahları var. Onu uyarmak zorundayım."

"Bağ arkadaşın bir Muhafız," diye karşılık verdi Clara, yüzü sertleşerek. "Dayanacak ve koruyacak. Yaptığı şey bu. Şimdi, yaralılar için bu odayı hazırlamama yardım edin." Uzun ahşap odayı işaret etti.

Masa. "Bunu ameliyat için kullanabiliriz. Temiz bezlere ve suya ihtiyacımız var. Benimle gelin. Kulaklarınızı da saklayın."

Ada ona bön bön baktı, sonra pencereden dışarı bir bakış fırlattı.

Rüzgâr Jasper'ın koyu renk saçlarını savuruyor, tellerini uzun kirpikli, çatık kaşlı gözlerine doğru savuruyordu. Her bir uzvu gerilimle dolup taşarken sert kaslarında damarlar kıvrılıyordu. Boynundaki tendonlar patladı. Vücudunun her zerresi ona bulaşmamasını söylüyordu; ancak yüzünde kurt gibi bir sırıtış ve keskin köpek dişleri vardı. Dövüşecek miydi yoksa oyun mu oynayacaktı?

Onun yüzünü gören insanlar tereddüt etti.

Büyük hata. Jasper kılıcını bir mızrak gibi fırlattı. Bir adamın kafasının ortasına saplandı. Bir saniye bile beklemeden ellerini savurdu. Parmak uçlarından keskin pençeler fırladı. Gırtlaktan gelen hırıltısı Ada'nın midasını bulandırdı. Sadece sesini duyunca bile kaçmak istedi.

İnsanlar yine tereddüt etti.

Başka bir hata.

Sonra elinde kılıç olan biri öne atıldı. Jasper gözünün görebileceğinden daha hızlı bir şekilde ileri doğru koştu, uzun bacakları sokağı zarifçe yiyordu. Grupla karşılaştı, adamın bileğini tutarak kılıcı engelledi. Ada onun diğer elini izliyor olmalıydı. Askerin göğsünün derinliklerine gömülmüştü. Elini çektiğinde yere özensiz ve kırmızı bir şey düşürdü.

Aman Tanrım. Ada ağzını kapadı ve başka tarafa baktı. Bu onun kalbiydi.

Clara onun omzunu tuttu ve pencereden uzaklaştırdı. "Kendine gel. Yardıma ihtiyacım var."

Kavga sesleri içeri süzüldü -ıslak gümbürtüler, homurtular, gurultular, çığlıklar-Ada bakmak, Jasper'ı kontrol etmek istedi ama onun öfkesinin koparılmış bir tel gibi aralarındaki bağda titreştiğini hissetti. *O iyi. O iyi. Bir şeyi yok.* O lanet olası, acımasız bir savaşçı. Belki de iyi değildi.

Kalp yere düştüğünde ıslak bir çamur. Ürperdi.

Tanrım. Dikkatini Clara'nın pixie saç kesiminin arkasına verdi ve onu binanın başka bir bölümüne, mutfığa ve yiyecek deposuna kadar takip etti.

Clara bir yığın katlanmış havluyu işaret etti. "Bunları al."

Ada havluları kaptı, keskin bıçaklar buldu ve onları salona geri götürdü. Clara'yla birlikte bir ileri bir geri gidip erzak ve su kapları topluyor, dışarıdan gelen bağırışları ve çatışmaları kararlılık duymazdan geliyorlardı. Bakmayı reddetti, bunun yerine kolundaki hisse, enerji hissine ve Jasper'ın kör öfkesine odaklandı. Eğer kızgınsa, yaşıyordu.

Kavga binalarının önünden devam ettiğinde, Clara kapıya gitti ve yaralılarından birini taşıyan uzun boylu, gri saçlı bir fae'ye el salladı - on beş yaşından büyük olmayan bir genç.

"Buraya!" Clara bağırdı.

Ön kapıdan içeri daldılar ve salona götürüldüler. Clara,

"Lake'i masanın üzerine koy, Percival," diye emretti.

Percival yüzünü buruşturarak genci yere bıraktı. Hastanın karnından uzun, ince bir metal çubuk çıkmıştı. Yüzü yeşile dönmüştü.

"Belki çıkarabilirim diye düşündüm ama..." Percival'ın gözleri yaşardı. "Bu metal. Yapmalı mıyım bilmiyorum. Merak etme evlat. Seni ." Clara'ya, "Sadece yardım etmek istedi."

"Biliyorum." Clara elini Percival'ın omzuna koydu. "Lake'in iyileşmek için yer değıştirmesi gerekiyor. Onu çıkarmamız gerekecek. Onu aşağıda tutabilir misin?"

"Bekle!" Ada ağzından kaçırdı. "Yapamazsın. Ya bir atardamara denk gelirse ya da hayati bir organı delerse? Ya yer değıştiremeden kan kaybindan ölürse?"

Clara Ada'ya delirmiş gibi baktı. "Değışmek bizim iyileşme yöntemimizdir."

"Metal mana akışını engellemiyor mu? Jasper'ın bana bundan bahsettiğine eminim. Ya onu çıkarırsak ve metal parçaları orada sıkışır mı? Hâlâ yer değıştirebilir mi?"

Sessizlik uzadı. Görünüşe göre kimse bu sorunun cevabını bilmiyordu.

"Reed'i iyileştirmişsin," dedi Clara. "Lanetinin bir kısmını da kaldırdığını söylemiştin."

"Söyledim, ama... sen gittiğinde bunu sana söyledi mi? Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum."

"Peki, bunu öğreneceğiz." Clara Ada'nın elini tuttu ve Lake'in göğsüne koydu. Lake irkildi. "Bana ne hissettiğini söyle."

Ada hayvanları iyileştirme ve ilk yardım konusunda yeterince bilgi sahibiydi ve hastanın endişesini ya da beceriksizliğini görmesine asla izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Eğer hasta Ada'nın ne yaptığını bilmediğini düşünürse paniğe kapılırdı. Şoka girebilirlerdi. Bu kimsenin ihtiyaç duyacağı son şeydi. Arkadaşı Laurel'in her zaman söylediği gibi, başarana kadar numara yap. Nefes alış verişini sakinleştirmeye çalıştı ve çocuğun üst dudağını kaplayan terleri görmemesini umdu.

"Lake, mi?"

Başını sallarken kır saçları alnına düşüyordu.

"Bunu senden çıkaracağız, merak etme. Benim eşsiz bir yeteneğim var. Görünüşe göre *mana* ile dolup taşıyorum." Mavi parlayan izleri görebilmesi için kolunu kaldırdı. "Bunu görüyor musun?"

Başını salladı.

"Bunun Kuyu'nun beni kutsadığı anlamına geldiğini söylediler. Bu da yaşamak için elimden geleni yapacağım anlamına geliyor. Tamam mı? Denememe izin verecek misin?"

Başını sallamadan önce kızın kolunu tutarken gözlerinde bir huşu parıltısı belirdi.

"Tamam, bakalım ne yapabiliyorum. Ben bunu yaparken sen de işaretlerimin üzerindeki çizgileri sayabilecek misin bir bak." Ada yarı şüpheyle, yarı umutla avucunu Lake'in göğsüne koydu, yan tarafından çıkan bir metre uzunluğundaki çubuğu rahatsız dikkat etti. irkildi ama koluna odaklandı. Sayıyor mu saymıyor mu bilemiyordu ama dikkatini dağıtmak işe yaramış görünüyordu. Onun yaraya bakmasını istemiyordu.

Bir şey hissedip hissedemeyeceğini görmek için ellerini bir santim kaydırdı ama kendini gülünç hissetti. Teni sıcaktı. Tek hissettiği buydu. Hiçbir şey olmadı.

Ada kirpiklerini Clara'ya doğru kırıştırdı. *Ne oldu şimdi?*

"Reed'e yardım ederken ne yaptın?"

Zihnini geriye götürdü. Zehirlendiğinde, her zaman yaptığı şeyi yaptı. Emerek çıkarmış. Ama bu düşünceler zihninde uçuşurken bile, kalbinde bunun yılan ısırtığı ilk yardımından çok daha derin olduğunu biliyordu. Jasper'ın yaraları siyah ve mora dönmüştü. Zehir kan dolaşımına karışmıştı. Emme işlemi çok geç kalmış olmalıydı. Bir yanı bunu biliyordu.

Peki farklı olan ne yaptı?

"Bunun olduğunu hayal ettim," diye mırıldandı. "Zehrin vücudundan çıktığını hayal ettim."

Lanet izlerini silerken yine aynı şeyi yapmıştı.
Kapalı.

"Mananızla bağlantı kurmak içsel bir düzeyde gerçekleşir. Orada Fae'lerin kuyu ile sahip olabileceği altı elemental yakınlık vardır. Toprak, hava, su, ateş, kaos ve ruh. İyileştirme her şeyin bir karışımıdır. İki elini de onun üzerine koy. Gözlerini kapat. Suyun damarlarından aktığını hisset. Ruhunun enerjisini hissedin. Yaşam gücünün ateşini. Manasını dinlemeye çalış."

Tabii. Çok kolay. Çok mantıklıydı.

İkinci avucu birincisine katıldı. Ada'nın kirpikleri aşağı indi ve nefes alışını yavaşlattı. Savaş seslerini duymazdan geldi. Çınlayan çanları duymazdan geldi. Kalbinin atışına, dokunuşunun altındaki Lake'in kalbine odaklandı. Onun nefes alışına. Cildinin parıltısına. Farkındalığını ellerinin içine itti ve sonra daha aşağıya indi.

Sezgilerine güveniyordu.

Clara'nın sesi usulca mırıldandı, "Reed'e yaptığını yap.
Doğal olarak ne geliyor? Ne yapılması gerekiyor?"

Lake'in vücudunun sıcaklığı daha da arttı. Farkındalığı dışa, yana, yukarı, aşağı ve sonra tekrar geriye doğru yayılırken avuçlarını yaktı. Bir an sürdü ama bu sınırlı ısı haritasının onun bedeni olduğunu fark etti. Gittiği yer onun yaşam gücüydü. Heyecan moralini yükseltti ve bir an için odağını kaybetti, başını salladı ve konsantrasyon içinde kaşlarını çattı.

"Vücudunun sınırlarını hissediyorum," dedi gözlerini açmadan.

"Güzel. Başka ne var?"

Ada zihin gözüyle ısınan bölgeyi araştırmaya devam etti. Farkındalığı ilk başta yavaş vuruşlarla değişti ama kasını ne kadar çok esnetirse o kadar kolaylaştı. Isının akmadığı soğuk bir noktaya gelene kadar etrafta yüzdü, hissi tanımaya çalıştı.

"Soğuk bir nokta var," diye fısıldadı titreyerek. "Göremediğim karanlık bir alan."

"Bu metal çubuk," dedi Clara. "Daha yakından bak. Başka soğuk noktalar var mı?"

Ada aradı ama bir şey bulamadı. "Sanmıyorum." "Güzel."

Soğuk nokta aniden sıcak bir şekilde yandı. Lake acı içinde çığlık attı. Ada'nın kirpikleri açıldı ve Lake'in elini artık sopasız olan yaralı tarafına götürmesiyle geriye doğru sıçradı. Parmaklarının arasından kan akıyordu ve Clara'ya suçlama ve rahatlama karışımı bir bakışla baktı. "Kay oğlum," diye bağırdı Clara, kanlı çubuk elinde sallanıyordu. yere damlıyor.

Lake'in etrafındaki hava parıldadı, çenesinde ve ellerinin arkasında kıllar filizlendi ve dişleri uzadı. Uzun, boğuk bir inilti çıkardı. Ter alnını sıvadı, ama masaya geri döndü, hala fae formundaydı, nefes nefese kalmıştı.

"," diye sızlandı, başını sallayarak. "Yapamıyorum."

Clara'nın yüzü soldu. "İçinde hâlâ metal olmalı. Sadece bir soğuk nokta olduğunu söylediğini sanıyordum."

"!" Ada dudaklarını büzerek, haklı olduğunu söylemek için kendini zor tuttu. "Öylece çekip çıkaracağını bilmiyordum. Bir kısmı kopmuş olmalı!"

Çubuğu aldı ve inceledi. Metal paslanmıştı. "Tekrar ara," dedi Clara. "Parçayı bul."

Kahretsin.

Ada avucunu Lake'in göğsüne koydu ama Clara onun elini yaraya doğru yönlendirdi. Lake kıpırdandı, alt dudağı ve eli titrerken yarasını bırakarak Ada'ya yol açtı.

Percival, Lake'in kanlı elini tutarak, " yok evlat," dedi.

Delikten kan sızıyordu. Ada avucuyla üzerine vurdu. Sıcak, ıslak pislik eline aktı. Gözlerini kapadı ve konsantre oldu.

Soğuk noktayı hisset.

Sıcak. Isı, her yerde.

Clara'nın Percival'ı yaralıları buraya göndermesi emriyle odadan çıkardığını belli belirsiz duydu. Gitmeye isteksizdi ama Ada soğuk noktayı bulduğunda neden anladı. Hayır.

oğlunun acı içinde ılık attığını görmeliydi. Ve bu daha sonra olacaktı.

"Buldum," dedi Clara'ya acımasızca, yutkundu ve delinmiş yaraya baktı. "Tek parça halinde görünüyor."

"Yap şunu," dedi Clara. Lake'e ısırması için çubuğu verdi ve sonra onun elini tuttu. "Onu çıkaracak, aşkım. Tamam mı?"

Başını salladı, gözleri vahşi ve fırl

fırlıdı. "İyi ocuk. Cesur ocuk."

Clara Ada'ya başıyla onay verdi. Parmağını yaranın içine soktu ve hissettiği ısı eksikliğini bir rehber olarak kullandı. ocuk ısırığın içinden ılık attı. Sırtı kamburlaştı ve hem Ada hem de Clara onu tuttu.

Antiseptikleri olmalı. *Anestezileri* olmalıydı. Ama bu diğerlerine benzemeyen bir t rd . Yer değiştirdiklerinde iyileşiyoarlardı. Ada, Clara'nın neden bahsettiğini bildiğine güvenmek zorundaydı. Ada dişlerini sıktı ve yarayı bulana kadar parmağıyla etrafını kazdı. Küçük, keskin bir diken. *Yanlış* hissediyordu. Daha önce hiç cansız bir nesneye dokunup bir şey hissetmemişti ama o metal kıymığı okyanusun en karanlık derinliklerine atıp unutmak istedi. Daha da iyisi, onu uzaya fırlatmak.

ubuk gibi, farkındalığı da kıymığın içinden geçemiyordu. Sadece hiçbir şeyin olmadığı boş bir boşluktu. Kuyu'nun metale karşı hissettiği nefret bu muydu? Metaller ve plastikler bu yüzden mi yasaklanmıştı? Dişlerini sıktı ve kıymığı sıkıştırmak için ikinci parmağını soktu, sonra çıkardı.

"," diye nefes nefese kaldı.

ocuk ubuğu tükürdü ve sonra o kadar hızlı yer değiştirdi ki Ada hava ve k rk bulanıklığından başka bir şey görmekte zorlandı, ta ki kahverengi ayaklı gri bir kurt masanın üzerinde nefes nefese, gözleri parlak bir şekilde yatana kadar.

Clara kısa bir süre içinde kurdun karnının etrafındaki kürkü kontrol ettikten sonra başını salladı. "Deri kapalı. İy olacaksın delikanlı. Yaralısın ama yaşayacaksın. Manan yenilenene kadar gidip yatacak bir yer bul."

Kurt yumuşak bir kızgınlık mırıltısı çıkardı ama kendini pençelerinin üzerine attı ve masadan aşağı zıpladı. Kapıdan tırısyla çıkmadan önce Ada'nın bacağını kısa bir süre kokladı.

Ada Clara'ya döndü. "O iyi mi?"

Acımasızca başını salladı. "Yer değiştirecek kadar manası olduğu için şanslı. Çoğumuz bunu günde sadece bir ya da iki kez yapabiliriz. Tabii bir Muhafız değilseniz." Gözleri dışarıya kaydı. "Bazıları o kadar şanslı olmayacak."

Ada hâlâ sıcaktan karıncalanan ve kandan yapış yapış olmuş ellerine baktı. Bu kez hissettiği farkındalık kendi bedeninin içinde canlıydı. Sanki vızıldayan, canlı bir şeymiş gibi. Bu onun gücü, onun armağanıydı. Gözleri tekrar Clara'ya kaydı.

"Bana daha fazlasını öğretebilir misin?" diye sordu.

"Yakında öğreneceğiz." Clara çenesini kapıya doğru kaldırdı, Percival topallayarak içeri giren bir başka fae'yi getirmişti, kalçasındaki oyuktan kan damlıyordu.

Arkalarında, birbirlerini koltuk değneği olarak kullanan iki yaralı daha topallıyordu. Biri, vardıklarında onlara saldıran fae idi. Geniş kenarlı şapkası artık başında değildi ama karnında bir şey taşıyordu. Yaklaştıkça, içinden koyu kan damlalarının aktığını fark etti. Ada içine baktığında midesi bulandı.

Bağırsakları.

"Nasıl hâlâ hayattasın?" diye nefes nefese kaldı. Yaralı bir fae'nin yürümesine yardım etmek şöyle dursun, yaşıyor ve .

Buğulu gözleri onunkilerle buluştu ve sanki içini görüyor gibiydi.

Clara ona bir kez baktı ve sonra başını salladı. "Neden yer değiştirmedin?"

"Son manamı da hepimizi rıhtımdan buraya taşımak için kullandım."

"Vay *canına*, sen sert bir kurtsun." Clara yutkundtu, sonra Ada neredeyse belli belirsiz başını salladı. *Başaramayacak.*

Bunu biliyor olmalıydı çünkü arkadaşını Clara'ya teslim etti ve kenara çekildi. Yani onu öylece bırakacaklar mıydı?

Clara gelen ilk iki kişiyi işaret ederek Ada'ya, "Sen onları al," dedi.

Nefes almakta zorlanarak, Percival'la birlikte gelen ilk yaralıya müdahale etmek için kendini zorladı. Baldırında ve gözünün üzerinde birer yara vardı. Kolu yana doğru gevşekçe sarkıyordu.

"Şurada," dedi ve koridoru işaret etti. "Oturacak bir yer bul. Henüz ölümün kapısında değilsin. Birazdan seninle olacağım."

Sonra bağırsakları şapkasında olan adamın yanına gitti. Yüzü yeşilin daha soluk bir tonuna dönüşmüştü ve duvara ağır bir şekilde yaslanmış, paketini zar zor tutuyordu.

"Adın ne senin?" diye sordu.

Oraya vardıklarında onları karşılama biçimine bakılırsa, susacağını düşünmüştü. Ama adam ya onu tanımamış ya da umursamamıştı. "Moon."

"Pekâlâ Moon. Benimle salonun içindeki masaya gelebilir misin?"

Onu taşıyabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Elini şapkanın başlığına koydu, içindekileri kumaşın arasından hissedince yutkundu ve fısıldadı, "Yanımdayım. Her şey yolunda. Bunu birlikte yapalım."

Clara hastasına yardım ederken, "Ada," diye uyardı.

Ama Ada onu görmezden geldi. Ruhunun derinliklerinde bu fae'ye yardım edebileceğini biliyordu. Yeteneğinin soğuk noktaları bulmanın ve zehri boşaltmanın ötesine geçtiğini biliyordu. Öyle olmalıydı. Olmasa bile, denemeden ölmesine izin vermezdi. Ne kadar vahşi ya da inatçı olursa olsun, hayatında hiçbir zaman yaralı bir hayvanı terk etmemişti ve şimdi de buna başlamayacaktı.

"Gidelim Moon," dedi ve kendini onun büyük kolunun altına sığdırdı.

Adam ağır bir şekilde kadının omzuna düştü. Kadın sendeledi, ayağa kalktı ve birlikte salona doğru sürünerek ilerlediler. Çaba sarf ederek onu masaya yatırdılar. Adam arkasına yaslandı ve kadının gözleriyle buluştu.

"Kasabada portal oluşturabilen tek kişi benim," diye .

Bunun ne anlama geldiğinden, muhtemelen tam olarak kulağa nasıl geldiğinden emin değildi ama başını salladı. "İyi iş çıkardın. Güvendeler."

Başını salladı. Kirpikleri sarktı.

"Benimle kal Moon. İşin henüz bitmedi."

Ama elleri şapkadan düştü. Her şey dökülmeden önce onu yakaladı. Zaman tükeniyordu.

"Moon?"

Yanıt yok. Ada karnındaki uzun yaraya klinik bir mesafeyle baktı. Cerrah değildi, hatta doktor ya da veteriner bile değildi ama bir şeyi vardı. Bu, onu tüm yaşamı boyunca hayatta tutan şeyle aynıydı.

Yıllar önce annesi onu terk etmişti. Onu Harold'ın yoluna sokan da aynı şeydi. Onu bu zamana getiren de aynı şeydi ve ona bu yeteneği veren de aynı şeydi.

Kader diyelim. Kuyu deyin. Her neyse, ondan .

Bu kez, içine odaklandığında, yeteneğinin uğultulu enerjisi çağrısına yükseldi ve sanki bekliyormuş gibi içinde dans etti. Lisede okuduğu anatomi derslerinden, kurbağaları ve fareleri incelemekten anatomiye biraz biliyordu. Hatta vahşi hayvanları rehabilite ederken öğrendiklerini ve diğer taraftan, karnını doyurmak ve hayatta kalmak için avlandığını da. Bazen avının derisini kendisi yüzmek zorunda kalıyordu.

Nefesini tutarak yaranın pürüzlü etini sıyırdı ve hem gözleriyle hem de duyularıyla etrafı kontrol etti. Soğuk nokta yoktu. Bir sonraki adımda yapmayı umduğu şeyi engelleyen bir metal de yoktu. Nefesini verdi, sonra içine çekti, nefesini tuttu ve az önce içine çektiği delinmiş bağırsak kokusunu düşünmemeye çalıştı. İç organlarını yavaş ve emin adımlarla vücuduna geri koymaya başladı. Koyduğu her avluda, farkındalığıyla test etti, aradı... emin değildi. Sadece doğru olmayan herhangi bir şey. Yeteneğinin ısısı dalgalandığında, dikkatle odaklandı. Jasper'ın yaralarının iyileştiğini hayal etti, tıpkı kulübede Jasper'ın yaralarına yaptığı gibi. *İyileşmek. İyileşmek. Birlikte örün.* Dokunuşundaki ateş daha sıcak, daha parlak ve daha güçlü yanıyordu. Bir an için ya onu ya da kendini diri diri yakacağından korktu. Ama zihnini onun yaralanmadan önceki haline, yani bütün haline gelmesini istemeye odakladı.

Son ateşi de söndüğünde gözlerini açtı ve ellerinin altındaki eti inceledi. Başparmağını kırmızı-turuncu yapışkan karmaşanın üzerinde gezdirdi ve altında temiz, büzülmüş yara izleri buldu. Ada kulağını fae'nin göğsüne dayayıp dinledi ve kalp atışlarını duydu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Başardı. Umut etti.

Başını kaldırdığında sadece Moon'un değil, odadaki herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu gördü.

Clara beyaz saçlı fae'nin bacağını sarmayı bitirdi ve geniş, neredeyse korku dolu gözlerle yanına geldi.

"Vardiyanın yaptın," dedi Ada'ya. "Onu iyileştirdim."

"Oh, bundan daha fazlasını yaptın, aşkım." Yaralı karnına baktı. "Ölümün eşiğindeydi."

Hâlâ Ada'ya bakmakta olan Ay homurdandı. "Sen insansın."

Odaya bir soğukluk girdi. Sanki hava donmuş gibiydi. Ada'nın parmakları kulaklarına gitti ve çalışırken saçlarının bilinçsizce bir ara toplanmış olduğunu fark etti.

"Onun ne olduğunu bilmiyoruz," diye kestirip attı Clara, gözlerini kısarak. "Çünkü bir insan onun az önce yaptığını yapamaz. Bir insan bir Gardiyanla İyi Kutsanmış bir birliktelik içinde olamaz. Ama o öyle. Şimdilik devam ediyoruz. O bizim tarafımızda."

Gerginlik azaldı. İhtiyaçları olan tek şey aile reislerinin bir sözüydü.

Ada ellerini bir kâsede yıkadı ve oturmasını söylediği kişinin yanına koşarak triyaj yapmaya başladı. Değıştirecek yedek manası kalmadığını söyledi. Yarayı yeteneğiyle tedavi etmek üzereydi ama Clara tüm manasını hayati tehlikesi olmayan yaralar için kullanmaması konusunda uyardı. Kendini iyi hissediyordu, boş değildi, eğer böyle bir şey varsa, ama Clara'nın uyarısındaki mantığı görebiliyordu, bu yüzden yarayı eski usulle tedavi etti - su, dikiş ve bir bezle. Arkasında Moon yan tarafına döndü ve Clara'yla konuştu.

"Rıhtımdan geldiler," diye gürledi. "Ama tekneyle değil." "Bu nasıl mümkün olabilir? Kristal Şehir yürüyerek haftalarca uzakta." "Korkarım portaldan girdiler."

"Ama bu imkânsız. Metal silahlar taşıyorlardı. Ve gizli zulamızı almak için buradalar. Metal bir geçitten geçemez. Bir Muhafız onu tutmadıkça ya da portalı yaratmadıkça."

İkisi de bunun ötesinde bir şey söylemedi. Daha fazla yaralı geldi ve Ada sonraki birkaç saat boyunca onları tedavi ederken kayboldu. Bir fae'den diğere geçerek yaralılarla ilgilendi. Oda inleyen ve sızlanan şekil değıştirenlerle dolduğunda, kolları kurşuna dönmüş ve bacakları kaya gibi hareket ediyordu.

Dışarıda bir yerde yüksek bir kükreme havayı doldurdu. Bina sarsıldı, rüzgâr çanları rüzgârla savrulmuş gibi titredi ve acı Jasper'ın bağını kesti.

Ada kafasını kaldırdı.

"Vuruldu," dedi, gözleri bulanıklaşarak.

Havai fişekler patladı ama bu imkansızdı. Kim havai fişek atar ki? Havai fişek değil. Silah ateşi.

Kolundan bir boşalma hissi geçti. Vücudundaki enerji, sürekli uyuşturucu veren bir sakinleştirici okla vurulmuş gibi çekildi. Dizlerinin üzerine çöktü, nefes nefese kaldı ve tedavi etmekte olduğu hastanın sandalyesine tutundu.

"Neler oluyor?" diye nefes nefese kaldı, göğsü kabarmıştı.

Hasta bağırdı. Clara koşarak geldi, yüzüne kan bulaşmıştı ve yüzünde temkinli bir ifade vardı.

"Ada?" dedi ve kontrol etmek için eğildi. "Sorun nedir?"

"Kolum," diye mavi işaretli kolunu kaldırdı ama hareket ettiremedi.

Çok ağır. "Sanki hayatımın oradan akıp gittiğini hissediyorum." "Mananı ödünç alıyor."

"Ne?" diye mırıldandı. Ama sonra bu sözlerdeki gerçeği fark etti. "Jasper yaralandı. Acısını hissettim."

Ada ayağa kalkmak için Clara'yı kullandı. Sendeleyerek kapıya doğru yürüdü. "Ona gitmem gerekiyor."

"Yapamazsın!" Clara ısrar etti. "Güvende olacağına dair yemin ettim." "Ben giderim," diye teklif etti Moon.

Karnını onardığından beri iyileşmişti. Yüzü hâlâ biraz yeşil olsa da odanın içinde dolaşıyor ve elinden geldiğince yardım ediyordu.

Ada itiraz edemedi, hatta bir adım daha atamadan Moon gitti.

"Otur," diye emretti Clara. "Bir içki al."

Ada'yı, ağrıyan bedeninin kadife kaplı bir yemek sandalyesine yığıldığı tarafa doğru yönlendirdi. Clara'nın uzattığı pişmiş toprak bardağı almak için kollarını güçlükle kaldırdı. Su dudaklarına değdiğinde boğazının kuruduğunu fark etti ve höpürdeterek içti.

"Aranızdaki bağın nasıl anlamıyorum," dedi Clara. "İyi Kutsanmış bir birliktelik görmeyeli uzun zaman oldu -belki de yüzlerce yıl- bu yüzden bunun neden olduğunu size söyleyemem. Ama sizin gibi bağlanmış başka Koruyucular olduğuna dair söylentiler olduğunu söyleyebilirim. Kurtlar sürüden sürüye fısıldaşıyor. Sen ne zaman

onları bulmanızı öneririm. Size bağınız hakkında daha fazla şey öğreteceklerdir."

Ön kapı pat diye açıldı. Moon ve bir başka iri yarı fae - geldikleri zaman onu iten de oydu - aralarında büyük, ağır, kurşunla delik deşik olmuş bir fae taşıyorlardı, kara kafası aşağıya sarkıyordu.

Ada'nın kalbi sıkıştı. *Jasper*.

CHAPTER 7

J

Asper rüyasında kan ve ateş gördü. Ellerinde, ağzında ve teninde kızılık. Damarlarındaki ateş, kalbine doğru ok gibi ilerliyor, sadece bir ucuyla ona yaklaşıyordu.

ve bunu memnuniyetle karşıladı. Bunu hak etmişti.

Cesur değildi. Nazik değildi. Layık değildi.

O kadar çok can almıştı ki... ve en kötüsü de bundan hoşlanmıştı. Ya da en azından kurdunun hoşuna gitmişti. Bugünlerde farkı kim anlayabilirdi ki? Ring'deki katliamın görüntüleri gözlerinin önünden geçiyor, korkaklığıyla alay ediyordu. Kalabalık bunun için tezahürat yapıyordu. Tek yapması gereken pes etmek ve rakiplerinin onun yerine canını almasına izin vermektir. Acıları sona ermiş olacaktı. Ama annesinin öldüğü gün, yaşayacağına söz vermişti.

Bu yüzden, Halka'dayken, vücudunun kontrolünü kurduna -kan açlığı çeken o ilkel parçasına- her seferinde teslim etmişti.

Minik parmaklar kıvrılmış ve kanla kaplanmış.

"Hayır!" diye bağırdı.

Minik parmaklar göğsüne dokunuyor. "Çekil üstümden!" İtti.

Zincirler onu geride tutuyordu. Başını yana çevirdi; zincirler değil, büyük bir el. Diğer tarafta da iri bir el, muhafızlardan biri. *Bağırdı.* Bir diğeri karnının üzerindeydi, kabaran nefesinin yükselip alçalmasıyla hareket ediyor, sonra kanlı bir yaraya doğru kayıyordu.

Küçük parmaklar göğsündeki küçük yaraları test etti.

Gözyaşları gözlerini yaktı ve boğuldu.

"Hayır!" Başını salladı, bağırarak gücü bulana kadar yutkunarak nefes aldı. "*İçinde kalsın.* Acının sona ermesini istiyorum."

"Jasper."

Onun sesi. Suyun içinden seslenen meleği.

"Sorun yok, Jasper."

"Hayır," diye homurdandı. "*İçinde kalsın.*"

Vücudundaki buz gibi yanık kalbine doğru ilerliyordu. Bunun ne olduğunu biliyordu. Bunu pek çok kez hissetmişti. Genellikle boynunun her iki yanını da deler, dönüşümünü durdurur, öldürdüğünde tamamen kurt olmamasını, bir zamanlar değerli olan, bir zamanlar nazik, eğlenceli ve cesur fae'nin bir parçası olmasını sağlardı.

"Bunu hak ediyorum," diye inledi duyularını saran acının içinden, metal kalbine ulaşırken damarlarını keserek açtı. "Bırak içinde kalsın. Bırak beni alsın."

Sonunda.

Başını geriye attı. Sert bir şeye çarptı. "Onu çıkarıyorum."

O inatçı, onun kötü meleği.

Göğüs kafesinde, kaburgasının altında kavurucu bir acı. Kurşunun adamın derinliklerine doğru uçuşunu takip etti. Adam bağırdı, kadının küçük parmaklarını savurdu ve titreyen büyük dişleri ve damlayan tükürüğüyle öfkesini kükredi.

İri kahverengi gözleri parlıyordu. Sarı saçlar. Mükemmel dolgun dudaklar O şeklinde açılmıştı.

"Bırak beni," diye yalvardı.

Uzuvları ağırlaşmıştı. Başı yana doğru eğildi. Zihnini sis kapladı ve en azından ölmeden önce doğru bir şey yaptığını düşündü. Pençeli yumruğunu bulabildiği her bir yağmacı insana, kanları sokağı boyayana kadar saplamıştı. Göğsüne saplananlar gibi daha fazla öldürücü saçma yapmak için asla metal bulamayacaklardı.

Onlara asla Fae topraklarında avantaj sağlamayacaktı. Kuyu'nun kontrolünü ele geçirmelerine asla izin vermezdi. Bu onun işiydi. Onun göreviydi. Ve en azından bir kısmını yapmıştı. En azından bunu hatırlıyordu.

"Jasper, bana bak." Serin parmaklar onun kirli çenesine dokundu.

Gözlerini sıkıca kapattı.

Sonra... dudaklarında yumuşak bir baskı. Hareket. Öpüşme. Tadı şeker ve günah gibiydi, vücudunun istediği ama ruhunun hak etmediği her şey gibiydi. Dudaklarını onunkilere bastırmaya devam etti ve adam... hissetti.

-Şefkat, nezaket ve gizli özlem aralarındaki bağı kavurur. Bu onu derinden etkiledi. Kadının arzusunun yankısının şiddetli bir istek fırını haline geldiğini hissedene kadar içindeki ateşi körükledi. Onun öpücüğüne açıldı, özlem ve ihtiyaç dolu bir iniltiyle onu karşıladı. Dili ağzının içine girdi, vücudunun her hücrelerini çılgına çeviren hayat veren lezzetini tattı. Kadın geri çekildi ve adam onu kovaladı, aralarındaki havayı ısırdı. Çok güzeldi. Tadı onunki gibiydi. Tıpkı... mana meyveleri, elma şarabı ve güzel olan her şey gibi.

Daha fazla.

Ona ulaşmak için zorlanarak dudaklarını tekrar yakalamaya çalıştı ama neredeyse uzandığı masadan düşüyordu. Oturma pozisyonuna geçerken ortasına bir ağrı saplandı.

Küçük, alaycı gülümsemesi. "Seni hizaya getirmek için bunun yeterli olduğunu bilseydim, seni öpmüştüm."

Uyarırcasına hırladı.

"O kadar istiyorsun ki, izin ver mermileri çıkarayım da iyileşebilesin. O zaman bir öpücük daha alabilirsin."

Kurumuş dudaklarını yaladı, açlığını bastırdı, gövdesindeki kanlı dağınıklığa baktı ve odayı ilk kez gördü. Yaralı fae'lerle doluydu, ikisi onu omuzlarından tutuyordu ve Ada... onun güzel... neydi o? Eşi mi? Dikkatini mi dağıtıyordu? Sonunda hak etmediği unutulmuşu yakalayana kadar bir erteleme mi?

Eğer anıları doğruysa, Elphyne'in bildiği en iğrenç vahşetleri işlemişti. Seelie ve Unseelie krallıkları arasındaki sınır kasabası Cornucopia'da bedensel ceza olarak hizmet veren gladyatör çukurunda eğlence için vahşice öldürmüştü.

"Jasper." Onun göğsünü okşadı.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve aralarındaki bağdan umut damladığını hissedebiliyordu. Ona yardım etmek, onu hayatta tutmak istiyordu. Onu hayal kırıklığına uğratacak yüreği yoktu.

Başarısızlıklar listesine korkaklığı da çünkü bakışları onun dudaklarına düştüğünde, o anda tek istediği onun şekerinden bir kez daha tatmaktı. Bu fikir onu tüketti.

Kahretsin, çok zayıftı.

Sertçe yutkunarak kendini masanın üzerine bıraktı ve sertçe tavana baktı. Her iki eliyle masanın kenarını kavradı ve kendini hazırladı, sonra başını salladı. Soğuk, öldürücü metali avlarken vücudunu derin bir acı kapladı ama çığlık atmadı, haykırmadı. Bu onun kefaretiydi ya da kefaretinin başlangıcıydı. Belki de bu hiç bitmeyen utanç ve pişmanlık dolu sefil hayat onun değeriydi.

Bu düşünce kalbinde kök saldı ve kadın vücudundaki son metal saçmayı da çıkardığında bunun doğru olduğunu anladı. Mutluluk onun gibi kırılmış birine mahsus değildi.

Kuyu'yla olan bağlantısının kanında canlandığını hissederek Ada'nın manasını aralarındaki bağdan çekti ve kurt formuna geçti. Ada'nın sunmadığı bir şeyi aldığı için, onu emdiği için gözlerinin parladığını gördüğü için bir an suçluluk duydu ama artık utanmanın ötesine geçmişti. Bir korkaklık daha yapmanın ne anlamı vardı?

Kurt kontrolü ele aldı -tıpkı her zaman hayatını korumayı başardığı gibi- ve Jasper'ın bilinci kayboldu. Yan yattı, vücudu onarılırken nefes nefese kaldı ve minik parmaklar yüzünü okşayıp kulağının arkasını kaşıdığı anda, küçük bir sızlanmayla arkasını döndü. Zihninin kilitli kafesine çekildi, hangi parçasının hüküm sürdüğünün önemli olmadığını biliyordu. İster kurdunun ilkel içgüdüleri isterse de fae mantığı olsun, hepsi kendisiydi. Yaptığı şeyden kaçış yoktu.

JASPER çitirdayan bir ateşin sesiyle uyandı. Araya başka garip sesler de karıştı: rüzgâr çanlarının yavaş çınlaması, bir başkasının yumuşak ve düzenli nefes alışları ve misk gibi kadın kokusu. Yakınına sokulan bir bedenin sıcaklığı. Kirpiklerini kaldırdığında loş, yumuşak döşenmiş, ateş ışığının titrediği bir oda gördü. Taş duvarlar, siyah saçlı kızları kovalayan siyah kurt sahnelerini tasvir eden mozaiklerle sıvanmıştı,

onları yakalamak. Bu görüntüleri daha önce de görmüştü, büyük salonun dışında... ve... belki de hafızasında bir yerlerde.

Bakışları, vücudunun kıvrımlarında -kürklü vücudunda- uyuyan sarı saçlı meleğe kaydı. Kurt formundaydı. Farkındalık, onunla sadece bu formda uyuyacağı, bu yüzden kalması gerektiği düşüncesiyle birlikte üzerine yerleşti.

Başını geriye yaslayarak farkındalığını bedeninin etrafına yaydı. Artık yaralanmanın acısını hissetmiyordu ve artık mana depolarını tüketmiş olmanın boşluğunu da hissetmiyordu. Kozmik Kuyu tarafından yeniden doldurulmasına yetecek kadar zaman geçmiş olmalıydı. Genellikle yeryüzündeki manayı emmek için ayın geçmesi gerekirdi. Bir güç kaynağı bulmak onu dakikalar içinde yenileyebilirdi. Belki de bir kaynak bulmuş ve onu içine çekmişti. Ya da belki de oydu.

Bunu nereden biliyordu?

Anıları tekrar içine sızıyordu ve bunu istediğinden emin değildi.

Pozisyonunun rahatlığına gömülürken göz kapakları tekrar sarktı. Yakında uyanabilirdi. Lanetten daha fazla sıyrılmaya çalışabilir.

Ama vücudunu kaplayan kürkün arasından bunu göremedi. Bu yüzden kurt olarak kaldı.

Ve rüya gördü.

"NEDEN PEŞİMİZDE, ANNE?" sordu ve mana-berry çalisından frenk üzümüne doğru ilerlerken topladığı bir başka meyveyi hasır sepetine attı.

Zarif parmakları olgunlaşmış bir meyvenin üzerinde durakladı, sonra onu sapında döndürdü ve büyüyen koleksiyonlarına ekledi.

"Çünkü yapmama izin verilmeyen bir şey yaptım," diye cevap verdi.

"Ne?" diye sordu bu kez, meyveyi ağzına atıp ekşi sularının tat tomurcuklarında patlamasına izin verdi. Dudaklarını yaladı. "Mmm."

Kadın yine dilini tuttu ama adam bilmek istiyordu.

"Anne? Neden?"

Elindeki sepeti yere bıraktı ve adamın yanağına dokunmak için eğildi. Sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Çünkü aşkım, onun yerine seni seçtim. Bu kararım için minnettar olmadığım tek bir gün bile yok. Birçok insanı çok mutlu edeceksin. Hayat kurtaracaksın."

Cildi aniden gerginleşti, vücudu çok büyüdü. "Ben mi?" "Evet, aşkım. Sen."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Kuyu bana gösterdi."

"Herkesi mutlu etmek istemiyorum anne. Sadece seni."

Çenesini gururla kaldırdı ve bir dut koparmak için başka bir çalıya gitti, ama dut ağzının içine giremeden kadın onu itti.

"Hayır!" diye bağırdı. "O meyveler olmaz."

Yaşadığı şok karşısında gözleri yaşardı. Ne yapmıştı ki? Ellerini ellerinin aldığı anda alt dudağı titredi.

"Üzgünüm aşkım ama o meyveleri asla yememelisin. Aklını karıştırıyorlar."

"Sun eğlenceli olduklarını söyledi. Neden bu kadar kötü?" "Sun'ın kafası yün dolu."

"Ama eğlencenin iyi olduğunu söylemiştin."

İçini çekti. "Evet, ama eğlence ile yokmuş gibi davranarak hayatını boşa harcamak arasında ince bir çizgi var. Sadece... çok uzun süre boşa harcamayın."

CHAPTER 8

"N

"Kötü bir kesik," dedi Ada, Primrose'un parmağındaki yarayı incelerken.

Ada'nın bugün aldığı son iki hasta gibi,

Çuha Çiçeği'nin Ada'yı incelemek için orada olduğunu hissetti, tam tersi değil. Primrose'un ensesinde bağlanmış uzun dalgalı sarı saçlarının altından iki seğiren, sivri ve hafif kürklü kulak . Beyaz fırıncı unu, vücuda oturan elbisesinin tozunu alıyordu. Yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu ama Clara kadar yaşlı olabilirdi -yüzlerce yıl içinde bir yerlerde. Nedense bu durum Ada'yı, dişi şekil değiştirenin gözetlemeye geldiğini bilmekten daha çok tedirgin ediyordu.

"Gerçekten bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Bu benim için çok aptalca," dedi Primrose.

Tabii ki .

Baskının üzerinden iki gün geçmişti ve yaralı fae'lerin çoğu tedavi edilmiş olsa da, bir yığın meraklı gelmeye devam ediyordu. Ada onları suçlayamazdı. Düşman gibi görünüyordu, ama yine de fae'ler için ayrılmış bir yeteneği vardı. Ama eğer gözetliyorlarsa, meraklılardı, kızgın değil. Bununla başa çıkabilirdi.

Ada nazikçe gülümsedi. "Merak etme. Kazalar en iyilerimizin bile başına gelir."

"Lupercalia hazırlıklarıyla o kadar meşguldüm ki ne yaptığımı dikkat etmiyordum. Ben resmi fırıncıyım, biliyorsun."

"Tebrikler." Ada hâlâ festival hakkında net bir bilgiye sahip değildi ama köyün haftalardır hazırlık yaptığını ve hâlâ birkaç

Büyük olaya günler kaldı.

Ada farkındalığını sığ parmak kesiğine odakladı, altıncı hissiyle hissederek kırık deriyi tekrar bir araya getirip getiremeyeceğini görmeye çalıştı. Clara son birkaç gündür derslerine devam ediyordu ve iyileştirme konusunda bildiği her şeyi öğretmeye devam etmeye hevesliydi, bu çok fazla bir şey değildi ama hiç yoktan iyiydi. Görünüşe göre Fenrysfield'in resmi bir şifacısı yoktu. Çoğu yer değiştirdiği için bir şifacıya da ihtiyaç duyulmuyordu.

"Bana oldukça sığ görünüyor. İyileştirmek için vites değiştirmemenin bir nedeni var mı?" *Ya da buna katlanmanın?*

Primrose'un duruşu sertleşti. Gerginlik havayı yarararak geçti.

Arka planda, odayı temizleyip yeniden doldururken Clara'nın hareketleri açıklanamaz bir şekilde daha da arttı. Ada'nın sorusunu duymuş olmalıydı çünkü elinde taze su kabıyla yanına geldi.

"Ada'ya karşı sabırlı olmalısın, Prim. Fae davranışlarının inceliklerini tam olarak anlamıyor." Ada'ya, "Prim Küçük Fae, yani yer değiştirmek ya da kullanmak için yeterli manaya sahip değil. O sadece böyle doğmuş. Bu konuda yapabileceği bir şey yok ama bunu onun yüzüne karşı konuşmak da doğru değil. Tüm ırklarda başka birçok Küçük Fae var. Eğer bir Fae yer değiştiremiyor ya da büyü yapamıyorsa, o zaman burnumuzu sokmak bize düşmez." Clara tekrar Primrose'un parmağına baktı. "Her et parçası bir araya gelene kadar devam ettiğinden emin ol. Zamanın var."

Ada, Clara'nın tam da Ada'ya yapmamasını söylediği şeyi yapmasıyla ilgili kelimeleri ısırarak geri aldı - onun yüzünün önünde Küçük Fae hakkında konuşmak.

Ama öğrenecek çok şey vardı. Kimse bu konuda konuşmazsa Ada cahil kalmaya devam edecekti ve bu zamanda uyandığından beri geçen günlerde yeni gerçekliğini kabullenmişti. Uyum sağlaması gerekiyordu.

Ada'nın beyni acıyordu. Öğrenebileceğinden emin olmadığı pek çok yeni kültürel özellik vardı. Ve burası sadece bir şekil değiştiren köyüydü. Görünüşe göre, Elphyne'in her yerinde farklı fae ırkları arasında farklı gelenekler vardı.

Boynuzlu ve boynuzlu fae'lerden, yusufçuk kanatlı perilere, elflere, vampirlere ve daha fazlasına kadar çeşitlilik gösteriyorlardı. Liste hiç bitmiyordu.

Clara, Ada'nın kirli kâsesini temizlikle değiştirdikten sonra sanki az önce odadaki en garip bombayı patlatmamış gibi odanın içinde dolaşıp stokları yenilemeye devam etti ve çıkışa doğru yöneldi.

Clara geçerken Prim'in sivri kulakları düzleşti. *İlginçti*. Ada belirli bir kulak davranışının ya saldırganlık ya da boyun eğme ile ilgili olduğunu hızla öğreniyordu. Bu, dönüştükleri kurtların doğal davranışlarına çok benziyordu.

Clara çıkmadan önce kapıda durdu ve Ada'ya döndü. "Sana karşı sabırlı olmalıyız ama bize karşı da sabırlı olmayı unutma. Değişim zaman alır. Her iki taraf için de."

Ada uzun bir süre Clara'nın bıraktığı boşluğa baktı, Clara'nın Ada'nın sabırsız olduğunu düşünmesine neden olacak bir şey söyleyip söylemediğini merak etti. Ama belki de bu sadece dostça bir uyarıydı.

Ada yaraya geri dönerken, "Bu biraz sıcak gelebilir," dedi.

"Beni düzeltebilir misin?" Prim ağzından kaçırıldı. "Yani bana yer değiştirme yeteneği verebilir misin?"

Demek bu yüzden gelmişti.

"Sanmıyorum," dedi Ada yavaşça, bu konuyu düşünerek. "Bildiğim kadarıyla bu benim yeteneğimin kapsamı dışında. Ama daha yeni öğreniyorum. Clara en iyilerden eğitim almak için Kuyu Tarikatı'na ya da Elf Mahkemelerinden birine gitmem gerektiğini söyledi. Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyorum ama bu bir başlangıç. Daha fazla eğitim aldıktan sonra yeteneğimin neler yapabileceğini kim bilebilir?"

Prim iç çekti. " değil. Sormanın denemeye değer olduğunu düşündüm. Clara'ya gerçekten sormak istemedim. Kuyu'nun içinde mana tutma kapasitesi verebilecek tek şey olduğunu biliyorum ve eşin kadar cesur olmadığım için törensel göle asla giremeyeceğim. idare etmeye devam etmek zorundayım."

Ada kaşlarını çattı. "Göle girmeden önce manası yok muydu? Yoksa benim de sormam kabalık mı olur?"

"Buradaki bazılarının aksine, görgü kurallarına ve geleneklere o kadar önem vermiyorum. Bana sorarsanız umurumda değil. Başka nasıl öğrenebilirsin ki? Biliyorsun, Reed yeni alfa olacaktı eğer... şey, bu kısım hakkında konuşsam daha iyi.

Bu sadece dedikodu." Prim'in gözleri uzak ve hülyalı bir ifadeye büründü Ada, Prim açıklarken çözemediği bir şeyin kısa süreli sızısını hissetti. "O Kral'ın oğlu, yani başlangıç için iyi miktarda manası vardı. Çocukken birlikte oynardık. Mana tutma kapasitesi her zaman daha fazlaydı ama sonra Muhafızlara katıldı. Ve şimdi-" Gözleri Ada'nın İyi Kutsanmış işaretlerine takıldı. "Sanırım artık sen de onunsun. Yaramın büyük olmadığını biliyorum ama seninle tanışmak için bir bahanem olsun istedim. Eğer bilmek bir şey varsa, yani herhangi bir şey, umarım bana sorarsın." Doğruldu. "Belki fırına gelirsin, orada daha rahat konuşabiliriz. Sana etrafı gösterebilirim."

Ada kesiği iyileştirmeyi bitirdi ve geri çekildi. Belki de Prim ilk başta düşündüğü kadar gergin değildi ve Ada'nın bir arkadaşa ihtiyacı vardı. Clara alfabeydi ve yaklaşması pek de kolay değildi. Primrose'un iri gözleri öylesine içten bir saygıyla kırıştı ki Ada gülümsemeden edemedi.

"Elbette, bu hoşuma gider. Buralarda düşman gibi görünen biri olmak kesinlikle zor."

"Dışlanmış olmanın nasıl bir his olduğunu bilirim, merak etme, hayatım boyunca burada yaşadım." Bakışları Ada'nın boynuna kaydı, sonra tekrar gözleriyle buluştu. "Dürüst olmak gerekirse, sormamda bir sakınca yoksa, neden eşin seni işaretlemedi?"

"Beni işaretledin mi?"

"Evet, şey, şekil değiştirenler eşlerini işaretler. Boyunlarına." Ada'nın çıplak boynunu işaret . "Dişleriyle."

Ada'nın eli boynuna gitti. "Bunu neden yapsınlar ki?" "Bu bir sahiplenme işareti. İnsanlar bunu yapmaz mı?"

"Hayır." Ada'nın kaşları alaycı bir şekilde kalktı. "Hayır, sahip olduğumuzu kanıtlamak için birbirimizi sakatlamıyoruz."

Prim'in burnu kırıştı. "Oh, sana sahip olduğunu söylemedim. Sadece... şey, evet, sanırım bu sahiplik gibi bir şey. Ama o aynı zamanda sana ait. Kokusu ve üzerindeki izi diğer tüm potansiyel eşlere ikinizin de alınmış olduğunu kanıtlıyor."

Ada homurdandı, kadınları güçlendirici bir konuşma yapmak üzereydi ama sonra işaretin nişan ya da evlilik yüzüğüne benzer bir şey olarak yorumlanabileceğini fark etti. Yani bu bir çeşit

görücü usulü evlilik. Bu seçimin alınması fikri bile onu kıvrandırırıyordu.

"Jasper ve ben o tür bir ilişki içinde değiliz," diye açıkladı sıkı bir gülümsemeyle.

"Oh."

Prim daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama kapıdaki hareket ikisinin de dikkatini çekti. Uzun boylu bir şekil değiştiren içeri girdi. Dağınık kahverengi saçları yakasına dökülüyordu. Boynunun bir tarafında siyah bir dövme kıvrılıyordu. Kemik kılıcının kabzası kahverengi, deri kaplı omzunun üzerinden gözüküyordu. Ada onu, baskın sırasında Jasper'ı tedavi olması için getiren diğer şekil değiştiren olarak hatırladı.

"Güneş," dedi Prim ayağa kalkıp kaşlarını kaldırırken, etkilenmemişti. "İnsanla işim bitmedi. Senin sıran da geliyor."

İnsan mı?

Sun sırtı ve kıvrak vücudunu kapı pervazına yasladı. "O zaman burada bekleyeyim, olur mu?"

Prim sinirli bir ses çıkardı ve sonra gözlerini devirdi. "Sanırım burada işim bitti. Test keklerinin fırından çıkması gerekiyor." Ada'nın koluna dokundu ve sesi şurup gibi tatlı bir hal aldı. "Fırına gelmeyi unutma."

Güneş'e şüpheli bir yan gözle bakarak ve adımlarında fazladan bir salınımla oradan ayrıldı. Ada, bu ikilinin kimin önce çözüleceğini görmek için birbirlerinin iplerini çekiştirmekten hoşlandıkları izlenimine kapıldı. Bir geçmişleri vardı. Belki de bir zamanlar çıkmışlardı. Güneş kapıyı itti ve odaya girdi. Birini arar gibi etrafına bakındı ve Prim'in boşalttığı sandalyeye oturdu.

Ada ellerini kasede yıkadı. "En son sen bekliyorsun, değil mi?"

Omuz silkti.

Onda çok tanıdık bir şeyler vardı, Ada'nın onunla birkaç gece önce tanışmış olmasından da öte.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, yaralı olma ihtimaline karşı ona bir göz attı.

"Ben Burada Çünkü benim Anne o çok
inatçı için sor sana bir şey."

"Tamam." Geri çekildi. "Annen kim?"

Sanki Ada'nın bilmesi gerekiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Clara."

"Oh." Şimdi neden bu kadar tanıdık geldiği anlaşıyordu. O siyah saçlar. O şeytani ifade. Clara, Jasper'ın teyzesiydi, bu da Sun'ı Jasper'ın kuzeni yapıyordu. Ve Moon. "Aman Tanrım. Moon da mı Clara'nın oğlu?"

Ada'nın aklına Clara'nın oğlunun ilk teşhisini kabul etmeye nasıl hazırlandığı ama Ada'nın onun hayatını nasıl kurtardığı geldi.

"Bu yüzden size bunu sormak istemiyor. Kendini zaten size borçlu ve sizin tek istediğiniz kurtardığınız hayatlar karşılığında bir oda ve biraz eğitim."

"Karşılığında hiçbir şey istemiyorum. Hayat kurtarmanın bir bedeli olmamalı."

Güneş çenesini ovuşturdu ve Ada'yı inceledi. Tüm fae'ler iyi bir davranış karşılığında bir şey istiyor gibiydi. Takip etmek yorucu olmaya başlamıştı ama belki Ada kültürel beklentinin nasıl oluştuğunu görebilirdi. Kıyamet sonrası acımasız bir dünyada, ekonomi durduğunda, iyilikler para birimi olabilirdi.

"Yani," dedi Ada. "Seni gönderdi çünkü benden bir iyilik istersen, o zaman bana borçlu kalacak olan sen olacaksın, öyle mi? Eğer öyle bir şey varsa tabii."

Yavaş ve memnun bir şekilde gülümsedi. "İşte şimdi anlıyorsun." "Tamam. Peki ne oldu?"

"Lupercalia birkaç gece sonra yapılacak. Senin ve Reed'in onur konuklarımız olmanızı istiyoruz."

"Bu mı?" diye sordu. "Böbrek yok mu? Kan nakli yok mu?"

Sun ona boş boş baktığında, detaylandırdı. "Ben bir tür mamut görevi bekliyordum."

"Lupercalia, birkaç hafta önce yasalarda yapılan son değişikliğe kadar uygulayamadığımız, çok eski bir gelenek. Ürünlerimiz bollaşmayalı uzun zaman oldu. Hem nehirde hem de köyümüzü çevreleyen ormanda mana çarpık canavarlarla boğuşuyoruz. Tüm paramız bu canavarların itlaflı için Tarikat tarafından vergilendirildi. Ve sizin de ilk elden gördüğünüz gibi, baskınlar için hedef alınıyoruz ve Yüce Kral yardımımıza gelmedi. Şansımız tükeniyor. Lupercalia sırasında Kuyu'ya saygılarımızı sunar ve tohumlarımızın gelecek hasat için kutsanması için dua ederiz. Clara, Kuyu tarafından kutsandığınıza ve zamanında geldiğinize inanıyor."

O kadar çok hayat kurtardık ki, sen ve Reed bizi Luperci olarak onurlandırırırsanız Kuyu bu yıl bize iyi gözle bakacaktır."

Bu konuşmadan sonra nasıl hayır diyebilirdi ki?

"Elbette. Jasper, yani Reed adına konuşamam. Ama ona sorabilirim."

"Soru sizden gelseydi daha iyi bir sonuç elde edebilirdik."

"Bana söylemediğin başka bir şey mi var?"

"Son geleneksel Lupercalia festivallerinden biri, Kral'ın gözünü Reed'in annesine diktiği zamandı. Ondan sonra Reed'i doğurdu ve Kral'dan sakladı. Köyde Kral'ın çocuklarından birinin onun tahtını ele geçireceği ve sonunu getireceği kehanetinde bulunan bir Kahinimiz vardı. Mithras Reed'i öğrendiğinde, onlar için geldi. Reed kaçtı. Annesi kaçamadı." Derin bir nefes aldı, sonra havayı yavaşça dışarı verdi. "Clara, Reed'le aramızdaki küslüğün nedeninin onun Muhafızlara katılmak için ayrılması olduğunu iddia ediyor. Ama hepimiz bunun nedeninin onu güvende tutamadığı için kendini suçlu hissetmesi olduğunu biliyoruz. Bir alfanın bunu kabul etmesi, borcunu kabul etmesine benzer."

"Ve Fae'ler borçlu olmaktan
nefret eder." "Aynen öyle."

"Yani, eğer Lupercalia'ya katılırsa, bir köprü onarılmış olacak. Her iki taraf için de."

"Bu gece bir cevap harika olur." Güneş ayağa kalktı ve Ada'nın omzuna uzun bir dokunuş yaptı. "Kuzenim yakında cesaretini toplayıp yüzünü göstermezse, Luperci'biri olarak onun yerini seninle birlikte almaktan mutluluk duyarım."

Ona bir sırıtış fırlattı ve sonra kafası karışmış bir halde oradan uzaklaştı.

"Um." Ada onu durdurmak için parmağını kaldırdı ama adam çoktan gitmişti. "Luperci nedir?"

Nedense bundan hoşlanmayacağını hissediyordu. Akli keten giysilere tapan o tarikata gitti bile.

Ugh. , Ada. Kafanı oyuna ver.

Bunu o gece öğreneceğini tahmin ediyordu ya da belki Prim ona söyleyecekti. Luperci görevlerini yerine getirmek çok zor olamazdı ve

Kendilerinden birini tehlikeye atmazlardı. Jasper bir Karaayak'tı. Bu kasabada büyümüştü. Eğer onları özel misafir olarak istiyorlarsa, bu iyi bir şey olmalı.

Belki de Jasper'ın anıları bunu bilecek kadar geri gelmişti. Bu düşünceyle Ada elinden geldiğince toparlandı ve bir türlü gelmeyen Clara'yı bekledikten sonra hana dönmeye karar verdi. Gece çöküyordu ve meyhanenin etli yahnisi onu . Tadı wolpertinger etine değil de normal sığır o kadar benziyordu ki, kendini evinden bir parça gibi hissetti. Ada bu yemeği bir restoranda sipariş etse Laurel'in ne diyeceğini düşününce dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Pretty Kitty, yine mi? Gerçekten mi? Ne zaman dışarı çıksak inek yiyorsun."

Sonra Clarke gazoz kutusunu Laurel'in suratına fırlatır ve ikisi de "sağlıksız" alışkanlıklarının tadını çıkarırken ekstra nefis sesler çıkarırlardı.

Ada, iki katlı, mozaikli taş ve pişmiş topraktan yapılmış şirin bir yer olan hana döndüğünde hâlâ gülümsüyordu. İçeri girmeden önce çantasındaki bir parça balığı boşalttı ve kapının yanındaki küçük sepete koydu. Bir miyavlama ve hırlamanın ardından, aslan olduğunu öğrendiği kedi benzeri bir yaratık yaklaşıp balığı kaptı. Görünüşe göre Ada çok fazla ilgi gösterirse aslan Ada'yı rahat bırakmayacaktı ama Ada'nın umurunda değildi. Hayvan ilk geldiğinde biraz fazla sıska görünüyordu.

Hayvanın karnının doyduğuna kanaat getirdikten sonra ağır ön kapıyı itti, üst kata çıktı ve odalarına girdi. Baskından sonra Clara, insanlara karşı yardımları için bir şükran jesti olarak odanın masraflarını karşılamasında ısrar etmişti. İyi Kutsanmış işaretlerinin Ada ve Jasper'ı bir arada tuttuğu varsayılıyordu. Ada ayrı bir oda istemekten çekinmiş ve misafirperverliklerini daha fazla zorlayamayacağını düşünerek ağzını sıkı tutmuştu. Anlaşıldığı kadarıyla Jasper'la kalması iyi bir şeydi. Zihinsel olarak iyi görünmüyordu ve zamanın çoğunda kurt formunda kalmıştı.

"Tatlım, ben ," diye şaka yaptı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Jasper'ın kara kurt formu şöminenin yanında uzanıyordu. Ateş bütün gün yanmaya devam ettiğinden ve hiç hortlak olmadığından-

Hancı ateşi korumak için bir miktar odun teklif ettiğinde kibarca reddetmişti, adamın gün boyunca fae formuna dönüştüğünü biliyordu. Yoksa ocağa nasıl taze odun koyabilirdi ki?

Gün boyunca ateşi devam ettirmiş olabilirdi ama şimdi sönmüştü. Muhtemelen onun yakında döneceğini ve alevleri yeniden canlandıracağını bildiği içindi. Ada içini çekti ve üst üste yığılmış kütüklerin yanına gidip bir tanesini içine attı. Közlerden kıvılcımlar uçuştı ve durulmadan önce tembel ateş böcekleri gibi sürüklendi.

Birkaç dakika boyunca Jasper'ı izledi ve onun fae formuna geçip merhaba demeyeceğine karar verdi. Tıpkı eve geldiği diğer gecelerde olduğu gibi, kurt formunda kaldı ve büyük olasılıkla ertesi sabah ayrılana kadar da öyle kalacaktı. Bu doğru değildi ama hâlâ bu dünyanın geleneklerini öğreniyordu. Belki de yaralandıktan sonra kurt formunda kalmak yaptıkları bir şeydi, ancak Moon'un aynı şeyi yaptığını görmemişti ve onun yaraları Jasper'ınkilerden tartışmasız daha kötüydü.

Ada, zaten kendisine borçlu olmaktan korkan bir kasabaya Jasper'ın durumunu açıklamak istemediği sürece, bunu kendine saklamak zorundaydı. Onlara güvenmiyordu ve Sun'la yaptığı konuşmadan sonra onlar da ona güvenmeye pek hazır değillerdi.

Ada temizlendikten sonra yemek için tavernaya geri döndü. Saat henüz müşteriler için yeterince erkendi ve yahninin kokusu havada taptaze duruyordu. Bara doğru yürürken Ada'nın ağız sulandı. Barın altında bir şeyle ilgilenen bir şekil değiştirenin başının üstü görülebiliyordu. Ada'nın yaklaşması üzerine barmen ayağa kalktı. Bir tutam kahverengi saçı vardı, uzun ve çetindi. Ada'nın yuvarlak kulaklarını görünce kulakları yassılaştı ama sonra gözleri Ada'nın kollarındaki izlere kaydı ve omuzlarındaki gerginlik azaldı.

"Siz Reed'in hanımı olmalısınız."

"Bu tartışılır," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve Ada kendini Reed'le ilişkilendirmenin burada kötü bir şey olmadığını fark etti. Doğru olsun ya da olmasın, ona ait olduğunu bilmek onları daha rahat hissettiriyordu. Ve eğer rahatlarsa, o zaman korkmuş ya da saldırgan da değillerdi.

"Ben Ada," dedi ve küçük bir el salladı.

"Adım Puck. Hancının yeğeni." "Memnun oldum."

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Şu nefis kokulu güveçten biraz istiyorum lütfen. İki porsiyon." Ada, Clara'nın günün erken saatlerinde verdiği bozuk paraları bulmak için cebini karıştırdı.

Bütün cam paraları tezgâhın üzerine koydu ve alt dudağını dişlerinin arasından geçirdi. Her bir madeni paranın ne kadar değerli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Birkaçı şeffaf, biri de maviydi. Hepsinin ortasında bir M harfi vardı.

"Yahninin yanında içecek bir şey ister misin?" Puck sordu.

"Ne tavsiye edersiniz?"

Puck başını kaşıdı ve onu inceledi. "Siz insanlar ne içmeyi seversiniz bilmem ama bu handa iksir bulundurmuyoruz. Amcam onları sevmez. Yaramazlık ve kargaşaya neden olduklarını ve sadece Rosebud Courtesan'ların hizmet etmeyi sevdiği türden müşterileri çektiklerini söylüyor. Bunların hiçbirini burada istemiyor. Biz bir aile işletmesiyiz. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Evet, tabii. Ada onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Ada'nın boş bakışları karşısında Puck daha da detaylandırdı ve üç pişmiş toprak testiye işaret etti. "Elma şarabımız, biramız ve limonlu suyumuz var."

"Tamam. İki limonlu su alayım lütfen."

Ona kısa bir gülümseme verdikten sonra tezgâhın üzerindeki bozuk paraları işaret etti. "İki temiz yeterli olacaktır. Mavi, berrak olanın on katı değerinde, sonra altın, mavinin on katı değerinde. Kırmızı para en çok olanıdır. Bu güzelliklerden birini eline geçirirsen onu akıllıca kullanırsın."

Minnettarlıktan yüzü kızararak iki tanesini ayırdı ve adama , sonra parmaklarını dudaklarına değdirip aşağı ve dışarı doğru iterek teşekkürlerini sundu.

"Lafı bile olmaz." Ona düşünceli bir bakış daha attıktan sonra, "Moon'un hayatını kurtaran herkes burada hoş karşılanır," dedi.

Nazik sözler yüzünün daha da kızarmasına neden oldu ve kendini eve biraz daha yakın hissetti. Clarke muhtemelen bedava tavsiye diye bir şey olmadığı hakkında bir şeyler söylerdi, ama yine de Clarke burada olsaydı, belki o da farklı olurdu. Tanrı biliyordu ki Ada

farklı bir insan haline geliyordu. Yalnız kalmaktan çok ait olmak isteyen biri ve bu onu her şeyden çok korkutuyordu çünkü arkadaş edindiğiniz an, onların sizden koparılma potansiyeli vardı.

Bir grup fae tavernaya girdiğinde yüksek sesle konuşmalar odaya yayıldı. İki uzun boylu erkek ve kısa boylu, tombul bir dişi. Ada'yı görünce hepsi birden durdu.

Yanakları kızardı ve Puck'a döndü. "Siparişi paket yaptırabilir misin?"

Puck'ın dudakları büzüldü. "Dediğim gibi, başımızın yerin var."

Tekrar teşekkürlerini ilettiler ama sonra omuz silkti. "Bunu odaya geri götürmem gerekiyor. Jasper için, yani Reed için."

Başını salladı. "Uzun sürmez."

Ada bir yandan yeni gelenlere merhaba demek isterken bir yandan da üst kattaki odalarına koşmak istediğinden garip bir şekilde kenarda durdu. Kimse yaklaşmadığı, hatta onu tanımadığı için o da bir şey söylemedi. Puck tepside yemeğiyle döndüğünde, ona kısaca gülümsedi ve sonra iyi geceler diledi.

Odaya döndüğünde Jasper'ı uyurken bulduğunda omuzları çöktü. Arkadaşlarına duyduğu özlem içini kemiriyordu ve bunu Jasper'ın yanında daha fazla hissettiğini inkâr edemezdi. Yemeğini yedikten ve Jasper'ın uyanıp uyanmayacağını bekledikten sonra tuvalete gitti ve kullanılmayan çift kişilik yataktan aldığı bir yastık ve battaniyeyle onun yanına kıvrıldı. Yatağa uzandığında çocuk kıpırdandı ama sadece boynuna doğru burnunu çekti, onu yaladı ve sonra tekrar uykuya daldı. Aralarındaki bağdan ıstırapla karışık bir rahatlama dalgası süzüldü. Onu orada istiyordu ama yine de onunla ya da başka biriyle konuşmayı reddediyordu. Eğer onu birkaç gün içinde Lupercalia festivaline götüremezse, o zaman herkes öğrenecekti.

Jasper sırlarının kasabaya yayılmasından hoşnut olacak birine benzemiyordu. Lanet onu bu halde tutuyor olmalıydı. Kürkünün ötesine geçip lanet izlerine ulaşabilirse, acısının bir kısmını hafifletebilirdi. Geçmişinde hatırlamak istemediği trajik bir şey olmuştu ama olmamış gibi davranmak işleri daha da kötüleştirirdi.

"Ah, Jasper. Seninle ne yapacağız?" diye mırıldandı göz kapakları
ağırlaşırken.

Küçük bir iç çekişle cevap verdi.

CHAPTER 9

A Clara'yla klinikte uzun birkaç günün ardından Ada, Lupercalia festivali için giyecekleri bir bohçayla handaki odalarına döndü.

Bu geceydi. Köylülerin çoğu iyileştiğine göre, derme çatma klinikteki zamanı dolmuştu. Bu geceden sonra geleceği belirsizdi. Ya burada kalacak ya da yoluna devam edip ona öğretecek başka birini bulacaktı.

Son bir haftadır handa yaşıyorlardı ve Ada'nın kasaba halkıyla ilişkisi artmış olsa da, Clara'ya Jasper'ın kurt formunda gelmediği sürece büyük olasılıkla çok önemli festivallerine gelemeyeceğini söyleyecek cesareti yoktu.

Kapının içinde durdu ve yavaşça arkasından kapattı. Jasper normalde uyuduğu gibi ateşin yanında değildi. Şaşkınlık içinde kıvrıldı. Belki de sonunda ortaya çıkmıştı. Ateş sönmüştü ve mumlar yanmadığı için loş odada etrafı görmek zordu. Kurt kokusu burnunu gıdıklarken, ne olduğunu anlayamadığı tatlı bir şeyin kokusu da burnuna geliyordu.

Tek pencereye gitti, perdeleri geri çekti ve camı kırdı. Öğleden sonra ışığı ve temiz hava içeri doldu ve durgunluğu dışarı itti. Pencerenin dışında köy ile özdeşleşmiş rüzgâr çanları tıngırdıyordu. Ada bir kat aşağıdaki caddeye baktı. Fae'ler etrafta dolanıyor, bu geceki festival süslemelerine son rötuşları yapıyor, binaların arasına çelenkler ve kiraz kuşları diziyor ve yüzen parlayan toplardan oluşan kaseler yerleştiriyorlardı

ışık kaynağı olarak kullanılırdı. Aynı parlayan toplar, alacakaranlık çöktüğünde çelenklerden sarkan cam fenerlerin içinde yüzerdi.

Toplar manabeeze, yani öldükten sonra tüm fae'lerin mana özüydü. Ada, Clara'ya manabeeze'in fae ruhu içerdiğinden endişe edip etmediklerini ve manabeeze'i bir enerji kaynağı olarak kullanarak ona saygısızlık edip etmediklerini sormuştu. Clara ona tuhaf tuhaf bakmıştı. Ada'nın anladığı kadarıyla, mananın Kuyu'nun bir parçası olduğuna inanıyorlardı. Bir süre bedenlerinde kaldıktan sonra ölümle birlikte Kuyu'nun kozmik enerjisine geri dönüyorlardı. Ona kişisel bir bağlılık yoktu.

Tabii bir denizayısı yutmadığınız sürece. O zaman onun geldiği yaşam formunun anılarını yeniden yaşarsınız.

Baskından sonra festivali ellerinden geldiğince ertelemişlerdi ama kışın bitişini ve yeni bir hayatın başlangıcını kutladıkları için bunu bir an önce yapmaları gerekiyordu. Görünüşe göre, geleneksel Lupercalia'yı yüzlerce yıldır ilk kez kutluyorlardı. Yakın zamana kadar bazı bölümlerini yasaklayan bir tür yasa vardı ve onur konukları olan bir prens ve onun İyi Kutsanmış eşini ağırlayacakları için heyecanlıydılar.

Artık içeriye biraz ışık girdiğine göre Ada Jasper'ı aradı ve onu şimdiye kadar uyumadığı çift kişilik yatağın çarşafı arasında çıplak ve iki büklüm buldu. Tekrar kurda dönüşmeyi unutmuş olmalıydı.

Durdu ve bu gerçeğin kafasına dank etmesine izin verdi. Onun gün içinde fae formuna geçtiğinden şüphelenmişti ama geçen hafta boyunca bunu bir kez bile görmemişti. Neden bugün?

Festivaldeki rollerini biliyor muydu, yoksa o odadan çıktığında hep miydi? Karanlık bir düşünce onunla alay etti - belki de geri döndüğünde hep kurt formundaydı çünkü bu ona gitmesini söylemenin dostça bir yoluydu. Ne de olsa ona istediğini düşündüğü öpücüğü vermiş, bir başkasıyla onu kızdırmış ve yine de daha fazlasını istemeyi başaramamıştı.

Ya umurunda değildi ya da başka bir şeyler dönüyordu ve dürüst olmak gerekirse, onun yardımını bile istemediğini düşünüyordu. Eğer gerçek buysa, o zaman gitme vakti gelmişti. Seyahat ayakları onu çağırıyordu. Tek bir yerde bu kadar uzun süre kalmak ona göre değildi.

şey. Vegas'a döndüğünde şehirde bir dairesi vardı ama aynı zamanda yaralı hayvanlarla çalıştığı bir eyalet parkının yakınında da bir dairesi vardı. Zamanını ikisi arasında geçiriyordu. Laurel ve Clarke'ın aksine, şehirde yaşamayı ve striptiz pistinde parti yapmayı seven Ada'nın iyi vakit geçirme anlayışı mavi gökyüzünün altında, çamların üzerindeki yağmurun kokusunu almak ve sıcak bir günde ağustos böceklerini dinlemektir. Taşınmak onu hayat hakkında çok fazla düşünmekten alıkoyuyordu.

Kesin olan bir şey vardı ki, kendisine ihtiyaç duyulmadığı ya da istenmediği sürece burada kalmayacaktı.

Yatağın kenarına tünedi. Jasper'ın düzenli nefes alıp verişini devam ediyordu. Avuç içi Jasper'ın yaralı sırtındaki sert kas kütlesine değdiği anda gerginliği kayboldu ve bir merhamet dalgası hissetti. Bu acımasız bir dünyaydı. Bu sabah fırını ziyaret ederken Prim'den geçmişinin bir kısmını öğrenmişti. Ada'nın zamanında bombalar patladıktan sonra hayatta kalanlar için hayatın nasıl acımasız olduğunu anlatmıştı. Sonra ilkel Kuyu canlanmış, toprağı ve sakinlerini geri kazanmış. İnsanlar, bazılarının hayvan ve bitki yaşamıyla birleştiğini, sert ve alışılmadık manzarada hayatta kalabilmek için fae'ye dönüştüğünü fark ettiklerinde, korku içinde kendilerini şimdi Kristal Şehir olan yerin duvarlarının arkasında karantinaya aldılar. Şehir, metal ve plastik dolu kirletilmiş topraklar üzerinde olduğu için Kuyu oraya akamadı ve kimse fae'ye dönüşmedi. İnsan olarak kaldılar, Kuyu tarafından dokunulmadılar.

İnsanlar korku içinde kendilerini gizlerken, fae'ler yeni toprakların koruyucuları haline gelmişti. İlk başlarda yiyecek bulmak zordu. Nükleer kışın aşırı soğuklarında hayatta kalmak daha da zordu. Ada'nın arkadaşlarının son nefeslerini vermelerinin üzerinden iki bin yıl kadar zaman geçmişti. Belki de Ada gibi Elphyne'de onun zamanından daha fazlası uyanmıştı ama cevapları aramaya başlamadıkça hiçbir şey öğrenemeyecekti. Ve ne yazık ki Jasper'ın iyi olduğundan emin olana kadar bunu yapamazdı.

Kuyu Tarikatı'nı -büyülü olan her şeyde uzman- ve diğer söylentilere göre Kuyu'yla kutsanmış çiftleri bulmak aklından defalarca geçmişti ama ne zaman kendini bu kasabaya ya da Jasper'a sadakat borcu olmadığına ikna etse, kalmak için bir neden bulmuştu. Fae'ler ona açılmıştı. Artık ona güveniyorlardı. Clara

Ona Kuyu'nun kurallarını öğreten tek kişiydi. Yakında bu zamanın insanları hakkında daha fazla tarih sormak için kendine güvenecek ve büyük planına nasıl uyduğunu anlamaya çalışacaktı.

Ve Jasper yaralanmıştı. Yarası artık bedeniyle ilgili olmayabilirdi ama zihni hâlâ iyileşmemişti. Ölmek isteyen biri, uğruna yaşayacak hiçbir şeyi olmadığını düşünen biriydi.

Onu terk edemezdi. En azından onun başka bir metal parçası bulamayacağını ve onu içeride bırakmanın bir yolunu bulamayacağını bilene kadar.

Vücudundaki lanet izlerini incelerken, içlerindeki yanlışı hissetti; acımasızlığı. Yara izleri adamın önünden sırtına doğru uzanıyor ve orada daha fazla yara büzülüyordu. Bazı yaralar büyük kesiklerdi. Diğerleri ise kırbaçlanmış gibi kesiklerdi.

"Biliyorsun," dedi onun uyuyan haline. "Moon'un kardeşinin adı Sun. Onların Clara'nın çocukları ve senin kuzenlerin olduğunu da biliyor muydun?" Yumuşak bir homurtu çıkardı. İşaretleri kurcalamaya başladı, bu kez altıncı hissiyle laneti hissediyor, zayıflıklarını araştırıyordu. Kuyu'nun saf, sıcak ve parlak olduğunu öğrenmişti. Akmadığı yerler soğuktu ve bir de bu mavi lanet işaretlerinin altında yatan şey vardı: karanlık, kirli mürekkep.

"Ay'ın ya da Güneş'in çocukları olup olmadığını ve isimlerini yıldızlardan ya da gezegenlerden alıp almadıklarını merak ediyorum. İnsanlar artık gezegenleri biliyor mu? Tanrım. Bunu hiç düşünmemiştim. Bizim zamanımızdan beri ne kadar bilgi kayboldu?" Derin bir nefes alıp verdi. "Ayrıca Kral'ı ve annene ne yaptığını da öğrendim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. O yaşta hayatta kalmanın tek yolunun kurtardığından daha fazla can alan tehlikeli bir göle atlamak olduğunu düşünmek senin için korkunç olmalı. Biliyorsun, benim harika bir çocukluğum olmadı." Bir lanet parçasını sıyırdı ve bıraktığı siyah sızıntıyı koluyla sildi. Adam kıpırdamayınca kaşlarını çatarak devam etti. "Annem beni besleyecek kadar önemsemedi. Erkek arkadaşlarıyla partilere gitmeyi tercih ederdi. Küçük yaştan itibaren kendi başımın çaresine bakmayı öğrendim."

Bir mavi şerit daha kopardı, derisinden ayırdı ve yanında büyüyen bir yığına ekledi.

"Ormanda ilk kez kaybolduğumda tesadüfen karşıma çıkan yaşlı ve huysuz bir adam vardı. On bir yaşında bir kızın görebileceği en korkunç şeydi ama işin tuhafı çok nazikti. Bana vahşi doğada hayatta kalmakla ilgili çok şey öğretti. Sanırım, belki o da insanlardan kaçıyordu. Adı Harold'dı. Yanlış bir şey yaptığım için beni azarladığında ona *Har-old* derdim." Yumuşak bir kahkaha attı, onun anısı karşısında bir şefkat duygusu yükseldi. "Burnundan çıkan saçları ve gözlerini eğimli yapan kırışıklıkları vardı. Bir akrebin kuyruğunu nasıl keseceğini bilirdi, böylece geri kalanını yiyebilirdin. Balık tutmayı bilirdi. Ve nasıl avlanacağını bilirdi." Bir mavi şerit daha . "Ve bana nasıl okunacağını, matematiğin temellerini ve ekonomi hakkında her öğretti. Bir kitabı kapağına bakarak yargılamamayı kesinlikle onunla öğrendim."

Jasper hareketsiz kaldı, o da devam etti. İşlem boyunca uyumasından faydalanması gerektiğini düşündü. Ne kadar çok çıkarırsa, hafızasını o kadar çabuk geri kazanacak ve o kadar çabuk ayrılabilirdi.

"Burada çok fazla yaşlı insan bulamazsınız. Yani, yaşlılar. Clara bana birkaç yüz yaşında olduğunu söyledi - belki de beş yüze yakın, inanabiliyor musunuz? Sizin de birkaç yüz yaşında olduğunuzu söyledi ama zamanla saymayı unutmuş. Yani hepiniz süper yaşlısınız ama hiçbiriniz öyle görünmüyorsunuz. Bu çok garip." Daha fazla şerit, daha fazla mavi, daha fazla mürekkepli sızıntı. Sesi giderek kısıldı. "Birkaç gün önce bazı insan cesetleri gördüm... onlardan geriye kalanlar... ve bazıları yaşlı ve buruştu. Yani, kesinlikle yaşılanıyorlar. Clara'ya bunu sordum ve o da Kuyu'ya erişimin fae'leri genç tuttuğunu söyledi. Gezegenle uyum içinde yaşamanın bir ödülüymüş. Bu fikri sevdim. Neden çevreye karşı daha korumacı olduğunuzu anlayabiliyorum... aslında kötü seçimlerin neden olduğu değişiklikleri görmek için etrafınızdasınız."

Mavi bir parça direndi ama kadın onu sıkıca kavradı ve sanki bacağındaki bir ağda şeridiymiş gibi çekti. Parça koptu.

Jasper irkildi ve sonra o kadar hareketsiz kaldı ki nefes alıp vermesi durdu. Güç havada dalgalandı ve tehlike hissi belirdi. Kalp atışları hızlandı. Jasper aniden sırtından yuvarlandı, şeridi tutan elinin bileğini yakaladı ve keskin dişlerini gösterdi. Kızarmış ve ateşli gözler koyu kirpiklerin arasından ona bakıyordu.

Karmakarışık saçları alnına dökülüyordu. Keskin çenesini koyu renk bir sakal örtüyordu. Elmacık kemikleri gül rengindeydi. Ondan etkilenmemek mümkün değildi.

"Sana onu çıkarmamanı söylemiştim," diye hırladı. "Hatırlamak *istemiyorum*."

"Sert memeler," diye cevap verdi ve elini onun demir pençesinden kurtardı. "Yeterince uzun süre debelendin."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Belki bilmiyorum, ama bunun nedeni benimle paylaşmaman. Tek bildiğim, hayatınızı yokmuş gibi davranarak harcamanın hayatta kalmanın yolu olmadığı."

Tüm işaretler bedenlen yeterince sağlıklı olduğunu gösteriyordu, yani bu bir tür depresyondur. Belki bu tekme yeterli olmayacaktı ama bu bir başlangıçtı. Nasıl yapılacağını bildiği tek şey buydu.

Ona göz kırptı. Gözlerinde bir çeşit tanıma hayaleti belirdi ve sonra kayboldu. Onu itti ve kadın neredeyse kuş tüyü dolu şilteden düşüyordu. Adam tökezleyerek ayağa kalktı, banyo kapısına doğru sendelemeden önce ona kaslı *poposunu* gösterdi, kapıyı ardına kadar açtı ve bir eli klozette, diğer elini de duvara dayayarak tuvaletini yaptı. Diğer elini duvara dayadı.

"Bir merhaba olurdu!" bağırdı, bakışlarını kaçırarak.

Suya karışan idrarın sesi onu sersemleterek gözlerini kırıştırmasına neden oldu.

"Sanırım bazı şeyler ne kadar zaman geçerse geçsin asla değişmiyor," diye mırıldandı, sonra oflayıp puflayarak yatağı düzeltti ve öfkesini çarşaflardan çıkardı. "Sik kafalı olmak erkek ruhunun o kadar derinlerine işlemiş olmalı ki, bir soykırımdan ve DNA mutasyonundan sağ kurtulmuş."

En azından bu kasabada kanalizasyon tesisatı vardı. Elphyne'deki bazı yerlerin bu kadar şanslı olmadığı söylenmişti ona.

Çarşafı hareket ettirdiğinde, mor lekeli bir alandan iki çilek yuvarlandı. Onları aldı ve kokladı. Mana meyveleri mi? Ne yapıyorlardı orada?

Jasper sendeleyerek banyoya gitti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Çilekleri ezdi. "Günlerdir uyumana şaşmamalı. *Kafan* iyiydi."

Omzunun üzerinden tembel tembel bakması, hâlâ kafasının iyi olduğunu düşünmesine neden oldu. Sonra banyo kapısını tekmeleyerek kapattı ve onun görüşünü engelledi.

Öfkeyle ayağa fırladı.

"Biliyor musun?" diye bağırdı kapıya doğru. "Neden burada kaldığımı bile bilmiyorum. Yardımımı istemiyorsan, tamam. Bu Lupercalia festivali bittikten sonra buradan gidiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Derin sesi ahşap kapıyı tıkırdatarak içeri sızdı.

Sifon sesi geldi ve kapı açıldı. Bir havlu bulmuş ve beline sarmıştı ama küçük şey kalın kalçalarının yarısına kadar ancak geliyordu ve kumaş eksikliğinden bir tarafı yırtılmıştı. Hâlâ ateş gibi yanan gözleriyle ona doğru ilerledi.

Kollarını kavuşturdu. "Ooh. Senden ve küçük havlundan çok korkuyorum."

Onun önünde durdu ve gözleriyle buluşmak için çenesini eğdi. Konuştuğunda yüzündeki tüm mizah ifadesi kayboldu. "Hiçbir yere gitmiyorsun çünkü sen bana aitsin Ada."

Öfkesi o kadar ani ve güçlüydü ki hiçbir mantığa sığmıyordu. Sonunda ağzını hareket ettirdiğinde, sıkılmış dişlerinin arasından yavaş ve düzenli bir şekilde kelimeler döküldü.

"Sanırım haklısın. O lanet izlerini silmek iyi bir fikir değil çünkü kafan karışıyor. Ben kendime aidim."

Ne tür bir kibirli pislikti o? Bir prens. Bir kralın oğlu. İşte o.

Bunun ne anlama geldiğini yeni yeni anlıyordu. Elphyne'in Seelie Yüce Kralı. Ülkenin yarısı onun yönetimi altındaydı. Kasabaya metal biriktirme talimatı veren ve sonra insanlar yağmaya geldiğinde onları koruyamayan kral da oydu. Ayrıca oğluna suikast düzenlemeye çalışmıştı. Ve Jasper onun varisi olarak adlandırılan adamdı. Belki de yanılıyordu ve Kral'ın Jasper'ın ölmesini istemesinin başka bir nedeni vardı. Belki de hıyarın teki olduğu ve armut dibine düşmediği içindi.

Jasper, sanki bu her şeyi mazur gösterirmiş gibi, "Bizim birlikteliğimiz Kuyu tarafından seçildi," dedi.

"Evet, o konuda," dedi. "Sen uyurken etrafta soruşturdum ve kimse bu birlikteliğin birbirimize bağlı kalmamız gerektiği anlamına geldiğini söylemedi. Prim, eğer eşimin dişlerinin ısırlığıyla boynum işaretlenmezse, o zaman kendi başıma bir insan olduğumu söyledi."

"Bu şekil değiştirenler için geçerli." Şok olmuş bir halde gözlerini kırıştırdı. "Ama kutsanmış bir Well-birleşmesi en büyük saygıyı görür. Daha saygıdeğer başka bir çiftleşme yoktur. Seni dişlerimle işaretlemem tamamen kurdumu tatmin etmek için. Eğer seni bu şekilde işaretlemem gerekiyorsa, yaparım."

Kaşları kalktı. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Sana ait olduğumu söyleyen bir kural yok, cinsel olarak birlikte olmamız gerektiğini söyleyen bir kural yok ve birlikte kalmamız gerektiğini söyleyen bir kural da yok. Fae-türleri pek çok şekilde çiftleşir ve eminim *ki her* türlü çiftleşme her iki tarafın da rızasıyla gerçekleşir. Bu"-kolunu kaldırdı -"rıza dayalı değildi."

"de seçmedim ama kabul etmeye hazırım."

"zorunda değilsin! Bu bizim seçtiğimiz bir şey olmalı."

Pencereye gitti ve perdeleri kenara çekerek yakışıklı yüzünü karartan bir kaş çatmayla dışarıya baktı.

Ada burun kemiğini sıktı. Dürüst olmak gerekirse, bu festival daha erken gelemezdi. Kesinlikle gitme ve kendi yolunu bulma zamanı gelmişti.

Jasper birlikte takılmak için kötü bir tip değildi. Harika görünüyordu. Terk ettiği dünyadan çok daha acımasız olduğunu hızla öğrendiği bir dünyada onu koruyabilecek korkunç bir savaşçıydı. Ama birbirlerine uygun değillerdi. Onun için neyin daha iyi olduğunu kendi arzularından daha iyi bildiğinde ısrar eden biriyle asla birlikte olamazdı. Sırada ne vardı, ona nasıl giyineceğini ve ne yiyeceğini söylemek mi? Hayır, teşekkür ederim.

Tüm bunlardan ne kadar çabuk uzaklaşabilirse o kadar iyiydi.

"Hazırlanmak için bir saatimiz var." Yatağın üzerine bıraktığı giysi bohçasını aldı. "Clara, Luperci olduğumuz için bunları giymemiz gerektiğini söyledi. Ritüel ve geleneklerle ilgili bir şeymiş."

Elbiseyi silkeledi. Birçok dişi şekil değiştirenin giydiğine benziyordu; bol, kemik renginde ve ketenden yapılmıştı. Saçlarını açması ve yalınayak gezmesi söylenmişti.

Ugh. Kendini sarmal bir ruh hali içinde yakalayarak yüzünü ovuşturdu. "Ben banyo yapacağım," diye duyurdu ve onu, güneşin altında düşüncelere dalmış bir halde bıraktı.

Pencere. Banyonun kapısını kapattığında gördüğü son şey, şenlik fenerlerinin yükselişini izleyen adamın dudaklarında kıvrılan küçük, kendini beğenmiş bir gülümsemeydi.

CHAPTER 10

P Banyo kapısına vurulması Ada'yı sarsarak uyandırdı. Ilık su banyonun kenarından akıyordu ve Ada ayağı kaydı, suyun altına dalmadan önce kenarı zar zor yakaladı.

yüzeye çıkardı ve kafasını daldırdı.

"Gitme zamanı," diye homurdandı Jasper kapıdan.

Kahretsin.

"Hemen geliyorum," diye .

Uyuyakalmış olmalı. Su çok sıcaktı. Özel mana aşılı taşlarla ısıtılan su, sıcaklığı sabit tutuyordu.

Fişi çekti ve gül kokulu sudan çıktı. Havluyla kurulandı, parmaklarını uzun dalgalı saçlarında gezdirdi ve nemli uçlarını elinden geldiğince kuruttu. Ahşap makyaj masasının üzerindeki siyah camlı aynaya baktığında yanaklarının sıcaktan kızardığını gördü. Bol elbisesini başının üzerinden geçirdi ve bıraktı. Alt kısmı yerde birikti ve arkasında küçük bir kuyruk bıraktı. Çok daha uzun boylu biri için yapılmıştı ama idare ederdi. Askıları inceydi ve boynu göğüs çizgisinin altına inerek daha fazla etini ortaya çıkaran V şeklindeydi. Aynı V sırtının büyük kısmını açıkta bırakıyordu. Eğer bir fae kurda dönüşürse, geniş boynun içinden çıkmanın kolay olacağını düşündü. Etkilenmemiş bir şekilde, kumaşı göğsünden çekip aldı ve çakıllı meme uçlarının dış hatlarını ortaya çıkardı. Sütyen ve vücuda oturan kıyafetler burada yoktu. ile

İçini çekip aynada son bir kez kontrol ettikten sonra kapıyı açtı ve ana odaya girdi.

Jasper bol, krem rengi keten bir pantolon giymiş ve gömlek *giymemişti*. Ona doğru yaklaştı, çenesini eğdi ve kısa ve öz bir şekilde "Merhaba" demeden önce gözlerinin içine baktı.

Ada'nın akli bir an için onun yakınlığı karşısında karıştı. Neden bu kadar açık davranıyordu? Sonra adam uyanıp hışımına tuvalete gittikten sonra yaptığı yorumu hatırladı. "*Bir merhaba iyi olurdu.*"

Dudakları seğirdi, gülümsemek istedi. Sik kafalı olduğu için özür mü diliyordu? Bunun yerine dudaklarını büzdü ve kollarını kavuşturdu.

"Hiç gömlek giyer misin?" diye sordu. "Yoksa alerjin mi var?"

"Bu gece hiçbir erkek gömlek giymeyecek," dedi ve kız soru soran bir kaş işareti yapınca ekledi, "Gömlek olmadan yer değiştirmek daha kolay."

"Tabii ki. Mantıklı."

Kılık değiştirmenin şenliklere neden dahil olduğu onu aşırıyordu ama herkesin kurda dönüştüğü bir kasabada belki de aya uluyorlardı. Kasaba halkından çok heyecanlı oldukları dışında pek bir şey öğrenememişti. Çok fazla ziyafet ve kutlama olacaktı. Eski güzel bir partiye benziyordu. Bununla başa çıkabilirdi.

Jasper tedirgin bir kaş çatmayla boynunda kalan lanet izlerini kaşıdı. Başlangıçta sahip olduklarının sadece yarısı kalmıştı. Hâlâ hafif ateşli bir görüntüsü vardı ama temizlenecek ve sakalını kesecek bir yer bulmuştu. Her zamanki dağınık saçları taranmıştı ve kız sinirlenerek seğiren sivri kulaklarını nadiren görebiliyordu.

Ada odaya göz gezdirdi ve derli toplu buldu. Şöminenin yanında kullanılmış bir kâse gülsuyu duruyordu. Belki de hancıdan biraz istemişti. Ada bir sonraki sözlerini bastırmaya çalıştı ama sormak için çaresiz olduğunu fark etti. Adamın inatçı olması, onun da inatçı olacağı anlamına gelmiyordu.

"Son lanet işaretinin kaldırılmasının herhangi bir kötü etkisi oldu mu?"

Adamın yan bakışlarından öyle olduğu anlaşılıyordu ama adam çenesini sıkıp kapıya yöneldiğinde, kadın onun asla isteyerek sır vermeyeceğini biliyordu.

"Anılar mı?" diye sordu. "Baş ağrısı mı?"

Parmakları yanında kıpırdadı ve kız, aralarındaki bağdan sadece ihtiyaç ya da özlem olarak tanımlayabileceği bir şeyin süzüldüğünü hissetti. Sanki ona bir şey söylemek istiyor gibiydi. Sonra bir şekilde susturdu çünkü kesildi. Kadın gözlerini ona dikti. Daha önce *duygularını* hiç saklamamıştı. Bu yeniydi ve belki de nasıl yapılacağını yeni hatırladığı bir şeydi.

"," dedi ve yatağı işaret etti.

Ona attığı bakış daha küçük bir kadını soldurabilirdi, ama gerçekten umurunda değildi. Gitmek konusunda söylediklerinde ciddiydi ve bunu yapacak kadar da inatçıydı. Kendisine böyle davranıldığında burada kalmasına imkân yoktu. Kaşlarını kaldırdı ve bekledi.

Kürklü bir kulağını geriye attı ve sonra sert bir yürüyüşle yatağa doğru ilerledi. Oturdu, yumruklarını kalçalarının üzerine koydu ve boş gözlerle önüne baktı.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum, Jasper," dedi, sesi kırılmıştı. "Yardıma kabul etmekle ilgili bir sorunun mu var?"

Kıpırdandı.

Oh, kahretsin. Belki de yapmıştır.

Ruh halini sıfırlamak için omuzlarındaki gerginliği itti ve sonra dizlerinin üzerine çıktı. Her iki omzuna birer avuç yerleştirerek farkındalığını onun bedenine doğru itti ve yüzüne bakan erkeksi, oyulmuş bedeni düşünmemeye çalıştı. Bu kadar sinir bozucu derecede çekici olduğu için ona lanet olsun.

Boğazını temizledi. "Bunu bilmiyor olabilirsin ama sen tembellik edip çileklerle kafayı bulurken ben de yeteneğimi nasıl kullanacağımı öğreniyordum. Clara bana öğretiyor ama onun bilgisinin sınırlarına ulaşıyorum. Görünüşe göre şifacılar büyücüler arasında nadir, şekil değiştiren köylüler arasında ise daha da nadir."

"Biliyorum," diye homurdandı.

"Biliyor musun?" Şifacıların nadir olduğunu mu yoksa Clara'nın ona öğrettiğini mi?

Uzun kirpikler yukarı fırladı, bal rengi gözler onunkilerle çarpıştı, sonra tekrar aşağı indi. "Kurt formundayken hikâyelerini dinlemişim."

Demek her şeye rağmen onun gece saçmalıklarını dinliyordu. Bıraktı. Vücudunda lanet izleriyle ilişkilendirdiği hırçınlık dışında hiçbir sorun yoktu. Belki baş ağrılarıyla bağlantılı olduğunu bildiği bir halsizlik vardı ama bu da büyük olasılıkla son zamanlardaki alışkanlığından kaynaklanıyordu. Herhangi bir mengeneden sonra yoksunluğun etkileri nazik değildi.

"Yani beni görmezden geliyordun," dedi.

"Hayır... Ben-" Dudaklarını sertçe sıktı.

"Jasper." İçini çekti ve tavana baktı. "Birlikte olmamız gerektiğini söyleyip sonra da duygularını benden . Onları kapattığını hissettim ve bu bana yalan söylemek gibi geliyor. Dürüst olmayan birinin yanında kalmayacağım."

"Ben sana aidim. Bu yeterli değil mi?"

Kadın gerildi. "Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur ve geçtiğimiz hafta boyunca birlikteymişiz gibi davranmadın."

Yanıt vermeyince omzunu gönülsüzce kaldırdı ama gözleri tekrar aşağıya kayınca adamın artık uzaklara değil, tam karşısına, göğsüne baktığını fark etti. Daha spesifik olarak, göğüslerinin yükselip alçalmasına. Kollarını kavuşturdu ve kalçasını kaldırdı.

"Ciddi misin?" dedi. "Senden içini dökmeni istiyorum ve sen memelerime salyalarını akıtıyorsun."

"Memeler mi?" Bakışları onunkilere kaydı, dolgun dudaklarında bir kıpırdanma oldu.

"Göğüsler." Kendi göğüslerine el salladı. "Bu zamanda onlara ne diyorsanız artık."

"Onlara benim diyorum," sesi alçak ve hırıltılıydı ve kahretsin ki bu, kadının çekirdeğine doğru hain bir sıcaklık şimşegini tetikledi.

Ukala piç de bunu biliyordu. Kadının vücudunu gördükçe gözleri daha da parlıyordu.

Bu kadar yeter diyerek arkasını döndü ama adam onu elinden tutup geri çekti. Yüz hatlarını karanlık bir arzu kapladı.

"Kendimi neden kurt formunda tuttuğumu bilmek ister misin? Neden mana meyveleriyle duyularımı körelttiğimi?"

"Evet!" Bu bir başlangıç olurdu.

Adam yavaşça ayağa kalktı, ta ki kızın üzerinde yükselene kadar ve pantolonunu saran etkileyici uyarılmışlık neredeyse kızın karnına çarpacak şekilde dışarı çıktı. Aralarındaki bağdan aşağı, şehvet öylesine çığ ve yoğun bir şekilde ona saldırdı ki. Kadın sendeledi

Omuzları duvara çarpana ve kolu gülsuyu kasesini tutan masaya çarpana kadar geri gitti. Eli onu sabitlemek için aşağıya uçtu.

Jasper sinsice yaklaştı, yüz ifadesinden ve vücudunun her çizgisinden seks okunuyordu.

"Kokunu ilk aldığımdan beri seni istiyorum, küçük güzel insan. Seni yemek, yalamak, içinde olmak istiyorum. Seninle ilgili bir Şey beni ağırtıyor. Açıklanamaz ve uyanık olduğum her anı tüketiyor. Daha önce hiç böyle hissetmediğimi bilmek için tüm anılarıma ihtiyacım yok. Kendimi gizledim ve hislerimi krelttim çünkü buna hazır değilsin. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Ondan birkaç santim uzakta durdu. sıcaklığı önünü yalıyor, tenini kavuruyordu. Tek görebildiği adamın belirgin gövdesi, kabarık karın kasları ve geniş omuzlarıydı. Mavi ışıklar ona doğru parıldıyordu. Gözleri dosdoğru ileriye kilitlendi.

Aşağı bakmak, kızardığını kabul etmek anlamına gelirdi. Hayır. Aşağı bakmıyorum.

Yukarı, onun zengin gözlerinin tuzağına yakalanmak demektir.

Yana doğru, Şimdi onu duvara sıkıŐtıran ŐıŐkin pazulara bakacaktı.

Yutkundu.

Adam haklıydı. Onun hissettiklerine hazır değildi. Bu çok gerçekti. Çok erken. Tek bir kişiye fazla bağımlıydı. Göğsüne bir acı saplandı. Bütün yumurtalarını tek bir sepete koyamazdı, çünkü sepet kırılırsa o da kırılırdı. nce bu dünyada kendi ayakları üzerinde durması gerekiyordu. Beyni ona bunu söylese de vücudu başka bir Şey istiyordu. Beklemek umurunda değildi. Sadece burada, gözlerinin önünde olan Şeyi istiyordu.

Jasper eğildi ve dudakları kızın kulağına sıcak bir Şekilde fısıldadı. "Unutuyorsun insan, arzunu hissediyorum. Zihninin hâlâ onunla savaşıyor olsa bile bedeninin ne istediğini biliyorum. Sen bana aitsin, ama ben de sana aidim. Seni asla terk etmeyeceğim. Asla."

Kirpikleri titreyerek kapandı. Onun gülsuyu kokan tatlı teninin kokusu ağzını sulandırdı.

Dişleri kızın boynunda gezindi. "Seni koruyacağım, seni besleyeceğim, seni memnun edeceğim, sana sayėı duyacağım."

"Gitmeliyiz," dedi gözlerini açmadan. "Bizi bekliyorlar."

Bir duraklama. Dişleri boynu ile omzu arasındaki tendona dayandı. Sonra elleri duvarı terk ederken yanlarından bir hışırtı geldi.

Gözlerini açtı ve adamın başını yana eğmiş, kulaklarını hevesle öne dikmiş, alnında koyu renk bir tutam taranmış saç sarkarken onu incelemek için geriye itilmiş olduğunu gördü. Karşılaşmalarının sona erdiğini düşündü ama ayrılmak için hareket ettiği anda, "Sen bana karşı dürüst olduğunda ben de sana karşı dürüst olacağım," dedi.

Bakışları çarpıştı ve adam ona sırlar ve cesaretlerle dolu muzip bir sırıtış attı. Kızın nefesi kesildi. Binlerce yıldızla güç veren bir gülümsemeydi bu. Ve sonra kayboldu.

Adam kapıya doğru yürürken karnında bir pişmanlık dalgası belirdi. Gülümsemesinin onu nasıl etkilediğini unutmuştu ama bedeni unutmamıştı. Bu onu düşündürüyordu... Ya olsaydı? Ya kendini bırakıp onunla paylaşırdı? Ya o da aynısını yapsaydı?

Seni asla terk etmeyeceğim. Asla.

CHAPTER 11

J

Asper, Ada'yla birlikte fenerlerle aydınlatılmış ana caddede yürüdü. Kapana kısılmış manabeeze vızıldıyor ve her sokağın kenarına sıvanmış cam mozaik kareler üzerinde yansımalar yaratıyordu.

bina. Çan sesleri ve onları takip eden küçük bir köylü kalabalığının ayak sesleri onları takip . Sanki fae halkı Luperci mağarasına hac yolculuğunda onlara katılmak için evlerinde bekliyordu.

Heyecanlanmalı.

Lupercalia her zaman katılmak istediği bir şeydi, ancak çocukken yaşı nedeniyle yasaklanmıştı. Daha sonra onaylanmamış üreme yasası devreye girmişti; bu gerçeği, odaklanmamaya çalıştığı pek çok başka bombardıman anısıyla birlikte yakın zamanda hatırlamıştı. Ama ne yaparsa yapsın, köy sokaklarında koşan, kırmızı bir kurdeleyi havaya kaldıran ve arkasından havada süzülmesini izleyen çocukluk halinin gözünün önüne gelmesine engel olamıyordu. Kuzenleri kendi kırmızı kurdelelerini tutarak onun yanında koşarken çocukça kahkahaların sesi. Büyük törenden önce kurdeleleri birbirine karıştırmamaları için bağırان teyzesinin sesi...

"Clara," dedi Jasper'ın annesi, elinde bir sepetle onun yanında yürürken. "Eğleniyorlar. Onları bırak."

Clara kaşlarını çatarak kız kardeşine döndü. "Boylarını sen mi çözeceksin?"

"Eğer kalırsam."

"Tabii ki öylesin," diye yanıtladı Clara ekşiyerek. "Seninle eğlence her zaman kötülükten daha ağır basıyor, değil mi?"

Jasper'ın annesinin dudakları düzleşti.

Clara ona klişe bir bakış attı. " demek istemedim." "Evet, kastettin."

Jasper konuşmalarının bundan sonra bittiğini hatırlıyordu. Nedenini öğrenmesi yıllar almıştı. Ama daha da . Kral'la eğlence gibi görünen şey -Lupercalia'da bir eşleşme- hamilelikle sonuçlanmıştı. Ve sonra da ölümle.

Sokakta kurdelelerle koştukları o gece son geleneksel Lupercalia'ydı. Kral'ın tekrar katılmak için döndüğü ama Jasper'ın mirasını keşfettiği geceydi. Jasper'ın annesinin hayatta olduğu son geceydi.

Bu gece olmaz.

Başını iki yana salladı. Yarın şeytanlarıyla yüzleşecekti.

Şimdi tek istediği ziyafet çekmek, geçmişini uyuşturacak lezzetli bir şeyler bulmak ve kendini şımartmaktı. Hafızası doğru çalışıyorsa, ana yemekte sundukları arınma iksiri vücudun karıncalanmasına ve terlemesine neden olur, onu Lupercalia ayinine hazırlardı. Çok fazla elma şarabı ve bira olurdu.

Geçmişteki düşkünlükleri gözünün önünden geçti. İrkildi ve onları uzaklaştırmaya çalıştı ama iksirlerin ve anlamsız seksin istenmeyen görüntüleri zihnini doldurdu. O zamanlar bundan zevk alırken şimdi nasıl bu kadar utanabiliyordu? O kadar çok sevmişti ki, Seelie ve Unseelie krallıkları arasındaki neredeyse kanunsuz sınır kasabası Cornucopia'da kendine bir daire satın almıştı. Fae'lerin, krallıklarının kanunları araya kaynaşabildikleri tek yer orasıydı. Artık bir sığınaktan çok bir hapisane gibiydi. Jasper'ın eksikliklerini unutmak için gittiği yerd.

Ve şimdi hepsi ona geri dönüyordu - bir Koruyucu, bir arkadaş, bir akıl hocası olma konusundaki başarısızlığı. Koruyucu ortağı ve arkadaşı Rush'ı ve onun çocuğunu doğuran dişiye korumadaki başarısızlığı. Sonra, sanki daha fazla alçalamamış gibi, Jasper Rush'ın oğlu Thorne'u koruyamamıştı ve bu affedilemezdi. Jasper, Elphyne'de ailesi olmayan biri için hayatın ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu ama yine de Kuyu'ya olan görevinin arkasına saklanmıştı.

Gerçek şu ki, o babasından saklanan bir korkaktı. Başından beri öyleydi. Süzölmeliydi.

Kolundaki mavi işaretlerin parıltısı dikkatini çekti.

Neden?

Neden yapamadığı onca şeyden sonra Kuyu ona bu hediyeı vermişti? Bu o kadar güçlü bir hediyeıdi ki baskın sırasında kasabayı tamamen yok olmaktan kurtarmıştı. Onun kullanılmayan mana kaynağına erişmesini sağlamıştı. Ona onu vermişti.

Ortaklıklarını kabul ettiğinden değil.

O... yürürken Ada'nın profiline baktı. Sarı dalgalı saçları sırtından aşağıya doğru dans ediyordu. Çilleri küçük, minyon burnunu tozlandırıyordu. Sadece Helianthus Şehri sahilinin ılık kayalıklarında pişmeyi seven balık kuyruklu fae'lerde gördüğü güneşten öpölmüş bir bronzluğu vardı. Onda yazın kokusunu alabiliyordu. O, tüm kış fae'lerinin istediğı bir şeyin vaadiydi. O, coşkulu bir yaşamın vaadiydi.

İnsanının içi de dışı da çok güzeldi. Ve onunla birlikte kalmıştı. Onun yanında uyumuştu. Kutsal şeylere saygısızlık eden metali kendi parmaklarıyla vücudundan çıkarmıştı. Onu ve onun türünü yargılamadan iyileştirdi. Ve onu istedi. Onun istediğini biliyordu.

Bu çok az anlam ifade eden başka bir şeydi. Ona karşı aşağılık olmaktan başka bir şey yapmamıştı ama o sadık kalmıştı. İçinden çok güçlü ve yoğun bir arzu dalgası geçti ve bakışlarını ilerideki toprak sokağı dökölen çiçek yapraklarına çevirmek zorunda kaldı.

Onu terk etmekle tehdit ettiğinde, kendini hasta hissetmişti. Ondan uzak kalmaya dayanamıyordu.

Gece saçmalıklarından birinde, Tarikat'ta ekstra eğitim almak istediğinden bahsetmişti. Belki de onu oraya, hayatının çoğunu geçirdiğı yere götürmenin zamanı gelmişti.

Kadrosuyla ilgili belli belirsiz bir anı zihninin kenarlarında kaşınıyordu. Babasının elinden kurtarılmasında ve Jasper'ın Halka'daki tutsaklığında onların parmağı olduğunu biliyordu ama kimliklerini tam olarak çözememişti. Daha fazlasını hatırlamaya çalıştığında, zihnine bulanık yüzler giriyordu. Geri kalanı Ada'ya olan hisleri, öfkesi ve babasına karşı duyduğu intikam arzusuyla doluydu. Bazen bu öfke Ada'dan daha fazla yer kaplıyordu. Bazen de tam tersi oluyordu. Ve, bazen, sonra daha lanet işaretler vardı

çıkarıldığında, diğer karanlık kısımları içeri girmeye çalıştı. Eğer o parçalara nefes almaları için yer verirse, onu tüketceklerdi.

Yaklaştığını bildiği kovalamacanın heyecanına odaklanmak daha iyiydi. Eşinin birbirleri için ne ifade ettiklerini inkâr etmeye devam etmesi onu daha da heyecanlandırıyordu. Onun, birlikteliklerinin kaçınılmaz olduğunu anlamasını izlemekten zevk alacaktı.

Kasabanın dışına doğru yürürken nehrin kenarından geçtiler ve ormana dökülen fokurdayan bir dere boyunca ilerlediler. Sprite'lar ağaçlarda uçuşuyor, ateş böceklerini kovalıyor ve gıcırdayıyorlardı. Meşe ağaçlarının dallarında nazikçe sallanan fenerler ve cam çanlar yol gösteriyordu. Arkada yürüyen köylülerden heyecan ve beklenti dolu mırıltılar geliyordu. Jasper üşümediğini hissetti ama Ada'nın burnu alacakaranlığın keskin havası yüzünden pembeleşmişti. Kutsal mağaraya vardıklarında, havuzun etrafına yerleştirilmiş şenlik ateşinin yanına oturması için ısrar edecekti.

Giderek büyüyen ve onları alacakaranlıkta gökyüzünden koruyan ağaçların arasından dolambaçlı dereyi takip ettiklerinde ayaklarının altındaki toprak yumuşak çimenlere dönüştü. Ada'nın yüzü yukarı kalktı. bağ huşu ile yıkandı ve Ada dudaklarında beliren gülümsemeye engel olamadı. Bu yürüyüş sırasında Luperci olmak Karaayak sürüsünün gururu ve neşesiydi. Bunu sadece onunla paylaşmakla kalmamış, sürünün saygı duyduğu ve hürmet ettiği biri olarak deneyimlemişti.

Annesi gurur duyardı.

O on katın fae, on katın ruh, ve o on katın-

Annesinin sesini bir irkilemeyle susturdu. Aradan geçen onca yıldan sonra sesi hâlâ ilk konuştuğu günkü kadar keskindi.

Ada'nın yumuşak bakışları ona kaydı. Sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı. Duygularının bir kısmını belli etmiş olmalıydı. Kız bakmaya devam edince ona bir şey vermesi gerektiğini anladı.

"Annem bunu görmeyi çok isterdi," diye itiraf etti ve ağaçların arasından süzülen parlayan ışıklara baktı. "Yılın en sevdiği zamanıydı."

Mağaranın tepesine gelmişlerdi. Yosun kaplı taş basamaklar çimenli bir sahanlığa ve kutsal havuzu besleyen bir şelaleye iniyordu. Belirsiz anılarına güvenilecek olursa, Lupercal mağarası su perdesinin arkasında gizlenmişti. Kızarmış et kokusu

Tadı damağını sulandırdı ve kulakları diken diken oldu. Sesler ve tava borularının alçak nefesli melodisi yukarı süzüldü. Neredeyse varmışlardı.

"Hac yolculuğunun son ayağı zorludur," dedi Ada'ya ve elini uzattı. "İnişte adımlarına dikkat et."

Ada onun kolunu tutmuş, gözleri kocaman ve ciddi bir şekilde ona bakıyordu. "Hatırlıyor musun?"

"Biraz." Bakışları yine onun üzerindeydi. Bu işin peşini bırakmayacaktı. Ve eğer kendisine karşı dürüst olsaydı, bir parçası bunu yaparsa gücenirdi. O bir yabancı değildi. Kuyu'nun onun için seçtiği kişiydi ve zamanda yaptığı yolculuk nedeniyle daha da özeldi. Bu bile başlı başına o kadar nadir bir gerçektir ki, oturup dikkat kesilmesi gerekiyordu.

Haklıydı; hayatı yokmuş gibi davranmak onu öyle yapmıyordu. Annesi de uzun zaman önce buna benzer bir şey söylemişti ve bu söz onu derinden etkilemişti. Asla telafi edemeyeceği şeyler vardı ama eğer annesi onun bu yönlerini öğrenmek istiyorsa, öyle olsun. Hayatı daha ne kadar kötüleşebilirdi ki?

"Sonra paylaşırım," diye sessizce kabul etti. Bu kadarı yeterliydi. Kadın başını salladı.

Elini onun elinin üzerine koydu ve bakışlarını onun üzerinde tuttu. Aralarında bir anlık bir bağ oluştu ve sonra gülümseyerek öne doğru bir adım attı. Adam elini bırakmadı ve onu kendine doğru çekti.

"Bana tutun," diye mırıldandı ve onları birlikte aşağı indirdi.

Havuzun yanındaki mağarada yiyecek ve içeceklerle dolu çok sayıda yemek masası vardı. Dağınık halde yanan şenlik ateşleri akşamın serin havasını ısıtıyordu. Bir şelale küçük bir üzerinden dökülerek havuzda son buluyor ve burada suyu çalkalayarak buhar dalları yayıyordu.

Köylüler ve konuklar çoktan masalarda kaynaşmış, içiyor ve eğleniyorlardı. Kadınların çoğu Ada'nın elbisesinin kan kırmızısı versiyonunu, erkekler ise kırmızı, ipli pantolonlar giymişti. Krem rengi, saf renk Jasper ve Ada'ya, yani iki Luperci'ye ayrılmıştı.

Diğer fae ırklarından temsilcilerin şenlikleri deneyimlemek için geldiklerini fark etti, bu bir şey değildi ama nadirdi. Belki de

Çünkü bu, yüzyıllar sonra gerçekleşen ilk gerçek Lupercalia'ydı. Heyecan herkesle paylaşıldı.

Kıvrık boynuzlu kafaları ve çatal ayakları olan Satirler bir masayı paylaştı ve Karaayak şekil değiştirenlerle sessizce konuştu. Çatal boynuzlu geyik fae'ler bir masada toplanmış, birkaç yerel şekil değiştirenle konuşuyordu. Dışarıda, ağaçların yanında iki Meşe Adam sohbet ediyordu. Biri uzun boylu ve sarptı, buruşuk yüzünde ahşap çizgiler vardı. Turuncu ve kahverengi yapraklardan oluşan sakalı ve saçları yaşlılığa işaret ediyordu. Yakında yaprakları dökülecek ve hayatının son evresi olan kışa girecekti. Onun yanında, başında henüz yeşil yapraklar filizlenmemiş genç bir ilkbahar Meşe Adamı vardı.

Jasper mağarada kendi türlerinden dişileri aradı, çünkü Lupercalia'ya katılacaklarsa yalnız olmayacakları kesindi. Elbette, bir grup dişi yuvarlak bir masada oturuyordu ve dallardan sarkan bir dizi fener vardı.

Bu bilgi Jasper'ın zihninde özgürce belirdiğinde, kafasındaki boşlukları kiralayan bulutun neredeyse dağıldığını biliyordu. Hem üzüntü hem de kabullenmeyle, sorumluluklarından saklanma zamanının neredeyse sona erdiğini anladı.

Son bir eğlence gecesi.

Ada'ya baktı ve onun gözlerinin iki büyük fincan tabağı gibi olduğunu gördü.

"Ben hiç..." diye ağzı açık kaldı. "Yani... Ben hiç görmedim..."

"Tüm bunlar sizin için çok yeni olmalı." En büyük fiziksel farkın derilerinin rengi olduğu bir ırktan geldiği için, fae çeşitliliğinin görülmeye değer bir şey olduğunu hayal ediyordu.

Gözleri onunkilerle buluştu ve başını salladı. "Neden bilmiyorum ama bu kadar çok görünmeyi beklemiyordum."

"Bu bir şey değil," dedi. "Cornucopia'yı ya da Unseelie topraklarını ziyaret edene kadar bekle."

"Bana onlardan bahsedecek misin?" diye sordu. "Daha fazlasını bilmek isterim."

Kızın hevesi onu sarmış ve kalbine doğru yol almıştı. Farkında olmayabilirdi ama sorusu birlikte bir geleceğe işaret ediyordu.

"Elbette." Hâlâ kolunu tutan kızın elini sıktı. "Gece daha yeni başladı."

Kuzeni Güneş, kollarını kavuşturmuş, taş basamakların dibinde duruyordu. Jasper'a temkinli bir bakış attı ama Ada'ya gülümsedi.

"sevindim," dedi Sun ona.

Gülümsemesine karşılık verdi ve Jasper kalbinin etrafındaki o ilk sıcaklığın dağıldığını hissetti.

"Onur duydum," dedi.

Bakışları çok uzun süre sabit kaldı.

Bastırılmış bir hırıltıyla Jasper'ın tüyleri diken diken oldu. Hiçbir ses çıkmamasına rağmen Ada onaylamayan bir kaşla ona baktı.

Sun çenesini Jasper'a doğru eğdi. "Sonunda seni dışarıda görmek güzel, Reed

."

"Artık D'arn Jasper. Yüzyıllardır öyle. Bunu biliyorsun." Hem Ada hem de Güneş ona bakakaldı.

"Ne?" diye kaşlarını çatı.

"Hiçbir şey, sadece... hatırladın," diye mırıldandı Sun.

Tabii ki hatırladı. Kuzenlerinin, kuzenlerinin

Muhafız olarak bağlılığını bir kenara itti. Fenrysfield'a her geri döndüğünde, temelli dönmediğine inanmayı reddediyorlardı. Jasper bazen ne Sun'ın ne de Moon'un alfa olmak için adım atmamasının sebebinin bu olduğuna inanıyordu. Her ikisi de açıkça yetenekli ve yeterince güçlüydü ama yapmamışlardı. Belki de bunun nedeni Clara'nın hesaba katılması gereken bir güç olmasıydı.

Jasper alevlenen lanet izlerini kaşıdı.

Sun bir an için gözlerini kaçırdı ama sonra sııttı. "Seni yaşlı köpek. Hatırlıyorsun."

Sonra Jasper'a saldırdı ve karnına sert bir yumruk attı.

CHAPTER 12

Ada dondu kaldı. Sun neden kuzenine vursun ki?
Jasper hırıldayarak iki oldu... sonra gerildi, vücudundaki
tüm kaslar kaskatı kesildi. İçinde bir tehlike kıvılcımı

Havayı

Endişe Ada'nın tenini sardı ve festivali mahvedeceği kesin olan kavgayı ayırmaya hazır bir şekilde gerildi. Etrafında tanıdık bir yüz, bir yardım aradı ama bulamadı. Eğer bu olay patlak verirse, tek başınaydı.

Jasper doğruldu ve aptal bir sırıtış ve gel de beni yakala ifadesiyle duran Güneş'e ters ters baktı. Eğer bir kuyruğu olsaydı, Ada onun sallanıyor olacağını hayal etti.

"Böyle mi olacak kuzen?" Jasper onu omzundan tuttu ve ardından yumruğunu Sun'ın karnına indirdi. Kısa süre sonra, çimenli zeminde kardeşler gibi yuvarlanıp dövüşüyorlardı. Yumruklar savruluyor, dizler füzeye dönüşüyor ve kulaklar ısırılıyordu.

"Evet, öyle oluyorlar."

Ada döndü ve ilk gününde iyileştirdiği genci buldu.

"Bu bir kurt olayı," diye açıkladı Lake sırtarak. "Biz rekabetçi bir grubuz."

"Doğru." Kaşlarını onlara doğru kaldırdı. "Yani onları öylece bırakmalı mıyım?"

Lake omuz silkti. "Sanırım öyle."

"Demek Lupercalia'ya katılıyorsun?" diye sordu ona.

Sinirli bir şekilde güldü, yanaklarına bir kızarıklık vurdu. "Hayır. İzin verilmesine daha birkaç yıl var. Ama grupta çalmak için buradayım." Marakaya benzeyen ahşap bir müzik aletini kaldırdı. "Yaşasın ben."

"İyileştigine sevindim. İyi görünüyorsun."

Bu kez kırmızı, kemerli kulaklarını renklendirdi. Parmaklarını dudaklarına dokundurdu ve aşağı doğru iterek ona doğru uzattı.

"Lafı bile olmaz," diyerek sıcak bir şekilde gülümsedi.

Sun ve Jasper yuvarlandığında ikisi de geri sıçradı ama yeterince uzağa değil. Lake'in marakası yere düştü.

Clara ellerini yüksek sesle çırparak koşarak içeri girdi. Moon etkilenmemiş bir ifadeyle onun peşinden gitti.

"Yeter!" Clara bağırdı. İnatçı akrabalarının her birini seğiren kulaklarından tutup ayağa kaldırdı. "Kuyu'ya yemin ederim ki, siz ikiniz hiçbir şey öğrenmediniz. *Crimson beni kurtar*. Bu kutsal bir festival!"

"O başlatıldı." Jasper Clara'ya omuz silkti ve sadece annesine kaşlarını sallayan Sun'ı işaret etti.

"Kimin başlattığı umurumda değil-" Clara, Jasper'ın çim lekeli pantolonuna bakarak soluk soluğa kaldı. "Sen ne yaptın böyle? Onlar saflığı simgeliyor ve sen onları kirlettin!"

Jasper sırtarak başparmağıyla dudağının kenarındaki bir damla kanı sildi. "Dürüst olalım teyze, eğer Luperci kadar saf birini istiyorsan bana sormamalıydın."

Clara'nın yüz ifadesini öfke kaplamıştı ama gözlerinde savaşıyor bir mizah vardı. "Derini canlı canlı yüzeceğim ve postunu palto olarak giyeceğim. *Lütfen* medeni kalmaya çalışın. Burada Kraliyet ileri gelenleri ve diğer kasabalardan temsilciler var." Sesini sadece onların duyabileceği şekilde alçalttı. "Müttefik toplamak istiyorsak, Kral'a borçlu olmamak için bir izlenim bırakmalıyız. Gah!" Ellerini havaya kaldırdı ve havuz kenarındaki uzun masada ağırlamakta olduğu misafirlerine doğru yürüdü.

Jasper Ada'nın duyamayacağı bir şeyler mırıldandı. Ama Sun duydu. Bir kahkaha patlattı. Ada katılmamaya çalıştı ve tek katılmayan da o değildi. Sert, tanıdık oyun belli bir gerginliği ortadan kaldırmıştı.

Hepsi gülümsemiyordu. Moon hâlâ kollarını kavuşturmuş, kaşları düşük bir şekilde kardeşine ve kuzenine bakıyordu. Uzun gri saçları geniş, çıplak omuzlarına dökülüyordu. Ada karnındaki yaranın silik bir izden başka bir şey olmadığını görmekten memnundu.

Ortam sakinleşti. Jasper ve Sun kendilerini düzelttiler.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Prim merdivenlerden inerken, bir tepsi törensel tatlı kek taşıyordu. "Karaayak alfa ve ne bileyim, *Elphyne'in yarısının* prensinin biraz daha sorumluluk sahibi olacağını düşünürdünüz."

"Bu fikre nereden kapıldın?" Jasper şaka yaptı.

Prim gözlerini devirdi ve Ay'a "Bunları nerede istiyorsun?" demeden önce Ada'ya sert bir gülümseme verdi.

"Onları ziyafet masasında Halona'ya verin."

Prim, kırmızı elbisesi arkasında dalgalanarak uzaklaştı. Pan flütün yumuşak notaları buğulu şelalenin üzerinden süzülerek mağaranın kaya duvarlarında ve ağaçlarında yankılandı. Ortam tekinsizdi... ta ki sallanan marakaslar da katılana kadar. Ada sıırttı, onu karşılamak için yükselen endorfin hücumunu sevdi.

"Bu kadar komik olan ne?" Jasper gözlerini kıstı.

"Hiçbir şey. Özel bir şaka," diye cevap verdi ve eğlenmiş görünmek için elinden geleni yapan Lake'e baktı.

Jasper'ın kaşları ama Ada ona sadece, "*Ben de bir şeyler saklayabilirim*," diyen bir bakış attı. Aptalcaydı. Alaycıydı. Ama Jasper'ın dışlanmanın nasıl bir his olduğunu anlayacağını bilmek ona küçük de olsa bir tatmin duygusu veriyordu.

"Yani..." Güneş akan burnunu sildi ve Ada ile Jasper'ın arasını işaret etti. "İkinizin arasında ne var?"

"Sun," diye uyardı Moon.

"Ne? Eğer bir eşin olmasaydı, sen de sorardın. Özellikle de bu gece için."

Jasper, "Ada ve ben eşiz," diye ısrar etti.

Ada aynı anda, "Biz sadece arkadaşız," dedi.

İkisi de birbirlerine baktı. Ada, Jasper'ın gözlerinde bir suçlama parıltısı yakaladı ama geri adım atmayacaktı. Eğer kozmik bir güç kavramının onun aşk hayatını seçmesine izin verirse, o zaman ne yapacaktı?

gitmiş olabilir mi? Arkadaşları gitmişti. Dünyası gitmişti. Bu onun kontrolünün son zerresiydi.

"Biz çiftleşmedik." diye açıkladı.

Jasper kaşlarını çattı ve mavi, parlayan kolunu kaldırdı. "Buna ne diyorsunuz?"

"Bir iş ilişkisi."

"Ooh," diye kışkırttı Sun Jasper'ı. "Seni orada yakaladı, kuzen." Jasper'ın kaşları birbirine çarptı. "Bu bir şey değil Ada." "Artık var."

"Yani yok o ortalama sen ücretsiz oyun at ve eşleştirme töreni?" Güneş'in gözleri parladı.

Ne?

"Hayır," diye homurdandı Jasper, yüz hatları buruşmuştu. Gerildi ve daha da sırtan Sun'a doğru bir adım attı.

"Jasper, sakin ol." Kız onun koluna dokundu ama adamın gözleri kuzenini delip geçti. Duruşundaki her şey, Sun'a bir daha dokunduğunda oyun zamanının biteceğini söylüyordu. Sun'ın şu anda nasıl olup da altına sıçmadığı onu aşıyordu. Eğer Jasper bu öfkeyi ona yöneltirse, o kadar cesur olabileceğinden emin değildi. Dikkatini çekmek için Jasper'ın koluna dokundu. "Eşleştirme töreni nedir?"

Jasper kuzeniyle ilgili şiddetli düşüncelere kapıldığı için Moon, Ada'ya cevap vermeden önce intihara meyilli kardeşinin omzunu tutup onu geri çekti. "Lupercalia ayinini tamamladıktan sonra tüm çiftleşmemiş sürü üyelerinin eşleştirildiği zaman."

The Bachelor ya da romantik bir reality şov gibi mi? Hayır, teşekkürler.

"Oh, şey, hayır, katılmayacağım, ama davetiniz için teşekkür ederim."

"Az önce benimle çiftleşmediğini söyledin."

Ada, Jasper'ın sesindeki alaycı tondan hoşlanmamıştı. "Yani varsayılan olarak tüm bekârlar katılmak zorunda mı?"

"Pekala," dedi Sun. "Bu etkinlik hem topraklarımız hem de kendimiz için bir sağlık ve bereket sembolü olduğundan, bunu yapmamak saygısızlık ve skandal olur. Ömür boyu sürececek bir bağlılık değil ki bu. Sadece eğlenceli bir gece."

Ada, tohumlarının istediklerini duyduğunda, *ekin* tohumunu kastettiklerini düşünmüştü. Şimdi fark etti ki

iki anlamı vardı.

"O benim," dedi Jasper. "Onu işaretlemiş olsam da olmasam da."

"Neden Kuyu'nun ne düşündüğünü görmüyoruz?" Sun Jasper'a sordu. "Yani, onun gerçek eşiniz olduğundan bu kadar eminseniz, hiçbir sorun yaşamazsınız, değil mi?"

"Bu bir yarışma değil," diye hırladı Moon onlara. "Kuyu onları çoktan eşleştirdi."

"Bu her zaman bir rekabettir," diye karşılık verdi Sun.

"Tam burada duruyorum." Artık Ada'yı duymuyorlardı.

Jasper'ın ışıltılı bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. "Bana eşleşmemizin kaderde olduğuna inanmadığını söyleyip duruyorsun, işte sana bir şans. Eğer tekrar eşleşmezsek, o zaman..." Burun delikleri alevlendi. "Geri çekileceğim."

"Neden eşleşmek zorundayım ki?"

Herhangi bir ilişkiye zorlanma fikri akıl almazdı.

Moon boğazını temizledi. "Sizi bilgilendirmekten üzüntü duyuyorum ama iki onurlu Luperci'den birinin rolünü kabul ettiğinizde, bereket ayınlarına katılacağınızı varsaydık. Bu ister birlikte ister başka biriyle olsun, o zaman buna itiraz edemeyiz. Bilin diye söylüyorum, kimse sizi çiftleşmeye zorlamayacak. Yaklaşık elli potansiyel çift var. , geceyi seçtiğiniz kişiyle nasıl geçireceğiniz size kalmış. Ama bunu reddetmek ayine saygısızlıktır ve gelecek hasat için kötü talihin işaretidir. Senin yerine başka bir Luperci seçmeyi tercih ederiz." Ziyafet masasına bir göz attı. "Sanırım Prim ilgileniyordu. Ona sorabilirim."

Bu fikir Ada'nın midesini bulandırdı ve bu yüzüne yansımış olmalıydı çünkü Jasper'ın gözleri ona bilerek parıldadı. Ondan hoşlandığını biliyordu. Ve direncinin zayıfladığını da biliyordu. Ama Ada işleri yarım yamalak yapmazdı. Eğer Jasper'la herhangi bir ilişkiye girerse, bu derin bir ilişki olacaktı. İşler sarpa sararsa bundan kurtulabilmekten korkuyordu.

Bu dünyada hiçbir destek sistemi yoktu. Yalnız kalacaktı.

Ada cevap vermek için ağzını açtı ama müzik aniden durdu. Camların çınlaması konuşmaları susturdu. Bir an için duyabildikleri tek şey şelalenin çağıltısı ve ağaçların cıvıltısıydı.

Cırcır böcekleri. Ada kalbinin atışının birkaç desibel arttığından emindi.

Clara bir masanın üzerine çıktı ve sessiz topluluğa hitap etti.

"Fenrystfield'in alfası ve ana reisi olarak, Lupercalia'yı resmen açıyorum."

Tezahürat patladı. Ellerdeki içkiler şingırdadı ve şapırdadı. Gülümsemeler ve sırıtmalar bulaşıcı bir neşeye doluydu. Ada o anda onların neşesine daha fazla gölge düşüremeyeceğini anladı. Jasper'la aralarındaki bağın romantik olduğunu inkâr etmek bir şeydi ama kutsal geleneklerine katılmayı reddetmek saldırganlık olurdu. Moon kimsenin onu rahat olmadığı bir duruma zorlamayacağını söylemişti. O da buna güvenmişti. Bu insanlar onu giydirmiş, doyurmuş ve kendi yöntemlerini öğretmişti. En azından bunu yapabiliirdi.

"Peki," diye mırıldandı, gürültüden hepsinin onu duyacağını biliyordu. "Eşleştirme ayinini ben yapacağım."

Sun'ın yüzünde bir gülümseme belirdi ama Jasper'ın ifadesi çok daha karanlıktı. Yanaklarının neden olan bir yoğunlukla kaynıyordu. Aklının bir köşesinde bir şüphe titreşimi belirdi... belki de bu ayın hayal ettiği kadar kaygısız değildi.

Cama vuran bir başka çingırak sesi ve şamata sustu. Ada başını çevirdiğinde Clara asil bir tavırla doğruldu ve çenesini kaldırarak bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde ortam ciddileşti. Clara konuştuğunda berrak sesi mağaranın her tarafına yayıldı ve çağılayan şelalenin üzerine yükseldi.

"Lupercalia, Elphyne çevresindeki çoğu kurt değiştiren sürüsü için kutsal ve çok eski bir gelenektir. Her şeyin nasıl başladığını hatırlayalım."

Başını eğdi ve gözlerini kapattı.

Mağaranın etrafındaki tüm fae'ler saygıyla aynı şeyi yaptı.

Ada da aynı şeyi yaptı ve bakışlarını indirerek Clara'nın kesik kesik anlattıklarını dinledi.

"İnsanlar ve onların doymak bilmez açgözlülüğü ilk dünyayı yok ettiğinde, Kuyu yaşamı uyumlaştırarak ve birleştirerek onu geri getirdi.

birçok form bir arada. Lupercalia'yı ırkımızın doğuşunu hatırlamak için kutlarız, ilk fae changelings'in doğduğu zamanı.

"Dünyanın dört bir yanına zehirli buzlar yağdığında ve Kuyu bir ateş yağmuruyla geri püskürtüldüğünde, ilk insan anne acı bir kar fırtınasından kaçmak için Lupercal mağarasına sığındı. Ölmek üzereyken ikiz bebekler doğurdu ama mağaranın açlıktan ölmek üzere olan bir dişi kurdun ini olduğunu bilmeden kısa bir süre sonra öldü.

"Soğuk avdan dönen dişi kurt, biri erkek biri dişi olan ikizleri buldu ve onları yemek yerine merhamet gösterip emzirdi. Bu hayat veren süt sayesinde bebekler sadece hayatta kalmakla kalmadı, aynı zamanda kurda dönüştü. İlk şekil değiştirenler büyüüp güçlü oldular. Dişi kurt anneleriyle ve kutsal havuzdan beslenerek birlikte avlanmaya başladılar. Birlikte hayatta kaldılar. Ama en önemlisi, birlikte geliştiler. Kuyu'ya şükürler olsun."

"Kuyuya şükürler olsun."

Koro, topluluğun üzerinde dalgalandı. Ada kolunu saran mavi kontur çizgilerine baktı. Bu gece daha parlak parlıyor gibiydiler.

"Lupercalia'nın bu ilk aşamasını Kuyu'nun bizi beslediğini hatırlamak için kutluyoruz. Eğer doğayla uyum içinde olursak, bu bizi güçlü kılar. Şimdi, ziyafetten önce, ilk Lupercalia ayınının zamanı geldi." Clara bakışlarını Jasper ve Ada'ya çevirdi. "Bu yıl ilk şekil değiştirenleri yansıtan Luperci'lere sahip olmaktan onur duyuyoruz. Bir erkek kurt. Bir dişi insan. İkisi de Kuyu tarafından kutsanmıştır."

Mağara duvarında bir alkış tufanı yankılandı. Fae'ler birbirlerinin sırtını sıvazladı, kucaklaştı ve havaya küçük cam boncuklar fırlattı. Çok mutluydular. Ada ve Jasper'ın onlara şans ve bereketli bir hasat getireceğine gerçekten inanıyorlardı. Jasper'ın koyu kirpiklerle örtülü kehribar rengi sert bakışlarıyla karşılaştı. Kalbi göğüs kafesinde gümbürdedi ve inkâr duvarında bir çatlak oluştu. Gözlerini kaçırdı ama kaburgaları ve midesindeki çırpınışlar arasında sıkışıp kalmış olan o his varlığını sürdürdü.

Bu nasıl gerçek olabilir?

Clara kollarını gökyüzüne kaldırdı. Kalabalık sustu ve ardından Ada'nın asla unutamayacağı altı kelime söyledi.

"Kurban zamanı geldi."

CHAPTER 13

J

Ada'nın yüzü solduğunda Asper gülümsemesini tutmak zorunda kaldı ve bir korku şimşeği bağlantılarına hücum etti.

fedakarlık." O fısıldadı at onu Kulak, "Bu değil Biz onlar

"Ah." Omuzları düştü, sonra gözleri onunkilerle buluştu. "Ama... kim?"

"Kim değil, ne," diye cevap verdi gönülsüz bir omuz silkmeye. "Sadece ziyafet için bir keçi."

"Oh." Kendi kendine başını salladı.

"Merak etme, güzelim. Seni güvende tutacağım."

Bu kez gözleri çakıştığında, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu.

"Sadece arkadaşlarım bana Pretty Kitty derdi. Bunu söylemen garipti." Yüzünü buruşturdu. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bundan nefret ediyorum. Bana bir daha öyle seslenme."

Kafasında bir anı pırıldadı. Pretty Kitty değil, başka bir şey... küçük bir ses. Kendininkini kavrayan küçük parmaklar.

"Uyuyan Güzel'in uyanmak için bir öpücüğe ihtiyacı vardır."

"Reed?" Bir iç çekiş. "Peki, *D'arn Jasper*, hazır mısınız?"

Bakışlarını kendisini bekleyen Clara'ya kaldırdı, elinde kafasından kıvrımlı keçi boynuzları çıkan bir kurt kafatası tutuyordu.

Maskeyi ona uzattı. "Masken."

"Maske mi?" diye boş boş tekrarlardı. Ada çoktan kendi maskesini takmıştı; daha küçük, kuru bir insan kafatası. Kahverengi, durgun gözleri maskenin altından onu dikkatle izliyordu. Maskeyi başının üzerine yerleştirmek için kafatasının çenesini kaldırdı ve ona hafifçe gülümsedi.

İçlerinden birinin bu konuda endişelenmeye hakkı varsa, o da Ada'ydı. Bu ayınle ilgili her şeyin alıştığından çok farklı olmasının yanı sıra, kendi türünün kafatasını takmak zorundaydı. Ama ona devam etme cesaretini veren de oydu.

Clara'nın gözleri kısıldı. "Ne yapacağını , değil mi?"

"Tabii ki biliyorum." Zihinsel olarak kendini salladı. *Kendine* . Ama küçük kızın sesinin ve sözlerinin anısı zihnini kurcalıyor, dikkatini vermesi için yalvarıyordu. Bir hırıltıyla boynuzlu kafatasını aldı ve son anda başının üstüne yerleştirdi, böylece Ada yüzünü kapatıp kurda dönüşmeden önce ona doğru attığı sırtışı görebilecekti.

Bir bant göğsünün etrafını sardı. Hava maskenin sıcaklığı altında boğuldu. Gülümsemesi düştü. Göz çukurları geniş olmasına rağmen her şey karardı. Stadyum tribünlerine vurarak tezahürat yapan bir kalabalığın sesi zihnine girdi. Gözlerini kırıştırdı ve başını salladı.

Ben orada değilim. Buradayım.

Çıplak ayak parmaklarını yumuşak çimenlerde sıkı. Bu bir arenanın toprağı değildi.

Ben buradayım.

"Gidelim," diye homurdandı ve Lupercal mağarasına doğru yola koyuldu.

Pan flüt notalarının desibeli, davulun ritmi ve marakasların sarsıntısıyla birlikte yükseliyordu. Stadyum zemininde kana susamış bir şekilde tepinen botların vuruşlarına çok benziyordu.

Fae kalabalığı onların alayına yol açmak için ayrıldı. Ada ve Jasper çimenli kıyıdan aşağı, kumlu sahile doğru ilerlediler ve sonra şelalenin yanındaki kayalık duvara varana kadar kenarı boyunca ilerlediler. Puslu su perdesinin ardında, karanlıkta titreyen tek bir alev görebiliyordu.

Lupercal mağarası.

İlk şekil değiştirenlerin yaratılış yeri. İki tür tek bir amaç için bir araya geliyor: hayatta kalmak. Hayatı boyunca, Jasper

bu gerçeği hatırlattı. Kürklü olabilirdiniz, soluk tenli ya da esmer, boynuzlu ya da kanatlı olabilirdiniz, ama hepsini birleştiren ortak bir amaç vardı: yaşadıkları toprakların sağlığı.

Şelalenin gürültüsü ritmik müziği bastırdı. Ciğerleri çalışmakta zorlanıyordu ama Ada'nın elini tuttu, onları topluluğa bakacak şekilde döndürdü ve herkes bakışını attıktan sonra onları sisin içinden geçirip tek bir keçinin bir kazığa bağlı olarak durduğu sıkışık mağaraya götürdü.

Dışarıda kimse melemesini
duymadı. Kaderi
mühürlenmişti.

Sunak oluşturmak için kesilmiş bir taşın üzerinde düz, boş bir kâse duruyordu. Yanında bıçağına kurtlar kazınmış kristal bir bıçak ve içi süt ve yün demetleriyle dolu ikinci bir kase duruyordu.

Jasper bıçağı ve boş kâseyi işaret etti. "Üzerimizi boyamak için kan topluyoruz. Sonra da sütle arınırız."

Keçi meledi.

Ve meledi.

Ada'nın arkasından sürünerek geldiğini zorlukla duydu. Kan ağlayan kurbanların çığlıkları kulaklarını deliyordu. Bir tanesi diğerlerinden daha çok göze çarpıyordu; bir peri. Bir dişi. Haremi çoktan dağıtılmış, düşmüş bir kraliçe.

Jasper'ın ağzı kurudu. *Nefes alamıyor.* Yakasını çekmeye çalıştı ama zaten çıplak olduğunu fark etti. Onun yerine kendini tırmaladı, çıkarması gerekiyordu... ama yapamıyordu. *Çıkar şunu.*

Başını iki yana salladı.

Bunu yapabiliirdi. Neredeyse ağır çekimde, sanki bedeninin dışında süzülüyormuş gibi, elinin bıçağa uzanışını, kabzasını kavrayışını ve avucunun içinde çevirişini izledi.

"Sadece bir keçi," diye mırıldandı.

"Jasper?" Ada'nın sesi doğru gelmiyordu. Eskisi gibi tatlı değil, boğuk ve kararsızdı. *Doğru değildi.*

"O sadece bir keçi," diye tekrarladı. "Onları vahşi doğada her zaman avlarız. Ziyafet için. Onun kurbanı bizi besleyecek, tıpkı dişi kurdun ilk şekil değiştirenleri onlar onu avlayamadan önce avladığı gibi."

Benim sorumluluğum.

Ancak kelimeler keskin bir şekilde yankılanarak irkilmesine neden oldu.

Hava, maskenin içinden sıcak bir şekilde ciğerlerine doldu. Göğsü kabardı. Bıçağı o kadar sıkı kavradı ki eklemleri ağrıdı.

Keçi tekrar meledi ve Yüzükteki anıyı zihnine zorla soktu.

"Lütfen..." diye hıçkırdı siyah saçlı peri, kanatları arkasında sallanan kırık, lifli kabuklardan başka bir şey değildi. Ellerini yüzüne doğru kaldırdı. Seyircilerin gürültüsü onun durumuna eşlik ediyordu.

"Daha fazla!"

"Bitir işini!"

"Bunu ona ödet!"

Ne için? O düşünmüştü. O ne yapmıştı? Neden buradaydı?

"... Lütfen-he-hease..."

Tuzlu gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, bir şekilde onu büyüleyen toprak izleri oluşturuyordu. Kurdunu daha da heyecanlandırırdı. Her yerde metal kokusu vardı. Kan. Pençeli ellerinde. Vücudunda.

Tereddüt etti.

"Bazıları için eğlenceli olan, diğerleri için eğlenceli değildir."

Boynu ateş gibi yanıyor, zihnini bulandırıyor, karıştırıyordu.

"Öldürmek iyiliktir," demişti annesi. Yoksa "Öldürmeden önce iyilik mi?" miydi?

Ve sonra kendi sesi: "Ben de oynamak istiyorum."

Yumruğunu perinin göğsünün sıcaklığının derinliklerine gömdü.

"Jasper!" Ada'nın

sesi. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Hissedebiliyorum. Neyin ?"

"Hiçbir şey," diye nefes nefese kaldı ve duygularının vanasını kapattı. "Ben iyiyim. Yapmamız gereken... yapmamız gereken... ayin için."

Ama sanki göğsüne bir elf oturmuş gibiydi. Nefes almakta zorlandı. Bıçağı fırlattı ve kafatası maskesini çıkardı. Soğuk hava yüzüne çarptı ve ciğerlerine doldu. Konuşmaya çalıştı ama ağzı kir içindeydi. Dili çalışmıyordu.

Ağlamak. Yalvarıyor.

Karanlık görüş alanını doldurdu. Dizini kayaya çarptı ve kalçasına beyaz bir acı saplandı. Dört ayak üzerine düştü, zorlukla nefes alıyor, gözlerini kocaman açıyor, umutsuzca bayılmamaya çalışıyordu.

Utanç. Bu onu yaktı.

Soğuk bir avuç içi sırtının yanan etiyle buluştu.

"," diye soludu, başını salladı, gözleri yanıyordu. "Yapamam işte."

Kürek kemikleri arasındaki ağırlık kalktı. "Bana sırtını

dönme," diye yalvardı. "Gitme."

"Sorun yok Jasper," dedi ve sonra mırıldanmaya başladı.

Sesinde en ufak bir titreme yoktu. Titreme yok, kusur yok.

Arkasında, Ada'nın değişen atmosferde hareket *ettiğini hissetti*.

Bıçağı alırken çıkardığı sesi duydu. Aralarındaki bağdan süzülen sükûnet onu yıkadı. Tatlı, ruhani sesi dikkatini çekti ve ona tutunacak bir cankurtaran salı verdi.

Meleme kesildi.

Çıglıklarının boşluğunda huzur hissetti.

Gözlerini sıkıca kapattı. *Onun nesi vardı?*

Oturmak için çabalayarak sırtını taş altarın üzerine yasladı. O nefesini tutarken, eşi ayini tamamlamak için gerekenleri hazırlarken hızlı ve klinik bir şekilde hareket etti. Maskesini çıkarmıştı ve adam yüzünü görebildiği için memnundu. Keçiye dokunurken, onu okşarken, ona şarkı söylerken ve son ışık gözlerini terk ettikten sonra acı sağlarken şefkatle doluydu.

Başarısızlığının ezici ağırlığı omuzlarına çöktü. Bakışları kayarak uzaklaştı ama düşmüş boynuzlu kurdun kafatasına takıldı.

Tek görebildiği o lanet olası Halka ve gladyatör çukuruydu. O lanet şehir, Cornucopia ve hiçbir yasaya uymaması. Çok eğlenceli olduğunu düşünmüştü. O kadar hayat dolu ve sorumluluktan uzaktı ki... Ama o Halka'da geçirdiği on yıl boyunca terk edilmişliğin ve düşkünlüğün karanlık yüzünü görmüştü. Onları yönetecek bir rehber olmadan, şehrin insanları özgür değildi. Kendilerinden önce gelen insanlar kadar yozlaşmışlardı.

Değişmesi gerekiyordu.

Kanıyor.

Kalbi küt küt atıyordu. Görüşü bulanıklaştı. Gerçek değildi.

Parmakları toprak zeminde sıkıştı, onu toprakladı. *Bu gerçek.*

Ada dolu kâseyi getirdi ve yanlarında yere koymak için önünde diz çöktü.

"Bu senin sorumluluğun değil." Yüzünü buruşturdu. "Ben yapmalıydım.

Bunun yerine, kendini lekelemene izin verdim."

Onun çenesine dokundu ve bakışlarını kendi bakışlarına çevirdi. Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi, sonra tekrar kayboldu. Göğsündeki bir kabarma onu gülümsemesinin peşinden gitmeye, hüznün nereden geldiğini bulmaya itti, çünkü hüznün derindi. Kendi trajik geçmişine sahipti. Kurt formundayken ona sırlarını açtığında bir kısmını duymuştu.

"Ne yazık ki," dedi, "böyle bir şeyi ilk kez yapmak zorunda kalmıyorum."

Sıvı kahverenginin altında saklı gerçeği bulmak için onun gözlerini aradı. "Sen de mi kırıldın?"

Parıldayan gözlerini mağaranın tavanına kaldırmadan önce derin bir nefes aldı. Duruşundaki değişiklik fiziksel bir şeydi. Gözyaşlarını zorla uzaklaştırana kadar yüz hatlarına sahip çıktığını gördü.

"Bir hayvanı acı çektirmeden öldürmeyi ilk öğrendiğimde on bir yaşındaydım. Ve bunu doğru şekilde yapmayı öğrenmişim çünkü ilk başta başarısız olmuştum -genellikle-" Sözüne kesti, gözleri parlıyor ve kenarları kızarıyordu. Onunla aynı acıyı hissetmiş olması, onu tam ortadan ikiye bölmüştü. Kaburgalarının arasını daha önce hiç hissetmediği bir şekilde delip geçmişti. Tek bildiği, onun kalp acısının kendisinininki olduğuydu. Onun elini tuttu. Bakışları çarpıştı ve kadın ona doğru yaklaştı, sesinin tonu aceleyle yükseliyordu.

"Yemek yemem gerektiğini biliyordum," dedi, gözleri odaklanmamıştı. "Eğer ölebilirdim. Ama sonrasında olanlara, yaşayabilmek için o hayvana yapmam gerekenlere hazırlıklı değildim." Hüznü öfkeye dönüştü. "Ve bunu yapmak zorunda kalmamalıydım. Benim zamanımda kendi yiyeceğini avlamana gerek yoktu. Köşedeki bakkala gidip ihtiyacın olan her şeyi alabilirdin. Annem benimle ilgilenmeliydi. Bunu şimdi anlıyorum. Bu anlaşılmazdı. Onu yetkililere ihbar etmeliydim ama korkağın tekiydim. Bazen düşünüyorum da, Harold ya da Laurel ile hiç tanışmamış olsaydım, hayatım boyunca o dağda kalır mıydım?"

"Bana arkadaşlarından bahset."

Ada kalçalarının üzerine oturdu. Yüzünü hüzünlü bir gülümseme aydınlattı. "Laurel ve ben, o ailesiyle birlikte balık tutmaya giderken tanıştık. O zamanlar belki on dört yaşındaydım ama Harold öldükten sonra onun kulübesini devralmıştım. Zaten annemi yıllardır görmemiştim. Bugüne kadar ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse gerçekten umurumda değil. Sadece onun bencilliğinin beni nelerden bıraktığını önemsiyorum. Ama Laurel... evet, durumumda bir terslik olduğunu biliyordu. Beni evine geri götürdü, düzgün şehir yemekleri yedirdi ve giysiler verdi. Ama bundan daha fazlasıydı. İnsanlığa geri dönmem için bir can simidiydi."

Ada elinin tersiyle burnunu sildi ve yutkundu. "Her neyse, muhtemelen bunun bir sonraki bölümünü yapmalıyız, değil mi?"

Jasper bakışlarını onun yüzünden ayırdı ve kan dolu kâseye baktı. Utanç içinde yıkandı. Bunu hazırlaması gereken kişi Ada değil, kendisi olmalıydı. Bu onun işiydi.

Başarısızlıklarına eklenecek bir kâbus daha. "Ne yapacağız?" diye sordu.

Dizlerinin üzerine çöküp yüzünü ona dönerken onu da kendisiyle birlikte kaldırdı. Sonra parmaklarını ılık kana daldırdı ve alnında gezdirerek kırmızı bir iz bıraktı. Aynısını kendisine yapması için kızın parmaklarını yönlendirdi.

Onun samimi dokunuşu ruhuna merhem oldu. Onun elini itti. Korkusunun aksine, kadın irkilmedi. Yüzünü kavradı ve gözlerinin içine bakmasına izin verdi. Gözlerinin derinliklerinde kurtuluşu gördü. Vücudundaki her hücre onu içmek, ona sürtünmek ve kokusuyla onu kaplamak istiyordu. Tek yapmak istediği onu öpmektir. Ve bunun için kendinden nefret ediyordu. Şimdi anıları geri döndüğüne göre, onun kendisi için fazla iyi olduğunu biliyordu.

"Şimdi kendimizi temizleyeceğiz," diye homurdandı. "Süte batırılmış yünle."

Ayağa kalktı ve sütü topladı, geri gelip dizlerinin üzerinde onunla buluştu. Yüzen bir yün yumağını kavradı ve sıkarak çıkardı.

"Bu neyi simgeliyor?" diye sordu.

"Kan, insanların dişi kurda nasıl geldiklerini temsil ediyor; öfke, gereksiz şiddet ve açgözlülükle dolu. Arındırmak için kullandığımız süt

kan. Yeni yaşamı temsil ediyor. Fae'ye dönüşümü."

"Böylece kanı temizliyorum," diye saygıyla onayladı.

Boynunu ısıtan alışılmadık bir utangaçlıkla başını salladı. Kulakları seğirdi. "Ve bu aptalca gelebilir ama biz... um... temizlenirken güleriz."

Homurdandı. "Tamam. Garip ama tamam." "Kahkaha ruhu arındırır."

İfadesi ayıldı. "Öyle. İçeride ve dışarıda. Tamam, işte başlıyoruz."

Jasper ıslanmış yünü sıkarken onu inceledi ve yüzünden o kadar etkilendi ki, o söyleyene kadar gülmeyi unuttu. Ama o da gülmüyordu, bu yüzden ıslak yünü kafasına doğru kaldırdığında Jasper kaçtı. Kadın kaşlarını çattı ve yüzüne tekrar için hedefini değiştirdi. Diğer tarafa doğru kaçtı, dudakları yavaşça kıvrıldı. "Kes ," diye mırıldandı nefes nefese, ama gülümsemesi çoktan

yüzünde oluşuyordu.

Kendini tutmak için dudağını ısırdı. "İyi bir çocuk olacağıma söz veriyorum."

Bu onun gülümsemesini genişletti. "Belki seni bir ödülle ."

"Ciddi değilsen bu konuda şaka yapma."

Aralarında söylenmemiş bir niyetin vızıltısı geçti ve sonra kadın ıslanmış yünü adamın başına doğru kaldırdı. Adam onun birazını temizlemesine izin verdi, ama bir sonraki dönüşte kaçtı. İkisi de kahkahayı patlattı. Adam, kadın yüzündeki son yünü de temizleyene kadar onu kışkırtmaya ve şakalaşmaya devam etti.

"Sanırım sıra bende," diye mırıldandı, gözleri hâlâ kahkahalarından dolayı dans ediyordu.

Kanlı yününü süte batırdığında, Jasper'ın parmakları kısa bir süreliğine onunkileri kapladı. Aralarında bir kıvılcım çaktı ve Jasper elini kaseden çekti. Jasper onun alnını temizlemek istedi ama kız ondan kaçtı ve yaramazca sırıttı. O da sütü kızın yüzüne çarptı.

Gülümseyerek ciyakladı. Onun gözlerinden yayılan ve kalbindeki tüm karanlık yerleri aydınlatan ışığa aşık oldu. Tatlı bal sesinin melodisi kanını ısıttı.

"Çok güzelsin," mırıldandı, yüzünü temizledikten sonra elini indirdi. Çilli yanaklarında bir allık belirdi.

Pembe süt şakağından damladı, çenesi boyunca kaydı ve çukurlu çenesinde birikti, düşmeye hazırды. Başparmağıyla sildi, sonra parmaklarının onun teninin kadife dokunuşundan ayrılmak istemediğini fark etti. Parmakları çenesi boyunca kayarak kulağının arkasındaki saçlarda toplandı ve derinlere gömüldü.

Bakışları, alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlayan diline takıldı.

Dudakları aralandı.

Birbirlerine yaklaştılar, birbirine karışan nefesleri birbirlerinin yüzünü okşadı.

"Bana bunu ver," diye fısıldadı ve sonra ağzının önündeki havayı usulca ısırarak dişlerini acı dolu bir özlemle gösterdi. "Sadece bir tane daha."

Kadının nefesini tutmaya çalışmasından ve aralarındaki bağın şehvetle hafifçe kaynamasından yakın olduklarını anladı. *Neredeyse.*

Mağaranın dışında müzik canlandı. Davul ve flüt kreşendo halinde yükseldi.

Hafifçe küfretti. O davulları parçalayacak ve flütleri itecekti-

Elini göğsüne yaslayarak düşüncelerini rayından çıkardı.

Ve işte böyle, güzellik kurdu evcilleştirdi. Zihni kapandı. Vücudu şarkı söyledi. Ada ona bakarken kaşları çatıldı ve yutkundu.

Davulun gürültüsü mağara duvarlarını titretiyordu. Yoksa kalbi miydi?

"Bu bizim işaretimiz," diye fısıldadı, sesine hüzün karışmıştı... yoksa bunu da mı hayal etmişti?

Ayağa kalktı ve ikisi de doğrulana, gözleri kilitlenene kadar onu da yanında götürdü.

Dışarıda biri bağırdı... Muhtemelen Clara bir şeyleri paketlemeye çalışıyordu.

Yukarı.

Hayal kırıklığı sallandı aracılığıyla onu ile böyle
Şiddet, o

kendini şok etti. O anda, onun için her şeyi yapabileceğini biliyordu.

onunla geçirdiği zamanı koruyacaktı. Bir dahaki sefere yalnız kaldıklarında, onun öpücüğünü almasına hiçbir şey engel olamayacaktı.

CHAPTER 14

Ada Jasper'ın onu mağaradan çıkarmasına izin verdi. Şelalenin sisinden çıktıkları anda sağır edici bir kükreme mağarasını titretti. kalabalık alkışladı ve uludu. Utangaçlık kol ve bacaklarını dondurdu. Jasper'ın elini tutuşu irkilerek neredeyse acı verecek şekilde sıkılaştı.

Hâlâ duygularını ondan saklıyordu. Ama mağaradaki tepkisinin trajik anılardan kaynaklandığını yeterince biliyordu. Belki de tezahürat yapan kalabalık ona unutmayı tercih ettiği bir şeyi hatırlatmıştı.

Mağarada dizlerinin üzerine çöktüğünde, başını ellerinin arasına almak ve acısını dindirmek için yeteneğini kullanmak istemişti. Böyle bir şeyin zihinsel acı için mümkün olup olmadığından bile emin değildi ama denemek istedi. Ne olursa olsun, bu onun seçimi değildi. Bir noktada yardım istemesi gerekiyordu, yoksa iyileşemezdi.

Sen de mi kırıldın?

O sözleri söylediğinde ve gözlerinin içinde bir bağlantı aradığında, ona doğuştan kırık olduğunu, ancak arkadaşları sayesinde kendini yeniden bir araya getirdiğini söyleyecek cesareti yoktu. Şimdi bunun onu uzak tutmasının nedenlerinden biri olduğunu anlıyordu. Annesi onu hayatta tutacak kadar önemsemediğinde Ada çocuktı, kızgındı ve dünyadan korkuyordu. Bütünün neye bile bilmezken kendini bir araya getirmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Tekrar kırılmayacaktı ve bu tam olarak

Ona aşık olursa ve sonra onu terk ederse ya da ona ihanet ederse ne olacağını.

Bu yüzden aklına gelen bir sonraki en iyi şeyi yapmış, onun için ayını tamamlamıştı. Bu onu düşündüğü kadar rahatsız etmemişti. Farkına vardığı şey, rahatsız edici bir hisle içine yerleşti.

Kader.

Eski dünyadaki yetiştirilme tarzına acı çekecek kadar içermişti ama hayatta kalmakla ilgili öğrendiği her şeyin yüzüne haykırıldığı o önemli ana nasıl karşı çıkabilirdi ki?

-İşte bu *yüzden*. Sanki bu zaman için, burada bazen yemek için avlanmak zorunda kaldığınız, yaratıkların konforunun aynı olmadığı, bazen canınızı acıtacak kadar yalnız olduğunuz bir hayat için eğitilmiş gibiydi.

Jasper kalabalığın arasından geçerek onu elinden tutup götürdü. Birisi keçiyi almıştı. Yakında onu kızgın şişin üzerinde görmeyi bekliyordu.

Bunun normal olduğunu, korkacak bir şey olmadığını biliyordu ama mağarada zihnine bir sessizlik girmişti. İçinde bir şeyler değişmişti. Geçmişinin bir parçasından vazgeçmiş ve Fae kültürünü kendi kültürü olarak benimsemişti. Peki ya Jasper?

Ona işkence eden şeyi açıklamamış olabilirdi ama onun kendisini savunmasız görmesine izin vermişti. Kendisinin bu parçasını paylaşmış ve ona değer vermesine izin vermişti. Dünyanın geri kalanına yansıttığı dış görünüşünden çok farklıydı. Henüz anlamaya hazır olmadığı bir şekilde ona daha yakın hissetti.

Herkes onlara -şanslı Luperci'ye- dokunmak istiyordu. Ancak neredeyse saygılı bir şey olarak başlayan şey, ellerin koparması, ve kişisel alanını işgal etmesiyle sona erdi. Bekâr, erkek ve dişi fae'ler Jasper'ı boğuyordu. Ada neredeyse onun elini tutmaktan vazgeçiyordu. Ama istedikleri sadece o değildi, kızdı da. Dişiler Ada'nın karnına dokunuyor, elbisesinin kumaşını çekiştiriyor, doğurganlık ve yeni bir hayat armağanı için dua ediyorlardı. Bu etkinliğin sakın geçmesi gerektiğini düşünmüştü ama çılgınca ve vahşi bir hal aldı ve birinin parmakları omuz askısına takılıp neredeyse koparacak hale geldiğinde panikledi.

Nefes alamıyordu.

İnsan olduğu için mi böyle davranıyorlardı, yoksa festivalin esiri olduğu için mi?

Bir an için, aralarında her zaman bir ayrılık olacağını düşünerek paniğe kapıldı. Onu hiç kendilerinden biri olarak kabul edecekler miydi?

Jasper bir kalp atışı kadar kısa bir sürede oradaydı, dizlerini titreten uzun dişlerinin hırıltısıyla Fae'leri geri itiyordu. Fae kulakları düzleşti ve boyun eğerek çenelerini eğdiler, geri çekilirken eğildiler.

Hâlâ kendisine dokunmaya çalışanlara "Yeter!" diye çıkıştı. Sonra, az önce neden olduğu korkuyu görünce durakladı ve kendini toplar gibi oldu. Gözle görülür bir çabayla, hırlayan dudaklarını rahat bir sırtışı dönuştürdü ve ekledi: "Ziyafet zamanı."

Alkışlar yükseldi. Kalabalık azaldıkça hava daha az boğucu hale geldi ve ziyafet masasına giden yol açıldı. Masanın arkasında, kayalık kıyı havuza dalmadan önceki birkaç metrelik çimenlikten başka bir şey yoktu. Yukarıda, ağaç dalları rüzgar çanlarını ve hafif esintide sallanan parlayan fenerleri sarkıtarak ortamın üzerine eğilmişti. Müzik yeniden başladı. Bol miktarda yiyecek ve içecek masanın tamamına yayıldı. Çeşit çeşit renkte sıvılarla dolu bardaklar Ada'nın damak tadına hitap ediyordu.

Uzun masanın ortasında mozaikten yapılmış iki taht vardı. Kıvrımlı, ahşap keçi boynuzları sandalyeleri taçlandırıyordu. Belki de gerçekten keçi boynuzuydular... ya da daha önce görmediği başka bir yaratık. Tahtların yanında ve masanın etrafında daha küçük, daha az gösterişli sandalyeler vardı ve köyün dört bir yanından önemli fae'lerle doluydu. Clara, Moon ve eşi Halona. Güneş tahtların karşısında oturuyordu. Ada'nın dikkati onun yanındaki sandalyelere kayınca, köyden olmayan fae'leri fark etti.

Clara diğer şehirlerden gelen elçilerden bahsetmişti. Meşe Adamlar gibi Satirler de oradaydı. Onların yanında lüks ipek giysiler giymiş iki sivri kulaklı fae vardı. Daha sonra, kürk uçlu, sivri kulaklı başka iki erkek, sırtından aşağı uzun gümüş bir örgü sarkan Viking tipi bir kadının iki yanında oturuyordu. Jasper'a sanki onu tanıyormuş gibi baktı.

Ama gözleri sadece Ada'yı
görüyordu. "İyi misin?" diye
sordu usulca.

Başını salladı. "Tüm o dokunuşlarla biraz kişiselleşti.
Herkes gerçekten benden bir parça istediklerini düşünürdü."

İnsan olduğuna dair şüpheleri arttıkça omurgasından aşağı bir
ürperti yayıldı.

"Çünkü sen hayret vericisin. Sana tapıyorlar."

Ada ona zayıf bir gülümseme verdi ve saçlarını kulaklarının
arkasından çözerek görünmemelerini sağladı.

"Kendinizi saklamayın. Biz istemezsek bu dünya değişmeyecek."
Saçlarını yüzsüzce kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Kimsenin seni
incitmesine asla izin vermem," diye söz verdi.

Ve bu sefer, boş hissettirmede. Bir erkeğin, bir kadının pantolonuna
girmek için söylediği bir şey gibi gelmedi. Çok içtendi. Minnettarlık
duygusu kanını kaynattı ve parmaklarını dudaklarına götürüp elini
aşağıya doğru itti.

Gözlerinde eğlence parıldıyordu. Parmaklarını dudaklarına götürdü
ve onlara doğru mırıldandı: "İlk ziyafete hazır mısınız?"

"İlk mi?"

Geçici mizahının yerini huysuzluğu aldı ve midesinde küçük bir
düşüş hissetti.

Uh-oh.

Şu anda böyle hissetmesine gerek yoktu. Kesinlikle onun için değil.
Ama kalbi duvarları yıkmaya çalışırken bile başının belada olduğunu
biliyordu. Adam ona hislerini unutturmuştu. Gülümsemesi dişlerinden
daha tehlikeliydi ve eğer dikkatli olmazsa, her ikisine doğru isteyerek
yürüyecek, bedeninin ve ruhunun yutulmasına mutlulukla izin verecekti.

"," dedi. "Eğlenceli kısım daha yeni başlıyor."

Elini onun kolunun kıvrımına yerleştirdiğinde, ihtiyacı olan tüm
güven ondaydı. Mağarada onun savunmasız tarafını görmüş olmak
onu onurlandırdı ve ona daha da derinden .

Onları doğruca ziyafet masasına götürdü ve muhtemelen
tanıştırmak için ağızını açtı, ancak Viking benzeri

Kadın bardağını yere çarptı ve hızla ayağa kalktı. İki arkadaşı da ona katıldı.

"Çok yüzüzsün, D'arn Jasper," dedi ona ters ters bakarak. "Kardeşim ve yeğenim endişeden kendilerinden geçmiş durumdalar. Sen Onikiler'in evinden kaybolduğundan beri Elphyne'in her yerinde avlanıyorlar."

Kaşlarını çattı ve başını eğdi. "Kyra mı?"

"Bilmenizi isterim ki, o artık Yüce Leydi Kyra Nightstalk, Crescent Hollow'un Alfa'sı." Alay etti. "Yani, hafızanı kaybettiğini söylediler ama onlara inanmadım. Şimdi kendine bir bak, her zamanki gibi şımarıyorsun, seni önemseyenleri unutuyorsun. Bana neden rahatsız olduklarını sorma."

Parmakları Ada'nın elinin etrafında sıkılaştı ve Ada ona yumuşak bir dayanışma sıkışı verdi. Bu *iyiydi*. Geçmişinden daha fazla şey onu yakalıyordu. Sadece onu önemseyen insanlar böyle öfkelenirdi.

Bu düşünce onu bir sarsıntıyla vurdu.

Saygıyı emreden bu alfa kimdi? Jasper'ı neden önemsiyordu? Birbirleri için kimlerdi?

"Beni hatırlıyor musun?" Kyra sordu. "Ya da Rush'ı? Thorne'u?"

Bu kez yüz hatlarından bir tanıma ifadesi geçti ama kısa süre sonra şaşkınlıkla bastırıldı.

"Yeterince hatırlıyorum," diye sertçe cevap verdi.

Ada dudağını ısırды. Onu savunmak dilinin ucundaydı ama lanet izlerinin zihnini ne kadar aşındırdığını söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. Anlaşıldığı kadarıyla buna gerek yoktu.

Clara sandalyesini geriye kaydırarak Ada ve Jasper'a katıldı. Sıkıca gülümsedi ve isimlerini söylerken konukları işaret etti.

"Crescent Hollow temsilcilerini ve elbette Bahar Sarayı Kralı Tian ile Kraliçesi Oleana'yı tanıyorsunuz."

"Elfler," diye mırıldandı Jasper ona.

Güzel ipekler giymiş bir çiftti. Clara'nın onu daha iyi eğitebileceğini söylediği kişiler bunlar mıydı?

"Delphinian Meşe Adamları, Lord Brand ve Larch. Ve sonra Yüce Lord Aubrette ve oğlu Lord Win."

Son ikisi satirlere yönelikti. Ada kaşlarını kaldırdı. Kraliçeler, krallar, lordlar ve . Gerçekten başka bir zamandaydı ve

yer.

"O zevk bana ait." Jasper başını eğdi, sonra teyzesine döndü ve sesini alçalttı. "Lupercalia'ya bu kadar çok yabancı devlet adamının konuk olacağını bilmiyordum teyze."

"Son bir haftadır odana kapanmamış olsaydın, belki de bu yıl her şeyin farklı olduğunu anlardın."

"Üreme yasası kaldırılmıştır."

Clara kaşlarını kaldırdı. "Bu ve Karaayak sürüsü içimizden birinin, sadece İyi Kutsanmış değil, aynı zamanda Yüce Kral'ın resmi varisi olan Luperci'ye sahip olmasından gurur duyuyor."

Gözlerini kısmıştı. "Ama gurur duyuyor musun?"

Onun sinsi bakışlarına karşılık verdi. "Karaayak sürüsünün uzun bir hafızası vardır." Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi ve sesini yükseltti. "Lütfen yerlerinize oturun, yemekler servis edilmek üzere."

Ada aralarında ne geçtiğinden emin değildi ama Jasper'ın gözlerinde bir acı parıltısı belirdi ve başını sallayarak onayladı.

Tahtlardaki yerlerini aldılar. Ada'ya göre bu gece için sadece bir eğlenceydi ama Jasper sanki sahne ışıkları onun kaderiymiş gibi kraliyete uyum sağlamıştı. Yüzüne yapışmış sevimli sırıtış o kadar içten görünüyordu ki, Ada bir an için mağaradaki acısını unuttu.

Adamın yüzünü bu kadar çabuk değiştirebilmesi onu tedirgin ediyordu.

Bu düşünce aklına geldiği anda, gerçek Jasper'ın hangi yüz olduğunu merak etti. Eğlenceli olan mı, yoksa ciddi olan mı? Belki ikisi de değildi. Belki de mağarada olduğu kişiydi... *Sen de benim gibi kırıldın mı?*

Servis elemanları masaya gelerek tüm tabaklara mezeleri yerleştirdi ve cam kadehleri ekşi elma gibi kokan bir çeşit köpüklü içeceklerle doldurdu. Tava flütleri yeniden yükseldi. Birkaç vuruş geride, marakas isteksizce sallandı. Ada, Lake'in ya herkese katılmak ya da evine dönmek için yanıp tutuştuğuna bahse girerdi.

Konuklar düzensiz masalarına oturduklarında, müzisyenler basamaklarından indi. Her ikisi de sivri kulaklı ve kafalarından küçük geyik boynuzları çıkan iki çelimsiz genç. Onların yanında, Lake'in yüzü tam da hayal ettiği gibiydi - boynuzlu ve üstü.

Onunla göz göze geldi, el salladı ve gülümsedi. Adam hemen canlandı ve marakaslarını ekstra bir şevkle salladı.

Büyülü atmosferi, hüznü müziği ve fantastik yaratıklarıyla Ada kendini gerçekten bir masal kitabının içinde dolaşıyormuş gibi hissetti.

"Sun tabağından bir parça et aldı, ağzına attı ve sonra Jasper'a baktı. "Herkesin düşündüğü şeyi söyleyeceğim."

"Tabii ki öylesin," dedi Moon kayıtsızca. "Belki önce lokmanı bitirsin."

Kardeşine üzgün bir bakış attı ve sonra Sun bakışlarını Jasper'a yöneltti. "Muhafız kardeşlerine baskınlardan bahsedecek misin?"

Masadaki küçük sohbet sessizleşti. Jasper gerildi ve içkisinden dikkatlice bir yudum aldıktan sonra tekrar masaya koydu. "En üst düzeyde yasaklanmış bir şeyi topluyorsun. Büyük ihtimalle bunu zaten biliyorlar. Geçerli bir neden gösteremediğiniz sürece, bundan sonra ne olacağına Prime karar verecek."

Moon çatalını elinden bıraktı. "Geçen hafta seni korumak için yaptığımız onca şeyden sonra sürümüne hiç sadakatin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Sen, *beni* korumak mı?" Jasper'ın kuşkulu sözleri sırttan bir ağızdan döküldü. "Yanılıyorsam beni düzeltin ama sanırım şehrinizi koruyan bendim ve onu iyileştiren de eşim."

İki şekil değiştiren birbirlerine dik dik baktı, kulakları geriye seğirdi.

"Crimson aşkına," dedi Halona, peçetesini yere atıp arkadaşına ters ters bakarak. "Bunu sana kimin yaptırdığını söyle ona. O kraliyet yüzücüsü yüzünden batmamıza izin vermeyeceğim."

Masanın etrafında nefesler kesildi.

Ay'ın burun delikleri alevlendi ve bakışları sanki bir tehlike işareti arıyormuş gibi masadaki konuklar arasında gezindi ama hiçbirisi gelmedi. Ada'nın tam olarak çözemediği tuhaf bir şey vardı ve sonra Halona'nın yüzen kişiden kraliyet mensubu olarak bahsettiğini fark etti. Birine yüzen demek, onun tören gölünden tükürülmesine atıfta bulunmak demekti. Kral Mithras'ı kastetmiş olabilir miydi? Eğer öyleyse, bu vatana ihanetti.

Ve kimse şikayet etmedi.

Güneş ve Ay, Bahar Sarayı'nın Kral ve Kraliçesi ile konuşmasına çoktan ara vermiş olan annelerine baktı. Masadaki herkes cevabı bekliyormuş gibi görünüyordu. Clara oğullarına başıyla onay işareti verdi.

Moon, Jasper'ın gözleriyle karşılaştı. "O senin babandı."

Hava karardı. Hava soğudu. Jasper'ın bakışları Ada'nın daha önce hiç görmediği bir şekilde karardı.

"Söylemek istediğin bir şey varsa kuzen, o zaman ."

"Peki," dedi Moon ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "Tarikat Kral'ın insan danışmanını tutukladı, sonra da sen -Kral'ın varisi-"

"Benim Cam Tacı giymemi istemiyor."

"Bitirmeme izin verirsen," dedi Moon ters ters bakarak. "Ortadan kayboluyorsun ve sonra kolunda bir insanla ortaya çıkıyorsun-"

Jasper yine, "Ne mutlu insana," diye araya girdi.

"Fark etmez." Moon avucunu masaya vurdu. "Onlarla işbirliği yaptığınız konusunda nasıl temkinli olabileceğimizi görebilirsiniz."

"Kimin olduğumu bilmek ister misin?" Jasper sordu.

"Senin bir Mithras mı yoksa bir Karaayak mı olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben hiç Mithras olmadım."

"Bizi kandırabilirdin."

Kimse yanıt vermedi. Halona'nın bir önceki yorumu yeterince hainceydi ama Ada'nın anladığı kadarıyla masadaki herkes mevcut siyasi iklimden memnun değildi. Gergin bir şekilde beden dillerini değerlendirmeye çalıştı ama kimse ara sıra rahatsız edici bir şekilde yer değiştirmekten başka bir şey yapmadı.

Jasper içkisini yudumladı ve boş bardağı masanın üzerine tıkrıdayarak bıraktı. "Ben kendi tarafımdayım. Her zaman öyleydim."

Ama o sözleri söylediği anda, aralarındaki bağdan bir utanç dalgası süzüldü.

"Hiç gururun yok mu senin?" Sun hırladı. "Biz senin akrabanız." "Yüzyıllardır umurunda olmadı. Neden şimdi başlasın ki?" diye ekledi Moon. Ada, Clara'nın araya girmek için hiçbir hamle yapmadığını fark etti.

"Ne söylediğine dikkat et kuzen." Jasper'ın parmak eklemleri bardağın etrafında beyazlaştı.

Moon öne doğru eğildi. "Ben sadece gerçeği söylüyorum."

"Köyünüzü kurtarmak için hayatımı tehlikeye attım."

"Ama az önce bu işte sadece kendin için olduğunu söyledin."

Jasper dudaklarını kenetledi ve bu Ada'yı çileden çıkardı çünkü onun iddia ettiği gibi bencil biri olmadığını biliyordu. Neden kasabayı korumak için hayatını riske atmıştı? Neden ormana kaçmak yerine wolpertinger'ı onun için öldürmüştü? Neden hiçbir yükümlülüğü olmayan bu törene katıldı? Onu sadece kısa bir süredir tanıyordu ama gördüğü kadarıyla sevdiklerini korumak için her şeyi yapardı. Belki de kimse onu korumamıştı. O yüzden konuştu.

"Babası daha birkaç gün önce ona suikast düzenlemeye çalıştı. Kendisini öldürmek isteyen biriyle nasıl işbirliği yapabilir?"

Sun gözlerini kırptırarak Jasper'a baktı. "Ama o seni meşrulaştırdı."

Kyra sertçe güldü. "Jasper'ın doğduğunu öğrendiği andan beri onu öldürmeye çalışıyor. Birdenbire Jasper'ı veliaht ilan etti diye suikast girişimlerinin duracağını mı sandınız? Rush ve Thorne onun kaçırıldığını, işkence gördüğünü ve itaat etmesi için lanetlendiğini söyledi. Jasper'ın sadakatine sahipse Mithras bunu neden yapsın? Muhafızlar neden Yazlık Saray'ı basıp Kral'ın danışmanını -insan danışman, dikkatinizi çekerim- tutuklasınlar ve sonra da lanetli prensi kurtarsınlar?"

Kral Tian sakalsız çenesini ovuşturdu. "Yüce Kral kesinlikle sır saklıyormuş."

Kyra fincanına doğru mırıldanarak, "Bu yetersiz bir ifade," dedi.

Tian boğazını temizledi. "Bu da bizi buraya gelme sebebimize götürüyor. Yüce Kral'ın sizi varisi olarak ilan ettiği kutlama sırasında, cemaat arasında... ilginç konuşmalar oldu."

Ada omurgasına yayılan iğrenç bir hisle yerine oturdu. Karanlık anlaşmaların ne zaman yapıldığını anlayacak kadar çatışmayı biliyordu ve masadakiler arasındaki kaçamak bakışlardan Jasper'ı dâhil etmek istedikleri bir şey olduğu anlaşılıyordu. Ve bu hiç hoşuna gitmeyecekti.

Kraliçe Oleander parmağını kadehinin kenarında gezdirdi, sonra tedirgin bir şekilde dudaklarını büzdü. "Elphyne çevresindeki insan kölelerin artışı hiçbir zaman anlayamadığımız bir şey olmuştur. Elfler gaddar ya da gereksiz yere zalim değildir. Biz kendimizi

eğitim ve ırkımızı ilerletmek. Ama bize insan zanaatkâr köleler armağan ediyor; parmakları ve ayak parmakları kanayana kadar gösteri yapmaları ve dans etmeleri için süslenmiş ve büyülenmiş."

Satir, Yüce Lord Aubrette, öne doğru eğildi ve sesini masaya yansıttı. "Kendisini Unseelie Krallığına kadar takip etmemiz ve topraklarımızı istila eden canavarlarından intikam almamız için sancağıımıza ricada bulundu. Buna ne diyorsun Muhafız? Yoksa siz Prens misiniz?"

Bu insanlar konuştuğça Ada, Jasper'ın kaygısının aralarındaki bağlantıda daha fazla çalkalandığını hissetti. Duygularını engelleme kontrolü çoktan buharlaşmıştı.

Kyra öne doğru eğilerek konuştu. "İki yıl önce Mithras, Lord Thaddeus'un düşmanla işbirliği yapmasına göz yumdu. Şimdi de Fae'lerden metal istiflemelerini istediğini duyduk, sadece bir insan akıncı grubu uygun bir şekilde ortaya çıksın diye. Bana göre Elphyne'in çıkarlarına ve Kuyu'nun bütünlüğüne aykırı büyük planları var. Prens olmasanız bile bir Muhafız olarak bu konuda bir fikriniz olduğuna eminim."

"Neden Başbakan'a sormuyorsun?" Jasper cevap verdi. "Tarikatın liderinin söyleyecek daha çok şeyi vardır."

"Yine mi saptırıyorsun?"

"Bu bir saptırma değil. Basitçe bilmiyorum. Son on yılın büyük bölümünde... rahatsızdım," diye kabul etti. "Neler daha yeni öğreniyorum."

Satir yumruğunu masaya vurdu. "Çok şey oldu. Elphyne'in gittiği yönden memnun değiliz. Seelie Yüce Kralı, Unseelie Yüce Kraliçesi ile savaştan bahsediyor. O savaş istiyor, Elphyne ise bunu baş belasından başka bir şey olarak görmüyor."

Kyra, "Vahşi Av'a komuta ediyor," diye .

Satir ona ters ters baktı. "Vahşi Av'a komuta edip etmemesi hiç fark etmez. Önemli olan, Yüce Kralımızın kendi türümüzle bir savaş başlatmak istemesi ve topraklarımızdan tehlikeli kaynakları çalarken gerçek düşmanı görmezden gelip yem olarak kullanması. Ve bu sadece kolayca erişilebilen metal, toprağın üstünden çıkarılan parçalar. Eğer bu insan lider bir kale elde etmeyi başarırsa, topraklarımızı işgal edebilir ve istediği gibi kaynakları çıkarmak için topraklarımızı talep edebilir.

uygun. Kuyu ölecek -fae ölecek- ve çorak arazi genişleyecek."

"Asla o noktaya gelmeyecek," diye homurdandı Jasper, çenesi kenetlenmiş, gözleri için için yanıyordu.

"Peki nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Çünkü buna izin vermeyeceğim."

Sözleri, ardından gelen müzik yüklü boşlukta ağır bir şekilde asılı kaldı. Her geçen saniye, atmosfer önsezili bir görev duygusuyla yoğunlaştı. Hepsi ne yapılması gerektiğini biliyordu ama kimse ilk hamleyi yapmak istemiyordu.

Clara yavaşça ayağa kalktı ve masadaki konukların her birinin gözlerinin içine baktı. "Hiçbiriniz söylemeyecekseniz ben söyleyeceğim." Gözleri en son Jasper'ın üzerindeydi. "Söylentilere göre Mithras seni sadece seni öldürmek ve Unseelie Yüce Kraliçesi'nden intikam almak için varisi yapmış. Gerçeğin etrafından dolanıyorsun ama hepimiz ne olduğunu biliyoruz. Seni Saray'a takdim ettiğinde bazılarımız oradaydı. Ve boynundaki lanetin kalıntılarını gördük. Seni Yüzük'te kaçırdı ve işkence etti. Yine de bir şekilde tüm bunlardan eskisinden daha güçlü ve Kuyu'dan gelen bir kutsamayla çıktın." Çenesini Ada'ya doğru salladı. "Tahtta, topraklarımızın yağmalanmasına ve tecavüz edilmesine suç ortaklığı eden birine ihtiyacımız yok. Kuyu'nun gelişmesi için tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bilen birine ihtiyacımız var. Bir Karaayak'a ihtiyacımız var. Ve bir Muhafız." Cam kadehini aldı ve havaya kaldırdı. "Yeni Seelie Yüce Kralı Reed'e-"

"Dur!" Jasper yumruğunu masaya vurdu ve ayağa fırladı.

Çarpmanın etkisiyle masa sarsıldı. Tüm gözler onun üzerindeydi, izliyordu. "Bir Muhafızın taht üzerinde hiçbir hakkı yoktur..."

Kaşlarını çattı ve

kendi sözlerinin yanlışlığını fark etti ve sonra sanki yeni fark ediyormuş kendi kendine : "Ama ben varisim ve bir Gardiyanım."

Clara'nın sesi yumuşadı. "Annenin kehaneti gerçekleşiyor. Yüzlerce yıl sürmüş olabilir ama Kral Mithras'ın soyundan hayatta kalan son varis sensin. Cam Taç'ı senden başka talep edebilecek kimse yokKabul etmelisin ki, senin yeniden ortaya çıkışın bu topraklara yeni bir soluk getirmek için doğru zamanda geldi."

Cevap yok.

"Ne diyorsun, Jasper?"

Masadaki her Lord ve Leydi seslerini yükseltti ve birbirleriyle tartışmaya başladı. Hepsi Clara ile aynı fikirdiydi ama bir eylem planı üzerinde buluşamıyorlardı. Konuşma, Ada'nın içlerinden birinin masanın üzerinden uzanıp diğerini boğacağını düşündüğü noktaya kadar kaotik ve hararetli bir hal aldı.

Tüm bunlar olurken Jasper'a fikrini sorduklarını unutmuşlardı. Boynunu kaşıdı, bakışları Ada'da sabitlenip parlayana kadar gözleri etrafta gezindi.

Ayağa kalktı ve dikkatlerini çekmek için kaşığını bardağına vurdu.

"Bu kadar tartışma yeter. Bunun için burada değiliz." Onlara karizmatik bir şekilde sırtıttı ve bir sunucu çağırarak şöyle dedi. "Sürü sabırla Lupercalia eşleştirme ayinlerini bekliyor. Bunu onlara vermenin zamanı geldi. Bu gece Kuyu'yu onurlandırmak için bir kutlama. Yabancıların bir araya gelip bir geceliğine de olsa mevkilerinin tuzaklarını unutup sürüye yeni bir soluk getirme zamanı. Bırakın eğlenelim ve politika hakkında yarın endişelenelim."

Masadakilerin çoğunun konuşmaya devam etmek istediği belliydi ama Sun kadehini aldı, porselen kaşığını kadehe vurdu ve ardından müziğin ve eğlenenlerin arasından duyulacak şekilde sesini yükseltti.

"İşte, işte. Eşleşme seremonisinin zamanı geldi." Güneş'in yarım direk gözleri Ada'ya dikildi. "Ve sonra av."

Kral Tian hızla ayağa kalktı. Ada onun yeni bir tartışma başlatacağını düşünerek gerildi ama yanakları sevimli bir şekilde kızardı ve karısına gülümsedi. "Eşim ve ben ayini onurlandırmak için Delphinium'dan bir hediye getirdik. Eşleşen tüm ayin katılımcılarına yetecek kadar divileksir porsiyonu."

Alkışlar yükseldi. Fae yüksek sesle alkışladı. Birisi ıslık çaldı.

İyi bir içki olmalı, diye düşündü Ada, servis elemanları harekete geçerken. Mavi ve sarı renkli sıvı dolu küçük bardakların bulunduğu tepsiler ortaya çıktı ve masalara dağıtıldı.

Prim elinde tepsisiyle yanlarına geldi. Shot bardaklarının yanında, köye ilk geldiklerinde bir kadının pazar arabasından sattığı maskeli balo maskeleri vardı. Tasarlanmış ve

Bir kurdu andıracak şekilde boyanmış olan yarım yüz maskelerinin kulaklarında ince kırmızı bir kordondan sarkan cam boncuklar vardı. Bazıları süssüzdü.

Prim her birinin önüne biri mavi, diğeri sarı iki bardak koydu. Ada'nın önüne boncuklu bir maske, Jasper'ın önüne de süssüz bir maske bıraktı. Sonra sarı bardağı aldı ve havada tuttu. Bakışları Jasper'a kilitlenmiş halde, "Kirlerden arınmaya içelim," dedi. Bir yudumda içti. "Ve sonra daha da kirlenmeye."

Güneş kükreyerek güldü. Moon bile gülümsedi. Kyra da ortaklarıyla birlikte kıkırdadı. Jasper küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi, masanın etrafındaki birkaç kişi de öyle yaptı.

"Sıra sende Ada," dedi Prim, gözleri Ada'nın parmaklarının ucundaki dolu bardakta.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ayine katılan herkes bunu içmelidir."

Sıvıyı kokladı. Ballı nektar gibi kokuyordu. Diğer herkes içti, o da boğazındaki yanma hissiyle irkilerek geri içti. Geriye mavi bardak kaldı. *Lanet olsun.* Jasper haklıydı. Biraz eğlenmenin zamanı gelmişti. Sonra, cesaretini kaybetmeden önce, aynı şeyi mavi kadeh için de yaptı ve yüzüne yayılan bir sırıtişla onu da devirdi.

Prim etkilenmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve parmağıyla Ada'nın omzunu dürttü. "O zaman gerçekten kirleneceksin, ha?"

Ada kıs kıs güldü, eliyle ağzını kapatarak hıçkırdı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Gülümsemesini durduramıyordu. Kanı kaynıyordu. Sanki vücudu onu zihninin gidemediği bir yola götürüyordu.

"Yakında öğrenirsin," dedi Prim ve sonra mavi içkisini geri içerek Jasper'a göz kırptı.

O da neydi öyle? Ama Ada'nın Prim'in flörtünü düşünecek vakti yoktu, Sun onunkini içti ve sonra boş bardağı masaya çarparak temelleri salladı. "Fondip."

Daha fazla kahkaha patladı.

Ada'nın kanında hoş bir sıcaklık oluştu, sistemi boyunca ateşlendi ve serin gece havasını yendi. Kıpırdandı ve Jasper'a gülümsemekten kendini alamadı, ama onu parmaklarını Jasper'a dolamış, hareketsiz otururken buldu.

mavi sıvı dolu bardağa. Her nedense, çığ gibi büyüyen eğlenceye kapılmamıştı ve Ada'nın kapılmayan o küçük parçası frene basmaya çalıştı. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Bu tür şeylerin senin sahneden olduğunu sanıyordum," diye şaka yaptı. "İçki içmiyor musun?"

İçten içe yanan bir bakış yüz hatlarını gölgeledi. Yüz ifadesinden şaşkınlık okunuyordu ama o sadece başını salladı ve bardağı uzaklaştırdı.

Güneş güldü ve masayı okşadı. Ada bir şeyleri kaçırdığını düşünmeden edemiyordu.

"Şaka nedir?" diye sordu.

Prim ona tatlı tatlı gülümsedi, yanaklarında şimdiden bir kızarıklık oluşmuştu. "Tatlım, bildiğini sanıyordum. Sarı kirlerimizi temizlemek içindir, ama mavi bizi saatlerce erkeksi ve aşk dolu tutacaktır." Yakınına eğildi ve fısıldadı, "Avı biraz daha eğlenceli kılan şey bu."

Aman Tanrım.

CHAPTER 15

T Jasper, Ada'nın giyinik bir şekilde kutsal suya girmesini izlerken, gecenin felaketle sonuçlanacağını düşündü.

Lupercalia havuzu, elbisesi bir denizkızının kuyruğu gibi arkasından geliyordu. Her adımda biyolüminesan alüvyon kıpırdıyor, canlanıyordu. Suya batan diğer tüm kadınların aksine Ada krem rengi giyinmişti. Onlar kırmızı giyiyordu. Ama göze çarpmak için farklılığa ihtiyacı yoktu. Su, elbisesinin tenine yapışmasını sağlıyor, her santimini ve mükemmel kıvrımlarını ortaya çıkarıyor, nefesini kesiyor, kalbinin teklemesine neden oluyordu.

İçeri girdiğinde gözlerini ayıramadı. Sonra omuzlarına kadar suya battı, sarı saçları, parmaklarında tuttuğu kaderin kırmızı kurdelesine karışan altın teller gibi yüzeye döküldü. Ama kararlılığının gerçek sınavı, kız santim santim diğer tarafa çıktığında oldu. Su, yarı saydam elbiseye yapışmış arka kıvrımlarının şeklini ortaya çıkarmak için vücudundan aşağı süzüldü. Yumruklarını sıktı ve sonra yüzündeki lanet maskeyi düzeltti. En azından bu nefes almasına izin veriyordu. Onu yakaladığı anda maskeyi çıkaracaktı.

Dişlerini ona geçirme fikri, içindeki kurdun huzursuzca adım atmasına neden oldu, avın başlamasına hazırды.

Crimson sadece divileksiri gerçekten almış olsaydı vücudunun nasıl tepki vereceğini biliyordu.

Güneş ona doğru yaklaştı. Diğer avcıların çoğu gibi o da biyolüminesan alüvyonu çıplak gövdesine çizgiler ve desenler çizmek için kullanmış ve böylece İyi Kutsanmış olduğunu taklit etmişti. Boyalı gövdesi ve koyu renk saçlarıyla

ve benzer maskesiyle Sun ona oldukça benziyordu. Tek fark Jasper'ın işaretlerinin kuzenininkinden daha parlak olmasıydı. Onunkiler gerçektir.

"Hâlâ senin olduğunu düşünüyorsun?" Sun alay etti.

Jasper'ın boğazının dibinde bir hırıltı gümbürdedi ama Ada'nın kırmızı kurdelesinin arkasında, suyun içinde çalkalanarak derinliklere batışını izlerken yutkundu. Dişilerin havuzun karşısına geçmek için attıkları her adımda mavi renk canlanıyor ve suyu renklendirerek içini görmeyi imkânsız hale getiriyordu. Hangi kurdelenin ona ait olduğunu bulmasının hiçbir yolu yoktu. Onun seçimi de diğer herkesinki gibi rastgele bir dokunuşla .

Ada ile herkes eşleşebilir. Güneş bile. Hatta... ayak parmaklarının üzerinde hevesle zıplayan, kıyıya sıçrayan diğer erkeklere yandan bir bakış attı. Her birinin elleri pantolonlarının üzerindeydi ve soyunmaya hazırldılar. Avda kurt burunlarını kullanmanın avantajı için mi yer değiştirdiklerinden, yoksa sadece eşlerini yakaladıklarında onları engelleyecek hiçbir şey istemediklerinden emin değildi. Ama elleri pantolonlarından ayrıldı. Belki de divilixir hormonlarını yükseltiyordu.

Önemli değildi.

Önce Ada'yı bulacaktı. Kuyu onlarla eşleşecekti. İnancı vardı.

Ve eğer olmazsa... şey, ona sahip olma yolunda önüne çıkan zavallı ruha acıyordu. Kaderlerinin birbirleri için olduğunu ona kanıtlayacaktı. Ve boğazından aşağı itilen politikayı unutacaklardı.

istemedi.

Uzaktan bir kurt uludu. Gece kuşları dallardan gökyüzüne yükseldi. Davullar arkalarında daha hızlı çaldı ve seyirciler tezahürat yaptı.

Artık tüm dişiler su damlatarak ve biyoluminesan maviye bulanmış olarak diğer tarafta ortaya çıkmıştı. En az yirmi kadar olmalıydılar ama Jasper'ın gözleri sadece Ada'daydı, omzunun üzerinden ona nazlı nazlı bakıyordu, gözleri maskesinin yarıklarından parlıyordu.

Kadının güzelliği karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kutsanmış işaretleri kolunun üzerinde parıldıyordu. Dalgalı sarı saçları omuzlarından aşağı dökölüyor, ıslak göğsünü açık saçıklıktan koruyordu. Kırmızı kurdelenin bir ucu yumruğunun etrafına sarılmıştı. Kurdelenin uzun boyu önündeki suda yüzüyor, sonra derinlere dalıyor ve onu bekliyordu.

Rüzgârda onun eşsiz uyarılma kokusunu şimdiden alabildiğini hayal etti.

İçindeki kurt artık adım atmaktan memnun değildi. Kendini vücudunun kafeslerine doğru fırlattı, yenilgiyi kabul etmek istemeyerek kovalamacayı başlatması için ona yalvardı.

Ona sahip çık. Onu işaretle. Benim olsun.

Onu neyin beklediğini bilmiyordu. Bu geceden sonra her şey değişecekti.

CHAPTER 16

Ada'nın suya kısa bir dalışı, vücuduna dar gelen ve sadece dokunmanın getirebileceği türden bir rahatlama için şimdiden yalvaran ateşli tenine merhem olmuştu. Bunu yapmamalıydı.

O mavi sıvıyı içti, ama çağlayanlardan çalkalanan havuzun karşısında Jasper'la göz göze geldiğinde, umursamadığını fark etti.

Sıvı içindeki bir şeyi gevşetmiş, onu görgü kurallarının kısıtlamalarından kurtarmıştı. Uzuvarı jöle gibiydi. Vücudu karıncalandı. Midesinde kelekler uçuşuyordu. Her geçen an, bacaklarının arasında hoş bir ağırlık oluşuyordu ve eğer etrafı topluluğun dikkatli gözleriyle çevrili olmasaydı, bu hissi yok etmek için kalçalarını birbirine bastıracaktı. Yanakları kızardı ve yüz ifadesinin çoğunu gizleyen maskesine şükrederek bir iniltiyi bastırdı. Beklenti, havada bilinmeyen bir ziyaretçiydi, onu her zamanki kendi kendine empoze ettiği güvenli bölgesinden çıkarmak ve baştan çıkarmak için gelmişti.

Bu delilik.

Ne yapıyorum ben?

Kendi tarafında biraz tahrik olduğunu hisseden tek kişi o değildi. Kırmızı giysili kadınlar heveslerini belli etmemeye çalışsalar da maskelerinin altında göz bebekleri şişmiş ve yanakları kızarmıştı. Elleri elbiselerini kavırıyor ve esnetiyor ya da kurdelelerinin etrafında dönüyordu. Hatta bir ya da ikisi göğüslerine dokunup sıkıyordu. Ayaklar bir o yana bir bu yana dans ediyordu, hazırıldılar... neye?

Ada'nın kafasının içinde keyifli bir bulanıklık yüzüyordu.

Sonra ne olacak?

Bu sözleri yüksek sesle söylemiş olmalıydı çünkü yanındaki maskeli sarışın gülümseyerek döndü ve cevap verdi.

"Avcıların her biri havuzdan bir kurdele seçerek hangi bakire ile eşleştiklerini görecekler ve sonra..." Kıpırdadı ve kıvrandı. "O zaman av başladı."

Ada onun sesini tanıdı. Saçlarını geriye doğru at kuyruğu yapmıştı. "Prim?"

Parmağını dudaklarına götürdü. "Şşş. Bu gece hepimiz isimsiziz. Yani" -kıkırdadı- "siz ikiniz hariç Luperci. Herkes kıyafetlerinizden kim olduğunuzu biliyor ama biz bir geceliğine isimsizmişiz gibi davranacağız."

"Doğru," diye güldü. "Lupercalia'da olan Lupercalia'da kalır."

Diğer herkes için onaylanmış anonimlik... yani bu organize bir tek gecelik ilişki gibiydi. Aklına geldiği anda tepeden tırnağa kızardı. Hayatında hiç bu kadar vahşi ve pervasız bir şey yapmamıştı ve umursamadığını fark etti. Çok gevşek, çok heyecanlı ve çok *ateşliydi*. Bir haftadır bu dünyadaydı geçmişini bırakıp geleceğini kucaklayacağı bir zaman gelmeliydi. Günümüz insanları hakkında öğrendiklerine göre, onların inançlarına uymuyordu. Bu da bu kültürü, bu kuralları ve bu gelenekleri tamamen benimsemesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ya da bir dağda tek başına yaşamaya geri dön.

Bu eski Ada'ydı. Jasper'ın gördüğü kırık Ada. Clarke ve Laurel'la tanışmadan önceki Ada. Çok sevdiği arkadaşlarını düşününce kalbi burkuldu. Kız kardeşleri desek daha doğru olur. Ada yalnızlığına geri dönerse çok üzülürlerdi. Bu yüzden, bu yeni gelenekleri benimsemek onun yeni geleceğine giden yol olmalıydı. Belki de bu Jasper'la olan ilişkisiydi.

Aklını kurcalayan tek bir şüphe vardı. Kaşlarını çatarak Prim'e döndü. "Ya biri... bilirsin işte, hamile kalırsa ne olur?"

"Hamile mi kaldın?" Prim kıkırdadı. "Yani çocuklu mu?"

Ada başıyla onaylayınca Prim daha da güldü. "Ah, aptal. Lupercalia bir doğurganlık ayinidir. Bütün mesele bu!"

Şok, Ada'nın kafatasının içinde zıplayıp duruyordu. Keşfetmeye o kadar da istekli değildi. *Aman Tanrım. Panik. Buna hazır değilim!*

Moon'un sözleri aklına geldi. Kimse onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamazdı. Ama iksirin sıcaklığı nabzında kıvılcım çıkarıp kanını tutuştururken, kendini durduracak gücü olup olmadığını merak etti.

Dürtülerini kontrol edebilen tek kişi de o değildi. Havuzun diğer tarafındaki erkek şekil değiştirenler kıyı boyunca volta atıp sinsice ilerliyor, gözleri bakireler ve birazdan sudan çıkaracakları kırmızı kurdeleler arasında gidip geliyordu.

Boğazı kurudu.

Çıplak erkek göğüsleri ay ışığı altında parlıyordu. Kimliklerini genç kızlara benzer yarı kurt maskeleriyle gizliyorlardı. Hepsi de tıpkı kadınların kırmızı elbiseler giydiği gibi kırmızı bol pantolonlar giyiyordu. Ama kıyafetlerin rengi değişmese bile Ada, Jasper'ı bağlarında yankılanan hissinden, gövdesindeki yara izlerinden, kolundaki parlayan izlerden ve tabii ki karnının altından pantolonunun altına doğru inen koyu renk saçlarının kışkırtıcı görüntüsünden ayırt edebiliyordu.

O karın kaslarını nerede görse tanırdı.

Hay Allah. Yanaklarını okşadı. Bu onun hakkında ne söylüyordu?

Clara, toplanan kalabalığın kendisini daha iyi görebilmesi için şelalenin yanındaki kayaların üzerine çıktı. Kollarını kaldırarak, heyecan azalana ve tüm gözler ona çevrilene kadar sessizlik çağrısında bulundu. Sadece çağılayan suyun sesi duyulabiliyordu. Bir de Ada'nın göğüs kafesine çarpan kalbinin sesi.

Ada, maskesinin ardından Jasper'ın gözleriyle karşılaştı. Adam onu dikkatle izliyordu. Aralarındaki bağda bir şehvet şimşeği çaktı. Elini boğazına götürdü ve yavaş, hınzır bir sırıtış Jasper'ın mükemmel dudaklarını gerdi. Bunu bilerek yapmıştı. Piç kurusu aralarındaki bağı nasıl kontrol edeceğini çok iyi biliyordu.

Lanet olsun. Başı beladaydı.

"Lupercalia, Darkfoot Sürüsü'nün ve aslında Elphyne çevresindeki pek çok şekil değiştiren sürüsünün çok eski bir geleneğidir. Irkımızın doğuşunun kutlanmasıdır. Well'i bu şekilde onurlandırıyoruz. Ve yüzyıllar sonra ilk kez, kendi sürümüzün atanması sayesinde

Karaayak Prens, onaylanmamış üreme yasası kaldırıldı. Sonunda Lupercalia'yı yeniden doğru şekilde kutluyoruz - idamla sonuçlanmayacak bir eşleştirme töreniyle."

Coşkulu bir tezahürat yükseldi.

İzinsiz üreme mi? İnfaz mı? Yüzyıllar mı? Kelimeler Ada'nın kafasında dönüp duruyordu. İdam edilme korkusuyla hamile kalmaya korkulan bir dünyada yaşamayı hayal bile edemiyordu. Bu Lupercalia'nın coşkusu tamamen anlaşılabilirdi.

"Bu iki Luperci'nin bu yıl ava katılmasından onur duyuyoruz," diye bağırdı Clara. "Geleneklere uygun olarak, kimliğiniz açığa çıktığı ve onur konukları olduğunuz için kurdelenizi önce siz seçebilirsiniz."

Jasper'a havuza girmesini işaret etti ama o sadece geride durdu ve gözlerinde parıldayan bir sürü gizemi saklayan bir sırtışıla kollarını kavuşturdu.

Başını salladı ve sonra , "En son ben gideceğim."

Şok olmuş mırıltılar toplantıya yayıldı. Bazı fae'ler masalarından fırladılar ve aceleyle içkilerini savurdular. Bazıları havuza yaklaştı, yüzlerinde hevesli ifadeler belirdi.

Ada gözlerini Jasper'a dikti.

Dudakları daha da gerildi ve sonra yüksek, kibirli bir sesle ekledi, "Eşimin kaderimizde birlikte olmak olduğuna ikna olması gerekiyor, çünkü bu Kuyu'nun isteği."

*Ooh'lar ve Ahh'lar etrafta dolaşıyordu. Ada başını sallayan ve anlayışla gülümseyen fae'lerin bakışlarını yakaladı -zavallı *cahil insan Kuyu'nun gücüne inanmıyordu.**

Bu durum Ada'yı son derece öfkelendirmişti. Belki de bu yüzden ağzından bir sonraki kelimeler döküldü. "kanıtlamaktan zevk alacağım!"

Kurt ısıkları ve yüksek sesli heyecan çığlıkları. Ada, Jasper'ın şaşkın bakışlarını yakaladığında gülümsemekten kendini alamadı. Sözlerinin hepsi içgüdüsel bir tepki değildi. Doğruluk payı da vardı. Kendisine güç veren bu mistik güçle olan bağlantısı hakkında öğrendiklerine rağmen hâlâ bilinmeyen çok şey olduğunu düşünüyordu. İnanç inanılmaz görünüyordu. Kendi gözleriyle görmediği sürece, onların sözlerine şüpheyile yaklaşırdı. Kibirli şekil değiştiren dürüstçe

Diğer tüm avcılar şanslarını denedikten sonra, onun kurdelesini alma şansı olduğunu düşündü.

Havuz, kızların suda ve çağılayan şelalede yaptıkları son yolculuktan dolayı hâlâ çalkalanıyordu. Mavi çamur bulanık bir şekilde karışmış, kırmızı kurdeleler gizlenmiş ve birbirine karışmıştı. Jasper'ın elini nereye koyacağını bile göremezken onunkini bilerek seçmesine imkân yoktu.

Sanırım bütün mesele de buydu.

Adamın ifadesindeki mizah azalırken ve gözleri gizli bir mesajla - *şüphenin bedelini ödeyeceksin*- kısılrken kalbi hızla çarpmaya başladı.

İçinden bir sıcaklık titremesi daha geçti. Jasper'ın ağzının sert çizgisi sanki kızın yansıttığı her şeyi hissetmiş gibi hemen yukarı kalktı. Ya da kokusunu almıştı.

Prim'e ağzının kenarından şöyle dedi: "Suyun içinde eşleştirme büyüsü falan , değil mi? Yani, hile *yapıp* bizi eşleştiremez, değil mi?"

"İstediğin bu değil mi?"

"Belki, ama bunu onun için kolaylaştırmayacağım."

Bir sessizlik ritmi gereğinden uzun sürdü. Ada yeni arkadaşına baktı ama Prim'in yüz ifadesinde acımasız bir parıltı gördü. Karanlık bir şeyin titreşimiydi bu ve sonra kayboldu, Ada'nın hayal ettiği gibi, ayın önünden geçen bir bulut gibi.

"Hayır," diye yanıtladı Prim, bakışları gülümseyerek Jasper'a döndü. "Sadece sade, basit bir su."

Ada'nın nabızı sinirden titriyordu. Dudağını ısırды ve sıranın sonunda sakince durup hâlâ onu izleyen Jasper'a döndü. "Avcılar, kırlık kurdelenizi bulun!" Clara bağırdı, elindeki Ellerini havaya kaldır.

Avcılar çılğınca birbirlerini iterek suya dalarken çığlıklar, düdükler ve davullar yüksek sesle çalıyordu. Bellerine kadar suya daldıklarında, ellerini mavi-siltli çalkantılı sıvının içine soktular ve her biri bir kızın kırmızı kurdelesinin ucunu tutarak çıkana kadar yüzeyin altında avlandılar. Ada kendisinin koparılıp koparılmadığını anlamaya çalıştı ama bunu hissetmek imkânsızdı.

Kurdelesinde fazladan bir gerginlik yoktu. Boyları çok uzundu ve çağlayan su onu çoktan kaydırmıştı.

Sonra, eşleriyle buluşmak için kurdeleyi germeden önce, avcılar beklemeye başladılar. Kıyıda kayıtsızca kalan son bir avcı vardı.

Jasper Ada'ya ukala bir sırtış fırlattıktan sonra suya girdi ve yüzey kaslı kalçalarına değene kadar dalmaya devam etti. İçten içe yanan bakışlarını Ada'dan ayırmadan elini suya daldırdı ve etrafı yokladı. Kalan gevşek kurdeleyi nasıl bulduğu Ada'yı aşırıyordu ama bulmuştu. Gülümsemesi genişledi ve doğruldu, yavaşça ucunu havaya kaldırdı.

Kırmızıydı. Bir kurdeleydi. Herhangi birine ait olabilirdi.

Ada'nın kalbi göğsüne çarptı.

"Bakireler, avcılar, kurdelelerinizi toplayın ve eşinizle tanışın."

Her biri teker teker kurdelelerini topladı ve gerilene kadar uzunluğunu sıkılaştırdı. Bakireler toplanıp havuza girdiler, avcılar da aynısını yaptı. Kırmızı çizgiler damlayarak sudan dışarı çıktı. Bazıları yolculuk sırasında çaprazlama kesişmiş, bazıları ise dümdüz eşleşmişti ama aralarındaki gerilimden dolayı eşleşmeler reddedilemezdi. Karışıklığı önlemek için her iki taraf da kurdelelerini topladı, kendilerini havuzun ortasına ve eşlerine, avcılarına... ya da avlarına doğru çektiler. Ada yaklaşırken nefesini tuttu, hiçbirinin Jasper olmaması ve aynı zamanda hepsinin o olması için sessizce yalvardı.

En kötüsü de kurdelesinin dolanmasıydı. Kıvrılıp dolanarak ona bir örücünün çanağındaki yünü hatırlatan bir karmaşaya dönüşmüştü. Diğer kurdelelerin altından eğildi ve beklentiye daha fazla dayanamayana kadar insanların etrafından dolaştı. Durdu. Ciğerleri kabardı, göğüs uçları ıslak elbisesine sürtünene kadar göğsünü kaldırdı.

İzleyemiyorum. Gözlerini kapattı.

Biri ona yaklaşıp kurdelesini çekiştirirken, ona doğru eğilirken su şırıldadı. Ve sonra... elinin üstüne bir kelebek dokunuşu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

İşte oradaydı; dudaklarında aynı alaycı kıvrım, aynı kehribar gözler ve maskesinin arkasında parıltıyan mavi işaretler. Başını eğdi.

Ada'ya göre su beline kadar geliyordu ama sadece uyluklarına vuruyordu. Yoldan geçenlerin sıçrattığı mavi çamur kalıntıları ve parıltılı su damlaları, ayın ışığıyla keskinleşen kaslarının çukur ve vadilerinden aşağıya perçemler halinde akıyordu. Büyülenmemek mümkün değildi.

"Sana ne demiştim?" Jasper gürledi, sesinde bir parça eğlence vardı.

"Ben seninim," diye nefes aldı.

Kurdeleyle dolanmış yumruğunu ağzına götürürken gözleri kırıştı.

"Ve ben seninim," dedi, dudakları parmak eklemlerine değerken.

"Avcılar," diye bağırdı Clara. "Bakirelerinizin kokusunu alın."

Jasper'ın esiri olan Ada, burnunun ucunu bileğinden koluna, hassaslaşmış omzunu sıyrına kadar takip ederken donakaldı. Kulağının altındaki mahrem noktaya ulaştığında dudaklarından bir inilti kaçtı. Dilinin basit, hırıltılı bir yalamasıyla bacaklarının arasından sıcaklık aktı. Saçlarına sokuldu ve sadece onun kulakları için usulca mırıldandı: "Bil diye söylüyorum, bunu yapmama gerek yok. Kokun kalbime kazındı. Nereye kaçarsan kaç seni bulacağım."

Dudaklarını yaladı. Lanet olsun ona, ama buna hazırды. Daha da yaklaşarak vücutlarını birbirine yaklaştırdı. "Sana bir spor şansı bile vereceğim ve değişmeyeceğim."

"Ne kadar yüce gönüllüsün." Avucu adamın göğsüne indi ve kabarık yara izlerinin üzerinden geçerek kaygan ve kadifemsi dokunma hissinden zevk aldı. Tanrım, şimdiden ona dokunmadan duramıyordu. Bu iksir her duyusunu güçlendiriyordu.

Omzunun üzerinden bir bakış, diğer çiftlerin zorlukla dizginlenen etkileşimlerle birbirlerini tanımaya çalıştıklarını gösterdi. Parmaklar saçlarda, burunlar tende, gözler ölçülü bir beklentiyle doluydu.

Jasper onun omzuna doğru gülümsedi. "Tamamen bencilce nedenlerden dolayı. Bunun sürmesini istiyorum."

Yakındaki bir kurdun akıldan çıkmayan uluması orman perilerinin gökyüzüne çıkmasına neden oldu ve sarhoşken düşen yıldızlar gibi parıldayan bir ışık girdabı yarattı. Büyüleyiciydi ve Ada'nın ruhundaki doğayı seven parçayla bağlantı kuruyordu. Evet... O buraya ait olabilirdi.

Jasper Ada'nın elindeki kurdeleyi sonuna kadar açtı ve sonra muzip bir bakışla geri çekildi.

Avcılar pazılarına kıklık kurdelelerini bağlarken Clara konuştu.

"Bakireler, ilk ve tek uyarım; fazla uzaklaşmayın, çünkü ormanda kanatlarını açmış bekleyen şehvet dolu yaratıklar var. Bahardan ilham alan tek fae biz değiliz. Bu wolpertinger çiftleşme mevsimi. Dikkatli olun.

"Avcılar, bakirelerinizi bulmakta gecikmeyin ve Kuyu'nun lütfu yolunuzu renklendirsin, Karaayak sürüsünün tohumları gelecek hasat için olduğu kadar beden için de bereketli olsun."

Bir kurt daha uludu, bu sefer daha yakındı. Yavaş yavaş, havuzun etrafında toplanmış seyircilerin arasından kurtlar ortaya çıktı. Sonra bir başkası ve bir başkası daha katıldı, ta ki koro kulakları sağır edene kadar. Bakireler havuzdan kaçtı, dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıktılar. Şaşıran Ada umutla Jasper'a baktı. Jasper öne doğru eğildi, sırtıarak dişlerini gösterdi ve homurdandı, "*Kaç*."

Adrenalinle sarsılan Ada, havuzdan çıkabildiği kadar hızlı bir şekilde diğer kızların kaçtığı yöne doğru yürüdü. Akşam yemeği partisinin ve masaların karşısındaki taraftı. Kayalar, toprak patikalar ve parıldayan gece göğüne doğru uzanan uzun ağaçlardan başka bir şey yoktu. Parlayan periler yukarıda tembelce dans ediyor ve mini havai fişekler gibi, belki de bakirelere biraz rehberlik etmek için her türlü yöne doğru fırlıyorlardı.

Ada sahilde, sıırıslıkam elbisesini yukarı kaldırdı, sonra omzunun üzerinden baktı, Jasper'la göz göze geldi ve küstah bir alaycılıkla havayı öptü. Jasper'ın maskesinin altındaki çene çizgisi gerildi ve Ada canavarı dürttüğünün farkındaydı ama siktir et. Eğleniyordu. İlk defa... Tanrım, hatırlayamıyordu. Her şeyini ortaya koyabilirdi. Tanrı biliyordu ki vücudu buna hazırды.

Her seferinde iki adım atarak kayaların arasından ilerledi ve sonra ağaçların arasından tepelik toprak patikadan aşağı doğru koşmaya başladı. Sadece elli adım ötedeki patikada bir çatala ulaşp durana kadar kalbi yanarak, ciğerleri yanarak koştu. Üç yol. Bir genç kızın elbisesinin kırmızı dalgalanması soldan aşağı iniyordu,

Ortadan aşağıya doğru ayak izleri vardı ve karanlık sağ tarafta pürüzsüz kum vardı.

Daha fazla uğultu gece havasını delip geçti. Ada'nın gözleri büyüdü ve omzunun üzerinden baktı. Bu kesinlikle avcılarının işaretiydi.

"Şimdiden mi?" diye nefes nefese kaldı.

Kahretsin!

"Benimle gel!" Prim gölgelerin arasından çıktı ve onun elini tuttu. "Gizli bir saklanma yeri biliyorum."

Kaybedecek vakti olmayan Ada, daha az yürünen üçüncü patıkaya sürüklenmesine izin verdi ve sonra kaçmaya başladılar. Rüzgâr saçlarını savuruyor, kahkahalar dillerinde köpürüyordu. Ada öylesine heyecan verici bir eğlence yaşıyordu ve vücudu dikkatini dağıtan pek çok hisle doluydu ki, Prim'in neden en başta onun elini tuttuğunu anlayamadı. Elbette bu eşleşme töreni eşleşen partnerlerle bire bir yapılan bir şeydi. Öyleyse Prim neden ona yardım ediyordu?

Patikanın ilerisinde koşarken ayakları kirleniyor, yüzleri tozlanıyordu. Akan suyun sesi daha da yükseldi.

Bir kayanın yanına geldiklerinde Prim, "Burada," diye nefes nefese kaldı. Kayayı yuvarladı ve Ada'yı öylesine bir aceleyle çekiştirdi ki, kolu neredeyse yuvasından çıkacaktı.

Birdenbire Ada eğlenmemeye başladı. Sert kayalar ve yakıcı kumlar üzerinde kayarken her adım ve sıçrama çıplak ayaklarını kesiyordu. Her nefes keskin ve zor alınıyordu. Boğazı düğümlendi. Kolunu geri çekti ama Prim onları koşturmaya devam etti.

"Nereye gidiyoruz Prim?"

"Biraz daha ileriye."

Ağaçların arasından fırladılar ve yıldız ışığında parıldayan dar bir nehrin kıyısına vardılar. Ada elini geri çekti ve nefes almak için iki büklüm oldu. Maskesini çekip çıkardı ve yere fırlattı.

" oluyor?" diye nefes nefese kaldı.

Prim maskeyi almak için eğildi ve sonra gözlerinde soğuk bir bakışla doğruldu.

"Suyu geçtikten sonra kokumuzu almak daha zor," diye açıkladı ve sonra ani bir sırtıış yaptı. Gözlerine ulaşmamıştı.

Ada'nın kafasında uyarı zilleri çalmaya başladı. "Burada beklemekte iyiyim."

"Beklememeliyiz Ada. Bunun için onları zorlamalıyız. kolaylaştırmak istemediğini söylediğini sanıyordum."

Ada nehre baktı. Çok geniş değildi. Karşıya geçmek kolay görünüyordu ama Clara onları patikadan fazla uzaklaşmamaları konusunda uyarmıştı ve Ada çiftleşme mevsiminde zaten bir wolpertinger ile karşılaşmıştı. Bir başkasıyla karşılaşmaya hazır değildi. Özellikle de eğlenceli olması gereken bir gecede. Prim'e bunu söyledi ama Ada'nın yüzünün önünde bir gölge parladı. İçgüdüsel olarak ellerini kaldırdı ama kendini korumayı başaramadı.

Bir şey başının yan tarafına çarptı. Sendeledi.

Bu garip; Prim'in yumruğu elinde bir taşla garip bir şekilde yanında sallanıyordu.

"Neden-" Ada'nın sözleri Prim'in taşındaki kanı görünce kesildi.

Kafası karışan Ada'nın parmakları başına gitti ve yapış yapış kanla geri geldi. Ada ne olduğunu çok geç fark etti. Farkındalıkla birlikte yara yerinde acı patladı.

Prim elindeki taşı Ada'nın kafasına doğru savurdu. Her şey karardı.

CHAPTER 17

Ada, biri vücudunu itip elbisesini çekiştirirken bilinçaltının karanlığından yükseldi. Prim üzerine eğildi ama sonra doğruldu. Ada gözlerini kırıştıtararak etrafına bakındı. Biri Başını hareket ettirdiği anda, acı sersemleterek onu sersemletti. Alnını kavradı. Ay ışığının altında hâlâ nehir kıyısındaydılar. Yalnızdılar.

Uzaktan gelen kurt ulumaları ve davul sesleri Lupercal mağarasından çok uzakta olmadıklarını gösteriyordu. Yoksa Ada'nın kalbinin her geçen saniye daha yüksek sesle ve daha ısrarlı çarpması mıydı?

Prim onun kafasına vurmuştu.

Neden?

Ada aşağı baktı ve hesaplanamayan bir şey fark etti. Şu anda krem rengi değil, kırmızı bir elbise giyyordu. *Prim* krem rengi Luperci elbisesi giyyordu. Maskesi çıkarılmıştı ve saçından uzun, kemik bir toka çıkarıyor, uzunluğunu çözüyor ve uzun altın telleri omuzlarının üzerinde kabartıyordu.

"Ne yaptın Prim?"

Sarsıldı, Ada'nın uyanık olduğunu yeni fark etmişti. Dudaklarını büzerek kaşlarını çattı.

"*Crimson*, Ada. Bu kadar erken uyanmamalısın."

Hâlâ kafası karışık olan Ada'nın beyni, kalbinin doğru olduğunu bildiği şeyi yakalayamamıştı. Ona naif deyin, deneyimsiz deyin, ama Ada sadece

Bu kasabadaki tek arkadaşının ona ihanet edeceğini hiç düşünmemişti. Elbette başka bir açıklaması vardı. Olmak zorundaydı.

"Neden?" diye tekrar sordu.

Prim'in yüzü buruştu. "Benim gibi biri için, bir Küçük Fae için bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Yüzyıllardır bu şansı bekliyordum. Hepsi insanlardan daha iyiymişiz gibi davranıyor, ama hala kabileler arasında ve kabileler içinde bölünme var. Her Fae kendi başının çaresine bakar. Mana güçtür. Başlangıçta Sun ile eşleşmeyi umuyordum, ne de olsa alfa varisi o. Ama sonra Reed geri geldi ve benimle aynı saça sahip birini arzulamaya başladı. Ne zaman yanından geçsen kokusunu alabiliyorum. Ve sen onu istemiyorsun bile!" Gözleri umutsuzluğa kapıldı. "Sadece onu almama izin ver. Bir geceliğine."

"Ama bir gece olmayacak, değil mi?"

Prim'in dudakları kıvrıldı. Yaklaşırken parmaklarında bir parıltı parladı. "Zeki kız. Elbette öyle olmayacak. Mithras soyunun çocuğu rahmimde büyürken, beni ciddiye almak zorunda kalacaklar. Yoluma çıkmama izin vermeyeceğim."

"Ne yani, benmişsin gibi mi davranacaksın?" Ada güldü. "Bunu yapmasına imkan yok-"

Prim Ada'ya doğru hamle yaptı, ellerini Ada'nın önüne koydu ve onu nehir kıyısının yamacından geriye doğru savurdu. Ada kaygan çamura yuvarlandı, taş hançerlerin vücuduna saplanmasıyla çığlık atarak çamurlu balçığa yüzüstü düşerek durdu. Karnına saplanan bir sancı yüzünden nefesi kesildi.

"Seni lanet olası orospu," diye bağırdı. Öfke yüzeye çıktı. Hayatta kalma içgüdüleri devreye girdi ve kendini yukarı itmek için dizini kullanarak yana yuvarlandı.

Karnındaki sızı ateşli bir sızıya dönüştü ama bir ayağını diğerinin önüne atarak Ada'nın yarım yüz maskesini takan sarışına dik dik baktı. Prim çenesini kaldırdı ve Ada'nın nefret dolu bakışlarına karşılık vererek yutkundu.

"Yerde kalmalıydın Ada."

Döndü ve .

ADA karanlık ormanda ilerledikçe kafası daha da karışıyordu. Karnı ağrıyordu. Başı ağrıyordu. Karanlık görüş alanını daraltıyordu. İçinde bulunduğu ruh hali aşk iksirinin etkilerinin azalmasına neden oldu. Sinirsel enerji damarlarında zonkluyor ve sürükleniyordu. Kusmak istiyordu.

Serin gece havasını derin derin içine çekerek, ana patikaya geri dönmek için ağaç gövdelerini kullandı. Tökezleyerek dışarı çıktı, sağa ve sola baktı. Neredeydiler?

Jasper ve Prim'in sıcak, çıplak bir tutkuyla sarmaş dolaş oldukları dehşet dolu görüntüler gözlerinin önünden geçti.

Ada olmadığını bilirdi. Bilirdi. İyi kutsanmış işaretleri vardı. Kokusu.

Kokun kalbime kazındı. Böyle söylemişti. Ama ne yaparsa yapsın, yükselen paniğin hislerini çalmasına karşı koyamadı. Prim aptal değildi. Bir şansı olduğunu düşünmese her şeyi riske atmazdı. Jasper'ın onunla yatmasını ve onu hamile bırakmasını sağlayabilirse güvende olacağını biliyordu.

Bu Ada'nın suçu muydu? Jasper'a karşı bu kadar soğuk davranmasaydı, herkesin içinde onun eş olma iddiasını kabul etseydi, bunlar olur muydu?

Mavi iksiri almış mıydı?

Hatırlayamadı.

Davullar uzaklaşıyor muydu? Yoksa bitiyor muydu?

Ada gökyüzüne baktı ama ayı göremedi. Neredeydi

O mu?

Sağa doğru karıştırdı. Baktı, hiçbir şey bulamadı ama Daha fazlası için kulaklar.

Orada, dalların arasında bir deri parıltısı. Eğildi ve karnındaki acı dayanılmaz bir şekilde kesilirken yüzünü buruşturdu. Eli acının kaynağına doğru uçu ve sert ve sallantılı bir şeye çarptı. İçine çöken dehşet duygusuyla parmakları bir çubuğun etrafına dolandı. *Acıyor.*

Nefes nefese aşıya baktı. Prim'in kemik tokası karnının yan tarafından çıkıntı yapmıştı. Kırmızı elbisenin üzerine sızan kan onu daha da karartmıştı. Zemin eğildi. Midesi bulandı.

Ve sonra yapmaması gerektiğini *bildiği* bir şey yaptı. Boğuk bir çığlıkla . Avucunu yaranın üzerine vurana kadar yaradan ılık kan fışkırdı.

Aptal, aptal kız.

Başkalarını iyileştirdiği gibi kendini de iyileştirebilir miydi? Yeteneğini çağırmaya çalıştı ama delilik beynini karıştırdı. İksir. Saldırı. Kalbi çarpıyordu. Acı.

Odakla

n.

Odakla

namıy

orum.

Bu başka birini iyileştirmekle aynı şey değildi. Araştırması gereken onun bedeniydi ve kendi kafa karıştırıcı zihnine çok fazla benziyordu.

Jasper'ı bul.

Sendeleyerek ilerledi, ayakları yaprakların ve dalların üzerinde çtırdadı, elleri böğründe, gözlerini açık tutmak için mücadele etti.

Orada. Gecenin içinde bir ten parıltısı daha. Birisi. Ama kadın yaklaştıkça ten ete dönüştü ve etler birbirine dolandı. İki çıplak, kıvranan beden, tutkunun sancıları içinde kaybolmuş, atılmış krem rengi keten bir elbisenin üzerinde yuvarlanıyordu.

Hayır.

Ağaçlar etrafını sarmıştı. Ada gözlerini kırıştırdı ve irkildi ama bulanık, ateşi yükselmiş bakışlarını daha iyi görebilmek için geri çekmeye zorladı. Koyu renk saçlar. Geniş, kaslı bir sırt duvarı, eforla kabarmış. Kadınsı bacakların sardığı gergin bir kalça, adam tutkuyla homurdanarak kadının içine doğru hamle yaparken topuklarını içeri sokuyordu. Kadının sarı saçları. Kurt gibi bir maskenin ardındaki gözler Ada'nın omzunun üzerinden bakışlarıyla buluştu. Onun adı, hınzır zafer sırtışı.

Jasper mı?

Nasıl yapabilirdi ki? Söz vermişti. Ada bayıldı. Ağzında safra yükseldi. Zihnindeki delilik, kapalı gözlerinin ardında çarpan geçmişinin görüntüleriyle büyüdü - annesinin onu terk edişi, bir keresinde Ada'yı gördüğüne şaşırarak eve gelişi. Neredeyse on üç yaşındaydı. "Oh, buradasın. Seni unutmuştum!" Annesinin erkek arkadaşı güldü.

Ada avuçlarının topuklarını ateş basmış göz çukurlarına bastırdı.

Arkadaşının ona hayatta insanlardan saklanmaktan daha fazlası olduğunu söylediğini duydu. Laurel ona okumayı öğretti.

"Bu kelime ne diyor. Hecele."

"S.I.S.T.E.R. Kız kardeş diyor."

Ada güvenmeyi öğrenmişti. Clarke ve Laurel sonuna kadar Ada'nın yanında olmuşlardı. Ama şimdi, bu güven çok boş görünüyordu. Ada'nın bundan çıkarı neydi? Kalbini yeni bir arkadaşlığa açmıştı ve Prim ona ihanet etmişti, tıpkı Jasper'ın ettiği gibi.

Ada bahanenin ne olduğunu umursamıyordu. Mavi iksir zihinlerini mi karıştırmıştı, yoksa Jasper yalan mı söylemişti ve Ada'nın kokusunu bu kadar net alamıyor muydu... ya da belki de hiç umurunda değildi. Birinin ona ilk kez yalan söylemesi değildi bu.

Ani, ezici bir çaresizlik Ada'yı bir gelgit dalgası gibi vurdu ve ayaklarının altındaki zeminin kaymasına neden oldu.

Buradan çıkmak zorundayım.

Ortasını tutarak döndü. Koşabildiği kadar koştu; gözyaşları gözlerini yakıyor, böğründeki acı onu yakıyordu, ta ki düşene kadar. Yere çakılırken bir kütüğe çarptı, yuvarlandı ve yere düştü. Aldığı nefesler hıçkırıklara dönüştü. Ve bu zamana kadar uyandığından beri aklına gelen her üzücü düşünce büyük, korkunç bir ağlamayla doruğa ulaştı.

Farklı olacağını düşünmüştü. İnsanların farklı olacağını ummuştı. Ama hepsi aynıydı. İster şimdi, ister bu zamanda, ister iki bin yıl önce. Sadece kendilerini önemsiyorlardı. Prim'in dediği gibi, her fae kendi başının çaresine bakardı. Tanrım, Ada kız kardeşlerini istiyordu. Keşke onları bir kez daha görebilseydi.

CHAPTER 18

J

Asper ay ışığının aydınlattığı ormanda geziniyor, tembel bir sırtıyla dalları koparıyor, Ada'nın hava öpücüğünün avcı içgüdülerini nasıl tetiklediğini düşünüyor. Onun kurdu

Protokol ne olursa olsun kovalamacaya erken başlaması için hırlamıştı ama kenardan ikinci kez ulumalar yükselip diğer erkekler kaçışmaya başlayınca kısa bir süre durup gülümsedi. Onu neyin beklediğini biliyordu. Bu, onun pelüş dudaklarının öpücüğü ve yumuşak kalçalarının arasına gömülmekti.

ürpertici bir beklenti iniltisi geçti.

Birleşmeleri fikrini kabullenmesi için ona zaman tanıyacaktı. Onun divileksirle kafası iyi olabilirdi ama Jasper'ın değildi ve ilk heyecandan uzaklaştığında farklı düşünebileceğini biliyordu. *Crimson*, Jasper farklı düşünüyor. Eski o... eski o mu?

Düşünceleri kekeledi.

Lanet izleri boynunun etrafında ateş gibi yanıyor, tanınmasını engelliyordu. Kaşlarını çattı ve kızgınlıkla kaşınmaya başladı. Cehaletin acısı hızla anılarının acısından daha kötü hale geliyordu. En azından ne tür bir fae olmadığını bilirse, Ada'nın ihtiyaç duyduğu türden biri olmak için çalışabilirdi. Onun seve seve eş olarak kabul edeceği türden.

Yapraklardan gelen hışırtı sesleri onu durdurdu. Düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki, yosun kaplı bir yaprağın altında yaprakların arasında yuvarlanan eşleşmiş bir çiftin mahremiyetine girdiğini fark etmemişti.

Ağaç. Erkek yaklaştığını hissetti ve Jasper'a doğru bölgesel bir hırıltıyla fırladı.

Jasper ona sıradan bir selam verdikten sonra yürümeye devam etti ve frenküzümü çalisından bir dal daha koparıp burnuna götürerek derin derin içine çekti. Bu taraftan geçmişti. Göğsünde memnuniyet çiçekleri açtı.

Geliyorum, Ada.

Aralarındaki bağ onları birbirlerine bağlı tutuyordu. Onun, kendisinin bir uzantısı olan bir ısı feneri gibi sağ tarafta bir yerde sessizce yankılandığını *hissede biliyordu*.

Kızın saptığını fark edince hafifçe dudak büktü. "Yaramaz Ada," diye homurdandı kendi kendine.

İlk wolpertinger'dan dersini almamış mıydı? Belki de onunla bir oyun oynamalı, onu korkutmalı ve karşı uyarıldıkları şeyin ta kendisi gibi davranmalıydı. Boynuz şeklinde birkaç dal buldu ve onları bir kurtpençesi kılığı olarak kullanmak niyetiyle tuttu. Bu eğlenceli olacaktı.

Yine de, tüm ciddiyetiyle, en kısa zamanda işaretlenmesi gerekiyordu. Diğer erkeklerin ondan uzak duracağından emin olmasının tek yolu buydu. Dişleri ağrıyor, uzuyor ve göreve hazırlanıyordu. Aleti pantolonuna doğru sertçe gerildi ve kendini rahatlatmak için kurnazca ayarladı.

Rüzgârda birden fazla uyarılma kokusu çarpışıyordu. Avcılar avlarını yakalamıştı. Vücudundaki her hücre onunkini yakalamak için haykırıyordu.

Bütün gece senin. Sakin ol.

Gerginliği dağıtmak için zorladı ama misk kokusu içindeki kurdu çılgına çevirmeye devam etti. Fae'ler her yerde şehvet dolu faaliyetlerde bulunuyordu. Lupercalia'da olması gerektiği gibi.

Rüzgârda bir çığlık duyuldu. Durdu, başını eğdi ve kulaklarını dikti.

O şey miydi?

Ada mı? Hayır. Olamazdı. Başını salladı ve yürümeye devam etti, ama ayaklarının daha hızlı hareket etmesini engellemekte ihmalkâr davrandı. Kalp atışları hızlandı. Bağ bağlantılarının pingini takip etti, bağlantının hissettiği yönü takip ettiğinden emin oldu.

Daha güçlü. Ama hıçkırarak ağlayan bir kadının yumuşak iniltileri ensesindeki tüm tüyleri diken diken etti.

Ses patikanın dışından, ormanın derinliklerinden, nehrin kıyısından geliyordu.

İçini bir telaş kapladı. İlk aklına gelen, ormanı ziyaret ettiği bilinen mana çarpık yaratıklar oldu. Onlarla bir kez savaşmıştı.

-*Boynunda bir yanık*. Bir lanet tısladı, bu feryadın dost mu düşman mı olduğunu öğrenememiş olmaktan nefret ediyordu. Anılarının bir kısmı geri gelmişti. Bazıları bir kapının ardında kilitli kalmıştı ve ne kadarının eksik olduğunu anlamak imkânsızdı.

Kutsanmış bağ bağı zayıftı. Ağlayan dışiden daha uzakta hissediyordu.

Wolpertingers bu sesi çıkarmazdı. Belki de Beyaz Kadın'dı? Eğer öyleyse, Unseelie fae onun bölgesinin dışında gizleniyordu. Ağlayıp yardım istediği bilinen Beyaz Kadın, erkekleri ağına düşürür, güzel bir kayıp bakire olarak büyülenirdi ama kendisi iğrenç böcek boyutlarında bir canavardı. Eşleriyle çiftleşirken onların kafalarını yerd.

Zihninin bir köşesinden karanlık bir anı çalıştı ama bedeni dehşet içinde isyan etti. Başını iki yana salladı. Şimdi olmaz. Başka bir flashback değil.

"Clarke... Laurel..." Daha fazla hıçkırık.

Bu isimler tanıdık geliyordu. Bu ses tanıdıktı. Ağaçların arasından ilerledi, aciliyet onu ilerlemeye teşvik ediyordu.

Ve sonra onu buldu. Sopalar elinden düştü. Kalbi göğsünü yırttı. *Ada*. Yaralıydı. Yerde ve çamur içindeydi. Üzerinde bıraktığı gibi krem rengi değil, bir bakirenin kırmızısı vardı.

Bu kesinlikle oydu. Kadının kolundaki çamur bulaşmış Ehlibeyt izleri kendi kolunu çağırıyordu. Onun yanına koştu, dizlerinin üzerine çöktü ve dünyasının parçalandığını hissetti.

"Aşkım," dedi ve yüzünü tuttu. Yüzü onun dokunuşuna doğru sarktı, gevşek, terli ve zayıftı. "Ada. Benim. Ne oldu?"

İnledi ve başını salladı, gözlerini sıkarak kapattı. Ter solgun tenini kaplamıştı. Neden bu kadar solgundu? Bir şey mi yemişti? O-? Bakışları kadının ellerine takıldı.

Ortasında. Kan. Bakırımsı, tatlı-acı kan vücudundan sızıyordu. Kokusunu nasıl almamıştı?

Avın dikkatini ne kadar dağıttığını fark ettiğinde içinden bir hırıltı koptu. Etrafında bir düşman olup olmadığını araştırdı ama sadece fısıldayan rüzgârın altında aşıkların iniltilerini ve seslerini duydu. Tepelerinde bir yerde bir karga ötüyordu. Yakındaki nehirden yumuşak bir su şırıltısı süzülüyordu.

Onu kollarına aldı ve olabildiğince hızlı bir şekilde nehre kadar taşıdı. Su taze akıyordu. İşe yarayabilirdi.

Onu yavaşça eğimli kıyıya yatırdı ve sıcaklığın onu uyandıracağını umarak bacaklarının suya sarkmasına izin verdi. Ay ışığının altında, koyu renkli kan suya karışıp akıntıyla birlikte uzaklaşarak ona gecenin kurdeleyi hatırlattı.

İtiraz ederek inledi ve onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Hayır... Laurel'i istiyorum."

"Bu senin annen mi?" diye sordu, yüreği sızlayarak.

"O değil," diye mırıldandı, yüzünü sarhoşça buruşturarak. Adam yarasına su sıçratırken ve parmaklarını uzaklaştırmaya çalışırken gözleri adama odaklandı. Lanet olsun, yara derindi. Eliyle yarayı kapattı. İhanet, aralarındaki bağa acı bir baharat gibi işlemişti. Kadının yüzü sertleşti. Onu itti.

"*Sakin* bana dokunayım deme," diye tısladı ve sonra sanki bu öfke patlaması tüm enerjisini tüketmiş gibi nefes nefese geri çekildi.

Kalbi biraz daha parçalandı. "Ne oldu Ada?"

"*Sen...*" diye . "*Onunla* birlikteydin! Seni gördüm." "Kimi?"

"Sana asla güvenmemeliydim. Gardımı asla düşürmemeliydim." Ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Ama ben hayatta kalan biriyim. Sana ihtiyacım yok, pislik. Hepiniz aynısınız."

"Kimdi o Ada?" Sesindeki hırıltıyı gizleyemedi.

"Kim olduğunu biliyorsun!" Yaklaşmak için zorlanırken sesi çatladı ve dişlerini gösterdi.

Jasper cevap veremeyecek kadar şok olmuştu. Vücudundaki tüm güç serbest kaldı ve yere yığıldı. Başı sert bir şekilde

çamurlu kıyıya. buruşturdu, nefesini tuttu ve gözlerini sıkıca kapattı.

"Sana ihtiyacım yok," dedi. "İhtiyacım yok."

"Kimi gördüğünü bilmiyorum ama o ben değildim. Sana ulaşmam zaman aldı. Gördüğün kişi ben değildim."

Kan akışını durdurmak için tekrar ona uzandı ama kadın geri çekildi.

"Ada," diye uyardı. "Aklın sana oyun oynuyor." Ceplerini

kariştirdi ve kuşüzümlerini çıkardı.

"Gördün mü?" Bunları ona uzattı. "Siyah kuş üzümü. Mana meyveleri değil. Divilixir de almadım. Bunun için zihnimin açık olmasını istedim. Senin için."

Bakışlarında bir şüphe titreşimi belirdi. Bu onun duraksaması için yeterliydi. Bu fırsatı onu nazikçe aşağı itmek ve ardından yarasına baskı uygulamak için kullandı. Gözleri doldu ve gözle görülür bir şekilde farkındalığını tekrar ona yöneltti.

"Neden kendini iyileştirmiyorsun?" diye sordu öfkeli bir şekilde. Cildi soğuktu. Çok fazla kan sızmıştı.

Korkunun omurgasında iz bırakmasına neden olan bir farkındalıkla durdu. Onu takip ederken, aralarındaki bağ zayıflamış gibi görünüyordu. Bunun kızın sandığından daha uzakta olmasından kaynaklandığını düşünmüştü ama başka bir şey vardı. Onun ışığı azalıyordu.

Ada ölüyordu.

Panik, bir düşmanın pençeleri gibi ciğerlerini deldi. *Hayır*. O ölmüyordu. Buna izin veremezdi. Ona ihtiyacı vardı. Duyguları üzerindeki baskıyı kaldırdı ve onun hissetmesine izin verdi.

İfadesinde şaşkınlık, huşu ve... rahatlama vardı. Bakışları buluştuğunda kirpikleri kalktı. Bir damla gözyaşı parladı. Kirpik çizgisi boyunca süzüldükten sonra yanağına döküldü ve aşağıdaki kıyıda çamura karıştı.

"Doğruyu söylüyorsun," diye mırıldandı. "Sen değildin. *Hissedebiliyorum*

o."

Yüz hatları sertleşti ve elinden gelen tüm kararlılığı gösterdi. Bir sonraki sözlerinin gerçekliğini görebilmesini ve hissedebilmesini umarak bakışlarına baktı. "Seni *asla* terk etmem. Anlıyor musun? Seni her zaman bulacağım." Sessizlik. Hiçbir şey. Göz kapakları titreyerek düştü. "Ada," dedi

boğuldu, onu hafifçe salladı. "Hâlâ nefes almamın sebebi sensin. Sesin beni en karanlık yerlerden çağırıyor. Yapamam... Sensiz yaşayamam. Şimdi odaklan! Kendini iyileştir." Ellerini tuttu ve yarasının üzerine koydu, sonra kendi elleriyle kapattı. "Kendini iyileştir."

"Odaklanamıyorum," diye başını salladı. "Kafam çok karışık. Denedim. Daha fazla eğitime ihtiyacım var... yeterince iyi değilim."

"Buna inanmayı reddediyorum. Sen Elphyinian tarihinde bir laneti ortadan kaldıran tek kişisin. Ve tüm bunları sezgilerinle, şefkatinle öğrendin. Eğer bunu benim için yapabiliyorsan -benim kadar kırılmış olsan da- o zaman kendini de iyileştirebilirsin. Sen gibi mükemmelsin."

"Yağcılık..." diye mırıldandı, sözünü bitiremeyecek kadar yorgundu.

"Başka birini iyileştirirken bir yarayı nasıl arıyorsun?"

"Hissediyorum," diye nefes aldı. "Değişiklikleri dinliyorum... ama yapamıyorum duyun."

"O zaman benim sesimi kullan," dedi. "Seninkinin bana yaptığı gibi o da sana yol gösterebilir."

"Jasper-"

"Bugün ölmeyeceksin Ada," diye buyurdu. "Şimdi sesimi dinle." Tempoyu yavaşlattı. "Bırak seni sakinleştiresin. Seni yatıştırmasına izin ver. Konsantre ol. Hisset onu. Bağımızı hisset. Biz aynıyız. Birbirimize bağlıyız. Oradan başla, sonra vücuduna geri ak. Anladın mı?"

Bir kaş çatma. Narin kaşlarının buluşması. Ve sonra başını salladı. "Seni hissediyorum," diye fısıldadı, titreyerek.

Dudakları çok maviydi.

"Devam et. Benden güç al. Enerjimi al."

Adamın manası ilk kez içine dolduğunda dudakları bir solukta aralandı. Göz kapakları, aralarındaki bağa doğru hücum ederken aşağı indi. Onun manasını almanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu ama bu tam tersiydi. Parmakları dokunuşunun altında ısınana kadar şaşırtıcı bir güçle içinden fışkırdı. Manasındaki sürüklenme yavaşladı. Kızın vazgeçtiğini düşünerek panikledi ama aşağı baktığında kızın ten rengi geri gelmişti.

Titreyen parmaklarını yarasından kaldırdı. Artık kan akmıyordu.

"Ada?"

Kirpikleri dalgalandı.

"Aşk mı?"

Gözlerini açtı. Artık yaralanmanın bulanıklaştırmadığı berrak bakışlarının derinliklerinde keskin bir ihtiyaç parlıyordu. Ondaki değişim dikkat çekiciydi. Bakışları adamın pembe dudaklarına kaydı ve bir şehvet dalgası onu aralarındaki bağa doğru kovaladı, duyularının etrafına dolanarak onları yeniden hayata döndürdü.

"Ada?"

Kafası karışmış, korkmuş kız gitmişti.

Yavaşça ellerinin ve dizlerinin üzerine tırmanan ve sonra ona doğru ilerleyen kadın tamamen kendine güveniyordu ve muhtemelen tamamen iyileşmişti. Kadın yaklaştıkça çamurlu su sıçradı. Ellerini suda yıkadı.

"İşe yaradı mı?" diye sordu nazikçe.

Başını salladı, adamın kucağına tırmanıp onu ellerinin üzerine iterken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"İşe yaradı," diye homurdandı ve sonra dişlerinin arasında emmeden önce alt dudağını yaladı.

İnledi, gözleri dalgalandı, vücudu ihtiyaçla sertleşti. Onu bulmadan önce hissettiği her şey sanki hiç gitmemiş gibi geri geldi. Kendine engel olamayarak dudaklarını ileri itti ve öpüşmelerini sertleştirdi.

"Ada," diye uyardı. "Neredeyse ölüyordun."

"O zaman yapmadım." Çenesini ısırdı. Boynunu yaladı.

Adem elmasını emdi.

Ona erişim sağlamak için başını geriye attı. "Çamur ve kanla kaplanmışsın."

"Kimin umurunda?"

"Bu hala sisteminizde bulunan divilixir. Kendiliğinden geçmesi saatler sürebilir. Sakin olun."

"Mm-hm." Umursamıyordu, çoktan kucağına sürtünmeye başlamıştı bile, Jasper'ın çekingenliğini bir kenara bırakmasını talep ederek, ıslak pantolonuna karşı sikinin şişip gerilmesini sağladı.

Ama ondan faydalanamazdı. Onun için çok şey ifade ediyordu. Onun omuzlarını tuttu ve nazikçe geri itti. Kadın direndi, aralarındaki havayı yaladı.

"Bu gece biri seni öldürmeye çalıştı," diye hırladı, sesinin bu kadar zayıf iradeli çıkmasından nefret ediyordu. *Crimson*, o kadar da hedonist biri değildi, değil mi? Seks ile... kulağını ısırды, lobunu yaladı ve unuttu. Ne düşünüyordu ki?

"Sana ihtiyacım var," diye inledi. "Mesele sadece iksir değil.

Hissetmeye ihtiyacım var

Sen. Burada olduğunu bilmek. *Benim* olduğunu bilmek."

Kaşları çatıldı. Onu bulduğunda, sayıklayarak konuşmuş ve onu başka biriyle birlikte olmakla suçlamıştı.

Parmaklarını adamın saçlarına geçirip sıkıca kavradı ve köklerinde bir acı dalgasının kıvılcımlanmasına neden oldu. Adrenalin ve şehvet onun içinde yükseldi ve şimdi kimin kimin olduğunu söyleyemiyordu. Vücudu arzuyla sertleşti. Dişleri uzadı, sahiplenmeye hazırды. İşaretlemeye.

Onun olduğunu söylemişti.

Sen benimsin.

O söylemişti.

Bu iksir, seni piç.

İsteddiği o değildi. Lupercalia büyüsüydü. Yarın her şey bitecekti. Ama başlangıçta bunu sorun etmemişti, değil mi? Bu geceyi istemişti. Ona doğru havayı öpmüştü. Bunu kabul etmişti... bir bakıma.

Kollarının altından kavradı ve ateş saçan bakışlarıyla buluşana kadar onu geriye doğru kaydırды.

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum," diye ısrar etti, adamın sikini istekle titreten boğucu bir sesle.

Kuyu Solucanları'na lanet olsun.

"Bunu şimdi söylüyorsun..." Yüzü buruştu. Daha önce de çok savunmasızdı. Ağlamış ve hıçkırmıştı. Onu tanıdığı bir hafta boyunca hiç gözyaşı döktüğünü görmemişti. Onu bu kadar üzgün, bu kadar kırılmış görmekten nefret ediyordu.

Bir cadı, bir zihin okuyucu ya da bir Kahin olmalı, çünkü sonraki sözleri doğrudan kilitli tuttuğundan emin olduğu karanlık yerlerden geldi.

"Benimle ilgilenmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Kahretsin, evet, onunla ilgilenmek istiyordu. Hayatlarının geri kalanı boyunca. Bunu adamın yüzünde görmüş olmalıydı çünkü yüz hatları yumuşamıştı. Gözlerinde bir duygu dalgası parladı ve sonra baştan çıkarıcı kadın geri döndü, için için yanan bir ateşle.

Parmaklarını kalçalarına koydu ve elbiseyi baştan çıkarıcı bir yavaşlıkla baldırlarını, dizlerini ve ardından kalçalarını ortaya çıkaracak şekilde topladı, bakışlarının kilidini bir kez bile açmadı.

O bakışta başka bir şey vardı, cinsel meydan okumanın ötesinde bir şey. Kadın haklıydı. Ona ihtiyacı vardı. Bu şehvetin ötesinde bir şeydi. Bu ilkel, ilkel bir bağlantı ve rahatlık ihtiyacıydı. İkisnin de birbirlerini ilk gördüklerinden beri etrafında dans ettikleri aynı ihtiyaç. Elbiseyi sürüklemeye devam etti. Kumaş gittikçe yükseliyor, adamın sulandıracak kadar pürüzsüz bir teni ortaya çıkarıyordu. Ama aşağıya bakamıyordu. Eğer , onu tutan hiçbir şey kalmazdı.

"O zaman benimle ilgilen," diye okudu.

CHAPTER 19

Amber gözleri altın renginde parladı. Jasper avuçlarını kadının kalçalarında gezdirip elbisesinin son sınırlarını da kaldırmadan önce Ada'nın gördüğü tek şey buydu. İyileşmiş karnını test etti,

Parmaklarını teninde gezdiriyordu. Bu onun hislerini ateşledi. İnledi ve ona doğru eğildi. Adam ona boğuk bir hayal kırıklığı sesiyle karşılık verdi ve sonra yüzünü bacaklarının arasına gömüp kalçalarının arasındaki hassas birleşim noktasını yalamaya başladı. Kıpırdandı ve kıvrandı, o kadar his doluydu ki teninin uçup gideceğinden korktu.

"Tanrım," diye soludu adam külotunu kenara çekip tam ortasından yaladığında.

Onun tenine karşı inledi, iç uyluğunu öptü ve sonra parmaklarını iç çamaşırına sokarak bacaklarından çıkardı. Geri döndüğünde hava almaya çıkmadı. Dili doymak bilmez bir açlıkla kızın üzerinde dolaşıyor, sanki sihirden yapılmış gibi dönüp duruyordu. Çok kutsal, çok heyecanlı, çok yoğun hissettiriyordu.

Kadın geri çekildi. Adam onaylamaz bir şekilde homurdandı, elini kızın karnına koydu ve onu yere yapıştırdı. Sonra ona ziyafet çekmeye geri döndü, mutluluk iniltileri, çaresiz inlemeler ve nefes nefese kalmalar çekti.

Ada'nın yapabileceği çok az şey vardı ama parmaklarını adamın saçlarına geçirip tutunmak, içindeki her şey gerilene kadar adamın verdiği zevkin gücüne boyun eğmek. *Çok hızlı. Çok fazla.* Adamın saçlarını kavradı, başını geriye attı, ona doğru eğildi ve titreyerek serbest kaldığını haykırdı.

Nefes nefese, yıldızları odak noktasına getirmeye ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışarak -parçalara ayrılmıştı- sıcak kanlı erkeğin ağır göz kapakları ve koyu renk kirpikli gözleriyle vücudunda gezindiğini fark etti. Adam kıza sokuldu, sakallı yanağını kızın çenesine dayadı, kalçalarını hafifçe kızın kilere doğru salladı ve sertliğini kızın kalçalarının arasındaki hassas ete doğru itti. Eğer pantolonu olmasaydı, onun içinde olacağından hiç şüphesi yoktu.

"Bana ne bak," diye azarladı boynunu öperken.

Parmakları kadının önünde dolaştı, beline doğru kayd, başparmakları göğüslerinin yastığının altına sürünerek ağrıyan bedeninden daha tembel hisler kopardı.

"Ada," diye mırıldandı tenine karşı, bir melankoli notasıyla. "Sen iyileşene kadar beklemek istedim ama sen *istememi* sağladın." Bir hırıltı daha. Adam kızın köprücük kemiğini ısırdı ve kızın nefesi kesildi. "Bana tüm hislerimi kaybettiriyorsun."

Hâlâ sözcükler üretemeyen zayıf parmakları adamın başının altından geçti. "Ben... *Tanrım*. Bana bir dakika ver. Kelimeleri nasıl oluşturacağımı yeniden öğreniyorum."

Kıkırdaması içinde gürlledi. Keskin dişlerini kızın boynunda gezdirerek sustu. O kadar sessiz kalmıştı ki Ada onun uyuyor olabileceğini düşündü. Bu hiç mantıklı değildi. İşini bitirmemişti, değil mi?

"Jasper?" diye fısıldadı. "Gidiyor musun... bilirsin işte?"

Ona sadece bir dakika ver ve gitmeye hazır olsun.

Kendini yukarı çekti ve ona tembel, kendini beğenmiş bir sırıtış attı. "Hayır, aşkım. Seni sahiplendiğimde, seni iştareleyeceğim ve duyularının tam kontrolünde olmanı istiyorum. Bunun için bana yalvaracaksın. Ve bunu şaşırtıcı bir netlikle hatırlayacaksın. Bunu başka bir şekilde yapmayı reddediyorum."

Ada'nın kalbi durdu. Nefes almayı unuttu. "*Aşkım*" demişti.

Lafın gelişi ? Ya da-?

"Bunun için yalvarmak mı?" Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Dudakları gırtlaktan gelen bir iniltiyle onunkilerin üzerine indi. Tüm düşünceler bir anda aklından uçup gitti. Adamın tuzlu tadında ve tescilli bir niyetle ağzına girip çıkarken kötü dilinin işkencesinde kayboldu. Oh, Tanrım. Adam haklıydı. Bunun için yalvaracaktı. Bunun için neden bu kadar uzun süre beklemişti?

Adam geri çekildiğinde, kadın onun dudaklarını kovaladı ve daha fazlasını talep etmeye çalıştı. Adam ona, onunla ne kadar iyi ilgilendiğini düşündüğünü ve daha fazlasını hayal ettiğini gösteren kendinden memnun bir sırıtışla karşılık verdi. Ama sonra onu kollarına alıp ayağa kalkmadan önce kendini nehir kıyısından aşağı itti. Kendini zor durumdaki bir genç kız gibi hisseden kız, adam onu kucaklarken boynuna sarıldı.

Daha kötü şeylerin olacağını sözünü veren, zorlukla dizginlenmiş bir yanmayla gülümsedi. Başparmağı uyluğunun iç kısmını sıyırıp geçerken bakışlarını ondan ayırmadı ve sonra mahrem etinin hassas kabarıklığı üzerinde gezdirerek onunla alay etti. Kadın bir solukla kıvrandı. Elbisesi kıvrılmış ve sallanırken ve iç çamaşırı yokken, serin hava doğrudan nemli çekirdeğine gitti ve daha fazlası için lezzetli bir şekilde ağrmasına neden oldu.

"Beni yere bırak," diye ısrar etti, sesi hâlâ boğuktu. "Hadi bitirelim şu işi."

İfadesindeki şakacılık buharlaştı ve sert çizgiler geri döndü. "Biri seni öldürmeye çalıştı. Seni ben taşıyorum."

"Gerçekten iyiyim."

"Hala seni taşıyorum."

"Bütün dönüş yolu boyunca mı? İşimiz bitti mi?" diye .

"Evet."

"Ama harika hissediyorum."

"Tartışma," diye homurdandı. "Yoksa seni omzumun üzerinden sallarsın ve tokatlarım."

Kadın bu düşünceyle kıvrandı ve adam kıkırdadı.

"Belki de bu çok hoşuna giderdi."

"Kapa çenenin," diye homurdandı gülümseyerek.

Ondan gelen içten bir kahkaha, aralarındaki bağlantıyı gümbürdetti ve kadının kalbi bu manzara karşısında durdu. Sadece onun gülümsemesini izlemek bile endorfin salgılamasına neden oluyordu. Adam mükemmeldi. Hem de yürek parçalayıcı bir şekilde.

Onu etrafında döndürdü ve ona fareyi yakalayan kediye düşündüren bir yürüyüşle nehir kıyısından dışarı çıktı. Ama arkalarında, nehrin gerisinde, parıldayan mavi ışık gözüne çarptı. Bir an için bunun sadece kollarındaki işaretlerin yansıması olduğunu düşündü ama bu farklıydı. Nehirden geliyordu. Sustu.

"O da ne?" diye sordu.

Jasper da aynı anda bunu hissetti. Duruşuna ölümcül bir sessizlik çöktü. Geri döndüğünde ve ikisi de mavi noktaya bakarken nefesinin sesi bile duyulmuyordu.

Ada bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu; bu zamanda uyandığı gün çeşmede gördüğü şeyin aynısıydı. Biri onları gözetliyordu.

Ne kadarını duymuşlardı?

Jasper onu sıkıca kavrayarak bir adım daha yaklaştı. Mavi ışığın içindeki sahne görüldüğünde Ada'nın nefesi kesildi. Altın saçlı Kral ve onun karanlık, kukuletalı yoldaşydı. Oturmuş, izliyor ve dinliyorlardı.

Bakışları Jasper'ın üzerine indiğinde Kral'ın çenesi sertleşti. Çenesinin yanında kırırdanan mücevherli bir el belirdi. Gözlerinde karanlık ve nefret dolu bir şey parladı, sonra onu görkemli bir asalet maskesinin altında bastırdı.

"Ne güzel bir gösteri yaptın oğlum." Gözleri Ada'ya kayarken Kral sırıttı. "Yoksa bu senin şovun muydu, Primrose?"

Ada'nın nefesi kesildi. Jasper sertlik noktasına kadar gerildi. Onu önüne doğru daha sıkı çekti.

"Bizi göremez," diye mırıldandı Ada'ya. "Doğrudan bağlantının önünde olmalıyız."

Şimdi olduğu gibi.

Ama onları *duymuş* muydu? Ve onun adının Primrose olduğunu mu sanıyordu? Bu iffetsiz, şeytani adamın mahrem anlarını dinlediği fikri içini iğrenç bir hisle doldurdu. Bütün bunlar bir tuzak mıydı? Prim bu yüzden mi Ada'yı incitmişti?

Kral'ın gözleri Ada'ya kaydı ve onu incelerken o iğrenç his daha da arttı. Bakışları Ada'nın yüzüne geri dönmeden önce kolundaki mavi İyi Kutsanmış işaretlere kaydı. "Sen Primrose değilsin."

Ada, Jasper'ın kavrayışının daha da sıkılaşabileceğini düşünmemişti ama sıkıldı. Kral'ın gözleri şaşkınlıkla parladı.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Jasper'a. "Ölmüş olması gereken biri için inanılmaz derecede iyi görünüyorsun."

Ses tonundaki örtülü hoşnutsuzluk, yanındaki kapüşonlu arkadaşının rahatsız bir şekilde kaymasına neden oldu.

"Ölmüş olması gerekirdi," dedi kukuletalı figür. "Ponaturi'nin ısırtısından kimse kurtulamaz."

Kral'ın delici bakışları yeniden Ada'nın üzerine yerleşti. "Kimsin sen?"

Kapüşonlu figür yaklaştı. Ada çarpık bir burun ve ince dudaklar gördü. "Aynı kadın değil," diye onayladı adam, bir kez daha arkadaşıyla konuşuyordu, sanki duyulup duyulmamasını umursamıyormuş gibi.

Sadece bu kadar kendini beğenmiş ya da güç sarhoşu biri dokunulmaz olduğuna inanabilirdi.

"Ama o herhangi biri değil, değil mi?" Kral önce Ada'nın İyi Kutsanmış izlerini, sonra da Jasper'ın boynunu işaret etti. "Lanet izlerine bakın."

"Yarısı gitmiş."

Kral Mithras'ın dudakları büzüldü. "Bir başka imkânsızlık daha, beni temin etmişsiniz."

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Onun onlardan biri olduğu açık - eski dünyadan gelen mana kabiliyetli insanlar. Onu istiyorum." Mithras avucunu sert bir tokatla yere vurdu.

Sarsıntı Jasper'ı şaşkınlığından kurtardı. Onları çevirerek Ada'yı Kral'ın gözlerinden sakladı ve sonra mavi su bağlantısına bir tekme atarak bağlantıyı yerinden oynatıp kesti. Ada bir daha baktığında parıltı gitmişti. Geriye sadece nehir suyunun şırıltısı ve Jasper'ın nefes almak için çırpınırken ciğerlerine çektiği havanın sesi kalmıştı.

"Hey." Avucunu adamın çılgınca atan kalbinin üzerine koydu. "İyi misin?"

Kehribar gözlü bakışlarından kafese kapatılmış bir canavar bakıyordu. "Biliyor," diye hırladı Jasper, şok olmuştu. "Biliyor." "Hayatta olduğunu mu?"

Bakışları onunkilerle çarpıştı. "*Seni* biliyor. Benim için ne ifade ettiğini. Senin için gelecektir. Onun işi bu."

Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Sonra Ada kendini o kadar hızlı bir şekilde çimenli nehir kıyısında buldu ki, rüzgârı kesildi ve dizlerinin üzerine çöktü. Jasper sertçe yanına indi.

ve ellerini onun boynuna koydu. Çenesi sımsıkı kilitlenmiş bir halde onun bakışlarını karşıladı.

"Hepsini çıkar."

"Lanet izleri mi?"

Başını salladı. "Zamanı geldi. Gelmeden önce onun hakkında her şeyi bilmem gerek. Onu nasıl durduracağımı bilmem gerek. *Şimdi, Ada.*"

"Tamam, tamam." Zihni dönüyordu. Doğru. Divilixir'in damarlarında hâlâ dolaşan istenmeyen heyecanı unutun. Az önce ağzını bacaklarının arasına nasıl soktuğunu unuttu. Babasının tüm bu süre boyunca onu nasıl dinlediğini unuttu. "Doğru." Ama... "Ya tekrar dinlerse?"

Jasper kaşlarını çattı. "Buna cesaret edemez. Ayrıca, bağlantının iki yönlü çalışabileceğini biliyor. Kan bağı olan akrabası olarak onu arayabilirim. Şu anda suya yakın bir yerde olmayacaktır. Yap şunu Ada."

Bunu yapabilirim.

Neredeyse ölmek üzereyken yeterince odaklanabilirse, bunu yapabilirdi. Derin bir nefes vererek nefesinin dilinin üzerinden dudaklarına doğru kaymasına izin verdi ve bir sonraki nefes gelene kadar başka hiçbir şey düşünmedi. Kendini sakin olmaya ve içinde dolup taşan enerjiye konsantre olmaya zorladı. Jasper ona aralarındaki bağlantıyı bir çapa olarak kullanmasını söylediğinde işe yaramıştı. Vücudunun geri kalanındaki hislerle karşılaştırıldığında bu güç arasındaki farkı hissedebiliyordu. Bu *mana* idi - Kuyu'nun yaşam gücü. Gücünün geldiği yer burasıydı. Zihin gözüyle ona ulaştı. Çağrısına eski bir dost, ayrı bir varlık gibi tepki verdi. Güç her zamankinden daha hızlı bir şekilde içine doldu.

Bir avucunu mavi lanet izlerinin çıkıntılarının üzerine yerleştirdi, manasını altına kaydırıp ve onları vücudundan soymaya başladı. Adam gerildi, çenesinin çizgileri gerildi ama şikâyet etmedi.

biliyordu.

Bu onu her zaman incitmiştir. Bir saatlik bastırılmış ıstıraptan sonra bile gerçeği saklamaya çalıştı ama duyguları üzerindeki kontrolü kaybetti. Gözleri kısıldı. Dudakları düzleşti. Ve bağdan bir azap damlası aktı.

Ada parmaklarını çekti ama adam bileğini kavradı. Granit gibi gözler ona kilitlendi.

Uzaktaki bir kurdun çıkmayan uluması hem Ada'nın hem de Jasper'ın tüylerini diken diken etti. Bakışları birbirlerine kaydı. Ay batmıştı. Sabah kuşları uyanmış ve yaklaşan güneşi haber veren cıvıltılar çıkarıyordu.

"Lupercalia sona erdi," diye mırıldandı Jasper. "Tüm anlamı bu." İlkine başka ulumalar da katıldı.

"et," diye homurdandı.

Avucunu onun İyi Kutsanmış bağ işaretinin üzerine koydu.

"Benimle paylaş," dedi. "Acını hissetmeme izin ver, böylece yalnız kalmazsın."

Jasper yutkunurken adem elması sallanıyordu. Eli kadının çenesine geldi. Burnundan derin derin nefes alarak dudaklarını onunkilere bastırdı. Bıraktığında, bakışlarında zengin bir duygu yankılandı. Adam başını sertçe sallamadan ve sel kapıları açılmadan önce bu onun tek uyarısıydı.

Sert bir acı duvarı ona çarptı. Gözle görülür bir tepki vermemek Ada'nın tüm kararlılığını göstermesi gerekti ama kırık cam parçalarının içini sıyrıp geçmesine dayanmak neredeyse çok zordu. Zorla aldığı birkaç nefesten sonra onu burnunun ucundan kısaca öptü ve laneti parçalarına ayırmaya devam etti.

Uzun dakikalar geçti.

Tüm süreç neredeyse iki saat sürdü. Bazen kadın bir parça koparıyor ve adam irkiliyor, bakışları zihninin karanlık dehlizlerinden fıskıran anılarla içe dönüyordu. Bazen acı aralarındaki bağı azaltıyordu. Bazen Lake'in yaralı ve kurt formundayken yaptığı gibi nefes nefese kalıyordu. Bazen acı kısa süreli sevinç anlarına dönüşerek gözlerini yaşartıyordu. Ama değişmeyen tek bir şey vardı; ne kadar ileri giderse o kadar çok anısı ortaya çıkıyor ve yavaşça köpüren bir öfke, yaklaşan bir çığın onları bütünüyle ezme tehdidi gibi üzerine çöküyordu.

"Sonuncusu." Son mavi jelatinimsi lekeyi de koparıp aldı. Şaşırtıcı bir dirençsizlikle sıyrılıp gitti.

bittiğinde, ne diyeceğini bilemeden arkasına yaslandı.

Jasper farklı bir adam olmuştu. Daha önce gevşek, neredeyse kaygısızdı. Ama gelişmekte olan vücudunun yükselişiyle, bir şiddet halesi

formunun etrafına sarılmıştı. Ellerini esnetti. Kollarındaki ve sırtındaki kaslar yuvarlandı ve pompalandı. Damarları öfkeyle doldu.

"Jasper?" diye fısıldadı tereddütle.

Ellerini inceleyip arkadan öne doğru çevirirken kara kaşları birbirine yaklaştı. Sonra bakışları kollarının üzerinde gezindi ve onları her açıdan inceledi. Ellerini tekrar esnetti. Bu kez havada bir güç yükü çatırdadı. Ada dilinde elektriğin tadını aldı ve kolundaki tüyler diken diken oldu. Açık avucunu nehre doğru itti. Su bir gayzer halinde gökyüzüne doğru fışkırdı. Elini bıraktı ve su da onu takip ederek büyük bir sıçramayla düştü.

Ada geri sıçradı. Kalbi boğazına kaçtı. Ne yapmıştı ki... Suyu mu hareket ettirmişti?

"Dövmelerimi aldı," diye mırıldandı, kaşları tekrar çatıldı. "Cloud çok kızacak."

"Dövme mi?"

"Vücudumun çoğunu kapladılar. Bazı fae'ler onları Kuyu'yla bağlantılarını güçlendirmek için alırlar. Onları bana takan Gardiyan Cloud'du. Yapması aylar sürdü ve sonuçtan çok gurur duydu. Mithras o *yüzen* Kara Büyücü'yü kullandı-" Başını salladı, vücudu öfkeyle gerildi ve sonunda başını geriye çekip aya doğru böğürdü, vücudu güçle titriyorduKükreme geceyi yırtarak son yaratıkları da uykularından uyandırdı. Son nota dilinde öldüğünde, nehirden çıkıp ona doğru yürüdü.

"Ne hatırlıyorsun?" Ada sordu. "Her şeyi."

CHAPTER 20

Jasper nehir kıyısında volta atıyor, sıkışık zihninde hala... *Crimson*... ne kadar kenarlara itilmiş anılar için yer bulmaya çalışıyordu?

En az on yıldır bir kabuk olarak yaşıyor, Kral'ın hastalıklı zevki için aşağılık eylemlerde bulunmaya zorlanıyordu. Belki daha fazla.

Görüntüler zihnine hücum etti.

Jasper genç Muhafız adayına "Üç takım alacaksın," dedi ve üniformalarını işaret etti. "Onları yıkamaktan sen sorumlusun."

Thorne alev alev yanan bakışlarını Jasper'ın üzerine dikti. "buradan," diye tersledi.

Jasper'dan kahkahalar yükseldi. Çocuğun cesareti vardı, bunu ona verebilirdi. Ateşi, manası kalmamış bir Manticore'la karşılaştığında ona iyi hizmet edecektir.

"Git kendini yüzdür," diye tekrar hırladı Thorne, öfkesi umutsuzluğunu bastırmak için kabarıyordu.

"Orada bulundum, bunu yaptım. . Tıpkı senin gibi." "Ne yani, aynı olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Şimdi bir dakika bekleyin. Çocuk da kendisi gibi Kral Mithras'ın kurbanlarından biriydi. Jasper'ın kara kaşları kalktı. "Düşündüğünden daha çok birbirimize benziyoruz. Bir gün bunu anlayacaksın. O zamana kadar üniformanı yıka ya da yıkama. Gerçekten umurumda değil." Çocuk kaşlarını çattı ve Jasper'kuzeni, annesinin sürüsünden Moon'a çok benziyordu. Kardeşi Sun'ın aksine Moon her zaman çok ciddiye. Çocukken, Sun ve Jasper bunu hayatlarının misyonu haline getirmişlerdi.

Moon'u her fırsatta tedirgin ediyorlardı. Jasper'ın içine bir merhamet şimşegi çaktı. Cebinden küçük bir paket çıkardı ve Thorne'a uzattı. "Al bakalım. Biraz mana-otu. Sadece eğitimden önce içme. Zil zurna sarhoş olursan sorumlu müdür pek memnun olmaz."

Thorne paketi aldı, gözleri sanki Jasper ona Kışlık Saray kasasının anahtarlarını vermiş gibi gergin bir dikkatle parlıyordu. Jasper bu gülümsemenin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Tarikatın önündeki yol genellikle nankör, acımasız ve affetmezdi. Bu, Nightstalk Sürüsü'nden rütbe atladığını gördüğü ikinci kişiydi. Birini kaybetmişti. Bunu da kaybetmeyecekti.

"Evet, biraz genç olduğumu biliyorum evlat, ama eğitim seni sertleştirecek. Arkadaşlarınla iç. Burada sıkı çalışırız ama sıkı oynarız." Jasper'ın gözleri mizahla parladı ama kalbi kurşun gibi çöktü. "Artık ailenin arasındasın, Nightstalk. Biraz dinlen."

Jasper başını salladı. Anılarını bulmak, bir sisin içinden çıkıp kaybolduğunu bilmemek gibiydi. Kristal Şehir insanların karlı çorak topraklarından ayrılıp Elphyne'in yemyeşil yeşilliklerine ilk adım attıklarında hissettikleri gibi hayal etti.

Hayat artık hem karanlık hem de aydınlık çok daha fazla renkle doluydu. Beyni acıyordu. Birkaç saat önce, sadece bir avuç tanıdığıyla kendisinden bir parçaydı. Zihninde arkadaşlarının yüzleri sıralanırken kaşlarını çatı. En azından bir zamanlar onlara arkadaş demişti. Şimdi onun hakkında ne düşünürlerdi?

On İki Kadro - onun Muhafız arkadaşları. İkiisi onun gibi kurt değiştirenlerden oluşuyordu. Rush yaşıyordu, Jasper'ın korktuğu gibi ölmemişti. Rush'ın oğlu Thorne, Jasper'ı Kral'ın pençelerinden kurtarmak için kadroyu bir araya getirmişti. Bunu parçalar halinde hatırlıyordu. Yazlık Saray'da bir balo vardı. Thorne da Halka'ya sızmış ve Jasper'la karşı karşıya gelmişti.

Daha fazla ateş. Daha fazla alev. Daha fazla ısı. Jasper'ın yüzü yandı. "Yeter!" diye kükredi biri.

Bir dişi homurdandı ve alevler söndü. Jasper bir an için rahatladığını hissetti, sonra derisi sızladı. Ama... bu farklı bir acıydı. Temizdi. Gözlerini kırptırdı. Mavi gökyüzü. Toz. Kükreyen bir kalabalık. Kan. Ona kaşlarını çatan gümüş saçlı bir şekil değiştiren.

"Jasper. Benim. Siktir, sana ne yaptılar böyle?"

Her yerde acı vardı. Jasper inledi ve gözlerini erkeğe kilitlemeye zorladı - seni tanıyorum.

"Rush?" diye nefes nefese kaldı. "Rush." Bir inilti. Jasper'ın tüm günahları geri geldi. Tüm başarısızlıkları. "Sen geldin. Sen... Ben bunu hak etmiyorum. Kurtarılmayı hak etmiyorum. Seni terk ettiğimde değil... zaman değil-" Véda'yı kurtarmayı başaramamıştı.

"Sus, Jasper. Adım Thorne. Rush değil."

"Hayır. Hayır. Hayır. Ölmesine izin vermemeliydim. Véda. O hamileydi. Onun hatası değildi. Bir şeyler söylemeliydim." Dalga geçmekten çok korkmuştu. Bir korkak.

"Jasper!"

"Tıpkı istediğin gibi oğluna baktım. Senin için ona göz kulak oldum." Bir inilti daha. Ama bu çocuğun annesinin yerini almaya yeter miydi? Ya da babasının? Bir inilti. "Lütfen benden nefret etme."

Jasper bu anıyla birlikte utanç da üzerine çökerken nefes almakta zorlandı.

Her şeyden sonra, Thorne onun için gelmişti. Hayır. Sadece Thorne değil... eşi de yardım etmişti. Onun *iyi kutsanmış* insan eşi. Laurel. Koyu saçlı, esmer tenli, uzun boylu ve atletik.

Bulmacanın başka parçaları da yerine oturdu.

Laurel'in Clarke adında kızıl saçlı bir arkadaşı vardı.

Jasper'ı Kral'ın elinden kurtardıktan sonra, küçük bir kız - Rush'ın kızı, Jasper irkilerek fark etti - Rush'ın *bir kızı vardı!* Ada. Kız ona Ada'nın uyanmak için bir öpücüğe ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ona *Uyuyan Güzel* adını vermişti.

Jasper'ın gözleri şaşkınlıkla Ada'ya kaydı. Ada bir ağacın yanında durmuş, nehir kıyısı boyunca ilerleyen Jasper'ı dikkatle izliyordu. Ölmek üzereyken bu isimleri sayıklamamış mıydı? Bu isimlerden daha önce de bahsettiğinden emindi. Clarke ve Laurel, Ada'nın zamanından yakın arkadaşları olmalıydı.

Zihninde her şey yerli yerine oturuyordu. Her şey çok anlamlıydı. Jasper başka bir düşüncenin dehşetle yerleşmesiyle durdu.

Ada onun arkadaşları hakkında bilgi edinmek isteyecektir. Ama... bunu düşündükçe, o kadınların Ada'nın arkadaşları olduğunu daha iyi hatırlıyordu.

Jasper Ada'yı Onikiler'in evinden aldığında çok öfkelenmişlerdi. Ondan uzak durması için bağırıyorlardı. Avuçlarının içlerini gözlerine bastırdı.

"Uyuyan Güzel'in uyanmak için bir öpücüğe ihtiyacı vardır."

Çocuğa baktı, kaşlarını çatı ve sonra tekrar uyuyan kadına . Kaşları daha da çatıldı. İçinden gitmek için inkar edilemez bir dürtü geçti. Sanki bir şey onu itiyordu.

Nasıl olduğunu bilmiyordu, hiçbir şey bilmiyordu ama onu tanıyordu.

Böylece ona gitti. Kadının manası denizdeki bir siren gibi onu çağırı ve kıyıya kavuşmak için yükselen bir dalga gibi onun manası da onu geri çağırı. Onun koluna dokundu. Bir ısı kıvılcımı kolunu sardı. Mavi alevler ikisini de sardı ve sonra bir çığlık duydu.

Arkasında.

Kızıl saçlı bir kadın.

"Onu rahat bırakın!"

Ayak sesleri merdivenleri gümbürdetti. Koridordan aşağı. Tanıması gereken insanlar, sanki yanlış bir şey yapmış gibi ona kaşlarını çatarak odaya daldı. Yatakta yatan altın saçlı kadına kaşlarını çatılar. Açıklanamaz bir şekilde ona bağlı olana. Onu elinden almak istiyorlardı.

Onun kızıydı. Benim kızımdı.

İçindeki vahşi ve yabanıl bir şey hırladı. Dişleri uzadı ve ciğerlerinden bir hırıltı koptu. Uyuyan Güzel'i kucağına aldı, kollarında taşıdı ve gitmeyi diledi.

Kendini portalize etmişti. Bu bile başlı başına kafa karıştırıcıydı. Fae'ler genellikle içinden geçilecek portallar yaratırlardı, kendileri portal olmazlardı. Bunu yapan nadir birkaç fae ırkı vardı. Sluagh uzayda titreşti. Vampirler gölgeler arasında kayarlardı. Ama hiç bir kurt geçit açmamıştı.

Ve kızılın öfkesi... Hiç mantıklı gelmemişti. Ama şimdi nedenini biliyordu. Ada'nın arkadaşları Rush'ın Tarikat'tan aforoz edilmesinin suçlusunun o olduğunu biliyorlardı. Jasper'ın yardımına gelen Rush'ın oğlu olsa bile, Rush Tarikat'a geri dönmüş ve lanetlenmemiş olsa bile, aralarında bir husumet olacaktı. Olmak zorundaydı.

Ada'nın en yakın arkadaşları Jasper'ı onaylamıyorsa, Jasper'ın onun işaretini kabul etme şansı neydi? Ada'nın Jasper'ın

Onunla kalmak mı? İçindeki karanlık bir parça Ada'nın onun kurtuluşu olduğunu düşünmesinin yanlış olduğunu haykırıyordu ama duramıyordu. Bu fikre saplantılı, mantıksız bir açgözlülükle yapıştı.

Henüz onu işaretlememişken, arkadaşlarının filizlenmekte olan ilişkisini lekelemesini göze alamazdı. Kutsanmış birliktelik çok yeniydi. Onu yanında tutmak için yeterli olacak mıydı? *Lanet olsun*. Onu işaretlemeden bırakırken ne düşünüyordu? Şekil değiştirenler böyle yapardı. Korunmak için dişilerini işaretlerlerdi. Bunu wolpertinger saldırısından hemen sonra yapmalıydı, onun izni olsun ya da olmasın.

Göğsünde panik çiçekleri açtı.

Ve o zaman ondan nefret ederdi.

Onu kaybetme riskini göze alamazdı. O çok önemliydi. Nefes almasının sebebinin o olduğunu söylediğinde yalan söylememişti.

Eğer arkadaşları ona tüm o karanlık, korkak, korkunç şeyleri anlatsaydı- "Jasper?" diye dürttü.

Yüzünü ovaladı. "Tüm bunların dank etmesi için zamana ihtiyacım var."

"Haklısın. Nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyorum. Otele geri dönmeli ve sadece... bilirsin, birkaç gün dinlenmeliyiz. Tanrı biliyor ya bir molaya ihtiyacın var."

Ada'nın yüz ifadesi yumuşadı, ona doğru geldi ve gözlerini aradı. Aralarındaki bağdan sıcak bir şefkat aktı. Adam ona yapıştı, onu kucağına çekti ve göğsüne bastırdı.

Onu ürkütüp boyun eğdirmişti. Kollarını ona doladı ve sonra onun formuna karşı yumuşadı.

"Peki... şimdi ne olacak?" diye mırıldandı.

Seni kaybedemem.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve ona baktı. "Şimdi seni hana geri götüreceğim, sana bir banyo hazırlayacağım ve önümüzdeki birkaç günü senin önerdiğin gibi geçireceğim. Ama soğuk ya da üşümüş olmayacaksın. Han ısıtmalı."

Bir süre gözlerini kırıştırdı, sonra bir kahkaha patladı. Yüzü, adamın kalbini durduran bir güzelliğe büründü.

Onun göğsünü okşadı. "Sakinleşmek, rahatlamak yerine kullandığımız bir deyim."

Ağız sıkı bir şekilde gülümsedi.

"Arkadaşlarım anlayışla karşıladı."

Parmağıyla çenesine vurdu. "Ben senin arkadaşınım. Eğer şakalaşacak birine ihtiyacın varsa, bu ben olabilirim."

Parmaklarını dudaklarına götürdü ve sonra bir iç çekişle parmaklarını onunkilere doğru itti. Bu, teşekkür işareti ile öpücüğün bir karışımıydı ve dokunuşu ona değdiği anda ona aşık olduğunu anladı.

"Onları özledim, hepsi bu," diye mırıldandı.

Boğazını temizledi ve kasabaya giden patikaya geri dönen ormanı işaret etti. "Nasıl dönmek istersiniz? Yürüyüşle mi yoksa geçitten mi?"

"Portal mı?" Gözlerini kırıştırdı.

"Tam olarak bir geçit sayılmaz," kaşlarını çatı ve Ada'yı kadro evinden alıp eski aile kulübesine nasıl götürdüğünü düşündü. Aslında bir geçitten geçmemişti, geçit *haline gelmişti*. İlk kez ışınlanmıştı. Ama üç asırdan daha yaşlıydı. Kuyu'nun yaşlı fae'lere yeni yetenekler bahsetmesi duyulmamış bir şey değildi. Bu yeni beceri Kuyu'nun onu hala kayırdığı anlamına mı geliyordu? Yoksa Ada'dan aldığı bir şey miydi? Büyük ihtimalle ikincisiydi. Kuyu neden onun gibi birini kayırmaya devam etsin ki?

İçinden geçmeye çalışan kan dolu anıların saldırısına karşı gözlerini kısa süreliğine kapattı. Kuyu onu kayırmıştı. Bu çok anlamsızdı.

"Biliyor musun?" dedi. "Geri yürüyelim. Bu güzel gecenin son anlarını boşa harcamak yazık olur. Ve eğer sarı saçlı bir Küçük Fae'ye rastlarsak, o zaman küçük bir intikam için çok daha iyi olur."

"Onu öldürmek , değil mi?" Ada sordu.

"Haklısın. Muhtemelen önce onu sorgulamalıyız."

Ada durdu. "Kötü bir insan olabilir ama adil bir ceza vermek kaygan bir zemin. Sizin bir yasanız ya da polis gibi bir şeyiniz yok mu?"

"Polis mi?" Adam ona baktı. "Ben bir Gardiyanım. Kanunların üstündeyim."

"Ama..." Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi.

Yumruğunu kalbine karşı dairesel bir hareket yapmak için kullandı. "Alfa'yı uyaracağım."

Hâlâ kalbinin üzerinde duran elini tuttu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Prim seni bıçakladı. Ben iyi değilim." Öfke vücudunu sarmıştı. Belki de Primrose'u Clara'ya bırakmayacaktı. Belki de Ada uykuya dalar dalmaz onu ziyaret edecekti.

Kız elini sıkıca kavradığında, öfkesinin kıza da geçmiş olması gerektiğini anladı ve sessizce duygularını dizginleyip bağa bir kelepçe taktı. Çok az bir çabayla kapandı. Bu hareketin kendisine ne kadar kolay geldiğine sessizce hayret etti. Lanetin etkisi altında kendini o kadar güçsüz hissetmişti ki bunun farkına bile varmamıştı.

Utanç, mahcubiyet ve yetersizlik, kısıtlamasının yüzeyinin altında kaynadı ve fokurdadı. Ada'ya bir bakış fırlattı, bağ üzerindeki hakimiyetinin azalıp azalmadığını kontrol etmek istiyordu ama Ada başını gökyüzüne çevirmiş, yeni güne hayretle bakıyordu.

Şafak öncesi gökyüzünü pembenin tonlarıyla renklendirmiş ve yosun kaplı ormanda kıvrılan sisin içinde kırılmıştı. Hava temizdi ama üşümüyordu. Cildinin çakıllı olup olmadığına bakınca onun da üşümediğini anladı. İksir kanını sıcak tutuyor olmalıydı.

Orman perileri budaklı meşe ağaçlarının üst dallarında uçuşurken, ötücü kuşlar her zamanki sabah aryları ile yuvalarına fazla yaklaşan perilere saldırmak arasında gidip geliyorlardı.

Doğa, eve dönüş yolculuklarının melodisini sağladı ve Lupercal şelalesinin sesi yaklaştıklarını duyurduğunda, ikisi de kemik yorgunu ve uykuya hazırды.

Ama Jasper yorgunluğun verdiği donuk hislerin altında bile bir tehlike seziyordu. Durması için Ada'nın elini çekti.

Havada bakırımsı bir leke var.

Anlamaya başladığında kaşlarını çattı. Saatler önce duyduğu uluyan kurtlar Lupercalia'nın bitişinin işareti değildi. Yanılmıştı. Lupercalia genellikle daha uzun sürerdi. Aşıkların işi bitmiş olabilirdi ama kutlamalar ve eğlenceler genellikle ertesi sabahın erken saatlerine kadar devam ederdi. Çağlayan şelalenin üzerinde daha fazla ses olmalıydı. Kulakları diken diken oldu.

Hiçbir şey.

Ötücü kuşlar bile durmuştu.

Ada'ya baktı. "Bir var." "Başka bir baskın mı?"

Kral'ın konuşması ona parçalar halinde geri döndüğünde kanı dondu. Primrose'u Ada ile karıştırmıştı, yani Prim bir casustu. Stoklanan metali Mithras'a doğrulayan ve baskına neden olan kişi muhtemelen oydu.

Jasper nehirde Mithras'la iletişimi kestiğinde, babası muhtemelen askerlerini toplayıp doğruca buraya geçmişti.

O görüşme saatler önce bitmişti.

Jasper'ın çenesi sertleşti. Ada'nın elini kavrayarak onu arkasında tutmak için şelaleye doğru süründü.

Camın kırılmasıyla parmak uçlarından pençeler fırladı. Ada'nın nefesi kesildi. Onu incitmiş olabileceğini düşündü ama bu sadece onun şaşkınlığıydı. Tutuşunu sıkılaştırdı ve gözlerine bakmayı reddetti. Bir çekiştirmeye onları hareket ettirdi.

Ağaçları aştılar ve şelalenin tepesine giden patikayı aştılar; burada kan kayalardan aşağı sızıyor, kutsal havuzla karışıyor, mavi suyu ve alüvyonları koyu mora dönüştürüyordu. Devrilmiş bir masaya yaslanmış, pençesiyle uzun dişlerinden yiyecek toplayan Kral, kan sıçramış giysiler içindeydi. Kalçasında kullanılmamış ve temiz, mücevherli bir kılıç asılıydı.

Jasper'ın yıpranmış zihninde bir şok etkisi yaratmıştı. Görüntüler ve hisler onu bombardımana tuttu: Mithras'ın Jasper'ın annesini öldürdüğü sesi; Karanlık Büyücü'nün vücudundaki sakatlayıcı lanet izlerini boyamasını izlerkenki çarpık ve mükemmel zalim yüzü.

Jasper bir anlığına bayıldı. Sadece bir saniyeliğine. Ama bu, Ada'yı sahnenin geri kalanından korumak için gecikmesine yetecek kadar uzun bir süreydi.

Kral onlara baktı ve daha açık renk saçları olmasa Jasper'inkine çok benzeyen, iğrenç derecede yakışıklı yüzüne yavaş, uğursuz bir gülümseme yayıldı.

Jasper'ın boğazının arkası yandı.

Etraflarında, mağaranın her yerine saçılmış, kirletilmiş ve atılmış halde duran akrabalarının -eski sürüsünün- parçalanmış cesetleri vardı. Eşleşen bir çiftin kader şeridi çamurda ezilmiş, kanla kaplanmıştı. Helona'nın taktığı maske ikiye ayrılmıştı. Orkestranın marakasları ve pan-flütü. Yutkundu, gözleri Halona'nın soğuk ölü elini masanın altından dışarı bakarken buldu, kan gölünün içinde yatıyordu. Tam bir katliam olmuştu. Sarhoş ve şenlikli halleriyle hiç kimsenin şansı yoktu.

Son birkaç manabeeze gökyüzüne dağılmadan önce vücutlardan tembelce süzüldü.

Jasper dakikalar önce gelseydi onları kurtarabilirdi. "Bize katılma vaktin gelmişti," diye neşeyle bağırdı Mithras. Onun sesi mağara duvarlarında yankılandı. "Neredeyse bir arama ekibi gönderiyordum."

Biz mi?

Karanlık Büyücü köyden çıkan taş basamaklardan aşağı inerken Jasper'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Jasper'ın arkasındaki ağaçlardaki hareket ayaklarını yere bastırdı. Bakmadan onların kokusunu aldı. Askerler her yerde etraflarını sarmıştı.

"Şimdi konuşmaya hazır mısınız?" diye sordu Kral.

"Seninle konuşmak diye bir şey yok," diye Jasper. "Sen delisin."

Kral çoktan sıkılmış bir halde omuz silkti. "Eğer kendi isteğinle gelmezsen, o zaman seni tekrar lanetleriz. Ya da belki demir maske olur."

"Ben de onu ," diye bağırdı Ada.

Pervasız, cesur ve güzel bir eş. Kral'ın dikkatini çekmişti ve bu tehlikeli bir şeydi. Kalbi küt küt atarken onun elini sıktı.

"Öyle mi, küçük insan şifacı?" Mithras'ın bakışları onun üzerinde gezindi. "Vay, vay. Bir öncekinden bile daha iyisin, değil mi?"

Jasper'ın tüm koruyucu içgüdüleri harekete geçti. Ada'yı kollarının altına aldı ve önünde kafese kapattı.

"Neden seninle geleyim ki?" Jasper Kral'ın dikkatini ondan uzaklaştırmak için böyle dedi. "Bana ne yapmayı planladığını çok iyi biliyorum."

Yaz Sarayı'nda lanetlenmiş ve Kral'ın etkisi altındayken, Jasper onun tüm planlarını ve hastalıklı rüyalarını öğrenmişti. Mithras insanlarla çalışıyordu, onları metalle besliyordu.

ve mana karşılığında Unseelie Yüce Kraliçesi Maebh ve onun ruh yiyen Sluagh'ına nasıl hükmedeceğine dair bilimsel bilgi. Mithras'ın odaklanması saplantı sınırına dayanmıştı. Jasper birden fazla kez, Kral'ın insan danışmandan -adı Kemikler'di- etkilenip etkilenmediğini merak etmişti. Ama danışman Tarikat tarafından yakalanmıştı ve Kral hâlâ insanlarla uğraşıyordu.

Seelie tebaası korkusuz liderlerinin onları Kış ikliminden göç ettiren büyük maceracı olduğuna inanıyordu ama Jasper gerçeği biliyordu. O sadece biriktirdiği gücü kaybetmekten korkan bir fae'ydi. Jasper uzun zamandır Mithras'ın Maebh üzerinde bir etkisi olduğundan şüpheleniyordu ama elinde hiçbir kanıt yoktu.

Kral masadan kalktı ve şelalenin doğru adım attı. Ayağını bir kayaya dayadı ve bakışlarını Ada'ya dikti.

"Biliyorsun," diye bağırdı, onu daha yakından inceleyerek. "Her gün başka bir kadınla birlikte olduğu bilinen bir gerçek. Sana sadık kalmayacaktır."

Ada kaskatı kesildi.

Jasper dişlerini sıktı, kanını ısıtan utanca engel olamadı. Bu doğrudu. Tıpkı babası gibi, Jasper yataktan yatağa atlamış, hiç durulmamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

"Bana gel, insan. Gelinim ol," diye teklif etti Kral. "Senin gibi yetenekli birini ailemde kullanabilirim."

"Yüzyıllardır gelin almadın," diye çıkıştı Jasper. "Karşılaştığın her kadını baştan çıkarıp kullanıyor, sonra da çiğnenmiş ikinci el et gibi bir kenara atıyorsun."

Mithras'ın gözleri Jasper'a dikildi. "Annen bilirdi, değil mi?"

Öfke Jasper'ın kanını kaydattı ve Ada ile birlikte babasını durduğu yerde vurmaya yetecek kadar manaya sahip olup olmadığını merak etti. Keşke elementlere bazı Muhafız kardeşleri kadar iyi hükmedebilseydi.

Jasper'ın gözleri Kral'ın arkasındaki havuzda fokurdayan ve şelaleden aşağı akan suya kilitlendi. Suyu hareket ettirebilir ve Kral'ı boğabilirdi... belki. Eğer yeterince hızlı olursa.

Silahların çekilme sesi Jasper'ın kalbinin kaburgalarına çarpmasına neden oldu ve Kral neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını salladığında, Jasper manasını çağırdı ve onları uzaklaştırdı.

CHAPTER 21

Ada inanılmaz bir denge kayması hissetti. Bir an kan lekeli mağaradayken, bir an sonra yüksek tavanlı, boş bir dairedeydi. Dizlerinin üzerine çöktü.

ve burnundaki ölüm kokusunu çıkarmaya çalışarak havayı içine çekti.

İşe yaramıyordu.

"Güvendeyiz. Bizi buraya portalize ettim." Jasper onun yanına çömeldi ve avucunu omzuna koydu. "İyi misin?"

Başını sallamak için kendini zorladı ve boğazındaki kuru yumruyu yuttu. Tek görebildiği, Lake'in toprakta yatan kan lekeli marakasıydı. "Kral'ın bunu yaptığına inanamıyorum."

Bu, bu dünyada fark etmediği yepyeni bir seviyeydi. Gözyaşları gözlerini yaktı. Bu dünyanın gerçeği bu muydu - kendi toplumlarının içinden gelen tehlike ve dışarıdan gelen tehlike? Hayatının o kısmıyla işinin bittiğini sanıyordu. Elphyne'in yeşil, canlı hayatını görünce dünyanın değiştiğini düşünmüştü ama her şey eskisi kadar kötüydü.

Amaç neydi?

Jasper tek kelime etmeden onu kucağına aldı ve başını çarpan kalbine yaslamaya zorladı. Büyük avuçlarından biri güvenle sırtının küçük kısmına indi, diğeri ise nazikçe saçlarını okşadı. Konuştuğunda, yumuşak sesinin tınısı onu bir battaniye gibi sarıyordu.

"Sus," dedi ve ancak o zaman gözlerinden yaşlar fark etti. "Her şey yoluna girecek."

"Geri dönmeliyiz," diye hıçkırdı, ona doğru gerinerek. "Belki birileri hayattadır. Belki onlara yardım edebilirim."

"Şşş, aşkım."

"Ama..."

"Kimse hayatta değil."

Yere yığıldı ve gözlerini sıkıca kapattı. "Yorulдум, Jasper."

Arkadaşlarını özlemekten bıktı. Umutlarının sönmesinden bıktı. Her şeyden bıkmıştı.

"Seni temizleyeceğim ve sonra uyuyabilirsin."

Sesinde hiç duygu yoktu, hiç enerji yoktu. O da yorgundu. Bu onun ailesiydi, ne kadar uzak olsalar da. Adam onu başka bir odaya taşıırken onların ayağa kalktığını ve yürüdüğünü hissetti. Gözlerini açmak istedi ama gücü tükenmişti.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Cornucopia'daki dairem."

O da onaylamayan bir ses çıkardı ve sonraki birkaç dakika su, kısa bir banyo ve nihayet yumuşak bir şilte üzerine uzanmakla geçti.

Uykusu onu ele geçirdi, ta ki bir sarsıntıyla uyanıp üzüntü ve nefretin ezici karışımının bağı çarptığını hissedene kadar. Kafası karışmış bir halde ayağı fırladı.

Kırmızı sıçramış

kaya. Çiğnenmiş

kurdele.

Lanet olası

maraca.

Çalkalanan su.

Manabeeze havada süzölüyor.

Yemeklere ve iksir bardaklarına çok fazla kan karışmıştı. O kadehlerden içmişti ve şimdi kadehler ölümle doluydu.

Göğsünü sıkarak gözlerini ovuşturdu. Vücudunu örten çarşaf düşmüştü. Göğüs uçları serin havada sivrildi. Titriyordu. Sersemlemiş bir halde çarşafı kaldırdı ve üzerini örttü.

Ada günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirmişti. Ay pencereden parlıyor, Jasper'ın dışarıya bakan sert yüzünün sert çizgilerini yansıtıyordu. Kolunu pencereye dayamış, parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Saçları her yöne uzanıyordu, sanki takıntılı bir şekilde

ekiştirdi. Siyah, geyik derisi pantolonu kalçalarından sarkıyordu, st düğmesi fermuarından açılmıştı ama gmleksizdi.

Onun gl erkekliğinin görüntüsü, kadının içinden bir takdir şimşeğ'i fırlattı. Çarşafı ısırarak kendini onun sabit görüntüsü karşısında rahatlamaya zorladı. Ne olursa olsun, onun yanında kendini her zaman güvende hissetmişti. Gözlerini açıp onun sinir bozucu gzelliikteki yüzünü gördüğü ilk andan itibaren, sanki henüz yaşanmamış bir anının ortasındaymış gibi bir *bilme* hali vardı. Doğru hissettiriyordu.

Ama başını ne bakılırsa, katliam onu da en az onun kadar etkilemişti.

Çarşafı etrafında tutarak iğdlerine boyun eğdi ve ona doğru gitti. "Uyudun mu?"

Bir şalter attı ve duyguları kesilerek aralarındaki bağı susturdu. Bu, farkında olduğunun tek işaretiydi. Gözlerini koyu halkalar glgeliyordu. Bu yüzden uyumadığını tahmin etti. Düşüncelere dalmaya devam etti, gözleri pencerenin dışındaki görünmeyen şeyleri takip ediyordu.

Kral onları bulmuş muydu?

Ada bakışlarını dışarıya çevirdiğinde evlerin tepelerinden başka bir şey göremedi. Bazıları iyi durumda görünüyordu, diğerleri ise harap ve dökülüyordu. Hiçbiri içinde bulundukları bina gibi üç kattan fazla değildi. Daha uzakta, zemindeki bir noktadan turuncu bir parıltı yayılıyordu ve ona geceleri bir spor stadyumunu hatırlatıyordu.

Hayal kırıklığı kabarmıştı ve onun bunu hissettiğini biliyordu, çünkü onun aksine, duygularını saklamıyordu.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu, çarşafını önüne doğru sararak.

Cevap yok.

Dudakları düzleşti. "Bir noktada bana cevap verecek misin?"

Yoksa duygularınızı sakladığınız gibi kelimelerinizi de mi saklayacaksınız?"

Burun deliklerini şişirdi ve sanki hayatına mal olacakmış gibi bir sonraki sözcüklerden vazgeçti. "Bu Yüzük."

Yüzük. Zihni geçmişe gitti, düşündü, bir cevap bulana kadar araştırdı. Birisi ona Cornucopialıların

Farklılıklarını çözmüşlerdi - gladyatör tarzı bir savaş, bazen ölümüne. Ona söyleyen Jasper mıydı? Orada olduğu için mi biliyordu? Katıldığı için mi?

"Jasper," dedi. "Bir noktada bazı şeyler hakkında konuşmamız gerekecek. Darkfoot'ların senin ailen olduğunu biliyorum. Olanlar... buna tanıklık etmek zorunda kalmak akıl almaz bir şeydi." Derin bir nefes aldı. Adam gözlerini dışarıya dikmişken nasıl özür dileyebilirdi ki? "Bana bakar mısın?"

Hayır.

Mermer bir heykel gibi hareketsiz kaldı.

Zihninde tek duyduğu onun yaralı yakarışıydı: *Bırak içinde kalsın. Bırak beni alsın.*

İçini büyük bir korku kapladı. Görünürde yeni bir yara izi yoktu. Yeni yaralar yoktu. Geçen seferki gibi onu iyileştiremezdi. Parçalayacak bir lanet yoktu. Akıtacak bir zehir de yoktu. Onun ruh halini anlayamamak dikkatini dağıtıyordu, öyle ki kendini onu kontrol ederken buldu.

Durdu.

Ne yapıyorum ben?

Yokuş yukarı bir devam edemezdi.

"Bedenini onarabilirim Jasper, ama için hâlâ kırık ve ne yapacağımı bilmiyorum. Sen istemedikçe iyileşemezsin."

Sıkıca tuttuğu yumruğu camı aşağı sürükledi ve gözleriyle buluşmak için döndü. Gerginlik vücudunun hatlarını kesiyor, kasların şişmesine ve gerilmesine neden oluyordu. Altın rengi parıldayan gözler, tüm kitaplardan ya da bağlardan daha güçlü bir hikâyeyi açığa çıkarıyordu. Bu, ilk tanıştıklarında karşılaştığı bakışların aynısıydı.

Yaralı hayvan.

Dikkat.

Adamın yumruğunu kavradı ve gerginliği azaltmak için bir melodi mırıldanarak parmaklarını açtı. Avucunun içinde küçük, kalp şeklinde, cilalı, kehribardan yapılmış ve ortasından buruşuk bir deri kordon geçirilmiş bir muska vardı.

"Annemindi," diye açıkladı, sesi sertti. "Bu çok güzel."

"Anılarım dışında ona dair sahip olduğum tek şey bu."
Parmaklarının arasında evirip çevirdi, sanki onu yakacakmış gibi baktı.

Konuşmaya devam edin. Lütfen.

Nefesini susturmaya, çarpan kalbini durdurmaya çalıştı, böylece hiçbir şey onun dikkatini konuşmaktan alıkoyamayacaktı.

"Korkarım ki..." Durdu ve yumruğunu kalbin etrafında sıkıttı.

Elini kapattı. "Anlat bana."

Parıldayan gözler onunkilerle buluştu. "Bir hiç uğruna öldü." "Ne demek istiyorsun?"

"Beni korumak için öldü çünkü bir gün babamın saltanatını devralacağıma inanıyordu. Beni döşeme tahtalarının altındaki sığınağa koyduğu ve sessiz kalmamı vasiyet ettiği günü hâlâ rüyamda görürüm." Sesi o kadar kısılmıştı ki Ada'nın duymak için zorlaması gerekti. "Ben bir korkaktım. En azından onu kurtarmaya çalışabilirdim. Ama onun yerine, kanı yüzüme damlayana kadar orada kaldım."

Oh, Jasper. Ada'nın kalbi sıkıştı. "Ve sonra bir Gardiyan mı oldun?"

"Annem Lupercalia'da Mithras ile eşleşti. O geldi, festivali yaptılar ve gitti. Annem bunu sorun etmedi. Fae'ler genellikle Lupercalia'dan sonra çocuk sahibi olur ve köy onları büyötmeye yardım ederdi. Hamilelik bilgisini ondan sakladı. On yıldan fazla bir süre beni güvende tuttu ve sonra o . Bazı insanlar onaylanmamış üreme yasasının Seelie krallığının yiyecek sıkıntısı çekmesinden kaynaklandığını düşünüyor. Ama öyle değildi. Mithras hiçbir çocuğunun büyüüp tahtını ele geçirmesini istemedi. Annemi öldürdü ve sonra da beni avladı. Annem gibilerin bir daha acı çekmesini engelleyebilmek için Muhafız oldum," dedi. "Ama bunda da başarısız oldum. Üç yüzyıl boyunca onu gururlandıracak hiçbir şey yapmadım ve şimdi... Ben-" Başını salladı ve kendini uyardı. "Artık çok geç. Tüm Karaayak sürüsü yok oldu. Benim yüzümden."

Kral'ı, onun , hastalıklı gülümsemesini düşündü. "Asla çok geç değildir. Hâlâ babana karşı durabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

"Nasıl? Beni her fırsatta yendi. Ben yeterli değilim."

"Saçmalık," dedi. "Bir ponaturi ısırığından kurtuldun. Wolpertinger'ı öldürdün-"

"Hayır, sen yaptın. Ben ona ulaştığımda neredeyse ölmüştü."
Güldü.

"Bütün bir köyü insanlardan kurtardınız-" "Sadece onları öldürtmek için."

"kurtardın!"

Mezar gözleri onun üzerine yerleşti ve daraldı. "Kendi kendini iyileştirmişsin." "Senin yardımın olmadan bunu asla yapamazdım."

Sinirli bir ses çıkardı. Tanıdığı Jasper bu değildi.

"Tam bir ikiyüzlüsün," diye , dilini asit kaplamıştı. "*Peşimi* , kozmik bir varlık istediği için birlikte olmamız gerektiğine söz verdin. Vazgeçmedin. Tanrım, beni kendimden daha büyük bir şeye inandırdın. Şimdiye kadar farkına bile varmamıştım ama Well -bu hayat kurtaran sihir- hayatını onu korumaya adadın. Bence bu o kadar inanılmaz ki, kelimelere dökemiyorum bile. Ama sen kendine bile inanmıyorsun."

Gözleri alev alev yanarak ona dik dik baktı.

Onun hareketsiz göğsünü itti. "Sana inandım. Sana inandım. Lupercalia'dan ve bizi birbirimize bağlayan kurdeleden sonra sana her şeyimi vermeye hazırdım." Sesi yumuşadı ve onun çenesine dokundu. "Vazgeçmek başarısız olmanın tek yoludur. Annenin fedakârlığının boşa gitmesinin tek yolu bu."

Hayat, Ada'nın asla hayatta kalamayacağını düşündüğü bir dizi andan ibaretti... Ta ki hayatta kalana kadar. Ve çoğu zaman yardım almıştı. Ama Jasper'a yardım etmeye çalışmıştı ve bir tuğla duvarla ancak bu kadar konuşabilirdi.

Adam o kadar uzun süre ona baktı ki, kadın onun bir füğ durumuna geçtiğini düşündü, ama sonra gözlerinde bir şey parladı. Bir adım daha yaklaştı.

Geri döndü, kalbi çoktan çarpmaya başlamıştı. Tereddüt etti, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Çekip gitme," diye mırıldandı. "Sensiz ben bir hiçim." Fae yalan söyleyemezdi.

Sözlerine gerçekten inanıyordu ve bu sözler onu bıçak gibi kesti.
Söndü.

"O zaman belki de birlikte olmamalıyız," dedi aptalca... cesurca. Adamın kesik kesik nefesi onu daha da cesaretlendirdi. "Bu baskıyı istemiyorum. Beni el üstünde tuttuğunu düşünerek ve hata yapmaktan korkarak yumurta kabuklarının üzerinde yürüyemem. Bizim zamanımızdan kalma bir söz vardır: Ben sadece insanım. Bunun anlamı, ben mükemmel değilim. Kimse mükemmel değildir. Hatalar yapacağım. Düşeceğim. Ama bir insanın karakterinin değeri, kendini kaç kez toparladığı ve tekrar denediğidir... anlıyor musun? Bensiz bir hiçsen, benimle de bir hiçsin."

Her zaman onu düzeltmeye çalışırdı. Ve o her zaman kendini değersiz hissedecekti. Kendini toparlamak zorundaydı. Onsuz. Kim olduğunu bulmalıydı. Onsuz.

Sözleri hâlâ aralarında havada asılı duruyor, gerginlikle titreşiyordu.

İşte bu kadar. Onun cevabını beklerken ciğerleri dondu ve tekrar pencereye döndüğünde onu kaybettiğini düşündü. Cama dayanırken sırt kasları esnedi.

"Kabul törenine tekrar katılmazsam ne kadar değerli olduğumu bilemeyeceğim," diye itiraf etti. "Bunu yapmam gerekiyor. Kendim için."

"Üçte ikisi ölen mi?" Ağzı açık kaldı. "İç gözlem bu değildi."

"Bunu daha önce de yapmıştım ama Mithras beni aldığı anda, beni-" Titredi, ağzı iğrenç bir tatla doldu. "Kendimi kirli hissetmeme neden oldu. Kabul törenini tekrar tamamlamam gerekiyor."

Ama ölebilirdi. "Bunu iki kez yapan başka biri var mı?"

Başını salladı ve ona döndü. "Ama bilmem gerek."

Şok olmuş bir halde gözlerini kırıştırdı. "Kuyu'nun bunu ikinci kez yapmana izin verip vermeyeceğini bile bilmiyorsun. Bu çok aşırı ve hâlâ başka birinin seni onaylamasını bekliyor. Ben sana ne diyordum? *Kendine inanmalısın.*" Göğsüne vurdu. "Ve bilgin olsun, ben sana inanıyorum. Adını hatırlayamadığın zamanlarda bile senin değerli biri olduğumu biliyordum."

Gözlerinden dökülen hüznü neredeyse onu düşürecekti. "Halka'da çocukları öldürdüm Ada. Çocukları ve dişileri. Tüm Fae ırklarının çaresiz kurbanları. Ve sonra şampiyonun süitine gittim ve onların beni ödülleriyle yıkamalarına izin verdim-seks, iksirler, ilaçlar,

hoşgörü. Her şeyi engellemek istedim. Ve bu sadece başkalarına yaptığım şeylerdi. Bana yapılanlar. Bu aşağılayıcı anılar beni o boğuyor ki, boğuluyormuşum gibi hissediyorum. En iğrenç şekillerde kirletildim." Alnını pencereye dayadı ve çenesi seğirerek dışarıya baktı. "Beni nasıl buna layık görebilirsin?"

Oh, Jasper.

Kalbi onun için acıyordu. Esir tutulmak, aşağılık eylemlere zorlanmak ve sonra da korkunç anılarla yaşayabildiğı kadar yaşamak. Hiç kimse bunu tek başına yapmamalıydı.

Tanrım, kendini toparlayana kadar onu kendinden uzaklaştıırabileceğini düşünmüştü ama yanılmıştı. Ayrılma fikriyle flört etmek bile çok acı vericiydi. Belki tek başına kalırsa kendini sevmeyi öğrenebileceğini düşünmüştü. Ama gerçek şu ki, bir an için kendi korkusunun onu ele geçirmesine izin vermişti. Onsuz bir hiç olduğunu söylediğinde, bu onu korkutmuştu çünkü belki o da aynı şekilde hissediyordu. Ve böyle her şeyi tüketen bir aşkı kaybetmek yıkıcıydı.

Acı gerçek şuydu ki, zaten korktuğı yerdeydi - onsuz kırıılacağı yerde.

Gözleri yaşlarla doldu. Lanetlenmiş, zorlanmış ve istismar edilmişti. Hiçbir şey kurbanlarını geri getiremezdi. Hiçbir şey zamanı geri döndüremezdi. Kendini her zaman kirli hissedebilirdi. Kendini durduramayarak ileri atıldı ve kollarını ona dolayarak, "Buna değersin çünkü sana aşık oluyorum" diye hüngür hüngür ağladı.

Geniş sırtı kesik kesik bir nefesle sarsıldı. Kollarında döndü, gözleri vahşi ve inançsızdı.

"Kapa çeneni," dedi Jasper daha konuşmadan. "Korkuyorum, Jasper. Ayrılırsak canımın ne kadar yanacağından korkuyorum ve bu yüzden bunu bensiz çözmen gerektiğini söyledim. an için, belki de her şeyi şimdi bitirirsek, düşündüm. Hâlâ kendine inanman gerektiğini düşünüyorum ama belki bu yardımcı olur. Ben zaten sana aşığım, Jasper. Ve pes etmene izin vermeyeceğim. Eğer boğuluyorsan, seni kurtaracağım. İkimizi de yüzeye kadar ve eğer yapamazsam, o zaman seninle birlikte boğulacağım." döküldü. "Yalnız acı çekmene izin vermeyeceğim."

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dudaklarını saygıyla onunkilerin üzerinde gezdirdi. Adamın kolları kadının etrafında mermer gibi olurken, kadının ağzını keşfetmesine izin verdi. Sürtünmesi bir baskıya, alt bir ısırığa, köşede bir öpücüğe dönüştü. Nefesleri birbirine karıştı ve adamın tadı kadının içini ham bir sıcaklıkla doldurdu. Kadın geri çekildi.

Erimiş bakışları kızın ağzına yöneldi.

Orada, birbirlerinin kollarında kaya gibi sağlam duruyorlar, kesik kesik nefes alıp veriyorlardı.

"Sadece öp beni," diye yalvardı.

Adamın ağzı kadınıkiyle çarpıştı. Kadın çarşafı bıraktı ve vücudundaki her akoru etkileyen acı dolu, gırtlaktan gelen bir iniltiyle eridi. Öpüştüler, yuttular ve birbirlerinin her santimine dokunmaya çalıştılar. Adamın parmakları kadının saçlarını kavradı ve yüzünü geriye çekerek boynunu ortaya çıkardı; yaladı, emdi ve ağzına geri dönmeden önce ona taptı. Avucunu göğsünde, meme ucunun tepesinde hissettiğinde, düzensiz bir nefes fırladı. Elini pantolonunun içine sokarak onun da nefes almasını sağladı.

Dudaklarına gülümsedi ve adamın çelik gibi uzun boyunu bulup okşadı.

"Yatak," diye homurdandı soluk

soluğa. "Mm."

Güçlü eller onu arkasından kaldırdı. Bacaklarını Jasper'ın kalçalarına doladı ve ikisi de bu his karşısında soluk soluğa kalana kadar Jasper'ın sert boyuna sürtündü. Jasper dizleri yatağa çarpıp düşene kadar yerde uçtu. Birlikte. Her zaman birlikte, artık bunu biliyordu. Jasper üstte yuvarlandı ve onu yatağa bastırdı, yoğun bakışları altında kıvranana kadar onu hareketsiz tuttu. Sadece bir aşığın yapabileceği şekilde, bakışları vücudunun üzerinde gezinerek duyularını ateşe verdi.

Oh, sana neler yapacağım, der gibiydi gözleri onun mahrem vücut bölgelerine indiğinde -boynuna, göğüslerine, karnına, altına...

Ada'nın içinde bir şeyler kırıldı.

Ona dünyasıymış gibi bakan kişi olmak istiyordu çünkü ona böyle bakarken, ay ışığına bürünmüşken, o bir tür ilahi mükemmellikti ve ona doymak istiyordu. O

öne doğru şaha kalktı ve onu aşağı itti. Bir hışımla geri indi. Yer değiştiren hava yüzüne ve saçlarına doğru esip savruldu.

"Sen benimsin amına koyayım," diye hırladı sahiplenici bir şekilde, gözleri parlıyordu, kalçalarını tutup onu üzerine oturttu.

"Sanırım bu konuşmayı zaten yapmıştık." Adam kaya gibi sert ereksiyonunu onun yumuşaklığına sokarken gözleri dalgalandı. "İşaretlenmeyeceğim" diye inledi. Ama..." Adam onun en hassas noktasını buldu ve ovuşturdu. Ellerini adamın göğsüne vurarak inledi, kelimeleri zorlukla oluşturabiliyor, kendini zorlukla ayakta tutabiliyordu

"Ama ne?" diye sordu.

"Ama-ooh, evet."

Yüzünü incelerken kara kaşları kalktı ve yüz ifadesinden doğru noktalara nasıl vurduğunu anladı. Umursamayacak kadar gergin görünüyordu. Ve sonra dudakları göğsünü buldu, meme ucunu ağzına çekti ve derinlemesine yuvarladı. Etinin etrafında inledi, dişleriyle törpüledi, ciğerlerinden başka bir nefesli inilti çıkardı.

"Bu kadar duyarlı olmana bayılıyorum," diye mırıldandı başparmağının bacakları arasındaki ritmini sürdürerek. "Benim için yanıp tutuşuyorsun."

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

"Daha fazlasını istiyorsun." Soru değil. Bir talep.

"Hayır."

"Ne?"

Nefes nefese onu geri itti, gözleri alev alev yanıyordu. "Benim sıram. *Seni* iyi hissettirmek istiyorum."

İfadesinde meydan okuma parladı ve sonra yanaklarına bir renk sıçramasıyla yumuşadı. Kulakları tekrar yukarı kalkmadan önce düzleşti. Tanrım, buna bayılıyordu. Aralarındaki bağa dair hislerini saklamaya çalışabilirdi ama beden dilini asla değiştiremezdi. Yaptığı açıklama haydut şekil değiştireni sersemletmişti ve bu onu cesaretlendirdi.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye alay etti, wolpertinger saldırısından sonra onunla ilk kez çiftleşmeye çalışmasını taklit ederek.

İçten içe bir şeylerle boğuşurken yanaklarına daha fazla kan hücum etti. Seçimini yaptı, göz kapakları yarıya indi. Kadının ellerini tuttu ve pantolonunun düğmelerine yerleştirdi. İlk düğme çoktan açılmıştı. Onun bakışlarını tutarak de açtı.

Biri her gevşediğinde, adam beklentiyle kısa bir inilti çıkardı ve kadın nefesini içine çekti. Karnının alt kısmında tüyler diken diken olmuş, kıllarla kaplanmıştı. Pantolonunu indirip kalın ereksiyonunu ortaya çıkarana kadar dudaklarını yaladı.

"Ada." Eli tereddütle kızın ensesine indi.

"Mm?" Tırnaklarını kaba saçlarının arasında gezdirerek kalçalarının istemsiz bir şekilde bükülmesine neden oldu.

"Nazik ol."

Bakışları çarpıştı ve kırılmanlık geri geldi. O yaralı hayvan.

En iğrenç şekillerde kirletildim.

Acaba o..? Düşüncesini tamamlayamadı. Tek bildiği adamın bunu istediğiydi. Yaşadığı acı her neyse, bunun onun yerini almasını istiyordu. Ona zevk verme düşüncesi onu tüketti. Dudaklarını adamın sikinin geniş tepesine dokundurdu ve kelebekler gibi uzunlamasına, damar boyunca öptü.

"Kahretsin. O kadar da nazik değil," diye ısırıldı ve parmakları kadının saçlarına takılarak içine girdi.

Ama kendini yavaş ve hafif tuttu. Tüy kadar hafif bir yalama. Küçük bir vuruş. Girdaplı bir emme.

"Ada."

Pantolonunu sonuna kadar çekip çıkardı ve adamın üzerine tırmanarak dudaklarını tekrar adamın sert, kalın boyuyla hizaladı. Kirpiklerinin altından ona bakarken tatmin duygusu kabardı. Ona harika bir anı verebilirdi. İkisi de bunu istiyordu. Kötülükleri silecek bir şeye ihtiyaçları vardı. Dudakları genişçe aralandı. Onu ağzının içine aldı ve derinlemesine emmeden önce diliyle ucunda çalıştı. Tekrar ve tekrar, onun tadını çıkararak üzerinde sallandı.

Ama başını kaldırıp baktığında, tavana odaklanan adamın kaşları çatıldı. O da yaralı hayvanların yanında yaptığı gibi mırıldanmaya başladı. Parmaklarını adamın karnının alt kısmındaki kaba tüylerin arasından geçirdi, aşağıya doğru takip etti, testislerini okşadı ve sonra boyunu okşadı. Onu huzurlu hissettirmek için elinden gelen her şeyi yaptı... yani buna yakın.

Derisi karnına doğru gerildi. Damarlar dalgalandı. Karın kasları şişti ve . Nefesi düzensizleşti ve kadın

son bir kez mırıldandı ve onu çekip çıkardı. Birdenbire kadın altta, adam yukarıda, ellerini başının iki yanına dayamış, nefes nefese kalmıştı. Sanki o da bu hızlı pozisyon değişikliğine şaşırılmış gibi yanan gözlerini kırıştırdı.

Çok güzeldi. Sadece bir sanatçının elinden çıkmış bir yüz görmüştü. -Aynı anda hem yaramaz bir şeytan hem de onurlu bir melek. Ve ona karşı hissettiği tutkuyla kızarmıştı. Bu düşünce bir inleme ve kıpırdanmaya yol açtı, bu da başka bir öpüşme turunu tetikledi, o kadar açtı ki nefes almakta zorlandı. Adam oradaydı. Ağzının içindeydi. Diliyle. Dişleriyle. Tuzlu tadı. Becerikli parmakları önünden, bacaklarının arasından geçerek hazır olup olmadığını test etti. Kaygan merkezine doğru bir kaydırma.

Ağızına bir inilti geldi ve göz bebekleri büyüdü. "Sen..." Başını salladı.

"Ben ..."

Tekrar başını salladı.

Kendini onun bacaklarının arasına yerleştirdi ve içine doğru itti. Kızın sırtı eğildi. Adamın iç duvarlarını gerdiğini hissedince nefesi kesildi. Uydular. Sadece hızlı bir hareketle sığıldılar.

"İyi misin?" diye . Bir baş daha salladı.

"Güzel. Hazır mısınız?"

Gülümsedi. "Ben hiç."

Tadına doyulmaz itişler danslarının ritmini oluşturmaya başladı. Bu yavaş, hislerle dolu bir eziyetti ve hızla hızlı, derin ve amansız bir hal aldı. Kısa süre sonra sertçe içine girdi, zevkini kıvılcımlandırdı, fitili ateşledi. Dayanmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ada'ya yaşadığını hissettiren çılgın, terli, çılgın bir sevişmeydi bu. İkisini de aynı anda sert bir şekilde vuran, kalp atışlarını hızlandıran, görüşünü bulanıklaştıran, duyma yetisini kaybettiren bir tür orgazmdı.

Söylenmemiş pek çok şey kalmıştı ama Jasper hâlâ onun kollarında uykuya daldığında, uzun zamandır ilk kez kendini huzurlu hissetti... belki de öncesinden beri... belki de sonsuza dek.

Belki de bu onu korkutmuştur.

CHAPTER 22

M

Ada'yla sevişmek Jasper'ın zihnindeki son karanlık anıları da silkeleyip atmıştı. Huzursuzca uyudu. Uykulu bir şekilde. Ve içgüdüsel olamayacak kadar içgüdüsel rüyalarla doluydu.

Sahte.

Mithras, Jasper'ın kırık ve şişmiş yüzünü aydınlatmak için mumunu kaldırarak, "Bundan zevk alacağım," diye homurdandı.

Jasper bileklerini sıktı, metal kelepçeler onu ısıırıyordu. "Siktir git." Boş bir kahkaha. "Hayır. Ben değil, evlat."

"Metal beni uzun süre tutmaz," diye uyardı.

"Evet, evet. Gardiyan. Özel. Bla bla. Ama benim uzun süreye ihtiyacım yok, daha doğrusu onun uzun süreye ihtiyacı yok."

Kazımak. Sıçrayan. Bir yaratık ışığa çıkarken köşede bir gölge hareket etti. Uzun, siyah saçları yüzünü kaplıyordu, böcek gibi keskin kemik yapısı vardı.

Zihni çoktan . Bu ona ilk işkence edilişi değildi. Ve sonuncusu da olmayacaktı.

"Onun çığlıklarını taht odasından duymak istiyorum," dedi Kral ve uzaklaştı.

Zindan kapısının kapanırken çıkardığı kesin ses odayı karanlığa gömdü.

Bir şey pantolonunu çekiştirerek kalçalarından çıkardı. Öpücüğü soğuktu, toprak tadındaydı.

Jasper'ın gözleri açıldı. Ter başını kaşındırıyor, gövdesini kayganlaştırıyor ve yatağın altında birikiyordu.

"İyi misin?"

Tatlı ses. Tıslamıyor.

Döndü. Sarı saç. Siyah değil. Ada.

Gözleri uykudan şişmişti. Dudakları, öpücüklerinden dolayı hâlâ şişti. Parmaklarını çenesinde ve saçlarında gezdirdi, sonra dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştırdı, böylece dudaklarının tadı hafızasından silinecekti.

Kadın hoş bir sesle boyun eğdi ve arkasını dönerek adamın üzerine çıkmasına izin verdi. Dudakları bacaklarının arasına inene kadar vücudunu öpmenin yolunu buldu, hepsinden daha tatlı bir tada. Kadın bir tür uyuşturucu gibiydi. Onu bağımlılıkla yaladı, açlıkla her şeyin tadına baktı. Onu ağzıyla doruğa ulaştırdı ve sonra tekrar içindeydi, yeni favori yeri. Yavaş ve sabit vuruşlarla onu içine aldı, bu sefer uzun sürdü, her tembel, terli itişin yanaklarını nasıl kızarttığının ve gözlerinin nasıl çırpındığının tadını çıkardı.

Bittiklerinde ve kız kollarında uysal bir şekilde yattığında, hayatı sonsuza dek yokmuş gibi davranamayacağını biliyordu. Kız haklıydı. Bir duruş sergilemeliydi. Eğer yapmazsa, kâbuslar asla bitmeyecekti.

Aconite Denizi'nin donmuş kıyısında duran Jasper'ın yüzüne kar çarptı. Buzul suları, sisli dağların arasında obsidyen bir kalenin yer aldığı diğer tarafa kadar yuvarlanıyordu. Fırtına bulutları toplanmış, gökyüzünü karartıyordu. Güneş saklı kalırsa vampirler erkenden dışarı çıkmış olacaktı ve Ada'nın o zamana kadar Kraliçe'nin koruması altına girmesini istiyordu.

İnsanlar lezzetliydi. İyi kutsanmış insanlar, muhtemelen daha da lezzetliydi. Ada onu koklayan her vampir için kedi nanesi gibi kokardı. On İki'nin kadrosundaki vampirlerden biri bir keresinde insanların yanında kana susamış, onların kanıyla oburlaşmış ve yanlışıyla

Hepsini öldürmek. Vampirler tehlikeliydi. Vahşi doğada dolaşan diğer Unseelie'lerden bahsetmiyorum bile.

"Bu kadar mı?" Ada gözlerini parıltıdan koruyarak sordu.

"İşte bu," diye mırıldandı. "Kışlık Saray."

Karla tozlanmış siyah kuleleriyle kale havaya doğru yükseliyor ve Unseelie'ler arasındaki birçok kanatlı fae için birden fazla iniş noktası sağlıyordu. Siyah taş temel, beyaza karşı keskin bir şekilde göze çarpıyordu. Dış cephede gezinen kan kırmızısı sarmaşıklar bu ürkütücü görüntüyü daha da arttırıyordu. Kalenin arkasındaki dağ boyunca, komşu şehirden gelen karanlık evler bacalarından havaya duman püskürtüyordu. Helianthus Şehri'nden daha az kalabalık görünse de, Aconite Şehri'nin yarısı dağın içindeydi ve gözden uzaktı.

Burada yüz binlerce Fae yaşırdı.

Jasper, Muhafız statüsünün kendisine ani bir saldırıdan muafiyet sağlayacağına güveniyordu. Eğer önce Seelie Kralı'yla olan bağlantısını fark etmeyi seçerlerse, Ada'yla birlikte doğrudan zindanlara atılabilirlerdi.

Her ikisi de Cornucopia apartmanının dolabında bulduğu kıyafetleri giymişti. Kıyafetlerin hiçbirisi onun tarafından satın alınmamıştı, bu da son on yıl içinde evini başka Muhafızların ziyaret ettiği anlamına geliyordu. Büyük olasılıkla Thorne, çünkü ön kapıdaki kanlı kilidi açan tek kişi oydu. Kendisini Mithras'tan kimin kurtardığını hatırlayınca bir suçluluk duygusuna kapıldı ama Thorne ve Rush'ın beklemesi gerekecekti. Önce bunu denemesi gerekiyordu. Tarikat'a eli boş dönmeyi reddediyordu ve Ada, o kendini toparlayana kadar ayrılımları gerektiğine dair yorumunu geri almış olsa da, yine de bunu söylemişti. Ve bu onun aklını kurcalıyordu. Dün gece şeytanlarını kovmasına yardım etmişti ama haklıydı. Bir duruş sergilemesi gerekiyordu.

Mithras'ı sikeyim.

"Bu sabah çok durgunsun," diye belirtti. "Önemli bir şey değil."

"... dün gece aramızda olanlar değil, değil mi?"

"Hayır," dedi, biraz fazla hızlı bir şekilde. Sevişmelerine mi atıfta bulunuyordu, yoksa hâlâ onun işaretine direndiği gerçeğine mi, emin değildi.

Ama onun ilişkilerini ikinci kez sorgulamasına izin vermeyecekti. "Sadece... dün gece bazı karanlık anılar canlandı."

Endişeli gözler onu inceledi. "Rüya görüyordun ve tekmeliyordun."

Adam eliyle bir özür mektubu imzaladı, ama kadın sözünü bitiremeden eliyle onu durdurdu. "Bunun için asla üzülme."

Göğsünün içinde bir şeyler çatırdadı. Dudaklarını onunkilere doğru indirdi, tutkulu bir öpücükle dudaklarına yapıştı, ancak çok üşüdüğü için geri çekildi. Ayrıca suyun yakınında olmaktan da rahatsızdı. Kral onu bu şekilde gözetliyordu. Bu tür bir iletişim sadece kan bağı olan akrabalar arasında gerçekleşebilirdi ve Jasper ona zaten çok fazla şey vermişti. Artık saldırıya geçme zamanı gelmişti.

"Neden bizi doğruca oraya götürmediniz?" Ada kürklü pelerinini vücuduna dolayarak sordu. Buz gibi hava burnunu ve insan kulaklarını pembeye çevirmişti.

Kukuletasını başına geçirip sarı saçlarını içine soktu. Kaşlarını çatıldığını fark edince açıkladı: "Seelie'ler insan olduğun için daha bağışlayıcı olabilir. Ama Unseelie önce ısırır, sonra soru sorar. Özlerinde kötü niyet vardır ve sizi yemek için kullanmazlarsa, eğlence için sizi manipüle etmek için ellerinden geleni yaparlar. Bahar Sarayı Kraliçesi'nin bahsettiği kanayan ayaklar ve parmaklı insan zanaatkârlar, buradaki insanlara yaptıklarıyla kıyaslanamaz bile. Eğer bizi onların kalesine sokarsam, bu şaşkınlık yaratır. Yüce Kraliçe ile konuşmadan önce kimseyi öldürmemeyi tercih ederim."

"Doğru."

Her ihtimale karşı kulaklarına bir büyü yapmak için manasını çağırdı. Hava parıldadı ve aniden kulakları sivri gibi göründü. Maebh büyük olasılıkla çocuğun numarasını görecektir olsa da, güvende olmaktan zarar gelmezdi.

"Nezaketen buraya ilk biz indik," diyerek kadının daha önceki sorusuna verdiği cevabı detaylandırdı. "Yaklaştığım konusunda onları uyarmak için."

Denizin üzerinden kaşlarını çatı. "Bu tam bir uyarı. Kaleyi zar zor görebiliyorum."

"Burada olduğumuzu biliyorlar." Arkalarındaki dağın önüne serpilmiş ağaçların iskelet halindeki dallarından onları izleyen kargalara dikkatle baktı. Bir karga küstahça öttü ve gökyüzüne havalandı, suyun ötesindeki kutup rüzgârlarıyla savaşmak için deli gibi kanat çıırttı. Kardeşleri ya da kız kardeşleri de onu hızla takip etti ve arkalarında sadece bir avuç karga bıraktılar.

"Karşıya uçmaları için onlara biraz zaman vereceğiz," dedi. "Sonra bizi karşıya geçireceğim."

Ada'yı Cornucopia'nın güvenli dairesinde bırakmak aklından geçmişti ama Thorne'un orada olduğuna dair çok fazla işaret vardı. Ve bu gerçeği Ada'ya açıklamaya henüz hazır değildi. Onun güçlü olduğuna inanmasına ihtiyacı vardı. Kendini biri. Arkadaşlarının ona bağlamakla hata ettiklerine inanması için bir nedene ihtiyacı vardı.

Ada ile aralarının açılmasına neden olacakları düşüncesi bile paniği göğsüne dikenli bir sarmaşık gibi germiştı. Vücudundaki her içgüdü onu bu olasılığa karşı diğer tarafa kaçmaya zorluyordu. Ada onundu.

"Sanırım beklerken bana onlardan bahsedebilirsin."

Arkadaşlarını kastettiğini düşünerek yüzünü buruşturdu ama sonra gözlerinin arkalarındaki ağaçlarda olduğunu fark etti.

"Karga değıştiriciler mi?" diye sordu.

"Hepsi. Seelie, Unseelie'ye karşı. Lupercalia ayininde, yaklaşan bir savaştan bahsediyorlardı."

"Mithras, Seelie topraklarına canavarları Unseelie gönderiyormuş gibi gösteriyor, ya da tam tersi. Kuyu'nun bütünlüğüne yönelik bir tehlike söz konusu olmadığı sürece Tarikat'ın Fae siyasetinden uzak duracağını biliyor."

"Seelie ve Unseelie eskiden tek bir ulus muydu?"

"Başlangıçta, İnsan Çağı sona erdikten sonra, hükümdarlar yoktu. Fae'ler sadece hayatta kalmaya çalışıyorlardı. Eğer bir hükümdar olması gerekseydi, bu Düzen'in kurucusu Jackson Crimson olabilirdi. Kuyu, manamız ve metaller ile plastiklerin direnci arasındaki bağlantıyı keşfetti. Hepimize önderlik etti ama ortadan kayboldu. Prime Tarikatı devraldı ve sonra Maebh fae'leri yönetmeyi devraldı. Sonunda, insanlar çorak topraklarından bıktılar ve

Elphyne'in kontrolünü geri aldılar ama Tarikat, Maebh ve Mithras onları yenmek için bir araya geldi. Maebh'in Sluagh'ı olmasına rağmen-"

"Nedir onlar?" "Ruh
yiyen fae."

Kadın titredi. "Pekala. Devam edin."

"Maebh'in Sluagh'ı ve onların Vahşi Avı, gidişatı insanların aleyhine çevirdi. Ancak Mithras bir şekilde fae'ler arasında çok fazla destek kazandı, Maebh'in onu reddedecek gücü varken ulusun bölünmesi için destek toplamaya yetecek kadar. Binlerce yıldır Maebh'in güçleriyle boy ölçüşebilecek kadar güçlü bir fae olmadı. Ancak Mithras bölünüp Seelie'yi oluşturduğundan beri, sınırın güneyindeki herkesi dokunulmadan bıraktı."

"Yardım istediğiniz kadın bu mu?"

"Evet." Durakladı. "Ama yardım isteyemem. Sadece ona Mithras'ın beni kullanarak bir savaş başlatma planlarından bahsetmem gerekiyor."

"Neden sadece yardım isteyemiyorsun?"

"Bu dünyada bir taç ya da alfa unvanı, savaş ve kanla iki şekilde kazanılır. Bir, çünkü ben onun kanlı akrabasıyım. İkincisi, onu yendikten sonra cam tacı kanlı ellerinden alacağım için. Eğer yardım alırsam, kimse bana saygı duymaz. Taç tartışmalı olacak."

Dudağını çiğnedi. "Bunu anlıyorum. Ama bu kendini tehlikeye atma fikrinden hoşlandığım anlamına gelmiyor."

"Kendimi böyle toparlıyorum, aşkım. Kırılan parçalarımı bu şekilde bir araya getiriyorum." Küçük, lanetli bir gülümseme dudaklarını kaldırdı. Onu kendine daha da yaklaştırdı. "Benim için endişeleniyor musun, küçük insan?"

Homurdandı. "Seni birinin göğsünden kalp sökerken gördüm. Bir savaşı kazanman konusunda endişelenmiyorum." Kaşlarını çatı ve kendini ona bıraktı. "Ama alacağı bedel konusunda endişeliyim."

Kolunu sıktı ve sonra başının üstünü öptü. "Gitme vakti geldi."

Baş döndürücü bir telaşla, uzaydan geçip kalenin dibinde belirdiler, botları yere indiklerinde karda çıtırdıyordu.

"Aman Tanrım. Bu inanılmaz," diye nefes aldı Ada, gözlerini parlamaya karşı siper ederek devasa siyah duvarlara bakabildi.

Olayı onun bakış açısından görmeye çalıştı. "Binalarınız böyle değil miydi?"

"Oh, bizimkiler daha büyüktü... ama bu kadar ince detaylı değildi. Sadece farklı sanırım."

Homurdandı.

Denizin ötesinden bakıldığında basit bir taş yapı gibi görünen bu yer, yerde yatan siyah ceketli askerler ve kulelerde yaylarını germiş, oklarını yerleştirmiş ve nişan almış kara kanatlı fae'lerle canlandı. Asma köprü gıcırdayarak açıldı, kapıdan geçit sağlamak için alçaldı ve bazı çok kötü Unseelie fae'lere ev sahipliği yapan bir hendeğin üzerinden geçti. Karanlık bir fae geçitten vals yaparak geçti, siyah karla kaplı mantosu arkasında dalgalanıyordu. Kırmızı astar, onlara kanı, tehlikeyi ve Kraliçe'ye karşı çıkmaları halinde başlarına gelecekleri hatırlatmaya yetecek kadar renk katıyordu.

Muhafız Jasper'ın önünde durdu ve gözlerini Ada'ya dikti. Sakalında buz sarkıtları çınlıyordu. Omuzlarını örten kar tozundan, açık havada geçirdiği bir zamandan yeni geldiği anlaşıyordu.

Uzun, sivri bir yara izi sarp yüzünün bir tarafını deforme etmişti. Fae'ler yaşlanmış göründüklerinde, bunun nedeni genellikle manalarının yeri doldurulamayacak şekilde zorlanmış olmasıydı. Tıpkı insanlar gibi Kuyu'dan koparılmışlardı. Bu muhafız ya işkence görmüştü ya da Kraliçe'nin hoşuna gitmemişti... ya da ikisi birden.

"Burada ne işin var Muhafız?" diye sordu. "Yüce Kraliçe ile görüşmek istiyorum," diye yanıtladı Jasper.

Gardiyan kara kaşlarını kaldırdı. "O meşgul. Tarikat'a geri dön."

Jasper dudaklarını büzdü. "Onunla konuşmam hayati önem taşıyor. Ona ulusunun güvenliğinin risk altında olduğunu söyleyin."

Muhafız dişlerini sıktı, açıkça ikna olmamıştı ama bir Muhafızın ulusal tehlike iddiasını reddetmekten daha iyisini biliyordu. "Çağrılana kadar misafir süitlerinde bekleyebilirsiniz."

Jasper yüz ifadesini soğukkanlı olmaya zorladı. Misafir süitleri, kapıların ardına kilitlenecekleri ve ne zaman isterlerse görülebilecekleri anlamına geliyordu

Maebh. Bugün de olabilirdi, bir hafta da, hatta bir ay sonra da. En azından zindan olmadığını düşündü.

Jasper düz bir gülümseme verdi. "Yolu göster."

En azından dışarıda olacaklarını düşünerek Ada'nın soğuk elini tuttu. Sıcaklık onu rahatsız etmemişti ama Ada pelerininin altında titriyordu. Önlerinde uzun bir bekleyiş olabilirdi ama onu nasıl ısıtacağını biliyordu. Dört gözle beklediği tek şey buydu.

CHAPTER 23

Ada şatodan misafir s  tlerine doğru y  r  ken g  zleri kamaştı. Parlak mermer damarlı obsidyen duvarlar onları d  rt bir yandan   vreliyordu. Kırmızı    kmekte olan halı yumuşatti koridorlarda adım atıyorlardı. Fuayeyi geçtikten sonra, kristal berraklığında, dipsiz bir havuzun parıldadığı g  mme bir avludan dışarı   ktılar. Havuzun etrafındaki balkonda oturan ve ağızlarından su fışkırtan gargoye heykelleri, Jasper'ın Unseelie hakkında anlattığı her şeye ters d  şen huzurlu atmosfere katkıda bulunuyordu.

Havuzun dışarıdaki denizin yarısı gibi donmamış olması Ada'yı şaşırttı. Lupercal mağarasındaki gibi bir kaplıca olabilirdi. Eğer bir g    kaynağıysa, etrafına bir yerleşim yeri inşa edilmiş olması mantıklı geliyordu.

Muhafız onları avlunun   tesine g  t  rd   ve d  rt kat merdiven   ıkarak kemerli,   ift kapılı, dışarıda iki muhafızın durduğu bir yere vardılar. Onları karşılayan muhafız gibi bunlar da siyah   niforma giyyordu. Uzun paltoları, siyah pantolonları ve omuzlarını   rten mantoları vardı. Kulakları sivriydi ama u  larında k  rk yoktu. Ada a  ıklama yapıp yapmayacağını anlamak i  in Jasper'a bir bakış fırlattı ama Jasper'ın   atık kaşlı bakışları sanki bir saldırı bekliyormuş gibi onlara sabitlenmişti. Muhtemelen biraz yalnız kaldıklarında sormak daha iyi olacaktı. Clara, Ada'nın zamanında olduğu gibi, birine ırkını sormanın kabalık sayılabileceğini s  ylemişti. Merakını ne zaman g  stermesi ve ne zaman saklaması gerektiğini   ğrenmeyi unutmamalıydı.

"Kraliçe sizi çağırana kadar burada kalabilirsiniz," dedi kapı muhafızı. Sakalındaki buz sarkıtları yere doğru tıngırdadı. "Yiyeceğe ihtiyacınız varsa çan ipini çekin."

Jasper başıyla onayladı ve kapılar açıldığında içeri girdiler.

"Bunlar *misafir* sütleri mi?" Ada sesindeki hayranlığı gizleyemeyerek sordu.

Odalar genişti, iki kraliçe yatak ve brokar minderli koltukların bulunduğu gösterişli bir salon vardı. Odalarda kısık ateşle çıtırdayan iki şömine vardı. Siyah ve kırmızı dekor, salonda ürkütücü bir kırmızı ve gölgeyi odaya yansıtan gotik bir vitray pencere içeriyordu. Penceredeki gül deseninin ötesinde kırık dökük bir deniz manzarası .

Kapılar arkalarından gümbürtüyle kapandığında Ada irkildi. Muhafız gitmişti.

"Biz tutsağız," diye açıkladı Jasper, kirpikleri kızgınlıkla aşağı inerken. "Ah." Arkasını döndü. "En azından kazılar güzel."

İç çekerek pelerinini yatağın üzerine fırlattı ve salona doğru yürüdü. Temiz traşlı çenesinin sert hatları seğirdi.

Onun hayal kırıklığını anlıyordu. Babasına karşı koymak kaşlarının arasında küçük çizgiler bırakmıştı. Ama dün gece hem iyi hem de kötü bir şeyler değişmişti. Sonunda sorunlarını görmezden gelirse ortadan kalkmayacağını anlamıştı. Mithras'ın bir savaşa neden olmasını engelleyebilirdi ve Kraliçe'nin yanında yer alıp babasının planlarına karşı olduğunu açıklayarak Jasper kendi hayatını da kurtarmış oluyordu. Ada'nın anladığı kadarıyla, Kral'ın Jasper'ı öldürmeye çalışmasının bir nedeni de Unseelie Kraliçesi'ni suçlamak ve savaşı tetiklemek istemesiydi. Yani bu bahaneyi masadan kaldırırlarsa, Mithras'ı durdurmak zorunda kalacaklardı, değil mi?

Elbette Kral'ın Jasper'ın ölmesini istemesinin başka nedenleri de vardı.

"Peki, sence ne kadar beklememiz gerekiyor?" diye sordu.

"Saatler olabilir. Günler de olabilir."

"Buraya gelmenin senin için kolay olmadığını biliyorum," dedi onu pencerede karşılayarak. "Babana karşı durmak için attığın bu ilk adım en zoru ama başardın. Biz buradayız. Seninle gurur duyuyorum."

"Maebh ile konuştuktan sonra bu iş bitecek," diye yüzünü buruşturdu. "Daha ziyade, bu sonun başlangıcı olacak."

"Ona ne söyleyeceksin?"

Kapıya ihtiyatla baktı ve sesini alçalttı. "Kalede ve şehrin büyük bölümünde söylediklerimize dikkat etmeliyiz. Duvarların kulakları var."

"Gerçekten mi?" Bu zamanda uyandığından beri öğrendiği onca tuhaf şeye şaşırırmazdı.

"Ocaklara bakan ateş böcekleri ya da gerçekten duvarların içinde olan bir fae ya da gelişmiş fae ısıtması olabilir. Tek bildiğimiz Kraliçe'nin eninde sonunda her şeyi duyduğu."

Dudaklarında bir fermuar hareketi yaptı. "Anladım." Adam detay vermeyince sordu: "Çok fazla 'biz' diyorsun. Tarikat'taki arkadaşlarını mı kastediyorsun? Seni kurtaranları mı?"

Bu da konuşmadığı bir başka konuydu ve ona pek anlamlı gelmiyordu. Bunlar onun insanlarıydı. Onu kurtarmak için canlarını tehlikeye atmışlardı ama o geri dönüp onlardan yardım istemek istemiyordu.

Adam başıyla onayladı ama başka bir şey söylemedi. Elini kolunda gezdirdi, parmakları kazağının yününde gezindi.

"Konuşmak istersen ben buradayım."

Canlı gözler onunkilerle buluştu ve bir nefesi bastırmak zorunda kaldı. Onu bu kadar yakından tanımasına rağmen, ona baktığında kalbi duracak gibi oluyordu. Gülümsediğinde ise ölmüştü.

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi ve çenesini eğdi.

"Onları yakında öğreneceksin," diye mırıldandı çenesini kavrayarak. "Ve öğrendiğinde benden nefret etmeyeceğine söz ver."

"Jasper," diye uyardı. "Asla yapamam."

Eli kızın çenesinden çekildi. "Bizi dinlemeleri ihtimaline karşı etrafımıza gizlilik perdesi çekeceğim."

"Bunu yapabilir misin?"

Başını salladı ve avuçlarını duvarın belli noktalarına koyarak odada dolaşmaya başladı. Pek bir şey yapmış gibi görünmüyordu ama Ada havada bir şeylerin karıncalandığını hissetti. İşi bittiğinde Ada'nın yanına döndü.

"Bu yarar."

"Bunu nasıl yapacağımı bana öğretebilir misin?"

Gözleri kırıştı. "Eğer yaparsam bana ne vereceksin?"

Güldü. "Her zaman bir ödül istiyorsun. Eminim buralarda bir yerde senin için bir ödül bulabilirim."

Ateşli gözlerini dudaklarına indirdi.

bakarlarken birkaç dakika sessizlik oldu. Yavaşça nefes verdi ve pelerininin bağlarını çözdü, onun kendisini izlediğini çok iyi bilerek odayı incelemek için döndü. Beklenti damarlarında uğulduyordu.

"Peki," dedi dudağını ısırarak, arkasından yaklaşması için dua ederek. "Vakit geçirmek için ne yapalım?"

İki eli beline indi ve neredeyse inliyordu. Adam onun kulağının arkasını öptü. Kadın bacaklarına doğru kıvrıldı ve ona doğru titredi.

"Birkaç fikrim var," diye gürledi, sonra dişleri boynuna inip sıyırmadan önce kulak memesini şakacı bir şekilde ısırdı. Niyetini anlamasına yetecek kadar küçük bir baskı uyguladı ama sonra geri çekildi. "Dediğim gibi, seni işaretlediğimde, Ada, bunun için bana yalvaracaksın."

Alay etti. "Ben yalvarmıyorum."

Onu yüzüne doğru döndürdü. "Bunu o kadar çok isteyeceksin ki dişlerimi alıp boynuna takacaksın."

"Oh, gerçekten mi?" Kimi kandırıyordu? Muhtemelen yapardı. Sırtarak bluzunun düğmelerini çözdü ve geriye doğru yürüdü. Düğmeler açıldığında ortası açıldı ve iç çamaşırının olmadığı tamamen ortaya çıktı.

Kadının çıplak göğüslerini görünce adeta kaydı ve sonra kıyafetlerini yırttı; tek bir hareketle kazağını ve gömleğini kaldırdı, pantolonunun düğmelerini açtı ve sonra kadın kıkırdarak yatağa düşene kadar ona saldırdı.

Esaretlerinin üçüncü gününde Ada kanepede otururken, Jasper da bacaklarının arasında, vitray pencereye bakacak şekilde yerde oturuyordu. Jasper kehribar rengi kalp ile oynuyordu.

annesine aitti. Elleri saçlarındaydı, ona hayatı, Elphyne ve Kuyu hakkında hikâyeler anlatırken küçük uzun saçlarını örüyordu.

"Güç kaynağı, mana depolarını normalden daha hızlı doldurabildiğin yerdir," dedi ve kulaklarının arkasını kaşıyana ve mırıldanana kadar onun dokunuşuna yaslandı.

Gülümseyerek parmaklarını saçlarında gezdirdi ve saçı üçe ayırıp bükmeden önce bir parça daha ayırdı. "Ne gibi?"

"Genellikle ısıtılmış göller ya da su kütleleridir. Lupercalia havuzu gibi."

"Peki ya , değil mi? Bu bir güç kaynağı mıydı?"

Başını salladı. "Eğer herhangi bir fae'nin manası azalırsa, birkaç dakikalığına suyun içinde oturabilir ve eski haline dönebilir."

"Harika."

"Aksi takdirde deponun doğadan yenilenmesi birkaç gün sürebilir."

Ada durakladı, burnunu . "İhtiyacım olmadı."

Boynunu bükte ve ona yürek parçalayan bir gülümseme verdi.

"Çünkü sen özelsin."

"Bunu sadece pantolonuma girmek için söylüyorsun." Onu

tokatladı. "İşe yarıyor mu?"

Homurdandı ve yüzünü tekrar ön tarafa çevirdi. "Ne zaman işe yaramıyor?"

Adam geri dönmeye çalıştı ama kadın saçından çekerek onu durdurdu.

"Ow," diye mırıldandı.

"Tarzımı mahvediyorsun."

Kaşlarını çattı, hâlâ ona bakıyordu. "Ve bunun sizin zamanınızdaki birçok erkeğin giydiği bir tarz olduğundan emin misiniz?"

"Elbette," diye mırıldandı, gülümsemesini bastırarak. "Şimdi bana biraz daha hikâye anlat. Tarikat'taki arkadaşlarından ne haber?"

Zorlukla kontrol altına alınmış bir huff ile ön tarafa doğru geri çekildi. "Şimdi benim hakkımda ne düşünürlersiz bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama bu hiç iyi değil."

Ada'nın parmakları başının üzerinde hareketsiz kaldı. "Onlar senin arkadaşların. Seni onlar kurtardı."

Geniş, kazakla kaplı omuzlarını silktilti. "Kral'la birlikteyken yaptığım ahlaksızca şeyleri bilmiyorlar."

Ada da bilmiyordu. Pek sayılmaz. Nefesini tuttu, daha fazlasını bekledi. Kelimeleri geldiğinde, içinden döküldüler.

"Thorne, Tarikat'a geldiğini gördüğüm en öfkeli çocuktu ve davranışlarımın bir başkasını nasıl etkilediğini ilk kez gerçekten gördüm. Benim yüzümden kızgındı. Araya girip annesinin idam edilmesine engel olamamıştım. Babasının lanetlenmesini engelleyememiştim. Sonra da Tarikat'a gelene kadar çocukken ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadım." Jasper gerildi. "Thorne törensel göle sadece amcası Thaddeus onu zorladığı için girdi. Thaddeus zalim bir adamdı ve bunu biliyordum. Bir şeyler ... ama..." Nefes verdi. "Bazen donuyorum."

"Anlıyorum," diye mırıldandı ve saçlarını nazikçe okşayarak örgüleri çözdü. "Ben de korkuyorum. Bu yüzden geçen gün sana o aptalca şeyleri söyledim. Kendimi koruduğumu sanıyordum. Belli ki ."

Dizlerinin üzerinde döndü ve her iki dizinin üzerine birer avuç yerleştirerek bacaklarının arasına yerleşti. Saçları diken diken olmuş, bu da onu eskisinden daha sevimli hale getirmişti.

"Ada," dedi, gözleri ciddileşerek. "Sana söylemek istediğim bir şey var ama... Benim hakkımda farklı düşünmeni istemiyorum."

Yüzünde acı ve incinmişlik ifadesi belirdi. Avucunu onun yanağına koydu.

"Söyleyeceğin hiçbir şey senin hakkında farklı düşünmemi sağlayamaz."

"Bunu şimdi söylüyorsun."

"O zaman yapma," dedi. "Eğer hazır değilsen, bana başka zaman söyle. Benim için fark etmez."

"Senin için önemli olan ne?"

"Senin mutluluğun."

Kaşları yukarı kıvrıldı ve yüz hatlarında şakacı bir ifade belirdi. "Yani sana söyleyecek olursam, bu beni mutlu etti"-elleri

kalçalarına doğru kayıyor, başparmakları sert, karıncalı bir baskı ile tepesine çarpana kadar içeriye doğru eğiliyordu-"o zaman senin için önemli olur muydu?"

Adamın dokunuşuyla ısı birikirken geriye doğru kıvrıldı. "Evet," diye nefes aldı.

"Peki ya bu?" Başparmaklarını pantolonunun dikişi üzerinde gezdirerek hassas birleşme noktasında sürtünme yarattı.

Dudağını ısırdı, başını salladı, kalçalarının ona karşı sallanmasına engel olamadı. Tanrım, onun yanında ahlaksız bir bağımlıydı. Hapsedildiklerinden beri tek yapabildikleri buydu. Yemek, uyumak, konuşmak ve sevişmek.

"Peki ya bu?" Adam kadının kalçalarını tuttu ve onu kanepenin kenarına, kendisine daha da yaklaştırdı. Ağzını onun arasına yerleştirdi ve kumaşı ısırdı, zevk kasıklarında kıvılcımlanıp ateşlenirken küçük bir hırıltı sesi çıkardı.

Jasper oyununu bırakıp pantolonunun düğmelerini açtığı anda, "Jasper," diye nefes nefese kaldı. "Peki ya koğuşlar?" Bugün hiç kurmuş muydu? Hatırlamıyordu.

"İyiler," dedi ve pantolonunu ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekti. Onları yana fırlattı ve sonra dizlerini onun için sergilenene kadar genişçe itti.

"Peki ya pencere?"

Pencerenin hemen yanındaydılar. Herkes görebilirdi.

"Çok yukarıdayız," diye homurdandı ve bir parmağını kızın kaygan merkezinin derinliklerine kaydırды.

"Ama... *Tanrım.*" Ona karşı sallandı, her geri çekilişinde onun dokunuşunu kovaladı.

"Endişelenmen gereken tek şey bu," diye homurdandı, uyuşmuş gözleri yaptıklarını görüyordu. "Bu beni çok mutlu ediyor."

Onun nasıl izlediğini görmek Ada'yı daha da ateşlendirdi. Karnının alt kısmında ısı bukleleri çiçek açtı. Başını geriye eğdi ve Jasper'ın doyumsuz isteklerine boyun eğdi.

"Parmaklarıma bin Ada," dedi. "Bunu ne kadar istediğini göster bana."

Kendini durduramayan kadın, adam kadının sıcaklığına daldığı anda ona doğru sallandı. Adam ikinci bir parmak daha eklediğinde, kadının nabızı hızlandı. Kıvrınarak adamın saçlarını okşadı ve bakışlarını kendi saçlarına doğru kaldırdı.

"Bana ne istediğini söyle aşkım," diye mırıldandı.

Tanrım... ona böyle seslendiğinde. "Sen."

"Nerede?"

Kalçalarını salladı. "İşte."

Yavaş, hınzır bir gülümseme dudaklarını büktü.

"Bu beni çok mutlu ediyor," dedi ve sonra parmaklarını ağzıyla değiştirdi.

Dili büyüğü şeyler yapıyordu. Ada'nın vücudu milyonlarca mutlu parçaya ayrılana kadar emdi, yaladı, ısırdı ve döndürdü. Yine de, Ada'nın son sancıları da geçene ve farklı bir tamamlanma türüne ihtiyaç duyana kadar ona ziyafet devam etti.

saçlarından tutup yukarı çekti ve sonra öptü.

Ağzının içine doğru inleyerek öpücüğünü

derinleştirdi. "Ada," diye mırıldandı.

Tek söylediği buydu. Belki onu tekrar işaretlemekten bahseder diye düşündü ama bahsetmedi. Evet diyebilirdi. O an aralarında asılı kaldı. Adamın gözlerindeki tereddütü gördü ve daha önceki sözleri aklına geldi.

Sana söylemek istediğim bir şey var.

Jasper, kızın şüpheye kapılmasına izin vermeden önce boğazından kısık bir sesle hırladı, yüz ifadesi gerginleşti ve kızı yüzüstü çevirerek kendine uygun bir manevra yaptı. Bacaklarını birbirinden ayırdı, böylece biri kanepeden düştü, diğeri üzerinde kaldı. Sonra kalçalarını kaldırdı, arkasına doğru eğildi ve sikini şişmiş, hassas girişine yerleştirdikten sonra kabzasına kadar sokup üzerine uzanarak aralarındaki bağı tadını çıkardı.

Adam, kadının omurgasından aşağıya doğru gürleyen ve vücudunun tüm iç kısımlarını karıncalandıran ürpertici bir inilti çıkardı.

"Bu," diye mırıldandı kulağına, sıcak nefesi boynuna değiyordu.

"Tam burası, Ada."

Sadece inleyerek başını sallayabildi ve elini ısırdı. Onu çevreleyen, içini dolduran adamın hissi neredeyse çok fazlaydı.

Dudaklarını kızın kulağına indirdi ve "Burası evim gibi" diye fısıldadı.

BİR SÜRE SONRA, kanepede çıplak ve ter içinde yatıyorlardı. Jasper altta, Ada üstteydi; Ada'nın başı Jasper'ın kolunun kıvrımındaydı ve ikisi sarmaş dolaştı. Birbirlerini mutlu etmek tüm enerjisini almıştı ve geriye kalan tek şey uyuklama yeteneğiydi.

Jasper'ın eli, başından başlayıp sırtına doğru inen uzun saçlarında boş boş geziniyordu. Bu o kadar rahatlatıcıydı ki, birden fazla kez uyuyakalmıştı. O uyuklamış olabilirdi ama adam uyumamıştı. Onun aklında bir şeylerin döndüğünü biliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı ve elini onun göğsünde gezdirdi.

Nefes aldı, tereddüt etti ve sonra konuştu. "Hiçbir şey."

Bir an için bırakmayı düşündü ama bazı şeyleri kendisi de bilmek istiyordu. "Baban hakkında mı? Ve onu nasıl alt edeceğimizle mi?"

Adam kızın saçlarını sıkıca kavradı. "Aslında Yüzük'le ilgiliydi."

"Oh."

Okşamaya devam etti. "Nefret ediyorum. Gitmesi gerekiyor." "Ama..."

"Ama kral olsam bile, bu benim yetki alanımda değil. Cornucopia bağımsızdır. Kral olarak yapacağım herhangi bir değişiklik Unseelie halkına karşı bir saldırganlık işareti olacaktır. Onun işbirliğine ihtiyacım var." Sessizlik işaretli tarafından. Ada'nın Kirpikler sürüklendi ile her İnme Jasper'ın elini tuttu. Zihni başka şeylere gitti... her ikisinin de onu korkuttu ve bir amaç duygusuyla içine yerleşti. "Jasper?"

"Mm-hm?"

"Kral olduğunuzda-" "Eğer-"

"Ne zaman!"

Homurdandı.

"Bir dakikalığına öyle olacağını farz edelim" diye devam etti.
Başının üst kısmını öperken gülümsemesini hissetti. "Güzel.
Ne zaman."

"Bana ne olacak?"

"Benim yanımda olacaksın. Kraliçe olarak."

Kaşları çatıldı. "Ama ben insanım." "Ve Kuyu
tarafından kutsanmış."

"Yine de Karaayak sürüsünün bana alışması biraz zaman aldı."

"Hayır öyle olmadı. Lupercalia sayesinde sana aşık oldular. Eğer insanlar tarafından tahrip edilmiş bir sürüye bunu yapabiliyorsan, o zaman genel Seelie halkına da yapabilirsin. Ayrıca," dedi. "Bunun olup olmayacağını bile bilmiyoruz. Hâlâ Maebh ile konuşmamız gerekiyor."

"Biliyorum."

"Kendimizi aşmayalım. Bana kalsa, tahtı başkasının almasına izin verirdim."

"Başka kimse var mı?"

Durakladı. "Pek sayılmaz. Maebh'in gücü geri almasını istemiyorsak olmaz."

"Ve bu iyi değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Elphyne'in tamamını kontrol ettiği ilk zamandan beri değişti. Daha karanlık, gizemli ve acımasız. Hatta belki de deli. O çok yaşlı."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Ada dalgın dalgın. "Onunla başa çıkabilirim."

Ada arkasına yaslandı ve onun gözlerinin içine baktı. "Bil diye söylüyorum, hangi geleceği seçersen seç muhteşem olacaksın."

Gülümsemesi gözlerini kırıştırdı ve Ada'nın içi yapış yapış oldu. Ve sonra Ada'yı eritip bir su birikintisine dönüştüren bir şey söyledi.

"Sen içinde olduğun sürece, sana inanıyorum."

CHAPTER 24

TKraliçe onları çağırana kadar sekiz gün beklediler. *Sekiz gün.* Jasper ikisini de dışarı çıkarabilirdi, Ama bunu yapmanın pes etmek anlamına geleceği konusunda hemfikirdiler. Bundan daha iyiydiler, bu yüzden zamanı hem çarşafaların arasında hem de dışında birbirlerini tanımak için kullandılar.

Ada onun hakkında daha çok şey öğrendikçe daha çok aşık oldu.

O bir kahramandı. Canavarlarla savaştı. Yapılması gereken doğru şey olduğu için her gün tehlikenin önüne atılırdı. Aynı zamanda komik ve eğlenceliydi. Bazı hikâyelerde, ekibiyle birlikte yaptığı maskaralıkları anlatırdı. İlginç bir gruba benziyorlardı ve onlarla tanışmayı dört gözle bekliyordu.

Ama sonra kaçırıldı. Her şey değişmişti. Kral'ın etkisi altındayken olanlar hakkında konuşmayı hâlâ ama ona daha önce de söylediği gibi, bekleyebilirdi. O mutlu olduğu sürece, kendisi de mutluydu. Her şeyi bilmesine gerek yoktu. Herkesin kendi sırlarını saklamaya hakkı vardı. Vegas'a döndüğünde, nihayet yerel liseye gittiğinde, hiçbiri onun çocukluktaki yalnızlığının derinliklerini bilmiyordu. Hiçbiri okula gidebilmesinin tek nedeninin Harold ve Laurel'in ona okumayı öğretmesi olduğunu bilmiyordu.

Jasper ayrıca Ada'yı yeteneğine erişmenin incelikleri konusunda daha fazla eğitti. Alev yakamıyordu ama gücüyle suyu değiştirebiliyordu - sadece musluğun akışını ve banyo suyunu hareket ettirecek kadar

daireler çiziyordu. O anı düşünmek Ada'nın yüzüne bir gülümseme daha getirdi.

O banyo her için de çok mutlu bir banyo olmuştu.

Ve her şey Ada'nın Jasper'ı mutlu etmesiyle ilgili değildi. Jasper onu sayısız şekilde mutlu etmişti. Yatakta... şöminenin yanında... pencerenin arkasında.

Yine de bir sınırı vardı. Sekiz gün sonra, dersleri bile yorucu olmaya başlamıştı. Vücudundaki herhangi bir ağrıyı iyileştirebiliyordu ama daha fazla eğitime ihtiyacı vardı. Jasper mananın belirli unsurlarının ne anlama geldiğini açıklamakta zorlandığında gerçek ortaya çıktı. Görünüşe göre ateş, toprak, hava ve suyun yanı sıra kaos ve ruh da vardı. Her biri farklı şekilde hissediliyordu ve o hepsinde yetkin değildi.

Hangi büyüler yapabileceğini öğrenmek için elemental yakınlıklarını bilmesi gerekiyordu ve bu da ancak Kuyu Tarikatı'nda öğrenilebilirdi. Umarım yakında oraya varırlardı.

Jasper salonda yanan ateşin yanındaki koltukta uyukluyordu ve kapı çalındığında Jasper gotik kemerli tavandaki köşeleri saymak gibi çok önemli bir işin ortasındaydı.

Jasper'ın kulakları dikildi ve doğruldu. Ada yataktan fırlayıp avucunu ön tarafında gezdirmeden önce kısa bir süre göz göze geldiler. Kaldıkları süre uzun olduğu için günde üç kez yiyeceklerle birlikte giyecek de veriliyordu. Şimdi deri bir pantolon ve omuzları tüylü, sade siyah bir kazak giyiyordu. Saçları omuzlarına dökülüyor, kulaklarını gizliyordu.

Jasper da tepeden tırnağa formda siyah deri pantolon ve Tanrı vergisi tüm yeteneklerini gösteren ince siyah bir kazak giymişti. Kraliçe misafirlerinin kendi markasının renklerini giymesinden hoşlanıyor gibiydi. Ada şikayetçi değildi.

"Girin," diye gürledi Jasper ve yatağın başucunda ona katıldı.

Duyulacak kadar yüksek sesle konuşup konuşmadığından emin değildi ama kapı açıldı.

Kapıdaki karanlık muhafız içeri girdi. O zamandan beri hizmetkârlardan onun Gastnor adında bir vampir olduğunu öğrenmişlerdi. Jasper, Ada'yı onun yanında dikkatli olması için birden fazla kez uyarmıştı.

Bugün daha çok iç mekanlara uygun kıyafetler giydi - siyah pantolon ve kazak. *Ne biliyorsun ki?* Siyah, siyah, .

Onları takip etmeleri için işaret etti ama uzun ince koridorlarda yürürken hiçbir şey söylemedi.

"Eğer bu kraliçe siyah giymiyorsa, yemin ederim sana ne istersen öderim."

Jasper'ın dudakları kıvrıldı. Ada da gülümseyerek karşılık verdi, Jasper'ın duruşundaki gerginliğin bir anlığına da olsa azaldığını görmekten mutluydu.

"Asla bir fae ile bahse girme Ada," diye söylendi, açıkça eğlenerek. "Sonucunu beğenmeyeceksin."

Kıkırdadı ve kaşlarını salladı. "Seninle her zaman *bahse* gireceğimi biliyorsun. Sadece sor."

Bu kez içinden esprili bir oflama sesi yükseldi ve taht odasına vardıklarında kolunu rahatça Ada'nın omuzlarına doladı. "Ada, Ada," dedi gözlerinde bir parıltıyla.

"Ne?" diye gülümseyerek ona baktı.

Dudaklarını onun kulağına indirdi. "Sen benim için mükemmelsin."

Kadın ona doğru şekil aldı. Başının tepesini öptü ve sonra onu kemerli devasa kapıdan geçirdi.

İçeride, Jasper'ın sabit dokunuşuna minnettardı çünkü bir oda dolusu aval aval bakan fae'nin dikkati altında küçülmüştü.

Taht odası devasa bir obsidyen odaydı. Havaya hastalıklı derecede tatlı vanilya ve gül kokusu sinmişti. Tavandan, korniştten kornişe uzanan kemik, boynuz ve dalgaların karaya attığı odunlardan oluşan çapraz bir heykelin arasından kırmızı sancaklar sarkıyordu. Bir kürsünün üzerinde, fae, kan ve hayvanları içeren şiddetli, sapkın sahneleri tasvir vitray bir pencerenin önünde, Kraliçe siyah kemikten yapılmış bir tahtta oturuyordu. Ya da belki de obsidiyendi, kemik gibi görünmesi için oyulmuştu.

Kraliçe, iri kara gözleri ve somurtan mor dudaklarıyla çarpıcı bir kadındı. Uzun afro saçları yakutlarla süslü boynuzdan bir taç taşıyordu. Ada'ya İsa'nın çarmıhta taktığı dikenleri hatırlattı, kırmızı yakutlar kan gibiydi. Koyu renk elbisesi azize gibi değildi. Elbise, dizlerine kadar sarkıyor ve iki gulyabani benzeri yaratığın uzunlamasına cilve yaptığı kürsünün basamaklarından aşağıya doğru sarkıyordu. Tasmalar onları basamaklara çakılmış bir kazığa bağlıyordu.

Koridorda yürürken Ada, Saray üyelerinin dikkatli bakışlarının ağırlığı altında titremekten kendini alamadı. Bazıları

Fae'ler insan gibi görünüyordu, bazıları değildi. Kafalarda boynuzlar. Antenler. Kanatlar. İnsan olmayan yüzler, kırışmayan gözler ve ağız yerine kullanılan kesiklerle hareket ediyordu. Alt ısırıklar ve dişler. Birkaç yüz ölümcül derecede solgundu ve Ada bir tanesine bakarken bir kafatasının dış hatlarını gördüğüne yemin edebilirdi. Unutulmaz güzellikteki yüzünün altında sadece bir titreşim vardı, sanki biri yarı saydam derinin üzerine bir meşale tutmuş gibiydi ama sonra ışık söndüğünde kafatası yok olmuştu.

Bakışları kısa boylu, kalın yapılı, uzun ve belirgin dişleri olan iki yaşlı adama takıldığında omurgasında bir ürperti belirdi. Kırmızı bereleri dağınık saçlarının üzerinde duruyordu. Sıska, pençeli parmakları kalçalarında tıkırdıyor, iri kırmızı gözleri yanından geçerken onu izliyordu. Şapkaları sanki gerçek kana batırılmış gibi parlaktı ve etrafta uçuşan birkaç sineği gördüğünde bunun doğru olduğunu anladı. İğrenç.

Kürsünün dibinde durduklarında Jasper onun omzunu sıktı. Gastnor basamakları tırmanmaya devam etti ve Kraliçe'nin sağında durdu. Solunda koyu renk cüppeli, tıknaz bir adam duruyordu, yüzü cüppesinin gölgesindeydi. Elinde yuvarlak bir cam küre tutuyordu.

"Yüce Kraliçe Maebh," dedi Jasper ve başını eğdi.

"Eğil Muhafız," diye buyurdu. Derin sesinden güven sızıyordu.

Ada, en azından Jasper'a uygun protokolü sormuş olmayı dileyerek hızlıca reverans yaptı. Jasper başının eğimini derinleştirdi ama daha aşağıya inmedi. Siyah lekeli parmak uçlarını tahtın üzerine vurdu, uzun sivri tırnakları tıkırdıyordu.

"Görüyorum ki yeni makamının egosu seni çoktan tüketmiş," dedi kayıtsızca. "Bir Muhafız ve bir prens. Zaman nasıl da değişiyor."

Jasper onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Konuş." Tüm bu durum canını sıkmış gibi parmağını zorlukla kaldırarak eliyle işaret etti.

Cemaate şöyle bir göz gezdirdi. "Belki de politika hakkında özel olarak konuşmalıyız."

"Burası benim sarayım," dedi. "Ve bunlar da benim güvenilir danışmanlarım. Onlara söylemeyeceğim hiçbir şey yok."

Ada bundan oldukça şüpheliydi. Bu bir güç oyunuydu, bunu herkes görebilirdi. Sessizliğin ve dikkatli bakışların amacı gözdağı vermek, Kraliçe'nin tebaası üzerindeki kontrolünü göstermek ve onun korkulacak ve saygı duyulacak bir kadın olduğunu göstermekti. Ve Ada için işe yaramıştı.

Ama Jasper irkilmedi. Asil bir kaşını kaldırdı. "Pekâlâ. Seelie Yüce Kralı size karşı komplo kuruyor. Bir dizi saldırının faili olarak Unseelie'yi göstermek için insanlarla işbirliği yapıyor. Bir savaş başlatmak istiyor, beni öldürerek ve sizin sorumlu olduğunuzu iddia ederek tetiklemeyi planladığı bir savaş."

Kraliçe ona baktı, köpekbalığı gözlerinin arkasında hesaplamalar vardı. Odadaki tek bir kişi bile tepki vermedi. Sanki ya zaten biliyorlardı, ya umursamıyorlardı ya da heykelsi görünmek için hecelenmişlerdi.

Ada resmen ürkmüştü.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Maebh tırnaklarını gıcırdatarak. "Bölgemize girdiğin haberi geldiğinde şüphelenmiştim. Ve meraklandım. On yıldan uzun bir süredir kayıp olduğunu söylediler ve sonra Kral aniden varisi olduğunu açıkladı." Gülümsemesi gözlerine ulaşamadı. "İkimiz de senin tahta çıkmanı asla istemediğini bilecek kadar uzun süredir buralardayız. Öyleyse neden bana geldin? Seelie topraklarında ne olduğu pek umurumda değil."

Jasper kaşlarını çattı. "Senin krallığında gözü var. Bir zamanlar senin yaptığın gibi tüm Elphyne'i yönetmek istiyor. Beni varisi olarak kabul etmesinin tek nedeni beni öldürmek, seni suçlamak ve Seelie tahtında hak iddia etmek."

"Eğer insanlar Sluagh'ımı ve Vahşi Av'larını yenemediyse, Mithras'a yenebileceğini düşündüren nedir?"

"Dediğim gibi, insanlarla birlikte çalışıyor. Fae'lere karşı çalışan silahlar karşılığında onlara metal veriyor."

Kraliçe daha sessiz bir şekilde düşündü. Sonra sıkıcı, gevşek bir el hareketi yaptı. "Seelie'yi bir *elfantın* bir fareyi önemseyi kadar önemsiyorum."

"Son on yıldır nerede olduğumu bilmek mi istiyorsun?" Jasper bir adım öne çıkarak homurdandı. "Mithras beni Halka'da boynuma gömülü demir bir maskeyle dövüşmeye zorladı. Demir vücudumun içinde olduğu için dönüşümümü durdurdu. Kurt ve Fae arasında sıkışıp kaldım. Beni güç artırıcı

Dövmeler. Anılarımı çaldılar. Eğer metale karşı dayanıklı olduğu düşünülen bir Muhafız'a bunu yapabiliyorsa, senin için hazırladıkları şeyden sağ çıkabileceğini düşündüren nedir?"

Gözleri parladı. Bir güç dalgası odada serseri bir rüzgâr gibi dolaştı. Ada, Kraliçe'nin onu fark edip sert bir şey yapmasından korktuğu için titrememeye çalıştı.

Jasper öne çıktı ve konuşmaya devam etti.

"Geçtiğimiz yüz yıl boyunca, insanlara karşı yapılan son savaştan bu yana, savaş taktikleri büyük ölçüde gelişti. Artık bedenlerimize sıvı metal enjekte edebiliyor ve manamızı dışarı atmaya zorlayabiliyorlar. Düzen izin verseydi metal bir kafes teklifine hayır diyeceğini mi söylüyorsun? Sadece bir tane mi? Ya da herhangi bir metal silaha. Onu tutarken mana kullanımınızı durdurabilir, ama diğer taraftan, herhangi bir büyü yarattığı öldürebilirsiniz. Başparmağınızın altına alabileceğiniz fae'leri hayal edin. Toplayacağınız gücü hayal edin."

"Bana bir teklifte mi bulunuyorsun Muhafız? Siz de insanlarla mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır," dedi. "O kişiyi öldürmek istiyorum."

Ada daha önce sessiz olduğunu düşünmüştü ama Jasper'ın sözleri bittikten sonra oda adeta bir boşluğa dönmüştü. Kraliçe'nin haydut rüzgârı durmuştu. Elbisesinde tek bir tüy bile kıpırdamadı. Ayaklarının dibindeki goblinler tek bir nefes bile almadı. Ve gözleri -soğuk, karanlık gözleri- Jasper'a öyle uzun ve sert bakıyordu ki Ada onun aklını okumaya çalıştığını düşündü.

Sonra oda çığlık çığlığa kahkahalara boğuldu. Unseelie fae'lerinin her biri sırtlanlar gibi uludu, ta ki Kraliçe onları mizah dolu bir bakışla durdurana kadar.

Siyah lekeli parmaklarını kaldırdı ve Jasper'a, "Pekâlâ. Beni ikna et."

"Seni ikna etmek mi?"

"Evet, kralınızı yenmek için yardımımı istiyorsunuz, o zaman bana neden umursamam gerektiğini gösterin. O benim için bir tehdit değil. Tabii beni aksi yönde ikna edemezsen."

Jasper düşünceli görünüyordu. Ada onun ne söyleyeceğinden emin değildi. Kraliçe'nin Mithras konusunda onlara yardım etmesi imkânsız görünüyordu. Onlar

gitmesi gerektiğini düşündü. Ama bakışları Ada'ya doğru kaydı ve sonra tekrar Kraliçe'ye döndü.

"Bir bahse ne dersin?" diye sordu, gülümseyerek ve çekicilikle. Maebh'in kara kaşları kalktı. "Dinliyorum."

Jasper bir kez daha şovmen oldu. Kollarını kaldırdı ve döndü, Kraliçe'ye yerleşmeden önce saraya baktı. "Eğer en iyi savaşçınızı yenersem, bana bir lütuf borçlu olacaksınız."

Ada'nınki de dahil olmak üzere bir nefes korosu patladı.

"Pekâlâ," diye sırttı Maebh. "Ama ucu açık bir lütufta bulunmayacağım. Ödülünüzü söyleyin. Kralı öldürmek için Vahşi Av'ımı kullanmak mı? Mana mı? Metal mi? Ne?"

Ada onun metal kullanımını önermesinin ilginç olduğunu düşündü, yani Tarikat'ın emrine karşı bir yerlerde stoklamıştı.

"Kralı öldürdükten sonra, Yüzüğün Cornucopia'da dağıtılmasını istiyorum."

"Orası tarafsız bölge," dedi Maebh. "Seelie Yüce Kralı olsan bile, ikimizin de Yüzük'ü dağıtmaya hakkı yok."

"İşte bu yüzden sizden işbirliği istiyorum. Eğer ikimiz birleşik bir cephe oluşturursak, Cornucopia hizaya gelmek zorunda kalacaktır."

"Peki ya Yüzük giderse, Cornucopian yasalarının nasıl işlemesini bekliyorsunuz? Bir muhafız için kaynak sağlayacak mısınız?"

"Sizden ve benden herkes için faydalı bir çözüm bulmamızı bekliyorum."

Onun önerisini düşündü ve sonra başını salladı. "Katılıyorum, ancak kralınızı göndermek için yardım istememenize şaşırdım."

"Bunun için yardıma ihtiyacım yok." Jasper ona yürüdü, elini uzattı ve "Bir pazarlık yapılmalı," dedi.

Elini sıktı ve onu inceledi. "Eğer en iyi savaşçımı yenersen ya da maçı kaybedersem, o zaman ben, Yüce Kraliçe Maebh, her iki tarafın da yararına olacak bir çözüm bulunana kadar Cornucopia'da Yüzük'ün kaldırılması konusunda seninle, D'arn Jasper, anlaşma yapmayı kabul ediyorum."

Jasper onun sözlerini tekrarladı ama Maebh'i çok üzecek şekilde dört mevsimlik bir zaman sınırı ekledi, ama o kabul etti. Avuçlarının arasında bir kıvılcım patladı ve pazarlık yapıldı.

"Şimdi," dedi Kraliçe, yavaş bir gülümsemeyle ayağa kalkarak. "Kiminle savaşacaksın? Kişisel muhafızlarımdan vampir lideri Gastnor'la mı?"

Ya da belki kırmızı şapkalı savařçılarımđan biri... Oh, hayır. Tabii ki en iyi savaşçım dedin. Ne kadar aptalım."

Parmaklarını havada salladı. Hayalet gibi bir rüzgâr odanın içinde dalgalandı. Görünmeyen mahkûmların çığlıkları Ada'nın kulaklarında yankılandı, uzaktaki köpekler havladı ve sonra aniden Jasper'ın önünde bir adam belirdi.

Uzun boylu, solgun ve akıldan çıkmayacak kadar güzel olan bu adam, omuzlarından aşağı sarkan uzun, koyu renkli peleriniyle -hayır, *kanatlarıyla*- neredeyse gotik bir görünüme sahipti. Bir yusufçuğunki kadar hızlı titriyor ve çırpınıyorlardı. Ada'nın gözlerini ovuşturmak istemesine neden olacak kadar hızlı. Jasper'a bir adım daha yaklaştı ve Ada'nın nefesi kesildi, kalbi boğazına fırladı. Adım atmamıştı. Ama hareket etmişti. Sanki filmin kareleri kaybolmuş ve o da ürkütücü düzensiz aralıklarla boşlukta ilerlemişti.

Kraliçe gülümsedi. "Sluagh'larımđan biri rakibiniz olacak."

CHAPTER 25

J Asper Maebh'in bir Sluagh seçeceğini ummuştı ama zaferini sakladı. Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir fae ile mutlu olabilirdi. O olmadığı sürece. Tek ihtiyacı olan ve bunun gerçekleşmesi için, tıpkı onun kendisini kandırmaya çalıştığı gibi, onu da kandırması gerekiyordu.

Sluagh'ı yenmenin anahtarı, gün ışığında ruhunu bedeninden ayırmaktı.

"Senin bundan daha zeki olduğunu sanıyordum Muhafız," diye söylendi Kraliçe. "Yine de baban seni esir aldı ve yıllarca Yüzük'te savaşmaya zorladı."

Salonda kıs kıs gülüşmeler oldu. Kimse onun kazanacağını düşünmüyordu. "Jasper?" Ada gözlerini kocaman açarak fısıldadı.

İfadesini eğlenerek korudu ve duygularının engeli kaldırdı. Bunun başarılı olması için onun sakinliğine ihtiyacı vardı. Koşarak yanına gitti ve kulağına fısıldadı, "İstediğimi elde etmek için onu biraz eğlendirmek daha kolay."

Endişelenmediğini hissettiğinden emin oldu. Çenesi sıkıştı ve başını salladı. "Canlarına oku, tatlım."

Kendisinden bu kadar emin olması hoşuna gittiği için göz kırptı.

Benim için mükemmel.

Ada yana doğru kaydı. Bir şey hatırlayarak onu kendine doğru çekti.

"Mananı ödünç almak zorunda kalabilirim," diye mırıldandı. "Sorun olur mu?"

"Neye ihtiyacın varsa al."

Kadının sözleri onu hazırladığından daha sert vurmuştu. Son sekiz günü birbirlerini severek geçirmişlerdi ama doğrusu, kendisi geri vermeden onun vermesi gerekenden fazlasını almıştı. Arkadaşlarının Elphyne'de bir yerlerde olduğunu biliyordu. Birden fazla kez bunu ona söylemek için fırsat bulmuştu. Ama ne zaman ağzını açsa, ağzından bir şey çıkmıyordu. Donup kalmıştı. Onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesi, arkadaşlarının onu kendisine karşı zehirlemesi, kâbuslarının yeni kaynağıydı. Mantıksızdı ama yine de vazgeçemediği bir şeydi.

Bu yüzden ona söylemenin bir yolunu bulmalıydı, yoksa her şey geri tepecekti.

Tahtın önündeki boş alana doğru yürüdü ve omuzlarını sıvazladı. "Bunu burada mı yapmak istiyorsun?"

"Burada, dışarıda-" Maebh omuz silkti. "Her iki yerde öleceksin. Ve ben de senin insan eşini yemekten zevk alacağım."

Jasper'ın gözleri kısıldı. Esprisi düştü. İşler kişiselleşti. İyi. Bu işi olabildiğince çabuk bitirecekti.

Bir gösteri yaparak avucunu uzattı ve parmak ucundan bir pençe çıkardı. Pençeyi sol avucuna kanlı semboller çizmek için kullandı ve ardından çelik silahı Hayalet Yaratan'ı çağırdı. Muhtemelen hâlâ Tarikat'taki odasında duruyordu. Büyü onu bulduğunda, kılıç ona geçit açacaktı. Beklerken gözlerini Kraliçe'ye dikti ve sırtını Sluagh'a dönmedi.

"*Şüphe duyduğunu hissediyorum Muhafız.*" Sluagh'ın sesi Jasper'ın zihnine fısıldadı. "*Arkanı dön ve benimle yüzleş.*"

Jasper metanetini korudu. Güvenliğini küstahça hiçe sayması kalabalığı şaşırttı ama Kraliçe gözlerini kısıtı. Az önce bir silah çağırdığını biliyordu.

"Metal onu öldürmez," diye alay etti. "Bunu biliyorsun." Yarım bir omuz silkti. "Ama yavaşlatabilir."

"Yeterli değil. Hayatını kaybetmeden önce saniyelerin var. Son bir sözün var mı şekil değiştiren prens?" Kadın "prens" kelimesini küçümsedi ve adam bundan nefret etti.

Bu kelimeye bağlanacağını hiç düşünmemişti ama Kral'ın Karaayak sürüsünü katletmesinden ve ardından Ada'nın

Bir duruş sergileyebileceğine inanıyordu, belki de Seelie ulusunda işleri düzeltmek için bir şansı olduğunu düşünmüştü. Annesini gururlandırmak için bir şansı vardı. Belki de Lupercalia şöleninde oturan ve onu tacı almaya teşvik eden ileri gelenler haklıydı. Belki de Tarikat'ın ayrıcalıklarının ötesinde, masumları korumayı akrabalarına borçluydu. En başta onu Muhafız olmaya iten de bu hayaldi.

Bir saat geçmeden Maebh sözlerini yutacaktı. Onu bir eşit olarak görecekti ve nihayet Yüzük'le ilgili müzakerelere başladıklarında masaya saygıyla oturacaktı.

"Korkak," Sluagh'ın sözleri düşüncelerinin arasına karıştı. *"Gerçeği öğrenecek. Seni hor görecekti. Şimdi teslim ol ve onurunu kurtar."*

Jasper, Sluagh'ın Ada hakkında konuştuğunu bildiği için gerildi. Elleri iki yanında kenetlendi.

Sadece biraz daha.

"Arkanı dön, Gardiyan. Yüzünü bana dön."

Atmosferdeki bir gümbürtü, kana kazındığı büyü tarafından çekilerek zaman ve mekânın içinden gelen uzun geniş kılıcı Hayaletkılıcı'nın sinyalini verdi. Elini uzattı, kılıcı almaya hazırды. Kabzası avucuna değdiği anda maddesizleşti.

Ve Sluagh'ın arkasında belirdi, HayaletYapıcı'nın bıçağını boynuna götürdü, onu kesip açmaya hazırды. Sluagh onun geldiğini hissetmişti. Titreyerek uzaklaştı. İki sıçrayışta bir metre daha uzaklaştı. Kendini toparladı ve Jasper'a doğru titreşti ama bu sefer Jasper uzaklaştı. Ve böylece kedi fare oyunu başladı; her biri odanın içinde titreşerek ya da portallaşarak diğerini yakalamaya çalışıyordu, ta ki sonunda Sluagh'ın hayaleti, gölge ve ışıktan oluşan kafatası yüzlü bir bulanıklık, yüzünün içinde bir hayalet gibi belirene kadar. Mükemmel, nazik ağzı bir hırıltıya dönüşerek sivri dişlerini ortaya çıkardı ve ardından bir hava akımıyla ruhunu bedeninden ayırdı.

Görememiş olsa da Jasper hazırlıklıydı. Ruhun geldiğini hissedene kadar bekledi ve sonra odanın içinde dolaşarak hayaleti görünüşte rastgele bir kovalamacaya sürükledi. Sluagh'ın, Kraliçe'nin ve diğerlerinin kafa karışıklığını hissedebiliyordu.

seyirciler. Hiçbiri Jasper'ın ne kadar manaya erişimi olduğunu fark etmemişti. Şimdiye kadar yorulmuş olmalıydı. Tükenmiş. Ama sadece ısınmaya başlamıştı.

Odanın içinde son bir hamleyle Sluagh'ın fiziksel bedeninin arkasına indi, kolunu kavradı ve uzaklaştı.

Karla kaplı bir dağın tepesine indiler. Jasper hırlayan ve tıslayan Sluagh'ı bıraktı. Güneş ışığından vampirlerden daha çok nefret ediyordu.

"Ruhum beni bulacak," diye uyardı Sluagh, pençeli parmaklarıyla bükülüp saldırarak. Ruhu olmadan doğrudan Jasper'ın zihniyle konuşamazdı. Kanatları titreyerek uçmaya hazırlandı. "Beni dünyanın neresine götürmüş olursan ol, hayaletime kavuşacağım ve sonra seni bulacağım. Ve senin korkak, ebedi ruhunla ziyafet çekeceğim."

Jasper'ın hırlaması dağda yankılandı. Gözünü kırpmasına fırsat kalmadan bıçağı Sluagh'ın boynuna dayanmıştı. "Seni hemen şimdi ezip geçmeliyim ve sonuçlarına katlanmalıyım."

Sluagh köpekbalığı dişi gibi sırttı. "Cesaretin yok."

Hayalet Yapımcı solgun boynu sadece bir parça kesti. Sığ yaradan koyu kırmızı sızdı. Sluagh'ın gözleri büyüdü.

"Evet," diye fısıldadı Jasper. "Kılıcın içinde ruhun olmadan seni öldüreceğini biliyorum."

"Bu bir yalan."

"Öyle mi?" Jasper geri döndü.

Rakibi hiçbir şey söylemedi çünkü bu doğrudu. Bu hayalet varlık olmadan, beden neredeyse Az Fae'ydi. Şimdiye kadar kimsenin bu zayıflığı keşfetmemiş olması büyük bir şanstı.

Jasper omuz silkti. "Senin odadan çıkman için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım vardı."

Sluagh'ın hayaletinin çoktan dünyaya doğru savrulduğunu, mana harcayarak bedenine geri döndüğünü bilerek kendini Kraliçe'nin taht odasına geri portalize etti.

Kraliçe sıkılmış gibi davrandı.

"Lütfen bana Sluagh'ımla getir götür oyunu oynadığını söyleme."

Dişlerini sıkarak sırttı, çünkü onun neşeli yüzünün altında en kötüsünden korkan bir kadın olduğunu biliyordu. O hiçbir şey bilmiyordu.

Maebh elini salladı. "Her an geri dönebileceğini biliyorsun. Ve manasını yenilemek için ihtiyacı olan tek şey bu odadaki bir ruhu yemek. Belki de bu senin eşininki olur."

Jasper kılıcını sallayıp elinde döndürerek Kraliçe'ye doğru yavaş ve istikrarlı bir şekilde yürümeye başladı ve Hayalet Yapıcı'dan damlayan kan lekesini göstermeyi ihmal etmedi.

"Sanmıyorum," dedi.

"Oh, gerçekten mi?" Gözleri onun bıçağına kaydı. "Aydınlat beni."

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmedin. Sluagh senin en iyi savaşçın değildi. Öyle olsa bile, bütün gün getir götür oyunu oynayabilirim."

Yüz ifadesi karardı. Onun haklı olduğunu biliyordu ve şimdi de Sluagh'ı öldürebileceği gibi öldürmediğini biliyordu.

"En iyi savaşçınız benimle yüzleşmekten çok mu korkuyor?" diye alay etti. "Bu mu Bu mu?"

Gözlerinde öfke parladı ve ayağa kalktı. dalgalar halinde.

"Sabrımı sınıyorsun."

"Ve sen de pazarlığı manipüle ettin."

Kalabalık kıs kıs güldü. Bu tam Unseelie'lere göre bir şeydi. Eğer kraliçeleri yarışmaya hile karıştırmaya çalışmasaydı, hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Ama Kraliçe sandığı kadar zeki değildi.

Halkı arasında ona güç veren tek bir şey olduğunu biliyordu; o da insanların metal öldürme gücünden hiç korkmamasıydı. Jasper'ın tek yapması gereken metalin en büyük savaşçısını öldürebilecek güce sahip olduğunu kanıtlamaktı ve güç yanılsaması paramparça olacaktı. Sürüler halinde tebaasını kaybedecekti.

Sluagh yaklaştıkça duvarlar sarsılıyor, öyle bir güçle geliyordu ki sesin yerini değiştiriyor ve gök gürültüsü yaratıyordu.

Jasper kılıcını savurarak kanlı bıçağı inceledi ve yüksek sesle düşündü: "Acaba bu uzun, kalın çelik parçası en güçlü savaşçınızın *içine girseydi* ne olurdu?"

Kaşlarını Maebh'e doğru kaldırdı. Ya metalin doğru kullanıldığında gerçekten de bir Sluagh'ı öldürebileceğini kabul etmek zorunda kalacağını biliyordu. Ya da

kendisi. Her iki durumda da, birisi Mahkemesinin önünde zayıf görünecekti. Ve bu o olmayacaktı.

Durdu. Gözlerini dikti.

Ve Sluagh odaya girer girmez elini kaldırarak onu durdurdu.

Öfkeyle kaydadı ama emredileni yaptı.

"Bu oyundan yoruldum. Çekiliyorum," diye esnedi ve ardından Divan'a kaşlarını çattı. "Defolun! defolun!"

Onlar ne olup bittiğinden emin olmadan odadan çıkarken, Kraliçe'ye gülümsedi.

Kendisi en güçlü savaşçıydı. En büyük mana tutma kapasitesine sahipti. Onun yerine savaşması için Sluagh'ı göndermesi, pazarlığın bozulduğu ve Jasper'ın hükmen kazandığı anlamına geliyordu. Ya ayağa kalkıp sıradaki savaşçının kendisi olduğunu kabul edecekti ama Jasper'ın tehdidi havada uçuşurken kendisini de riske atmış .

Kaybederek yüzünü kurtarabilir ve gizemi elinde tutabilirdi.

Dikkate almadığı şey, kılıcı Kraliçe'nin ya da Sluagh'ın içine sokmak için Jasper'ın onunla birlikte kapıdan geçmesi gerekeceğiydi ve kendisinin hayatta kalması pek olası değildi. O sağlamdı. O da öyleydi. Hücreleri uzayda üstünlük için savaşacaktı ve... o bunu riske atmak istemiyordu. Bu, bir portal aktive edildiğinde ve diğer taraftaki çıkış katı olduğunda olan şeyle aynıydı. Leaf bir keresinde bir duvarın ortasına bir portal yaratmıştı. Patlamıştı. Ama Kraliçe bunu fark etmemişti.

Her iki durumda da egosu onun çöküşü olmuştu çünkü yeterince uzun ve sıkı düşünseydi, onu yenmek için tek yapması gerekenin Ada'ya saldırmak olduğunu bilirdi.

CHAPTER 26

A Taht odası boşalırken ve Kraliçe Jasper'ı karşılamak için kürsüsünden inerken Ada'nın kalbi hâlâ boğazındaydı. Ada hâlâ ne emin değildi.

Kraliçe ve Jasper dışında kimsenin anlamadığı psikolojik bir savaş devam ediyordu.

Son Unseelie de odadan çıktığında kapılar açık kaldı ve Kraliçe birinin içeri girmesini işaret etti. İyi yapılı, gümüş saçlı iki asker, aralarında bir mahkûmu sürükleyerek içeri girdi.

Her iki asker de siyah deri giyiyordu ve gözlerinin altında parıldayan mavi Muhafız dövmesi vardı. Sırtlarına büyük metal silahlar bağlanmıştı. Birinde bir kılıç, diğerinde bir savaş baltası vardı. Uzun saçlı Muhafız'ın kare şeklindeki çenesini tüyler kaplarken, kısa saçlı Muhafız sinekkaydı tıraşlıydı. Kürk uçlu kulaklarının dikleşmesine bakılırsa, şekil değiştiren olmalıydılar. İkisi de Jasper'a dik dik baktı.

Tutsağı Kraliçe'nin ayaklarının dibine bıraktıklarında Jasper'ın beti benzi attı.

"Saatlerdir bekliyoruz," diye homurdandı uzun saçlı Muhafız.

"Beklemeyi sevmiyoruz," diye ekledi diğeri ve kollarını kavuşturdu.

Maebh'in gözleri kısıldı. "Beklemeni istediğim kadar bekle."

Jasper ona, "Bana misafirin olduğunu söylememiştin," dedi.

"Sürpriz." Kraliçe ve Jasper arasında söylenmemiş daha fazla düşmanlık geçti, ama ikisi de buna göre hareket etmedi. Bunun yerine, Kraliçe

Mahkûma doğru bakarken bakışlarında hınzır bir parıltı belirdi. "Mükemmel zamanlama. Kendimi biraz ceza verme havasında buluyorum."

"Sorgulama," diye hatırlattı uzun saçlı Muhafız ona. "Tutuklumuzu size sadece sorgulama amacıyla ödünç vermeyi kabul ettik."

"Umurumda değil," diye mırıldandı kısa saçlı Gardiyan. "Cezalandırın ."

Kraliçe nazlı nazlı gülümsedi. "Sorgulama, cezalandırma... aynı şey. Sluagh'ım az önceki savaştan sonra kendini biraz aldatılmış hissediyor ve bunu telafi etmek için ona bir şey vermek istiyorum. İnsan ruhları çok lezzetli."

"Sadece bilgiyi al."

"Oh, bilgiyi bulacaktır," dedi Kraliçe. "İhtiyacımız olanı bulana kadar bu küçük adamın zihninde dolaşacak."

Ada odağını mahkûma çevirdi ve neredeyse midesindekileri kaybediyordu. Derin gözleri, kanca burnu ve çok tanıdık bir yüzü olan bir adamdı -insan-. Ama bu mümkün değildi. Öyle miydi?

Gerçekliği kaymaya başladı. Bu mahkum onun geçmişinden geliyordu. Geçmişinin derinliklerinden, Vegas'ta yaşadığı zamanlardan. Bunu *biliyordu*. Onu nerede görmüştü?

Mahkûm yere kan tükürdü ve başını kaldırdı. Ada'yı gördüğünde gözleri pasifleşmeden önce bir parça açıldı. Ve sonra kafasına dank etti, kendi zamanlarında Laurel'a saldıran paralı asker oydu. Clarke'ı nükleer kodları açıklamaya zorlamak için onu kaçırmıştı. Kaçınılmaz olarak kıyamete neden olan adam için, yani Void için çalışan adamlarla aynıydı.

Onun burada ne işi vardı? Şimdi mi?

Panik, Ada'nın boğazını kapadı. Nefes alamıyordu. Zar zor düşünebiliyordu. Jasper'ın kolunu çekiştirerek konuşmaya çalıştı ama sözcükleri oluşturmaya çalışırken çıkardığı tek ses bir tıslamaydı.

"Ada?"

"O... o...." Çenesi bir açıldı bir kapandı.

Uzun saçlı Muhafız sinsice . "O tehlikeli bir adam, evet, biliyoruz."

"Hayır, anlamıyorsunuz. O benim zamanımdan. O benim zamanımdan.

."

"Boşluk için çalışıyor," diye gürledi kısa saçlı Muhafız.

"Biliyor musun?" Yüzündeki kan çekildi. "Nasıl?"

Arkasında bir kıpırtı. Gerçek olamayacak kadar tanıdık bir koku. "Onlara söyledim, Güzel Kedicik."

Ada'nın omuzları gerildi. Bu sesi, bu lakabı biliyordu. Bütün başlar kapıya yeni gelenlere çevrildi. İki kadın. Biri kızıl saçlı, diğeri siyah saçlı. Ada'nın kalbi boğazına kaçtı. Dizlerinin bağı çözüldü.

Kadınlar ilerlerken gözlerinde yaşlarla gülümsediler. Ada hareket edemeyecek kadar uyuşmuştu, rüyadan uyanmaktan çok korkuyordu ama Clarke Jasper'a dönüp başını salladığında her şey tersine döndü.

O da başıyla onayladı,
çenesi gergindi. Onları
tanıyordu.

Ne?

"Clarke. Laurel," mırıldandı ve sonra bakışlarını iki Muhafıza çevirdi.
"Rush. Thorne."

Göğsünde keskin bir çıtırtı hissetti. Kazağını kavradı.
Onları nereden tanıyordu?

"Jasper?" diye fısıldadı. "Sen... arkadaşlarımı tanıyor
musun?" Gözleri büyüdü ama hiçbir şey söylemedi.

Clarke ve Laurel ona doğru koştular. Hep birlikte kucaklaştılar. Ada gözyaşlarına engel olamadı. Arkadaşları. Onlar buradaydı. Yaşıyorlardı. Aynı kokuyorlardı. Bunca zaman sonra bile.

"Aman Tanrım," diye soludu, onlara tutunarak. "İkinizi de çok özledim."

Arkadaşları da hüngür hüngür ağlıyordu. Gözyaşları yüzlerinden akıyor, içlerindeki duygu seline rağmen gülümsüyorlardı. Ada geri çekildi ve Jasper'a baktı. Jasper onun gözleriyle buluşmayı reddetti. Ama aralarındaki bağlantıda her şeyi hissetti... utanç, boyun eğme, korku.

"Onları tanıyorsun, Jasper. Ne kadar zamandır... ne kadar... ne kadar zamandır tanıyorsun? Başından beri mi?" Aklından en kötü senaryolar geçerken sesi çatallaştı.

Ona yalan mı söylemiş? Ama bunun bir fae için imkansız olduğunu düşünüyordu.

Fae'ler yalan söyleyemez. Bir yalancının söyleyeceği şey tam olarak budur. Ama o sadece

Sevgilisinin usta bir manip lat r olduğunu kanıtladığına tanık olmuştu. Ve ona hiçbir zaman arkadaşlarını tanıyıp tanımadığını açıkça sormamıştı. O da hiç yalan söylememişti. Bunun gerekli olduğunu düşünmemişti. Eğer arkadaşlarının hayatta olduğunu bilseydi, onu önemseyen herhangi bir kişi bir şeyler söylerdi.

Her şey çok fazla gelmeye başladı.

"Nefes alamıyorum." Hiperventilasyona başlamıştı. "Buradayız," dedi Laurel.

Clarke avucunu Ada'nın sırtında gezdirerek, "Sorun yok," diye ekledi. "Biz sana sahibiz."

"O-"

"Biliyorum. Seni yaklaşık iki hafta önce kaçırdı. Seni bulmaya çalıştık ama bulamadık."

"Beni o mu *aldı*?"

Aman Tanrım. Bu her şeyi daha da kötüleştirdi. şimdi Ada ona bakamıyordu.

Kimdi o? Hafıza kaybı gerçek miydi? Lanet gerçek miydi?

geçirdiği son sekiz gün ilişkisi için çığır açıcı olmuştu. Bu sahte miydi?

Duvarlar içine kapandı.

"Havaya ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldı.

"Buradan çıkmam gerek." Kraliçe'nin sesi her şeyin üzerinde çınladı.

"Onu dışarı çıkaracağım," diye emretti ve ona için itti.

Buz gibi parmaklar Ada'nın bileğini sardı.

"Gel, insan. Beni takip et."

"Hiç sanmıyorum," diye homurdandı Jasper, kılıcı çoktan elindeydi ve Kraliçe'nin boğazına doğrultulmuştu.

İki Muhafız kaskatı kesildi, gözleri Kraliçe ve Jasper arasında gidip geliyordu. Maebh gözlerini devirdi.

"Onu öldürmek için sincap gibi ka mam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Unseelie'yi kimse bilemez." Gözleri kısıılırken sessiz bir çaresizlik parlıyordu. "Ve akşam yemeği hakkında bir şeyler söylemiştin."

"Taht odamda yaptığın numaradan sonra bana eşinle bir dakika borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim. Ve ilk dublörük yapan sendin."

Odada fırtına bulutları toplanıyor gibiydi. "Dikkatli olun, Koruyucu Prens. *Benim* evimdesiniz. Yardım için *bana* geldiniz."

Jasper'ın çenesi sıkıştı. Diğer iki Gardiyan, hatta Laurel ve Clarke bile gerildi. Ada başka bir savaş istemiyordu. Şimdi istemiyordu. İşler zaten kontrolden çıkmışken olmazdı.

Maebh dudaklarını büzdü. "Size yemin ediyorum. Kış Sarayı ziyareti sırasında bu kadına hiçbir zarar gelmeyecek. Şimdi zavallı kıza biraz hava aldırayım."

İsteksizce ve muhtemelen Ada reddetmediği için -hâlâ çok uyuşuktu- Jasper yana çekildi.

Clarke ve Laurel ölçülü ve temkinli davrandılar.

"Sorun yok," dedi Ada onlara. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var." Kraliçe ona zarar vermezdi.

"Biz burada ," dedi Laurel.

Ada başıyla onayladı ve her adımında dikkatleri üzerine çeken Kraliçe'yi çıkışa doğru süzülürken takip etti.

Maebh onu donmuş denize bakan, karla kaplı bir balkona götürdü. Parmaklıkları kaplayan kanlı sarmaşıklar hoş bir vanilya gülü kokusu yayıyordu. Buz gibi bir rüzgâr Ada'nın omuz tüylerini karıştırdı ve kazağındaki boşlukları kesti. Nefesleri beyaz bulutlar halinde kabardı. Titredi ve kollarını kendine doladı.

Ama dışarıdaydı. Okyanusu, karı ve gökyüzünü görebiliyordu. Doğa Ada'ya her zaman sorunlarının o kadar da büyük olmadığını hissettirirdi. Dünyanın yüzünün altında nasıl olabilirlerdi ki? Kendini daha iyi hissediyordu. Hafifçe. Derin nefesler aldı, her nefes verişinde aklının yavaşça zihnine geri sızdığını hissetti.

"Bu iyi," dedi çenesini denize doğru kaldırarak. "Bu daha iyi hissettiriyor."

Kraliçe Ada'ya alçakgönüllü bir bakış atarak, "Ee," dedi. "Sen bir insansın. Ve sen de diğer ikisi gibi mana ile dolup taşıyorsun. Senin yeteneğin ne?"

Ve işte Kraliçe'nin sessiz bir konuşma istemesinin gerçek nedeni buydu. Burnunu sokmak için. Jasper'ı düşünmediği sürece Ada için sorun yoktu.

"İyileştirebilirim," diye cevap verdi.

"Doğuştan şifacı. İlginç. Uzun sizin türünüzden birine rastlamamıştık. Son zamanlarda hep tentürler ve merhemler var. Kış Sarayı'nda senin gibi yetenekli birini kullanabiliriz. Yeteneğinin bir kısmını kraliyet soyuna enjekte etmek daha da iyi olurdu." Dudaklarına vurdu. "Korkarım nişanlanabileceğiniz bir varisim yok. Belki Gastnor olur."

Ada'nın içinde hastalıklı bir his çalkalandı. Bu kadınla yalnız kalmak tehlikeliydi. Dikkatli davranmak zorundaydı.

Tehlikeli şeyler güzel paketlerde gelir.

Kraliçe Jasper ve Ada'yı bir haftadan uzun bir süre bir odada kilitli tutmuştu çünkü bu onu eğlendiriyordu. Ya da belki de tüm bu zaman boyunca bu fırsatı beklemişti; Muhafızları ve Ada'nın arkadaşlarını aynı yerde toplayana kadar beklemişti. Havai fişeklerin patlamasını görmek için bekliyordu. Belki de her şeyi Kraliçe ayarlamıştır. Arkadaşlarının aynı gün, aynı saatte gelmesi tesadüf olamazdı.

-Jasper taht odasında idi.

"Teklif etmen çok hoş," diye ekledi uysalca, kelimelerini akıllıca seçerek. Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi ve sonra mavi işaretli elini kaldırdı. "Ama Jasper benim eşim."

Kelimeleri söylediği anda onlardan şüphe etti. *O mu?*

Bir eş, en değerli sırrını ondan saklar mıydı?

Arkadaşları içeri girdiğinde tüm o utancın altında korku hissetmişti. Neden korkuyordu ki?

Kraliçe Ada'nın lekesiz boynuna bakarken alaycı, kara bir kaş kalktı. "O seni sahiplenmedi. Ayrıca, burada size öğretebileceğimiz çok şey var. Örneğin..." Ada'nın elini tuttu ve avucunu okşamak için çevirdi. "Her hediyenin iki yüzü vardır. Seelie prensin sana bunu söyledi mi? Yoksa diğer pek çok şey gibi bunu da mı atladı?" Kız cevap vermeyince Maebh devam etti. "İyileştirmenin zıttı nedir Ada? Cevap ver bana."

"Um... yaralanma, sanırım."

Kraliçe'nin yavaş ve hınzır gülümsemesi Ada'nın tüylerini diken diken etti. Ada ağzı açık kaldı. "Bana birinin canını aynı şekilde yakabileceğimi mi söylüyorsun?"

Onları iyileştirebilir miyim?"

Maebh Ada'nın elinin tersini okşadı. "Kuyu'nun karanlık bir tarafı var ve başkalarının sizi inandırmaya çalıştığının aksine, Kuyu onu kullandığınız için sizi cezalandırmıyor. Tüm doğanın yıkıcı bir yanı vardır. O olmadan yaşam da olmaz." Yumruğunu kaldırdı ve sıktı. Havadaki buz aniden dağıldı. "Buz yaratabilirim. Onu alıp ."

Ada kollarını ovuşturmayı bıraktı. Maebh soğukluğu ortadan kaldırmış ve bunu yaparken de sıcaklık yaratmıştı. Ada elini havada gezdirerek sıcaklıktaki değişime hayret etti. Ama içindeki o çalkantılı his bir türlü gitmiyordu.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordu. Kraliçe Jasper'ın bir Muhafız olduğunu biliyordu. Kuyu'nun karanlık tarafını kullanmak yasaktı. "Jasper'la aramızı açmaya mı çalışıyorsun?"

"Jasper'ın bunu yapmak için benim yardımına ihtiyacı yok." "Ne?"

"Kendi başına iyi bir iş çıkardı, değil mi? Demek istediğim, arkadaşlarınızla ilgili bilgileri sizden saklamak. Kim böyle bir şey yapar ki?"

Ada kaşlarını çatarak ona baktı. Jasper'la nasıl başa çıkacağı kendi bileceği işti ve balkonda ne kadar uzun süre kalırsa, bunun Kraliçe için bir tür hastalıklı yan oyun olduğunu o kadar iyi anlıyordu. Az önce Jasper'ın önünde itibarını kaybeden Kraliçe.

"Sen Unseelie'sin," dedi Ada. "Yaptığın şey manipölasyon."

Maebh başını gökyüzüne doğru eğerek güldü. "Pekala canım, o zaman her şeyi çözmüşsün gibi görünüyor."

Ada sinirli bir ses çıkardı ve balkon korkuluklarına doğru adım atarak avuçlarını korkuluklara dayadı ve gözlerini denize dikti. Buz gibi suyu taradı, sadece Jasper'ın ona verebileceği cevapları aradı. Paylaştıkları şey gerçektir... değil mi?

Ama ona bir daha güvenebilir miydi?

Duygularını saklamaya devam ederse, Ada bu güvensizliğin daha da artacağından korkuyordu.

Kraliçe avucunu Ada'nın yanındaki parmaklığın üzerine koydu, küçük parmağı Ada'ninkine ulaşmak için seğirdi. Ada bu samimi bağlantı karşısında sarsıldı ama geçici bir şaşkınlıkla donakaldı. Kraliçe aktif olarak kişisel alanını işgal etmeye mi *çalışıyordu*? Ne oluyor lan? Arkadaşlarına bağarmaya birkaç santim kala Kraliçe konuşunca Ada irkildi.

"Sana bir zamanlar Unseelie olduğunu söyledi mi... daha önce, uluslarımız birken?"

Ada başını salladı.

"Peki sana babasının bana ne yaptığını söyledi mi?" Hayal kırıklığına uğramış bir halde Kraliçe'ye baktı. "Hayır."

"Jasper'ın annesiyle onun bilebileceğinden çok daha fazla ortak yönüm var diyelim."

"Peki neden Mithras'ı yenmesi için ona yardım etmiyorsun? Neden bu oyun?"

"Bir Seelie olan Jasper'la ittifak kurmam sadece kendi halkım arasında olumsuz karşılanmakla kalmaz, aynı zamanda Mithras'ın yanında yer alan fae'lere de liderlerini devirerek topraklarını fethetmeye çalıştığımı gösterir. Bu seviyede bir incelemeyle uğraşmaya hazır değilim. Ayrıca, bahsettiğim gibi, onları pek umursamıyorum. Cornucopia'nın kuzeyinde çok daha ilginç şeyler oluyor."

"Kalpten kalbe konuştuğunuz için teşekkürler ama ben arkadaşlarıma katılmaya hazırım. Eğer senin için de uygunsa."

Siyah gözler, içinde canlı bir şeyle titriyordu ve Ada bir an için Kraliçe'nin ne tür bir fae olduğunu merak etti. Sadece bir an. Ve sonra Maebh sırttı.

"Tabii ki. Gidebilirsin." Onu kışkıışladı. "Sadece... gitmek mi?" Ada balkon kapısını kontrol etti.

"Seni esir tutmuyorum. Aconite Şehri'nden ayrılabilirsin." Ada eğildi, sonra da minnettarlığını eliyle imzaladı.

Maebh onu hesapçı gözlerle izledi, sonra başını hafifçe eğerek denize döndü ve bir karganın konması için elini uzattı. Kuş parmaklarının üzerine konduğunda, Kraliçe ona nazikçe fısıldadı ve tüylü başını öptü.

Ne oluyor lan?

Ada taht odasına doğru yürürken kendi kendine küfürler mırıldanmaya devam etti. *Ne oluyor lan? Lanet olsun, lanet olsun.* Akli karmakarışıklı ve taht odasının kemerli kapılarını gördüğünde koşmaya başladı.

İçeri girdiğinde rahatlamıştı. Odada sadece arkadaşları ve üç Muhafız kalmıştı: Rush, Thorne ve Jasper.

Jasper'ın bakışlarıyla karşılaştı ve onun şaşkınlığının daha fazlasının bağlarından aşağı indiğini hissetti. Jasper ona doğru bir adım attı ama Jasper kendini tutamadı. İçgüdüleri harekete geçti ve doğruca Clarke ve Laurel'a doğru ilerleyerek ikisini bir grup kucaklamasına aldı. Gözlerinde yaşlar yandı.

"Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum!" diye hıçkırdı, kendini yeniden güvende hissediyordu.

Üçü de hüngür hüngür ağlamaya, aceleyle söylenen sözlere ve ağlamaklı sarılmalara başladı.

Laurel onun yanaklarını okşadığında parmağında bir yüzük parıladı. "Nişanlanmışsın!" Ada ciyakladı.

"Evliyim aslında." Laurel kızardı ve Thorne'a bir bakış fırlattı. Ada, şüpheli bir şekilde iyileşmiş, yara izli bir morluğa benzeyen bir ısırık izi gördü. Ağzı açık bir şekilde işaret etti. "Bu bir çiftleşme izi mi? Her zaman asla yuva kurmayacağını söyledin."

Bir kızarıklık daha. Laurel parmağıyla Clarke'ı işaret etti. "Çocuğu olan o."

"Ne?" Ada ciyakladı. Arkadaşları çiftleşme işaretlerini şeker gibi dağıtırken o kendi boynuna karşı bu kadar korumacı davranıyordu.

"Laurel, ona düşünmesi için biraz zaman ver," diye güldü Clarke, ama aynı zamanda uzun kızıl saçlarını ensesinden geriye doğru çekerek bir ısırık izini ortaya çıkardı. "Rush ve ben yaklaşık üç yıldır birlikteyiz. Bu zamanda uyandığımdan beri."

Oh. Tamam, üç yıl. Yani, şeker gibi değil o zaman. "Uyandın mı? Buraya nasıl geldik?"

"Donmuş." Clarke sanki bu onu da şaşırtmış gibi ellerini havaya kaldırdı. "En fazla nükleer kışın bizi dondurduğunu tahmin edebiliyoruz ama Kuyu bizi uyandırıyor. Anladığım kadarıyla Vegas'a kar yağdığı gün sıcaklık o kadar aniden düşmüş ki" -parmaklarını şıklattı- "bezelye gibi donmuşuz!"

"Vay anasını."

Laurel, "Bu oldukça uzak bir ihtimal," diye onayladı. "Kuyu'nun bizi uyandırdığını mı söyledin?"

Clarke'ın gözleri kasvetlendi. "Bones'u gördün. Boşluk bu zamanda da var. Void'in bombaları sadece koşulları yaratmak için attığını düşünüyoruz, böylece nüfusun yeterince az olduğu ve her şeyi kontrol edebileceği bir zamanda donup uyanabilecekti."

Ada'nın yüzündeki tüm kan çekildi. "O şimdi nerede?"

"Kristal Şehir'de, mana engelleyici metal duvarların arkasında kilitli. Bir tür ele geçirme planladığını biliyoruz ama ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyoruz."

"Ya Bones?"

"Onu Kraliçe'nin muhafızlarına teslim ettik. Muhafızlar ondan yeterince bilgi alamıyor ama Maebh'in gerçeği ortaya çıkarmanın yolları var."

Eminim öyledir.

Thorne konuşmasına ara verdi ve kaşlarını çatarak Laurel'e yaklaştı. "Onu öldürmeme izin vermeliydin."

Laurel ona sabırla gülümsedi. "Bebeğim, beni korumak istemeni anlıyorum, gerçekten ama onların önüne istiyorsak kafasındaki bilgilere ihtiyacımız var. İnsan şehri hâlâ kutsallıktan arındırılmış toprakların ortasında. Orada hiçbirimizin gücü yok."

Rush cebinden pürüzsüz bir taş çıkardı ve "Sanırım buradan çıkma vaktimiz geldi," dedi. Jasper kolunu Ada'nın omzuna geçici olarak doladığında Ada sertleşti ve kolunu çekti.

"İyi fikir," dedi arkadaşlarına sıkıca gülümseyerek. "Ben de sizinle geleceğim."

Jasper Ada'ya, "Bizi götürebilirim," diye teklif etti.

"Onlarla gitmeyi tercih ederim." Ondan uzaklaştı ve Laurel'in elini tuttu. "Biraz zamana ihtiyacım var."

Onun ihanetiyle başa çıkmaya hazır değildi. Asla da hazır .

CHAPTER 27

A Tarikat'taki eski odasında yalnız kalan Jasper kapının önünde durmuş, dekoru yabancı bir şeymiş gibi inceliyordu. Oraya en son gittiğinden bu yana sadece on yıl geçmişti ve bu okyanusta bir damlaydı. Ama içkinin tadı tebeşir gibiydi. Havada hiç sıcaklık yoktu. Ve Ada olmadan, kalabileceğinden emin değildi.

Ona açıklama şansı verecek miydi? Ama o ne diyecekti? Bu bilgiyi ondan sakladığında ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Kapı açıldı ve Thorne içeri girdi. "Çocuk," diye homurdandı Jasper.

"Uzun çocuk olmadım."

Omuz silkti. "Bunu biliyorum. Yine de sana böyle hitap etmek eğlenceli. Vuruşlarıma ihtiyacım var, onları alabildiğim yerde."

Sessizlik. Jasper'ın söylemek istediği ama söyleyemediği o kadar çok şey vardı ki. Nereden başlayacağını bilmiyordu.

Thorne cebinden rulo haline getirilmiş bir mana-otu çıkardı ve Jasper'a uzattı ama Jasper başını sallayarak reddetti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Thorne bön bön baktı. "Mana-otuna hayır mı diyorsun? Gerçekten değişmişsin."

Bir yarım omuz silkme daha. Ada zaten ondan kaçıyordu. Eğer eski alışkanlıklarına geri dönerse, o da... boğazı düğümlendi.

Bunun yerine, "On yıllık işkence bunu yapacaktır," diye mırıldandı.

"Seni aradım," dedi Thorne, ruloyu tekrar cebine sokarken. "Kaybolduğun süre boyunca hiç durmadım. Bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Jasper'ın bakışları onunkilerle çarpıştı. " yapmamalıydın."

"Neden olmasın ki?" Thorne'un kaşları öyle bir çatıldı ki Jasper gülmek zorunda kaldı.

Hâlâ aynı öfkeyle. Bu ani espri gerginliğini dağıttı ve Jasper derin bir iç çekerek alnını ovuşturdu. Bugün bir zafer kazandığını düşünmüştü ama gerçeği ondan sakladığını öğrendiğinde Ada'nın gözlerindeki ifade onu tam ortadan ikiye bölmüştü. Bu korktuğu andı ve buna kendisi sebep olmuştu.

Kapı çalındı ve Rush içeri girdi.

Harika. Jasper'ın özür dilemesi gereken bir erkek daha. Başka bir yetersizlik dalgası.

Rush, "Kapının arkasından duydum," diye homurdanarak kapıyı arkasından kapattı. Thorne'a baktı. "Jasper onu terk etmen gerektiğini düşünüyor çünkü beni hayal kırıklığına uğrattığına inanıyor."

Thorne'un gözleri kısıldı. Ellerini başının arkasına koyarak yatağa uzandı. "Mithras'ın askerlerinin Vêda'yı idam etmesini engellemeyerek mi? Bu Thaddeus'un hatası değil miydi?"

Jasper gözlerini devirdi. "Sadece yatağımı al. Neden olmasın?"

Ama onun kuru mizahından hiç etkilenmediler. Baba gibi, oğul gibi. Jasper'a dik dik baktılar.

Rush homurdandı: "Sana yıllarca kızgın olduğumu kabul ediyorum. Ama tek suçlu sen değildin. Hepimiz kendi rolümüzü oynadık."

Jasper gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyor ki," dedi Thorne, "Başbakan istediğini elde için bizi kullandı."

"Beni hiç kullanmadı," diye yanıtladı Jasper. "Olağan Muhafızlık görevlerinin ötesinde."

"Oh, evet, öyle yaptı." Thorne'un omuzları büküldü. Mana-otu rulosunu yaktı ve tokuşturdu, nefesini vermeden önce derin derin içine çekti.

Rush, Jasper'ın yatağının etrafından dolaşarak pencereden dışarı baktı, yüzünde derin bir kaş çatma ifadesi vardı.

Jasper, Thorne'a "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Başbakan bizimle oynadı. Sizi Mithras'la takas etti, böylece o da onaylanmış üreme yasasını aktif tutacaktı, bu da annemin idam edilmesini ve Rush'ın lanetlenmesini sağladı, bu da Rush'ın Clarke'ı ve şimdi de diğer uyanık, güçlü insanları Boşluk'tan önce bulmasına yol açtı. Eğer bunu yapmasalardı, Void'in başladığı işi bitirecek ve dünyayı yok edecek güce sahip olacağına inanıyorlar. Prime başından beri ne yaptığını biliyordu."

"Ama Rush lanetlendikten yıllar sonra beni kaçırdılar."

"Bu gecikme de pazarlığın bir parçasıydı. Kimsenin planını anlamasını istemedi."

Soğuk, sert öfke Jasper'ın kafesini salladı. İçindeki kurt hırlayarak ve hırlayarak etrafta dolaşıyordu. Görüşünü kırmızı kapladı. "Beni Mithras'a mı *sattı*?"

"Ve şimdi de seni tahta oturtmak istiyor," diye gürledi Rush pencereden, hâlâ dışarıdaki bir şeyi izliyordu.

Jasper oraya gittiğinde Clarke'ın gümüş saçlı küçük bir kızın peşinden koştuğunu gördü.

Başbakan onu tahtta mı *istiyordu*? "Fae politikasına karışmaz."

Rush bakışlarını Jasper'ınkilere kaydırды. "Muhtemelen açıklamasına izin vermeliyiz. On İnkiler'le bir toplantı düzenledi."

"Eğer onu görürsem... Ben..." Titremenin kök salmasını ve kurdunun ileri atılmasını engellemek için yumruklarını sıktı. Ona saldırmaktan kendini alıkoyamayacaktı.

"Ben de onu öldürmeye çalıştım," diye itiraf etti Rush. "Starcleaver'ı neredeyse boynuna sokuyordum."

"Seni durduran neydi?" "İskaladım."

Hepsi birbirine baktı. Sonra da güldüler. Bu kadar aptalca bir şeye tüm yürekleriyle gülerek gerginliklerini attılar. Ama üzerlerindeki baskıyı atmak iyi gelmişti.

Rush'ın gözleri ciddileşti. "Gerçek şu ki, o olmasaydı Clarke'la asla tanışamayacağımı fark ettim. Ve Willow'a asla sahip olamazdım. Ve Prime haklı olabilir... dünyanın sonu gelmiş olabilir. Hâlâ da sona erebilir."

Jasper hâlâ Rush'ın bir kızı olduğuna ve Jasper'ı Ada'ya götürenin o olduğuna inanamıyordu. Göletteki bir taş pek çok dalgaya neden olur.

"Ya sen?" Jasper Thorne'a sordu.

Hüzünlü bir gülümsemeden önce gözlerinde acıma parladı. "Laurel ile asla tanışamayacağım gerçeğini tartışamam ve şimdi Ada burada olduğuna göre, eğer durdurmak için birlikte çalışmazsak Prime'in öngördüğü karanlık geleceğin gerçekleşeceğine inanıyorum."

Jasper göğsünü ovuşturarak kalbinin küt küt attığını hissetti ve Ada'ya gidebilmeyi diledi.

Bensiz bir hiçsen, benimle de bir hiçsin.

Kendini devam etmesi gerekiyordu.

"Clarke'ın bir medyum olduğunu mu söylüyorsun?" Jasper sordu. Rush, "Evet," diye yanıtladı.

"Ne görmüş?"

"Boşluğun yönetimi ele geçirmek istediğini biliyor. Geleceğimizde ateş ve yıkım görüyor. Ve bunu durduracak güce sahip olduğumuzu da biliyor. Ancak, Başbakan'ın da dediği gibi, Eski Dünya'dan uyanan bu İyi Kutsanmış insanlarla birlikte çalışmamız gerekiyor. Başbakan'ın haklı olmasından hoşlanmıyoruz ama bunu kabul ediyoruz."

Jasper'ın bakışları çenesini sıkan ve başıyla onaylayan Thorne'a kaydı. Evet, Jasper Başbakan'ı boğazlamak istiyordu. Onu lime lime etmek istiyordu. Ama tanışma şansına eriştiği en acımasız ve onurlu Muhafızlardan ikisi Başbakan'ın bu Boşluk'la ilgili imgelemlerine inanıyorsa -aynı kişi baskınlar düzenliyor ve masum köylüleri öldürüyorsa- Jasper buna itiraz edemezdi. Başbakan'ın endişelenmesi gereken tüm topraklar vardı. O sadece bir Fae'ydi.

Jasper zamanda geri dönüp Karanlıkayak sürüsünün durdurabilseydi, bunu yapacağını biliyordu. Eğer ona bir şekilde bir öngörü bahşedilmiş olsaydı, o zaman Prime'in yaptığı gibi davranmaz mıydı? Yüzlercesinin iyiliği için bir fae'nin rahatsızlığını feda etmez miydi? *Crimson*, bir kişi için kendi rahatsızlığını feda ederdi: Ada.

Öfkesi içinden dışarı sızıyordu. Bir hükümdar bencil olamaz ve tek bir kişi için endişelenemezdi. Bir hükümdar çoğunu düşünmek zorundaydı. Prime dünyanın kaderinden sorumluydu çünkü Well olmadan

öldü. Jasper inkar ediyor olabilir, özünde bir korkak olabilir ama asla kendi ihtiyaçlarını masumların üstünde tutmaz.

"Hadi şu toplantıya gidelim," dedi Jasper ve dışarı çıkmaya başladı. Durdu, kaşlarını çattı ve en yakın iki arkadaşına döndü. "Teşekkür ederim. Yardıma geldiğiniz için."

Her ikisi de ciddiyetle ona baktı. Rush,

"Borç kabul edilmedi," diye cevap verdi.

Thorne da aynı şekilde başını salladı. "Sen ailedensin. Aramızda borç yok."

JASPER, Rush ve Thorne'u geniş merdivenlerden konsey odalarına kadar takip etti. Su, merdiven kenarlarından basamaklı bir akıntıyla aşağıya süzülüyor, tabanda küçük bir havuzda son buluyor, bu havuz da kampüsün etrafından dolanan menfezlere açılıyordu. Sütunlu, açık planlı tapınağa doğru melek formunda uçan iki karga, yavaş olduklarına dair bir tür şaka yapıyordu.

Gülümseyerek orta parmağını çevirdi. Kanatlı fae'ler uçarak yukarı çıkabilirken, kanatsız Muhafızların sıkıcı basamakları yürümek zorunda kalmasından her zaman yakındığını biliyorlardı.

Tepeye vardıklarında Jasper döndü ve Tarikat kampüsünün arazisine baktı. Binalar ve eğitim alanları her iki tarafta da en az bir mil boyunca uzanıyordu. Görünüşe bakılırsa, oraya en son gittiğinden beri hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu, değişmemiş olması mı, yoksa üç yüz yıllık hizmetinin çoğunda böyle kalmış olması mı? Ama Tarikat tasarım ve mimariyi değiştirmekle ilgilenmiyordu, sadece aynı kalmasını istiyordu - tıpkı Elphyne'in aynı kalmasını istedikleri gibi.

Jasper en uzun süre görev yapan Muhafızdı. Ondan daha yaşlı Büyücüler vardı, aralarında Prime da vardı ama bir savaşçı? Eğer savaşta hayatlarını kaybetmedilerse... işte o kadar. Çoğu uzun ömürlü olmazdı. Bunun korkaklığından mı yoksa işinde iyi olmasından mı kaynaklandığına karar veremiyordu.

Kütüphane ve akademi sol tarafta, Muhafız kışlaları ise sağ taraftaydı. Mavi cüppeli büyücüler etrafta dolanıyordu. Deri giysili Muhafızlar savaşa katılıyor, eğitim alanlarında yeteneklerini geliştiriyorlardı. Demirciden gelen metalik tıngırtılar rüzgârda süzülüyordu. Burası çelikten silah yapma yetkisi olan tek Elphynian demircisiydi.

Taş basamaklardan yukarı çıkanlar Leaf, Aeron ve Forrest'tı. Elfler de değişmemişti. Leaf hâlâ On İki Kadro'nun lideriydi. Aeron hâlâ sert bir omurgayla yürüyordu ve Forrest hâlâ ahır gibi kokuyordu -Jasper'ın burnu rüzgârda burnunu çekerek bir koku aldı.

Her şey çok tanıdık ama bir o kadar da yabancı. Yine de Jasper evim dediği değişmemiş yeri ve ailem dediği insanları incelerken, her şeyin farklı göründüğünü düşünmeden edemiyordu. Sanki artık uyum sağlayamıyordu. Sanki hayalleri bu kampüs duvarlarından daha büyüktü.

Jasper döndü ve tapınağa girdi, bazıları bir, belki de iki yüzyıldır birlikte çalıştığı ekibinin geri kalanını göreceğini bildiği için heyecandan yerinde duramıyordu. Sayısını unutmuştu. Tapınaktan bitişikteki konsey odasına geçtiğinde neredeyse kılıcını isteyecekti ama Başbakan'a karşı içinde kaynayan nefreti karnının derinliklerinde katlanılabilir seviyelere indirdi.

Sırtını ona dönmüş olan Prime, uzun, oymalı mermer sütunların arasında durmuş, aşağıdaki kampüse bakıyordu. Uzun beyaz tüylü kanatları yere dökülüyordu. Su, sütunlardan aşağı süzöldükten sonra penceresiz balkondan akarak pürüzlü kaya temelin üzerine damladı. Prime'ın omuz gerginliğindeki hafif bir kayma onun geldiğini anladığını gösteriyordu.

doğru yürüyebilir ve pençelerini boynuna geçirebilirdi. Karanlık fantezi bir an için zihninde dönüp durdu ve sonra kendini odanın geri kalanına bakmaya zorladı. Duyguları adil olsa bile, onun ihanetini geride bırakmalıydı.

İnsan boyundaki büyük vazolar tek dekorasyon unsuruydu. Masa ya da sandalye yoktu, sadece boş bir mermer zemin vardı. Üç vampir bir tarafta, iki karga-değiştiren de diğer tarafta duruyordu.

Jasper vampirlere başıyla işaret etti. Gölgede ve güneşli açıklıktan uzakta kaldılar, hepsi kollarını kavuşturdu ve gündüz vakti bir toplantıya çağrıldıkları için çok sinirli görünüyorlardı. Bu sırada

Vampir Muhafızlar güneşte hayatta kalmaya şartlanmışlardı, genellikle bundan hoşnut değillerdi ve gece görevlerini tercih ediyorlardı. Hepsisi kösele yarasaya benzeyen kanatlarını kaldırmış ve Muhafız derilerini giymişti.

Haze traşlı başını selamlamak için salladı. Resmi olmayan liderleri Shade, bir vazoya yaslanırken şık ve zarif görünüyordu. Kollarını kavuşturdu ve Jasper'a yarım bir gülümseme verdi. Yanındaki Indigo çarpık bir sırıtışla Jasper'ın sırtına bir tokat atmak için yanına geldi.

"Seni gördüğüme sevindim kurt."

Jasper kuru bir sesle, "Sen de ," diye cevap verdi.

"Görünüşe göre bir ya da iki macera yaşamışsın. Seni kıskanıyorum." "Cidden mi?"

"Elbette," dedi kaşlarını kaldırarak. "Yaptığımız sıkıcı şeylerden iyidir."

Jasper ona alaycı bir bakış fırlattı. "Nefesini tutmaya devam et. Belki de işkence görmeyi için hâlâ zaman vardır."

İndigo güldü. "Senin bu yönünü seviyorum J. Espri anlayışını."

Prime'in yanındaki iki karga değiştirci melek formundaydı, siyah tüylü kanatlarını arkalarına saklamışlardı. Kargaların sık sık yaptığı gibi merakla onları izlediler. River'in mavi-siyah tüyleri başını sallayarak selam verirken dalgalandı. Ash de aynısını yaptı. Bu iki şakacı vampirlerden daha hilekâr ve kurnazdı ama Jasper onlara alışmıştı. Hatta onlardan hoşlanıyordu. Nasıl parti yapılacağını biliyorlardı.

Onikiler'den biri kayıptı. Sanki bir düşünce tarafından çağrılmış gibi, hava elektriklenip çatladı ve Jasper'ın kollarındaki tüyleri kaldıran statik bir kalıntı kıvılcımlandı.

Elbette Cloud bir giriş yapacaktı. Formuna sadık kalan ağır dövmeli karga şekil değiştiren uçarak aşağı indi, balkona sert bir iniş yaptı ve bir vahşi kedinin zarafetiyle ayaklarının üzerinde durdu. Kanatlarını kapattı ama geri çekmedi. Statik tüylerini karıştırdı, bu ona kalıcı olarak yapışmış gibi görünen bir olaydı. Kaşlarını çatı ve doğrucu Jasper'a doğru yürüdü, birkaç santim ötede durdu.

"Hangi ?"

"Beni özledin mi?" Jasper gözlerini kırıştırarak havayı öptü.

"Sen öyle san," diye alay Cloud, elektrik mavisi bakışları Jasper'ın boynundaki yara izlerine, sonra da sağ elindeki mavi izlere kaydı. Ne zaman

Cloud kaşlarını çatarak Jasper'ın vücudunu incelemeye devam edince, Jasper onun güç artırıcı yağlı dövmelelerinin eksik olduğunu fark etti. İkisi de aynı anda dövülmüştü. Cloud'un gözleri tekrar Jasper'ın İyi Kutsanmış işaretlerine kaydı ve daraldı.

"Öyleyse doğru," diye kestirip attı. "Ne?"

"Biri daha tozu yuttu." Cloud dişlerini sıktı ve Jasper'ın omzunun üzerinden yargılayıcı bir bakış fırlatarak yanından ayrıldı. "Yine gelişmiş dövmeleler istiyorsan, gel ve beni gör."

"Artık onlara ihtiyacım yok." Jasper yüzünde oluşan sırtıta engel olamadı. Cloud hiç değişmemişti. Mükemmeldi.

Cloud, Shade'in yanına giderken nefesinin altından "Amcık kırbaçlandı," diye homurdandı.

Shade'in dudakları kıvrıldı. "Bence asıl mesele de bu, Cloud." Artık On İki'nin hepsi orada olduğuna göre, Başbakan döndü, dikkat talep ediyordu. Mavi elbisesi ve beyaz tüylü kanatları yerdeki tozu sıyrıyordu. Çıplak ayakları kirliydi, bu Jasper'ın her zaman hem ilgisini çeken hem de kafasını karıştıran bir gerçektir. Bu kadar katı ve resmi bir kadın için, düzen ve temizliğe önem vermeyi ihmal ediyordu. Bazen bunun onun sürekli meşguliyetinden kaynaklanan bir dikkatsizlik olup olmadığını merak ediyordu ama küçük bir parçası -kendi kin dolu nefretiyle savaşıyor parçası- bunun Jackson Crimson'la ateşli bir aşk ilişkisi yaşadığı söylenen kadından geriye kalan son şey olmasını umuyordu. Çünkü eğer öyleyse, bu ona onu öldürmemesi için bir neden veriyordu. Eskiden avladıkları gibi bir canavar değil de kurtarılabılır biri olması için bir neden daha veriyordu.

Başbakan'ın ciddi bakışları Jasper'ın üzerinde yoğunlaştı.

Tüm çabalarına rağmen ona hırlamak ve bağırarak istedi. Kurdu intikam almak istiyordu. İntikam. Pençeleri parmaklarından fırladı. Dişleri uzadı, ısırma hazır. Odaya girdi.

Oyun zamanı bitmişti.

Başbakan korkusuzca onun tepkisini aldı ve ona doğru ilerledi. Kadının rahat yürüyüşü onu daha da öfkeli yaptı. Muhafızlar gerilirken odanın içinde deriler gıcırda. İş o noktaya gelirse kimse Jasper'ın intikamını durduracak kadar hızlı olamazdı. Öte yandan, o da güçlüydü ve kaçması muhtemeldi. Rush onu öldürmeyi başaramazsa, o zaman

Jasper mücadele edecekti. Başarılı olsa bile, daha sonra onu alacaklardı. Başbakan'ı öldürmenin korkunç sonuçları olurdu. Jasper bu on bir savaşıya savaş alanında hayatı pahasına güvenebilirdi ama hepsi de her şeyden önce Kuyu'ya sadıktı.

Ve Başbakan, Kuyu'nun iradesinin somut örneğiydi.

Önünde diz çöktü, beyaz saçlarını çekerek kahverengi, pürüzsüz boynunu ortaya çıkardı ve boyun eğdi.

Jasper irkildi ve etrafına bakındı. Şaşkınlık tüm odaya yayıldı. Shade öne doğru bir adım attı ama Prime avucunu uzatarak onu durdurdu.

"D'arn Jasper," dedi başını öne eğerek. "Seni düşmanımıza satma suçumdan dolayı alçakgönüllülükle özür diliyor ve bana vereceğin her türlü cezayı ya da pazarlığı kabul ediyorum."

Uzun süre ona baktı. Kimseden ses çıkmadı. Öfkelenmek, dişlerini onun boynuna geçirmek ve vücudundan parçalar koparmak istedi. Kan kaybından ölmesini istiyordu. Ölmesini ya da en azından son on yıldır çektiği gibi acı çekmesini. Ama mesele de buydu... sadece on yıl olmuştu. Ölçülemeyecek kadar acı çekmişti ama buradaydı, hâlâ ayaktaydı, hâlâ yaşıyordu.

Rush hayatının elli yılını onun entrikaları yüzünden kaybetmişti. "Rush'tan da özür diledin mi?" diye sordu.

Yukarı baktı, gözleri kısıldı. *Ahh*. Parçalar bir araya geldi. Bu dışı kimseye boyun eğmiyordu. Kimseye boyun eğmiyordu ama bir şekilde onun oynadığı diğerlerinden farklı olduğunu hissediyordu.

"Dilemedin," diye doğruladı. "Sanırım Thorne'dan da özür dilemedin."

Deri üniformalar gıcırdayıyordu, özellikle de Jasper'ın yanında duran iki kurt değiştiren kardeşinden. Kafasını kaldırmadan her kelimeyi dinlediklerini biliyordu. Az önce o kadar bariz bir şeye işaret etmişti ki, hepsi başka neleri gözden kaçırdıklarını merak ederek hafızalarını yokluyor olacaktı.

Jasper manipüle edilmekten bıkmıştı. Artık entrika çevirme zamanı gelmişti.

"Pazarlık haklarımın Rush'a devredilmesini istiyorum" dedi.

Başbakan hızla ayağa kalktı, beyaz kaşlarının arasında bir kırıksıklık derinleşti.

İşte . Tükürük ateşi, gururlu lider.

"Şu anki durumunuzla ilgilenmiyor musunuz?" diye sordu. "Pazarlığınızı kullanmak dışında Tarikat'tan ayrılmanıza izin verilmesinin başka bir yolu olmadığını biliyorsunuz."

Gülümsedi. "Nasıl olsa gitmeme izin vereceksin."

İfadesini okunamaz hale getirmeden önce gözlerinde saygıya benzer bir şey parladı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Özür dilemenin tek nedeni benimle iyi geçinmek istemendi. Kral olacağımı biliyorsun. Bunu gördün ya da biri gördü. Başrahibe Dawn, belki?"

Rush gürlledi, "Nimeti kendine sakla, Jasper. Bana vermen gereksiz. Daha önce de söylediğim gibi, olanlardan dolayı hepimizin pişmanlıkları var."

"Bu gerekli," diye ısrar etti Jasper. "En azından bunu . Senin bir kızın var. Benim yok. Bir gün onu korumak için bir iyiliğe ihtiyacın olacak. İnan bana."

Rush, "Kendi çocukların olacak," dedi.

"Üç yüz yaşındayım. Henüz değil. Asla da olmayabilirim." Ada'yla bir geleceği olmayacağı korkusuyla kalbi sıkıştı.

Jasper, Rush'ın eşiyle tanıştığı ve kızına sahip olduğu için minnettar olduğunu anlıyordu ama Thorne da acı çekmişti. Bunu onlara verebilirdi. Elphyne'deki en güçlü fae'den bir iyilik işe yarayabilirdi, özellikle de önlerinde karanlık zamanlar varsa.

"Ailenin buna ihtiyacı olacak," diye ısrar etti Jasper, gözleri Thorne'a kayarak. "Evlat, ona haklı olduğumu söyle."

Thorne kaşlarını çatarak Jasper'a baktı. "Haklı olabilirsin, ama bu senin ona sahip olmanı istememize engel değil."

Jasper teslim olmalarını hak etmiyordu. Onlara yaşattığı acı için ayaklarına kapanmayı hak ediyordu. Evet, Başbakan olayları manipüle etmek için elinden geleni yapmıştı ama Jasper'ın her zaman bir seçeneği vardı. Véda'yı koruyabilirdi. Thorne'un annesini kurtarabilirdi. Belki de ikisi de onun gözlerindeki ıstırapı görmüşlerdi çünkü Rush başını salladı ve Jasper nefes verdi.

Sonra omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı.

"Benim fiyatım bu," dedi.

"Çok iyi," dedi. ". "

Asal'ın niyeti Kuyu'ya bağılı bir şeye dönüşürken havadaki bir fısıltı hepsini ürpertti. Lütfun Rush'a geçtiğini görmelerine gerek yoktu; bu basitçe biliniyordu. Bir gün, Başbakan hayatta olduğu sürece, Rush bu lütfu talep etmek için Başbakan'ı çağırabilirdi.

"Güzel," dedi Jasper. "Şimdi, bu toplantıyı önümde secde etmek için çağırmadınız, peki nedir?"

"Dikkatli ol, D'arn Jasper," diye uyardı Başbakan. "Gözünün altındaki o gözyaşı damlası izi var olduğu sürece sen hâlâ bir Muhafızsın. Ses tonuna dikkat et."

Jasper'ın gözlerini bir gülümseme daha kırıştırdı. Prime'in sözleri onu Kuyu'ya olan köleliğinden kurtaramayacağını kanıtlıyordu. Bunu ancak ölüm yapabilirdi. Tarikat'tan ayrılmak için pazarlık yapmış olsa bile, Kuyu'nun onun üzerinde her zaman bir tür etkisi olacaktı.

"Peki Kahininiz ne gördü?" diye sordu. "Tahta nasıl çıkacağım?"

"İnancınızın aksine, *nasıl* yükseldiğinizi görmedik, sadece cam taci taktığınız bir geleceğin var olduğunu gördük." Sabit bakışlarını tüm kadroya çevirdi. "Ve hepinizin iyi kutsanmış bir eş bulacağı bir gelecek."

Gözler fal taşı gibi açıldı. Bazı Koruyucular gülümsedi. Diğerleri, Cloud gibi, kaşlarını çatı.

"Tarikat, herhangi bir İyi Kutsanmış Muhafızın diğerlerinin sahip olmadığı bazı özgürlüklere sahip olmasına izin veren yeni fermanlar yayınlayacak."

"Ne gibi?" Yaprak sordu.

"Bir eş edinmek ve bir aile kurmak gibi."

"Ama siz bunu hiçbir zaman açıkça yasaklamadınız,"

diye cevap verdi. "Biz de onaylamadık."

"Peki ya İyi Kutsanmış olmak umurumuzda değilse?" Bulut tükürdü.

"Sözlerimi unutma, D'arn. Bu kutsal bağın sadece bu kadrodakilere verilmesinin bir nedeni var. Daha yüksek bir amacı inkâr etmek mi istiyorsun?"

Elleri kenetlendi ama hiçbir şey söylemedi. Başbakan devam etti, "Hangi gelecek gerçek olursa olsun, yaklaşan bir savaş var. Daha önce hiç görmediğimiz bir şey. Bu insan canavarı yenmek için en iyi şansımız Kuyu'nun planına güvenmek ve hediyeleri kabul etmek.

bize bahşedildi. Düşmanımızın geldiği dünyayı anlayan insanlarla birlikte çalışmak onu yenmemizin ayrılmaz bir parçası olacaktır. Birlikte daha güçlüyüz."

Aeron bir adım öne çıktı, o da kaşlarını çatmıştı. "Yani bizi buraya zaten gelmekte olduğunu bildiğimiz savaşı anlatmak için mi getirdin?"

"Seni buraya getirdim çünkü Seelie Yüce Kralı Kuyu'ya karşı ağır suçlar işledi." Bakışları karardı. "Karaayak Sürüsü'nün katledilmesine yol açan olaylardan . Yani, insan düşmanla yaptığı gizli anlaşmalardan ve fae'lere metal istiflemeleri için verdiği açık talimatlardan. Buna müsamaha gösterilemez. Tarikat'ın bize bahşedilen haklarımızı kullanmasının zamanı geldi."

Acı Jasper'ın midesini deldi. Elbette intikamı kaybedilen Karaayak hayatları için değil, sadece küfür ve metal için olacaktı. Ama o zaman Jasper'ın öne çıkıp cam tacı kendisi için almasının nedeni de buydu. Akrabalarını kaybetmenin intikamını almak *onun* sorumluluğuydu, Prime'in değil.

Odada bakışlar paylaşıldı.

Başbakan kimse konuşmadan avucunu kaldırdı. "Saygın kaynaklardan, onları metal istiflemeye ve bunu Düzen'den kasıtlı olarak saklamaya nasıl teşvik ettiğini açıklayan tanık ifadelerimiz var. Bu toplantı Yüce Kral Mithras'ın resmi tutuklama emrini ilan etmek için çağrıldı. O artık bir kaçak. Hepiniz onu yakalamakla görevlendirildiniz."

Bulut bir adım öne çıktı, gözlerinde bir parıltı vardı. "Canlı mı ölmü?"

"Tercihen canlı. Yüksek profilli olduğu için yargılanması ve işlediği suçların hesabını halka vermesi gerekecek." Hepsinin gözlerinin içine baktı. "Muhafızlarının ve sadık takipçilerinin direnişiyle karşılaşacaksınız. Arada kalan masumlara dikkat edin. Onun hayatı onlarınkinden daha değerli değil. Dağılabilirsiniz."

Muhafızlar teker teker başlarını salladı ve sadece Jasper ve Prime kalana kadar oradan ayrıldılar.

Bakışlarını ona dikti ve adam onun boyun egeceğini nasıl düşündüğünü merak etti.

"İyi oynadın, D'arn. Görünüşe göre bir kralın aklına sahipsin. Şimdi sana ne diyeceğiz? Darkfoot adını mı alacaksın?"

Tapınağın serbest düşüş kenarına doğru yürüdü ve kampüse baktı. Rüzgâr yüzünü savuruyor ve beraberinde evinin tanıdık kokusunu getiriyordu, bir daha dönmek üzere ayrılmak üzere olduğu evinin. Bu, Prime'ın Tarikat'tan ayrılmakta özgür olacağını söyleme şekliydi. Kral olmak için özgür. Ama bu Reed Darkfoot, Jasper ya da bir Mithras soyundan gelen biri mi olacaktı? Bir ürperti bastırdı. Asla bir Mithras olmayacaktı. Belki Darkfoot'tu ama hayatının büyük bölümünde D'arn Jasper olmuştu.

"Seelie Yüce Kralı olacağımdan emin misin?" diye sordu sessizce.

"Hiçbir şey kesin değildir, D'arn. Bunu sen de biliyorsun."

"O zaman neden pazarlığı Rush'a kaydırmayı kabul ettiniz?"

"Çünkü de ona borçluyum, ama senin aksine, bunun için üzgün değilim.

Onun fedakârlığı sonuca değdi." "Peki benimki değmedi mi?"

"Acı çektin," diye mırıldandı. "Beni geceleri uyutmayan seninki. Tahta çıktığında bunun ne kadar ağır olduğunu anlayacaksın."

"Az önce emin olmadığınızı söylediniz." "Ben umutluyum."

Sözleri hafif esintiyle uzaklaştı ve onların yokluğunda aklına başka bir şey geldi.

"Onikileri Mithras'ın peşine gönderdin çünkü onu tek başıma alt edemeyeceğimi düşünüyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Yapmak zorunda değildin."

"Sana başarılı olman için en iyi şans vermeye çalışıyorum."

"Yardımlarını istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum." "Ne olursa olsun, tutuklama emri çıkarıldı."

"Eğer cam tacı tartışmasız alma umudum varsa, bunu tek başıma yapmalıyım." Halihazırda diğer Seelie gruplarının geçici desteğine sahip olabilir, ancak onlardan herhangi biri tahta talip olabilir. Eğer Kral'ı kendisi yenerse, Jasper daha güçlü bir iddiaya sahip olacaktır.

"O zaman elini çabuk tutsan iyi olur."

CHAPTER 28

Ada kadro evinin mutfağında oturmuş, dut reçelli çörek yiyor, en iyi iki arkadaşından -kız kardeşlerinden- biriyle hasret gideriyordu; olayların bu şekilde geliştiğine hâlâ inanamıyordu.

"Demek evlendin?" diye sordu Laurel'e, o da yüzüğü gösterdi. Mücevher küçük bir kar küresini andırıyordu ama üzerinde pırıl pırıl yıldızlar dans ediyordu.

"Sadece günler önce. Düşündüm ki, o çiftleşme işaretini alırsa, ben de evlenirim."

"Günler önce mi? Yani şimdi mi kaçırdım?" "Korkarım öyle."

"Jasper'ın hafızası bir hafta önce geri geldi," diye öfkелendi. "Obsidian Sarayı'nda olduğumuz süre boyunca senin benim için kim olduğunu biliyordu. Düşününe gelebilirdim!"

Mutfağın ötesinde bir yerden tiz bir ciyıklama sesi geldi. Gümüş saçlı, iki yaşında bir çocuk, Ada'ya doğru bir yol açarak içeri girdi. Gündük bacakları o kadar hızlı hareket ediyordu ki, neredeyse takılıp düşecekti. Clarke onun peşinden koştu, yanaklarında telaşlı bir kızarıklık vardı.

"Güzel Kedicik Güzel Kedicik Uyuyan Kedicik." Küçük kızın sözleri Ada'nın üzerine makineli tüfek gibi geldi. Kendini Ada'ya doğru fırlattı, bacaklarına tırmandı ve kucağına oturdu. Ada'nın kollarında göz hizasındayken derin bir iç çekti ve bir *puf* sesi çıkardı.

Ada sıırıttı. "Şimdi bana söyleme. Sen Willow olmalısın."

"Battaniye ister misin?" Willow, tombul yüzünü düşünceli bir ifadeyle buruşturarak sordu. "Geçen sefer üşümüştün."

"Geçen sefer mi?"

Clarke omuz silkti. "Uyurken üzerini yeterince örtmemiş olabiliriz. Üşüdüğünü hissetti ve evet. Bir battaniye bulduk."

"Çok teşekkür ederim Bayan Willow."

Nefes nefese kaldı, gözleri büyüdü ve sonra annesi ile Ada arasında bir bakış fırlattı. "Yaramazca bir şey söyledin."

"Sanırım teşekkür etmek yanlış kişiye ayıp oluyor, ama sana değil." Gerçek şu ki, Willow uyurken Jasper'ı Ada'ya getirmemiş olsaydı, hiç uyanmayabilirdi. Bunu yapanın, İyi Kutsanmış birlikteliğin tetikleyicisi olduğundan emindi. "Görünüşe göre artık benden her şeyi yapmamı isteyebilirsiniz."

"Mmm." Willow dudağına dokundu. "Böğürtlenli jöle istiyorum!"

"Willow! Bugün zaten bir porsiyon yedin." Clarke yüzünü Ada'ya çevirdi. "Şeker dolu."

"Oh iyi. O zaman sana biraz daha bulmam gerekecek." Ada kendinden geçmiş çocuğu yere bıraktı ve dolaplara yöneldi. "Ne aradığımı bilmiyorum."

"Boş ver," diye iç geçirdi Clarke. "Jocinda'ya biraz daha yapmasını söyleyeceğim."

"Jocinda?"

"Evin keklerinden biri. Yakında onunla tanışacaksın. Sana bir öğüt vereyim mi? Tüm ev işlerini kendin yapmak istemiyorsan asla brownie'lere şikayet etme."

"Not edildi."

Ada arkasını döndü ve kalçalarını tezgâha yasladı. Willow anlaşmayı çoktan unutmuş ve tekrar dışarı koşmuştu.

"Çok güzel bir kız Clarke," dedi Ada. "Çok şanslısın."

Her iki arkadaşı da ona acıma dolu gözlerle bakıyordu ve ne düşündüklerini çok iyi biliyordu. Gözyaşlarını sildi.

"Ne yapacağımı bilemiyorum," dedi. "Aşırı tepki mi veriyorum? Yani, Jasper seni biliyordu ve bunu benden sakladı. Sen ailedensin."

"Evet, şey..." Clarke garip bir yüz ifadesi takındı. "Bunun benimle küçük bir ilgisi olabilir."

"Ne?" Ada ağzı açık kaldı.

"Neden şaşırmadım ki?" Laurel kaşlarını kaldırıp başparmağıyla Clarke'ı işaret ettikten sonra Ada'ya, "Üç yıldır uyanık ve şimdiden fae'ler kadar kurnaz davranmaya başladı," dedi. Ada hâlâ tam olarak anlamayınca, Laurel detaylandırdı. "Psişik güçleri astronomik bir şekilde arttı. Daha önce onu pokerde yenmenin zor olduğunu düşünüyordun, şimdi imkânsız."

"Hey," dedi Clarke. "Bu adil değil. Pokerde berbattım. Hile yaptım."

Laurel dilini dışarı çıkardı. Clarke sırttı ama sonra Ada'nın bakışlarına yüksek sesle nefes vererek karşılık verdi.

"Tamam," dedi. "Kızmayacağına söz ver."

"Clarke," diye uyardı. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Sen uyurken Jasper'ı seninle odada yakaladığımda ona birazcık bağırmış olabilirim."

"Neden bu kadar kötü? O büyük bir savaşçı tipi değil mi?"

"Ama bu onu o korkuttu ki, buradan puf diye kaçtı."

"Poof. Gerçekten mi?" Defne alaycı bir tavırla "Gerçekten mi?" dedi ve Ada'nın tabağındaki yarısı yenmiş çöreği çalıp reçelini yaladı.

"Her neyse," diye yanıtladı Clarke. "Mesele şu ki, korktu. Gitti. Eğer en iyi arkadaşlarının ondan nefret ettiğini düşündüyse, bu eve dönme konusunda biraz isteksizliğe neden olmuş olabilir. Onun gibi manipüle edilen ve işkence gören biri biraz ürkek olur."

Ada'nın gözleri arkadaşına dikildi. "Seninle konuştu mu?" Clarke dudağını ısırarak, "Hayır," dedi. "Aslında... .. şey, bir *süredir* bazı şeyler yaşadı. Bu yüzden... Sanırım sizden onu biraz rahat bırakmanızı istiyorum."

Ada gözlerinin arasındaki köprüyü çimdikledi. Clarke haklıydı. Ada adamı seviyordu. Ona söylemekte neden isteksiz olduğunu tamamen anlayabiliyordu.

Garip bir karıştırma sesi elini bırakmasına neden oldu. Clarke'ın gözleri bembeyaz olmuştu. Olduğu yerde titremeye başladı. Laurel hemen onun yanına koştu ve vücudunu dik tutmaya çalıştı ama Clarke'ın kasılmaları tam bir nöbete dönüştü.

"Neler oluyor?" Ada, Clarke'ın diğer tarafını tutup yere inmesine yardım ederek sordu.

Laurel, Ada'nın hissettiğinden çok daha sakın görünerek, "Bir imgelem görüyor," diye cevap verdi.

"Bunu hiç yapmazdı, değil mi?"

"Bu süre içinde kaptığı bir şey. Yakında iyileşir."

Titremesi durana ve nefes almaya başlayana kadar Clarke'ın yanında kaldılar. Odaklanmamış bakışları Ada'ya gelene kadar oradan oraya savruldu. Sonra Ada'nın gömleğini yakaladı.

"Jasper'ı bulmalısın," diye soluk soluğa bağırdı, gözleri korkudan irileşmişti. "Ne gördün?"

"Mithras, demir ve kan."

CLARKE ve Laurel yanında olduğu halde Ada, Onikiler'in evinin içinde koşturarak üst katta ve alt katta Jasper'ı aradı. Clarke imgeleminden uyandığında, Ada aralarındaki bağlantıyı kullanarak Jasper'ın yerini bulmaya çalıştı. Her zamanki gibi Jasper duygularını ondan gizlemişti ya da duygularını belli edemeyecek kadar uzaktaydı. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, duyguların altında hâlâ bir bağlantı hissedebildiğini öğrenmişti. Bu küçük bir farkındalık pingiydi. Ve şu anda bu ping çok uzakta hissediliyordu.

"Burada değil," dedi Ada, Jasper'ın yatak odasının kapısını kapattıktan sonra. Henüz orayı keşfetmemişti ama içeri girdiği anda kendini hem davetsiz misafir gibi hissettiğini hem de evindeymiş gibi hissettiğini anlamıştı. Ona burada ihtiyacı vardı, bazı şeyleri açıklamak, onu affettiğini söylemek ve gelecekleri hakkında konuşmak için.

Laurel, "Hâlâ Başbakan'la toplantıda olabilirler," diye önerdi. Clarke'a döndü. "İmgeleminde herhangi bir ayrıntı gördün mü?"

Clarke başını salladı. "Sadece çok fazla kan ve su."

"*Tanrım.*" Ada elini saçlarının arasına soktu.

"Lanet olsun. Cep telefonlarını takip etmeyi kaçıracağım günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi," diye mırıldandı Laurel.

Alt katta, eve birinin gelmesiyle ön kapı çarpıldı. Üçü de zemin kattaki oturma odasına ulaşmak için evin içinde koştururken, Thorne ve Rush'ın toplantıdan Jasper olmadan döndüklerini gördüler.

Ada'nın yüzünden kan çekildi.

Thorne Laurel'in yanına geldi ve elini onun ensesine doladı. "Rush'ın ona sahip olabilmesi için Prime'dan gelen ucu açık bir nimetten vazgeçti."

Rush, "Ailemiz alabilsin diye," diye düzeltti onu. "Buna sen de dahilsin, Thorne."

Clarke gözlerini kırptırdı. "Ama bu... çok değerli."

Yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade olan Rush başını salladı. "Bunu yaptı çünkü Vêda idam edildiğinde ya da ben lanetlendiğimde ve Thorne öksüz kaldığında devreye girmediği için kendini hâlâ suçlu hissediyor."

Thorne kaşlarını çatı. "Rush ona bunun gerekli olmadığını söylemeye çalıştı ama o Willow için ihtiyacımız olduğunda ısrar etti."

Clarke kaskatı kesildi. "O bir Kahin değil, değil mi? Bunun gerekli olduğunu önceden söylemedi mi?"

Ada başını salladı. " sanmıyorum..." Ama kimse kesin olarak bilmiyordu.

"Sebepleri ne olursa olsun, ona teşekkür etmemiz gerekecek," dedi Clarke, Rush'ın kolunun altına girerek. "Ciddiyim."

"Teşekkürünüzü kabul etmeyecektir," dedi Thorne. "Güven bana."

Ada'nın kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Neden böylesine önemli bir nimeti hediye etmişti ki?

Mithras. Kan. Demir.

Onu bulmak zorundaydı.

"Nerede o?" diye sordu Muhafızlara.

Thorne omuz silkti. "Biraz önce tapınakta Prime ile birlikteydi."

"Orası kampüsün diğer tarafında, değil mi?" diye sordu ama şimdiden korkusunun arttığını hissetti çünkü Şey tarafından kutsanmış bağ aracılığıyla aralarındaki bağ güçlü değildi, birbirlerinden bir mil uzakta olsalar bile olması gerektiği gibi değildi.

"Onu bulmalıyım," dedi kalbi küt küt atarak.

"Bir imgelem gördüm," diye açıkladı Clarke arkadaşına ciddiyetle. "Jasper'ı, Mithras'ı, demiri ve kanı gördüm."

"*Lanet* olsun," diye homurdandı Rush, üzerine sakın bir kararlılık çökmüştü. "Thorne, sen tapınağa geri dön ve Prime'a niyetleri hakkında bir şey söylemiş mi öğren."

Thorne başıyla onayladı, Laurel'ın yanağına hızlı bir öpücük kondurdu ve sonra hızla ön kapıdan çıktı.

Defne Ada'ya döndü. "Ben Başrahibe Dawn'ı bulacağım. O Tarikat'ın resmi Kahini ve Clarke'ın gözden kaçırdığı bir şey biliyor olabilir. Bazen kaynakları bir araya getirmek işe yarar, değil mi?"

"Ben de seninle geleceğim. Akıcı bir şekilde Seer konuşabiliyorum," diye ekledi Clarke ve Ada'ya döndü. "Sen burada kal. Jasper gelebilir."

İkisi gittikten sonra Ada dikkatini Rush'ın üzerinde yoğunlaştırdı.

"Toplantıda ne oldu? Onu üzecek bir şey oldu mu?"

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Her şey yolunda gibiydi. Başbakan ona yaptıkları için özür diledi ki bu hayret vericiydi ama sonra Jasper'ın tahta geçeceğine inandığını ima etti."

"O kadar da kötü değil." Tabii Jasper bu konuda gerginleşmiyorsa. Belki de anıları ilk geri geldiğinde yaptığı gibi biraz zaman ayırıyordu. Suçluluk duygusu onu bıçakladı. Belki de ona karşı biraz fazla sert davranmıştı. Hayır, kesinlikle öyleydi. Birine düştükten sonra kendini toparlamasını söylemek o kadar kolay değildi. Travmanın iyileşmesi zaman alırdı ve Cornucopia'da tartıştıklarında bunu ona zorla kabul ettirmeye çalışmıştı. Lanet olsun. Öfke dolu ağzından izin verdiği anda bu sözlerin geri dönüp onu rahatsız edeceğini biliyordu.

Ona neden arkadaşlarından bahsetmek istemediğini anlayabiliyordu. Onu kaybetmekten korkuyordu. O da onu kaybetmek istemiyordu. Bunu düşünmek bile içine kramplar girmesine neden oluyordu.

"Oh," diye ekledi Rush. "Ve Başbakan Mithras'ı kaçak ilan etti. On İki Muhafızın tamamı onu yakalamakla görevlendirildi."

Ada kaşlarını çatı. "Jasper'ın tahtı almasına yardım mı ediyor? Bunu kendi başına yapabileceğini düşünmüyor mu?"

"Kral Well'e karşı suç işledi. Bu sadece olması gereken bir şey."

"Öyle mi?" Jasper bunu böyle mi görüyordu? Kabul etse de etmese de onu tanıyordu. Kendi üzerinde çok fazla baskı kuruyordu. Tebaasının saygısını kazanmak ve kendini toparlayabileceğini kanıtlamak için tacı tek başına alması gerektiğine nasıl inandığını zaten açıklamıştı. Onsuz da bir şey olduğunu kanıtlamak için.

Böylece onunla *bir* şey olabilirdi.

Ada'nın boğazı kapandı.

Eğer Jasper Başbakan'ın emrini bir yardım olarak yorumlasaydı... bunun kendi yetkinliğine bir hakaret olduğunu düşünürdü.

"Onu bulmalıyım," diye soluğa kaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Onu nasıl ? Her yerde portal olabilir."

"Onu bağın aracılığıyla hissedebiliyor musun?" Rush kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak konsantre bir şekilde sordu.

"Evet, ama zayıf."

"Ne hissediyor?"

"Bunu benden saklıyor."

Rush bir kez daha kaşlarını çatı. Başını salladı.

"İnatçı piç," diye mırıldandı. Sonra Ada'ya onu takip etmesini işaret etti. "Kanatlı bir Muhafız bulacağız."

Bütün kargalar gitmiş, Mithras'ı avlamaya çoktan heveslenmişlerdi. Geriye kalan tek kanatlı Muhafızlar vampirlerdi ve üçü de oturma odasının yanındaki yemek masasının etrafında oturmuş bir tür kart oyunu oynuyordu.

Ada kaşlarını çatı, onların da kurtlar gibi şekil değiştiren olup olmadıklarını merak ediyordu çünkü kanatlarını göremiyordu. Kanatlarını düşünmeye başlayınca da zihni bir sürü tuhaf yere gitti. Mesela, hikaye kitaplarındaki vampirler gibi bir şey miydiler? Güneşte kızarıp kalplerine saplanan bir kazıkla ölebilirler miydi? Bir ruhları var mıydı? Bir yansımaları?

"Ben Ada," dedi el sallayarak.

Eğer biri ona bakmaya tenezzül ederse, şanslıydı.

Rush, "Ada'yı uçurup Jasper'ı takip edecek birine ihtiyacım var," dedi. "Hayır." Shade masaya bir tokat atarak kartını oynadı. Bu kart yüzündeki tek duyguydu. Geri kalanı kaygan ve pürüzsüzdü.

ve elmas kaplı mermerden kesilmişti - sert ama lüksle damarlı. Sivri bronz kulakları Ada'nın dikkati karşısında kıpırdadı. Yumuşak karamel uçlu saçları, sanki parmaklarını içinden geçirmiş gibi alnından geriye doğru taranmıştı. Adamın da en az onun kadar kendisini incelediğini hissediyordu ama bunu gözleriyle yapmıyordu. Bir ürperti ile diğer iki vampire döndü.

"Yapamam," diye homurdandı Haze, o daha sormaya fırsat bulamadan. Elini tıraşlı kafasının üzerinde gezdirdi, bıkkın gözleri Shade'in az önce oynadığı kartla eli arasında gidip geliyordu.

"Evet, biraz meşgulüm," diye mırıldandı Indigo, gözleri eline yapışmıştı. Öyle bir konsantrasyonla düşünüyordu ki Ada, çocuksu yakışıklı fae'nin kendine zarar verebileceğini düşündü. Bir kart düşürdü. "Okuyun ve ağlayın, uyku besleyiciler."

"Siktir git," diye homurdandı Haze.

"En boktan poker suratına sahip olan sensin dostum," diye homurdandı Indigo. "Ve şimdi bana bir yemek borçlusun. Karnım aç. Öde bakalım."

Haze'in koyu renk gözleri parladı ve sonra bıkkınlık içinde yuvarlandı. "Peki.

Bir donör bulacağım."

"Paylaşmak benim için sorun değil." "Peki."

"Çocuklar," diye homurdandı Rush. "Clarke'ın bir öngörüsü var. Bu çok önemli."

Üç vampir de kartlarını indirip arkalarına yaslandılar, dumanlı gözleri Ada'yı incelemek için kaydı. Sıcak tenleri, kahverengi saçları ve güneşten saklanan değil, güneşte yaşamaktan hoşlanan bir ırkta görmeyi bekleyeceği türden güneş öpücüğü havaları vardı. Bu vampirler Drakula türünden değildi. Duygusal ve sıcak kanlıydılar.

"Bugün zaten güneşin altındaydık," dedi Shade, kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırarak. "Bu geceki büyük av için dinlenmeye ihtiyacımız var."

Haze homurdanarak onayladı. Vampirin iri ve kaslı vücudu sandalyeye zar zor sığıyordu. "Tehlikede misin?" diye sormadan önce bir süre Ada'ya baktı.

"Ben değil, Jasper."

Kadının sözleri ona çekici gelmedi ve zaten sıkılmış olan bakışlarını kartlarına geri çevirdi.

"Peki," dedi Rush. "Ahırlarda bir kuturi bulacağım."

"Bir kuturi hazırlamak çok uzun sürer. İndi yapar," diye önerdi Shade.

"Tamam. Ben yaparım," dedi Indigo, yanağında bir gamze parlayarak. Ayağa kalkmak için sandalyesini geri çekti. "Dişimi büktün."

Ada rahatlayarak nefes verdi.

"Bir şartla," diye ekledi, gözleri parlayarak.

Rush, "Olmaz, İndi," diye homurdandı, Indigo daha da sırtıttı ve avuçlarını havaya kaldırdı.

"Aç karnına dışarı çıkmam."

"Ne demek istiyorsun?" Ada sordu. Ne kaçırmıştı?

Rush İndigo'ya ters ters baktı. "Senden beslenmek istiyor. Jasper buna asla izin vermez."

"Bir vampirin yemek yemesi gerekiyorsa, bir vampirin yemek yemesi gerekir," dedi Indigo. "Hayır-" Rush söyledi.

"Ben yaparım," diye Ada.

Rush homurdandı ve Indigo'yu yakasından tuttu. "Seni uyarıyorum. Jasper bundan hoşlanmayacak."

Haze ve Shade ayağa kalktı, tehdit duruşlarını sıkılaştırdı. Ada'nın ihtiyacı olan son şey bir şirket içi kavgaydı.

"Sorun değil, Rush. Sadece bir kere, değil mi? Hasta olmayacağım, değil mi?"

"Farkına bile varmayacaksın," diye sırtıttı Indigo. "Pek sayılmaz."

Indigo kaşlarını çatarak Rush'ın ellerini tokatladı. "Bana bir daha dokunursan kurt, tek gözün açık uyursun."

"," dedi Ada. "Bunu ne kadar çabuk yaparsak, Jasper'ı o kadar çabuk bulabiliriz."

Hâlâ öfkeyle titreyen Rush, kollarını kavuşturup ters ters baktıktan sonra hırlayarak uyardı: "Tüm bu süre boyunca izliyor olacağım. Aklına bir şey gelmesin."

Rush'ın düşmanlığı Ada'nın solmasına neden olabilirdi ama İndigo sadece gülümsedi ve "İzlendiğimizde hoşumuza gittiğini biliyorsun" dedi.

Shade, kendisi ve Haze arasında bir el daha dağıtırken, "Hayır, yok," dedi. "Hoşuna gitti."

Indigo suratını astı. "Spoil sport."

Üçlü arasındaki güç dengesinin nerede olduğu belliydi. Shade başını kaldırıp bakmadı bile ama diğer iki vampir onun arkasında sıraya girmişti.

"Leydim." Indigo güneş ışığını dışarıda tutmak için perdelerin çekili olduğu oturma odasını işaret etti.

O ne halt ediyordu? Gözlerinin önünden kötü vampir filmi sahneleri geçip duruyordu. Boğazların parçalandığı ve kanın fışkırdığı korku senaryoları. Bundan sonra ne kadar zayıf hissedecekti? Paraya sıkıştığında birkaç kez kan bağışında bulunmuştu ve her seferinde kendini yorgun hissetmişti. Ne kadar kan alacaktı?

Parmakları titreyerek bir koltuğa oturdu, gözleri kapının yanında duran Rush'a kaydı, omzunu pervaza , kollarını kavuşturmuştu, gözleri lazer gibi Indigo'ya dikilmişti ve sessizce onun yanına yerleşti. Rush'ın ters ters bakmasına rağmen bunun garip bir şekilde samimi bir an olduğunu hissetmekten kendini alamadı. Indigo'nun kendini koltuğa bırakma ve rahatına bakma şekli samimiydi. Ve Ada'nın arkasındaki koltuk arkalığının tüylerini gelişigüzel silme şekli. Nefesinin değişme ve sığlaşma şekli. Onun eşsiz erkeksi kokusunu alabiliyordu.

Indigo bir aşık dokunuşuyla kızın boynundan dökülen saçlarını taradı ve ona doğru eğildi ama kız onu durdurdu. Kalbi saatte milyon mil hızla çarpıyordu.

"Orası değil," dedi, kendini kararsız hissederek. O yer Jasper için ayrılmıştı. Rush haklıydı. Eğer Jasper onun niyetlendiği yerden başka birinin ısırmasına izin verdiğini öğrenirse, öfkelenir, incinir ve ihanete uğrardı. Boyun çok kişiseldi.

Indigo hiç acele etmeden kızın bileğini tuttu ve zarif bir dokunuşla burnuna götürdü. Kazağının kolunun eteğini ön kolunda toplanana kadar itti ve sonra burnunun ucunu bir kokuyu takip eder ya da bir damarı bulur gibi etin üzerinde aşağı yukarı gezdirdi. Kendine engel olamayan Ada, onun tüy kadar hafif dokunuşundan ürperdi. Sıcak nefesi gıdıkladı ve tüyleri diken diken oldu. Indigo'nun gamzesi yanağında belirdi ve ardından dirseğinin iç kısmındaki belirli bir noktaya geri döndü. Son derece sivri ve uzun bir dille birkaç kez yaladı. Bunu görmek onun sistemi için bir şok oldu. Sivri ve kemerli kulaklara alışmıştı. Bir kurt değiştiricinin dişlerine ve pençelerine bile alışmıştı. Ama o dili ve jilet gibi sivri dişleri görmek, yani

Jasper'ın köpek dişlerinden farklı olarak, Ada onun tehlikeli bir yırtıcı olduğunu hissetti.

Onun dokunuşunu zar zor hissedebiliyordu, o kadar becerikli ve zarifti. Gece vakti, sokakta tek başına yürürken, çok geç olana kadar bir vampirin saldırıp saldırmadığını anlayamazdı.

Sahip olduğu tek uyarı gözlerin buluşmasıydı ve sonra keskin dişler etini deldi.

İğnenin nefesi kesildi ama acı kısa sürede hoş bir sızlamaya dönüştü ve kolundan omurgasına doğru ısı kıvılcımları fırlattı. Yaradan kan akıyordu ve önyargılarının aksine, adamın filmlerdeki gibi kanını emmediğini görmek onu şaşırttı. Hayır. Tembelce kanı yaladı, sızan her damlanın tadını güzel bir şarapmış gibi çıkardı, küçük takdir iniltileri çıkardı, daha da yaklaştı.

Rush, "Geri çekil Indi," diye .

"Ama tadı çok güzel." İlk kez çikolatalı dondurma yiyen ve mutluluğunu gizleyemeyen bir çocuk gibi mırıldandı. "Tadı neden bu kadar güzel?"

Shade ve Haze oyunlarını bir kenara bırakıp yanlarına geldiler, Indigo kirpiklerini kırıştıtarak ve gözleri ateşle dolu bir şekilde yaladığında gözleri büyülenmişti. Dilinin her yalayışında Ada'nın koluna yayılan karıncalanmalar daha ısrarlı bir hal alıyor, nabzının atışını vücudunun her yerinde, özellikle de bacaklarının arasında yankılandırıyordu. Aman Tanrım, tahrik olmaya başlamıştı. Indigo da öyle. Bunu onun yanaklarının kızarmasından ve deri pantolonunu zorlayan büyük şişkinlikten anlayabiliyordu.

"Yeter," diye bağırdı Rush, adımlarını .

Ama Indigo durmadı. Onun bileğini daha sıkı kavradı.

"Çok iyi," diye mırıldandı.

"*Indi.*"

"Eğer şimdi durursam, pıhtılaşmayacak ve boşa gidecek."

Sesindeki umutsuz tınıya , Indigo'nun sözleri bir bağımlının bahanesi gibiydi.

Rush hırladı ve elini Indigo'nun boynuna koyarak pençelerinin vampirin etine bastırana kadar uzamasına izin verdi.

Indigo hareketsiz kaldı. Hava çekişmelerle uğulduyordu. Yavaşça avuçlarını teslimiyetle kaldırdı ama sonra geri çekilmeden önce son bir kez yaladı

Yüzünde doygun bir ifade vardı, göz kapakları yarıya kadar inip kalkıyordu ve sersemlemişti. Pembe, sivri dili dışarı fırladı ve zevkle dudaklarında gezindi.

"*Lanet olsun*," diye küfretti. "Tadın şey gibi..." İnleme ile ürpertici bir inleme arasında bir ses çıkardı. "Beni yana doğru becer Ada ve buna Ay Günü de. Ben piştim."

Kalçalarını kanepenin üzerinde aşağı doğru kaydırırken uzun, titreyen bir nefes verdi ve başını arkaya yasladı, gözleri dalgalanarak kapandı, kendi kendine tembelce gülümsedi.

"O..." Ada elini bileğine kenetledi ve kendini iyileştirdi, zihinsel direktifiyle etinin kolaylıkla birbirine örüldüğünü görmekten memnun oldu. İndigo'nun o kadar çok yara aldığını sanmıyordu. Kan fışkırmıyordu. Sızıyordu. Kendini iyi hissediyordu. "Sarhoş mu?"

Gölge, İndigo'yu incelemek için yaklaştı. Gölge'nin mükemmel kemik yapısı kendini tutamıyordu. Burnunu çekti, uzun kirpikleri sanki Ada'nın kanını koklamak bile onu uçuruyormuş gibi dalgalandı. Haze'e bir bakış fırlattı.

"Ne düşünüyorsun?"

Haze cüssesi, boynundaki dövmelemleri ve tıraşlı kafasıyla zaten korkutucu görünüyordu ama şimdi, gözleri yırtıcı bir niyetle Ada'ya kilitlendiğinde, kesinlikle dehşet vericiydi. O bakışlarda açlık vardı.

"Belki de insan olduğu içindir."

"İnsanların tadı daha mı güzel?" diye sordu endişeyle. Jasper bir şeylerden bahsetmişti ama bu kadar iyi olduğunu düşünmemişti.

Gölge, Ada'yı görmezden gelerek, "Ve o da İyi Kutsanmış," diye tahmin yürüttü. "Bu o olmalı. İki bin yıllık şarap."

"Benimle son moda bir şeymişim gibi konuşuyorsun," diye tersledi. "Ben-" Yemek değil miyim? Uyuşturucu değil mi? Ne değilim? Gerçek olmayan doğru kelimeyi bulamıyordu. Bir dakika önce vampirler ona zar zor bakmış, muhtemelen onu aynı anda hem düşman hem de yiyecek olarak sınıflandırmışlardı. Şimdi ise kanının basit tadıyla onlardan birini erimiş bir su birikintisine dönüştürebilirdi.

İndigo'ya bir bakış atınca vampirlerin kolay kolay çekip gitmeyeceğini anladı. Hâlâ kanepeye uzanmış, kanındaki her neyse vücudunda yol alırken zevk ve haz dolu küçük iç çekişler yapıyordu.

Rush'ın gırtlaktan gelen hırıltısı odayı yırttı. "Ondan uzak dur. Laurel ve Clarke'dan uzak dur. Ve özellikle Willow'dan uzak durun."

"Willow yarı fe," diye mırıldandı Indigo. "Tadı o kadar güzel olmayacak. Merak etme. *Crimson*, ben pişmedim. Ben ölüyüm. Hay sikeyim. Nasıl uçacağım?"

"zorundasın," dedi Ada ayağa kalkarak.

Ayağa kalkmaya çalıştı, tökezledi ve koltuğun kol dayanağına tutundu. "Ben iyiyim."

"Tanrı aşkına, Indi," diye kaşlarını çattı Rush. Shade Haze'e baktı.

"Yapacağım," diye homurdandı Haze teslimiyetle. "Kendini öldüreceksin. Ve onu da."

Haze, Indigo'yu göğsünden itti ve o da kıkırdayarak kışının üzerine düştü. "Tamam. Onu sen al."

Rush vampirlerin her birini işaret etti. "Bu sizin ilk ve son uyarınız. İhtiyacımız olan son şey Elphyne'deki tüm vampirlerin bunu duyması. Eğer bu duyulacak olursa, sizin için geleceğim. Thorne ve Jasper da öyle. Anlaşıldı mı?"

Gölge'nin bakışlarında onu bir anda modelden manyağa dönüştüren karanlık ve tehlikeli bir şey parladı ve sonra kayboldu. Ada bir ürpertiye bastırmak ve kendine bu kadro üyelerinin normal olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Hepsi tehlikeli ve acımasız savaşçılardı. Ve onlardan biriyle Elphyne'in etrafında uçmak üzereydi.

"Eğer bizim, kadro üyelerimizin dişilerini tehlikeye atacak türden bir Fae olduğumuzu düşünüyorsanız, o zaman bizi kendi türünüzle karıştırıyor olmalısınız. Vampirler dişilerini satmazlar."

Rush'ın dudakları bir hırıltıyla kıvrıldı. "Eğer Jasper'ı bulursan, geri gel ve bizi al."

Haze, Ada'ya ön kapıdan çıkmasını işaret etti. "Hadi gidelim."

Ada da onu takip etti.

Haze, Muhafız üniformasının arkasındaki yarıklardan derimsi, yarasa benzeri iki kanat çıkardı. Vücudunun yüksekliğinin iki katı kadar uzun olan bu kanatlar . Şimdiden güneşe karşı ırkildi ve kaşlarını çattı.

"Çabuk olalım."

Kalın kaslı kollarını Ada'nın etrafında kavuşturdu ve sonra kanatlarını çırparak bir vınlamayla havalandılar. Ada'nın midesi ayaklarına d   t .

Jasper'ın aralarındaki ba a dair hissine odaklandı ama yerini tam olarak belirleyemedi.

"Daire çizerek uçabilir misin?" diye bağırdı ona. "Ba ın hangi yönde daha g   l  hissettirdi ine bakaca ım."

Ba ıyla onayladı ve Ada avucunu  n koluna vurana kadar Emir'in üzerinden uçtu.

"Bu taraftan." Tarikat kamp s n  çevreleyen ormanı işaret etti.

Boynunu bükerek adamın sert yüz hatlarını gölgeleyen kaç çatma ifadesini yakaladı.

" u ne var?" diye sordu.

"T ren g l ."

Ada'nın midesine bir ta  d   t . " nisiyasyon denemesine tekrar katılmak istediğinden bahsetti."

Haze'in kanatları daha hızlı çarptı ve hızları arttı. "."

Çok uzun sürmedi, sadece otuz dakika kadar. Ağaçların sınırını a tılar ve kilometrelerce uzanan devasa bir g le geldiler. G l n sı  ucuna doğru ilerleyen bir figürün gölgesini gördüğünde, onun o olduğunu anladı.

"  te!"

Jasper g l n ortasına doğru yüzerken bronzla mı , kaslı sırtı güneşin altında parlıyor, suyun içinde kolaylıkla süzülüyordu.

"Etrafta başka kimse yok gibi görünüyor. O tamamen senin." Haze onu kumsala bıraktı, güneşin parıltısından irkildi ve sonra başka bir şey söylemeden hızla uzaklaştı.

Ada, Jasper'ın kumun üzerinde bıraktığı katlanmış g mle e doğru ko tu. Suyu doğru birkaç adım attı ve el sallayarak Jasper'ın adını haykırdı. Yaklaşık kırk adım ötede döndü.

  te o zaman her şey boka sardı.

CHAPTER 29

T Suyu okuyan Jasper'ın bakışları aşkına takıldı. Düzensiz bir şekilde el salladı ve geri dönmesi için bağırdı, Ama bunu yaparsa cesaretini kaybedeceğini biliyordu. Kuyu Solucanları'yla asla yüzleşemeyecekti. Geçen üç yüz yılın onu bir korkağa mı dönüştürdüğünü yoksa daha güçlü mü yaptığını asla bilemeyecekti.

Mithras, Jasper'ın zayıflıklarını nasıl avlayacağını çok iyi biliyordu. Jasper'ın onunla yüzleşmeden önce buna ihtiyacı vardı.

Ada ağzını kapattı ve bağırdı. "Geri dön! ." Ne?

"Bensiz bir hiç olduğunu asla söylememeliydim. Aptalca bir konuşma şekliydi, hepsi bu." Sesi gerginleşti, tizleşti. "Ben *sensiz* bir hiçim. Lütfen geri dön. Beni... beni bırakma."

Kadının sözlerini düşünürken kendini yüzeyin biraz altına bıraktı. Onu affetmişti. Yoksa bunu sadece onu dışarı çıkarmak için mi söylüyordu? Aklını mantıksız bir şüphe kapladı. Ada'nın sözlerinin nedeni ne olursa olsun, çok geç kalmışlardı. Yumuşak bir şey bacağına sürtündü. Ve tekrar. Suyun içinden görmeye çalışarak aşağı baktı ama sadece gölge buldu. Gözlerini sadece bir an için ondan ayırmıştı ama tekrar yukarı baktığında dünyası başına yıkılmıştı.

Mithras Ada'nın arkasında durmuş, parmaklarını onun boğazına dolamıştı. Yanına büzüşmüş Kara Büyücü yaklaştı, kambur formu kabarık siyah pelerininin altında ağır bir şey taşıyordu.

Kalbi göğsünde güm güm atan Jasper seçeneklerini düşündü. Oraya geçecek ve Mithras'ın Jasper ortadan kaybolduğu anda sert bir şey yapma riskini göze alacaktı. Ya da ayak bileklerinde sürünen solucanların onu karanlık derinliklere götürüp yargılamasına izin verecek, Ada'nın manası olmadan bile Mithras'la yüzleşip kazanmasına yetecek kadar güçle geri dönmesini umacaktı. Başka bir solucan Jasper'ın ayak bileğine dolandı ve çekiştirdi. Karar onun için verilmişti. Suyun altına battı. Gördüğü son şey Ada'nın gözyaşları içindeki yüzüydü.

Kalbindeki gerçeği görmesini sağlayan da bu görüştü. Herhangi bir karar hiç olmamasından daha iyiydi. Onlar annesini katlederken sessizce oturmak onu o sığınakta bırakmıştı. Kimliğini görmezden gelmek, ilk baskından sonra handa kurt formunda korkaklıktı. Anılarını geri getirmek için daha önce çalışmalıydı. Eğer yapsaydı, Mithras'ın Karaayak sürüsüne saldırması onu şaşırtmazdı. Onları kurtarabilirdi. Ve şimdi... kalbi hâlâ Ada'yla birlikteyken yavaşça yere çökerken, eylemsizliğin onun ölümü olacağını biliyordu.

Kuyu'nun ona daha fazla güç aşılmasına ihtiyacı yoktu. Sadece harekete geçmesi gerekiyordu. Böylece kıyıya doğru ilerledi ve Mithras'ın ellerinin Ada'nın boynuna dolandığı yerden sadece birkaç metre öteye, yer değiştiren bir su sıçramasıyla ulaştı. Sadece sarılmış değil, en ufak bir kışkırtmayla kopmaya hazırdı. Jasper hareketsiz kaldı.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye hıçkırdı Ada, göğsü kabarmış, çaresiz gözleri Jasper'a kilitlenmişti.

Güzel aşkı bunun kendi hatası olduğunu düşünüyordu. Kendini suçlaması onu çileden çıkarmıştı.

Mithras'ın saçları dağınıktı. Orantısız tacını takması bile onu korumak için ne kadar çaresiz olduğunun bir işaretiydi. Gözlerindeki panik gerçek durumunu ele veriyordu. Bu Jasper'a güven veriyordu.

"Ne istiyorsun?" Jasper kelimeleri yavaş ve telaffuz ederek sordu.

"Hayatımı mahvettin," diye hırladı Mithras, parmakları Ada'nın boynunda sıkılaşıyor.

"Bana ne istediğini söyle," diye tekrarladı Jasper.

Mithras Jasper'ı incelerken kehribar rengi gözlerinde ateş parladı. Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tek hayalim seni öldürmek ve hükümdarlığımın tartışmasız devam etmesini sağlamaktır. Mükemmel bir planım vardı.

Varis olarak adını koy, seni öldür, Maebh'i suçla ve bir savaş başlat. Bu kadar basit. Ama ona gidip her şeyi açıkladığın için, sana acı çektirmekle yetinmek zorundayım. Demir maskeye geri dönmeni istiyorum. Herkesin seni kontrol ettiğimi görmesini istiyorum."

Tarikat'ın onun peşinde olduğunu bilmiyor muydu? Şimdi Jasper'ı alsa bile, işlediği suçlar yanına kâr kalmayacaktı. Deli fae gerçeklikle bağını koparmıştı.

Kara Büyücü öne çıktı ve taşıdığı paketi gösterdi; Jasper'ın boynunu delmek için yeni tamamlanmış yeni dövülmüş demir bir maske.

"Ben sana ne yaptım ki?" Jasper hayretle homurdandı. "Üç yüz yıl boyunca beni kovalaman ve her fırsatta hayatımı çekilmez hale getirmen gerekti. Bir çocuk ya da bir Gardiyan olarak sana ya da saltanatına karşı bir tehdit değildim."

"Annen seni yanında tutmayı seçtiği andan itibaren bir tehdittin."

Öfke Jasper'ın kanında kaynıyordu. Büyücüyü ortadan kaldırabilirdi ama bu, Ada'nın boynunu kırarak olan Mithras'ı alarma geçirirdi. Jasper Mithras'ın arkasına geçip oradan da saldırabilirdi. Ama bir kez daha, Mithras hızlıydı. Güçlüydü. Oraya düşerek kral olamadı. Tırnaklarıyla kazıyarak zirveye çıktı. Atmosferde küçük bir değişiklik olursa Mithras Ada'yı öldürebilirdi.

Başka bir seçenek yoktu.

Maskeye baktı ve şiddetli bir mide bulantısıyla tepki verdi. Yine mi? Ama Ada için her şeyi yapardı. Her şeyi.

Sevgilisinin kırmızı çerçeveli gözleriyle karşılaştı. Bolca acı ona geri yankılandı. Kadın başını sallamaya çalıştı ama Mithras onu boğarcasına sıkıca kavradı. Aralarındaki bağdan bir sevgi seli aktı.

Ağır çekimde, hayatının sonunun geldiğini gördü. Maskeyi eline alacaktı. Büyücü okları boynuna saplayacaktı. Manası etkisiz hale gelecek, Kuyu'ya erişimi engellenecekti. Ada'nın gitmesine izin verebilirlerdi. Bırakmayabilirler de. Ama yarı yarıya şans hiç yoktan iyiydi. Belki kaçabilirdi. Bunu umuyordu.

Boğazındaki yumruyu yuttu ve maskeyi eline aldı. Takmadan önce tereddüt etti ve Kral'la göz göze geldi.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, umarım bunu eninde sonunda çıkaracağımı anlamışsındır ve çıkardığımda, seni bununla kanlı bir şekilde dövdüğümde saltanatın sona erecek. Tahtı hiçbir zaman istemedim ama Mithras, sözlerimi bir kenara yaz, bu sefer beni öldürsen iyi edersin çünkü senin için geleceğim. Ve bu kaçınılmazlığı sen kendin yaratacaksın."

Jasper dişlerini sıktı ve maskeyi tekrar kaldırdı.

"Hayır!" Ada çığlık attı. Öfke bağlantılarından aşağı doğru aktı. Yüzü buruştu. Avuçlarını Mithras'ın kollarının üzerine koydu ve... bir şey oldu. Hava parıltıladı. Mithras boğulmaya başladı. Sanki kanı zehre dönüşmüş gibi yüzünde küçük siyah damarlar kıvrıldı. Ada'yı bırakmaya çalıştı ama Ada onu ölümüne kavramıştı. Bunu ona o yapıyordu.

Jasper sersemlemiş bir halde maskesini indirdi. Kara Büyücü'nün nefesi kesildi.

Her geçen saniye Kral'ın kaderi daha da kötüleşiyor, Ada'nın enerjisi kirleniyordu. Kirli.

Jasper'ın nefesi kesildi, ne yaptığını fark etti; yeteneğinin karanlık tarafına erişerek Kuyu'nun mürekkepli tarafından mana kazıdı.

"Dur!" diye bağırdı, elini uzatarak. "Dur Ada, lütfen beni dinle."

Havayı içine çekerken göğsü büyük hareketlerle kabardı. Vahşi kahverengi gözleri onunkileri tutuyordu.

"Şuna bakın," dedi Jasper, Büyücü'yü göstererek. "Kuyu'nun karanlık tarafına eriştiğinde işte böyle olur. Soluyorsun. Büzüşürsün."

"Maebh bunun doğal olduğunu söyledi," diye mırıldandı.

Crimson'ın hatırı için, sesi farklıydı; kaygan, yağlı, derin. "Ada," diye tekrar denedi. "Lütfen. Yapma bunu. Sen haklıydın aşkım. Birlikte daha güçlüyüz. Ayrı olduğumuzu siktir et, değil mi? Sen ve ben, sonsuza dek."

Gözlerini dikti.

Başını salladı ve yavaş, temkinli adımlarla ona yaklaştı. Kadın ellerini indirdi. Onu çağırıyordu. Kadın bir adım attı-

Demir maske yüzüne çarptı. Geri çekildi. Güçlü eller onu aşağı itti. Bir yerlerde bir kadın çığlığı duydu.

Ada. Kükreyerek saldırdı ama artık çok geçti. Ada'ya ulaşmak için odaklandığı tünel görüşünde, yandan yaklaşan Karanlık Büyücü'yü gözden kaçırmıştı. Cıvatalar şimdi boynundaydı ve acı dolu bir matkap gibi içine işliyordu. Kuyu'yla bağlantısı kesilmişti. Ada'yla hiçbir bağlantı hissetmiyordu. Mana yok.

Gitti.

Boş.

Hepsi metal vücudunu işgal ettiği içindi. Jasper'ın elleri maskeyi kavradı ve öfkesini haykırdı. Sıkışmışlık hissini, yeniden bir kafese kapatılmış olma hissini hafife almıştı. Büyücünün bulunduğu tarafa doğru hamle yaptı ve sonra elleri yumuşak ve kırılabilir bir şeye değene kadar saldırdı. Bir kola. Belki de bir boyun. Demir maskenin yarıklarından tam olarak göremiyordu. Sıktı. Büyücünün zayıf bedeninden akan sıcak yaşam gücünü hissedene kadar parmaklarını derine soktu. Vücut gevşeyip yere yığılana kadar sıkmaya devam etti. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, Kara Büyücü'nün boynunu buldu ve kendini korumak için duyduğu mantıksız bir ihtiyaçla onu ezdi. Ve Ada'yı.

Kendini uzaklaştırarak, hırıldayarak, yarıklardan görmeye çalışarak etrafta tökezledi. Göl, kumsal, ağaçlar. Altın saçlar. Kıkırdayan bir gülümseme. Haggard yüz.

Demirin karşısında nefes nefese kalan Jasper tökezledi. Metal ona başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar eziyet ediyordu. Vücudu çıkarılması için çığlık atıyordu. *Çıkarın şunu! Çıkarın şunu üzerimden!*

Kuyu'yu geri getirin. Hayatı geri getirin. Sevgiyi.

Nefes nefese başını kaldırdığında Mithras'ın iyileştiğini gördü. Büyücüsüne, sadık yoldaşına gitmedi. Doğruca Ada'ya gitti ve şimşek hızındaki refleksleriyle bir elini Ada'nın başının yanına, diğerini de çenesinin altına koydu. Jasper'ın bakışlarıyla karşılaştı ve sonra boynunu kırdı.

Mide bulandırıcı ıslak bir çığır. Ada'nın son nefesi, bir *puh* havası. Ve sonra cansız bedeni kuma düştü, ölü bir ağırlıkla yana doğru yuvarlandı, sarı saçları gevşek yüzüne düştü.

Jasper buz .

Hayır. . Hayal etmişti. Rüya görüyordu.

Hayır! Hayır!

Tüm korkuları canlanmıştı. Başarısız olmuştu. Kaybetmişti. *Onu.*

Ondan sonra hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Kanında kopan fırtınanın demir hastalığını yenmesinden başka hiçbir şeyin. Yavaş yavaş. Kesinlikle. Bir cehenneme dönüştü.

Öldür. İntikam. Ölmek.

Zihni bu üç kelimeye kilitlendi ve onları defalarca tekrarladı. Ada'nın yaşam gücünün yokluğuyla, ona şefkat soluyan, onu kabul eden, onu seven... sonsuza dek gitti... bu üç karanlık kelime onun çapası oldu.

Öldür. İntikam. Ölmek.

Hırladı, alçak sesle ve gırtlaktan. Birkaç yara izi daha nedir ki? Nefesini tuttu, parmaklarını cıvataların delip geçtiği etine sapladı ve onları etinden kopardı. İçinden yüksek sesli bir acı feryadı yükseldi. *Çok kötü acıyor. Çekmeye devam et. Çıkar onları. Öldürün.*

Onun alan Faeyi öldürmek.

Maske Jasper'ın yüzünden yırtıldı ve beyaz kumun üzerine kan sıçradı. Boynundan kan fışkırdı ve sendeledi. Kuyu'yla olan bağlantısı ona geri döndü. Mana iradesine yükseldi ve değişimi tetikledi, tüm kapasitesini kurda pompalamak için sürükledi, onu daha büyük, daha güçlü, daha vahşi yaptı. Değişimin boynunu iyileştireceğini biliyordu - son bir direniş için yeterli bir iyileşme.

Kurt serbest kaldı.

Altında siyah, kürklü pençeleri dolaşıyordu, o kadar büyüktü ki giysilerini yırtmıştı. Gırtlaktan bir hırıltı çıkardı, dişleri şakırdadı.

Mithras geri adım attı, keskin gözlerini kurt formundaki Jasper'a dikti. O kadar büyüktü ki Mithras'ın göz hizasındaydı. Bir ısırık ve gitmişti.

Jasper sinsice yaklaşırken Mithras'ın gözlerinde sečenekler hesaplandı. Tacını sabitledi, bakışları ölü Büyücü'ye kaydı. Yüzünde hâlâ siyah damarlar vardı. Ada'nın saldırısı onu zayıflatmıştı. Yalnızdı ve kurtlara yem olmasına ramak kalmıştı.

Mithras miydi? miydi? Yoksa kaçır mıydı?

Jasper onun kaçmasını umuyordu. Onu kovalarken pençelerinin korkağın sırtını parçaladığını hissetmek istiyordu.

Mithras bir silah çekti ve aralarında tuttu. Eğer Jasper fae formunda olsaydı, *yüzen* adamın *silahını* sallamaya çalışmasına gülerdi.

metal silah. Kuyu onu seçmemişti. Onu kutsamamıştı. Tüm bu zaman boyunca Jasper kral olmak için yeterince iyi olup olmadığını merak etmişti. Babasının ondan neden bu kadar nefret ettiğini merak etmişti.

Mithras kıskançtı.

Kral'ın gle girecek cesareti hiç olmadı.

Hiçbir zaman metal ve plastik tutma ve Kuyu'ya erişme glerine sahip olacak değere sahip olmadı.

Ve Kral hiçbir zaman şefkatli bir kadının sevgisine sahip olmadı.

Vardı.

Kalbi kırıldı. Ada gitmişti.

Jasper onun için bu son şeyi yapacak, dünyayı bu korkaktan kurtaracaktı. Onu gle götürüp Kuyu Solucanlarına yem edecekti. Metafiziksel bir seviyede reddedilmeyi tatmasına izin verecekti. Sebep olduğu acıyı yeniden yaşamasına izin verecekti. Jasper'ın uluması ağaçları salladı, vahşi doğayı paramparça etti, kanatlı vahşi yaşamı gökyüzüne kaçmaya gönderdi. Son nota da bittiğinde, tekrar fae formuna dönüştü, boynu kısmen iyileşmişti, taze yara izleri acıyla sızlıyordu.

Kurt onu bir sonraki görevden kurtaramazdı. Bunu elleriyle yapmak zorundaydı. Kurt onun bir parçasıydı, tam tersi değil. Jasper bu son direnişi yapmak zorundaydı.

Kral'ın arkasına geçti, kollarını kavradı ve sonra onları gln ortasına taşıdı. Daha Mithras'ı bırakmadan solucanlar a bir şekilde onu yakaladı. Bekliyorlardı. Mithras Jasper'ı da kendisiyle birlikte aşağı çekmeye çalıştı. Suyun yüzeyini peneleyerek Jasper'ın kollarını tırmaladı ama Jasper onu tiksintiyle itti. Ve solucanlar Mithras'ı suyun altına çekti.

Suyun şırıltısından başka bir şey kalmamıştı.

Jasper uzun saniyeler boyunca kıyıya dönüp bakmayı reddederek suyun üzerinde yürüdü. Ne bulacağını biliyordu. İki cansız beden. Biri siyah saçlı. Biri sarışın. Biri aşkı. Nefes alma sebebi.

Gözlerini mavi gökyüzüne kaldırdı, altında neyin döndüğünün acı verici bir şekilde farkındaydı. Son yemekleri onları sadece kısa bir süre için tatmin edecekti. Zaman tükeniyordu.

Kurtlar uzaklarda uluyordu. Yavaşlayan kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı.

Geliyorlar.

Bu sefer Kral'ın adamları değil. Muhafızlar. Onun kadrosu. Ailesi. Artık çok geç.

Annesi ona nazik olmasını söylemişti... cesur olmasını. Sevgilisi ona hatalarını kabul etmesini, kendini toparlamasını söylemişti. Böylece en cesurların gittiği yere geldi. Ve korkaklar öldü.

Buna bir kez ve dek son vermenin zamanı gelmişti. Alt dudağı titredi.

... nazik... cesur... buna değer.

Sümüksü, kalın solucanlar Jasper'ın ayak bileklerine dolandı ve Jasper yere çakıldı.

CHAPTER 30

Ada'nın bilinci derinlerden yavaşça yükseldi. Başında sert bir baş dönmesi vardı. Bunun dışında hiçbir şey hissetmedi. acı yok. his yok. Hiçbir şey. O bir idi.

Felçli bedenindeki tutsak.

Uzaktan belli belirsiz sesler geliyordu. Birileri kavga ediyordu. Hırlıyordu. Öfkeli.

Mithras onun boynunu kırmıştı!

Bu yüzden hareket edemiyordu. Bir korku dalgası zihnini kararttı. Jasper hayatta olduğunu biliyor muydu? İyileşmek zorundaydı. Ona söylemek zorundaydı.

Ona yardım etmeliydi. Ama hareket edemiyordu.

Panik yapmayın. Ölme. *İyileş.*

Bu yüzden gözlerini kapattı, nefes alışını, kalp atışını, her şeyi yavaşlattı. Tüm farkındalığını bedeninde topladı, içe odaklandı, hasarı aradı.

Mana ona daha önce hiç bilmediği bir vahşilikle geldi. Yeteneği canlandı, yapmak istediği her şeyi yapmaktan neredeyse mahrum bırakılmıştı. Eğer denerse dünyayı iyileştirebilirdi.

Küçükten başlayın.

Kendinizden başlayın.

Bunu yapmak için her sesi filtrelemesi gerekiyordu, özellikle de gökyüzünü yırtan kederin ulumasını. *Eğer kırılırsan onun için iyi olmazsın. İyileş.*

Canını acıtan her şeyi düşündü ama başka acılar da ön plana çıktı. Çocukluğunun anıları. Ne kadar denerse denesin

onları geri . Annesi. Sevgi eksikliği. Jasper'ı nasıl uzak tuttuğunu. Hepsi onu kaybetmenin ne kadar acı vereceğinden korktuğu içindi. Bu çok saçmaydı. Asılsızdı. Bunu aşmıştı.

İstenmeyen biri değildi. Her şeyden çok seviliyor ve el üstünde tutuluyordu. Jasper onu o kadar çok seviyordu ki, onun tanıdığı en cesur insan olmuştu. O demir maskeyi takmak onu korkutmuştu ama yine de yapmıştı.

Eğer bu cesaret değilse, o zaman neydi?

Kendini .

Hayatta kalma zamanıydı.

Ada buraya ve şimdiye odaklandı. Büyüsünü sistemini taramaya gönderdi, bulabildiği her son kirliliği ve bozuk hücreyi avladı, onu yaşamla restore etti, bütünleştirdi. Ayakları karıncalandı. Bacaklarından aşağı ateş fışkırdı. Kan akışı yeniden sağlandıkça, sinir sistemi canlandıkça kolları seğirdi. Yavaşça, emin adımlarla kendini iyileştirdi.

Ve sonra onu hissetti... rahminin derinliklerinde bir yaşam titreşimi. O kadar küçüktü ki neredeyse orada değildi. Çok yeniydi. Elleri karnına gitti. Hamile miydi?

Neden olmasın ki? Korunmamışlardı. Lupercalia gecesinden beri Jasper'la seks yapıyordu, doğurganlık ayininden beri.

Bir aile olacaklardı.

Yan tarafına yuvarlandı ve derin, ürpertici bir nefes aldı. Zafer ve sevinç gözyaşları gözlerini yakıyordu. Başardı. Jasper'a söylemek zorundaydı. Yapmak zorundaydı... Bakışlarını kaldırıp onu aradı ama sadece Karanlık Büyücü'nün soğuk ve ölü bakışlarıyla karşılaştı. Ayağa fırlayarak sahili taradı. Hiçbir şey bulamadı. Jasper neredeydi?

Onun bağı. Ona odaklandı ve yakın bir şey buldu... nerede? Dönerek yöne odaklandı. Gölün ortasında, derinlerde bir su sıçraması. Jasper'ın başı hafifçe sallanıyor, gökyüzüne bakıyordu. Kulakları suyun içindeydi.

"Jasper!" diye homurdandı.

Gözlerini kapadı ve battı.

Ada düşünmeden, solucanların ne yapacağını anlamadan koştu ve kendini sığıklara doğru fırlattı. Tek bildiği

ona ulaşması gerektiği idi. Daha fazla koşamadığında, ayaklarını tekmeleyerek daldı ve yüzdü. Daha hızlı hareket edemeyene kadar kendini zorladı. Kolları ve ciğerleri yanana kadar yüzdü. Jasper'ın hislerini takip etti. Hâlâ oradaydı, derinlerde bir yerdeydi, enerjisi derinliklerden ona doğru titreşiyordu.

Çok uzun sürdü. Bu çok uzun sürüyordu.

Onun düştüğünü gördüğü yere vardığında, ciğerleri itiraz edene kadar havayı içine çekti ve dalıverdi. Jasper burada kimsenin tecrübe etmek istemeyeceği yaratıklar olduğunu söylemişti. İnisiyelerin sadece üçte biri sağ çıkmıştı. Karanlık suda ilerlerken korku omurgası boyunca kayıyordu.

Aralarındaki bağ sayesinde onun ürkütücü, sakın kabullenişini hissetti. Jasper'ın duygularının önündeki engel kalkmıştı, muhtemelen onları saklayabileceği kimse kalmadığını düşündüğü için. Pes ediyordu. Bu bilgi onu ilerlemeye teşvik etti.

Altında küçük mavi bir fener parlıyordu; onun kutsanmış işaretleri.

Tekmeledi, okşadı ve kendini aşağı iterek duygularını onun için çığlık atmaya zorladı.

Yukarı bak. Geliyorum. Seni bırakmayacağım.

Kendi mavi izleri ışığa eklendi. Bulanık gölgeler etrafında dönüp duruyordu. Solucanlar buradaydı ama onlara bakamıyordu. Onların varlığını kabul etmeyi reddetti. Zaman yoktu.

Koyu renk saçlar uçuşuyor.

Yüreği kabardı. Aşağı uzandı, saçlarını kazıdı ama ıskaladı. Onu hisseden adamın yüzü kalktı. Parıldayan kehribar gözler ona kilitlendi. Sevinmesi gerekirdi. Gülümsemeliydi. Ama hayır. Yüzü buruştu. Alt dudağı titredi. Kaşları ortada birleşti ve kalktı. Ona doğru uzandı.

Onun öldüğünü sanıyordu. Bir melek.

Bir vuruş daha yaptı ve adamın tutuşunu yakaladı. Yörüngesini tersine çevirmeye çalışarak çekiştirdi ama yakalanmıştı. Bir şey onu yakalamıştı. Karanlık gölgeler yaklaşarak ona sürtündü. Ciğerleri yanıyordu. Havası ve zamanı tükeniyordu.

Ama onu terk etmeyecekti. Asla.

Böylece mücadele etmeyi bıraktı. Battı. Bedeni aşağıya, önce ayak parmakları adamın bekleyen kollarına doğru sürüklendi. Vücudunun etrafını saran solucanların kıvranan yuvasına, kalbine doğru sürünerek. Mavi parıltılar yüzünün sert düzlemlerini yumuşak, hayaletimsi bir ışığa dönüştürdü. Melankolik mutluluğu kadının içine akıyordu. Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını onunkilere dikti. Adam da onu öperken ağzından baloncuklar fışkırdı. Ve sonra bıraktı. Sürüklendi. Koyu renk kirpikleri tembelce aşağı indi. Havası tükenmişti. Pes ediyordu.

Hayır.

Bunu kabul etmeyi reddetti.

Uzun, sürünen Kuyu Solucanları bacaklarını sararak onu Jasper'a doğru sıkıştırdı.

Adamın ağzını tuttu ve boynuna doğru yaklaştırdı, sessizce onu işaretlemesi için yalvardı. Sıkıştırması ve ısırması için. Adam dudaklarını teninde gezdirmekten başka bir şey yapmayınca, aciz bir öfkenin sessiz çığlığı bedenini sarmıştı. Bu şekilde bitemezdi! Buna izin veremezdi.

Çocukken terk edilmekten kurtulmuştu.

Binlerce yıl donmadan hayatta kalmış.

Karnına aldığı bıçak darbesinden kurtulmuştu. Kırık bir boyun.

Ve tüm bunları başkasının değil, kendi dolay yapmıştı. Ve şimdi uğruna savaşması gereken bir ailesi vardı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Solucanlar gövdesinde kıpırdandı, sıkıştı, hırpalanmış ciğerlerindeki havayı sıkmaya çalıştı. Ama o ne yapacağını biliyordu. Adamın boynunu sertçe ısırdı ve onu kendine mal etti.

Sulu mezarlık aniden değişti. Hareket etti. Oksijen ciğerlerine doldu. Su sıçradı ve çağladı. Yumuşak bir şeyin üzerine sertçe indi, sıçradı ve yer değiştiren suda şıpırdadı. Bir balık gibi ağzını açarak nefes aldı, havayı içine çekti. Ve hava geldi. Tatlı, her zaman sevgi dolu hava ciğerlerine ateş gibi doldu.

?

Düz tavan. Kareli kapitone yatak. Kadro evi. Jasper'ın odası. Jasper mı?

Onları buraya portalize etmişti.

Yanında, hırıltılı bir şekilde, yan tarafına yuvarlandı, manik gözleri ona dikildi. Uzandı.

Onun elini tuttu.

"Yaşıyorsun," diye . "Nasıl?"

Başını salladı, hâlâ nefes nefeseydi. "Kendimi iyileştirdim." Gözleri yaşardı.

Boğuldu. "Senin yüzünden. Ve benim yüzümden."

Acı yüz ifadesini parçaladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kıyıda sana bağırdığımda beni duydun mu bilmiyorum ama haklıydın. Ben hatalıydım. Biz ayrı bir hiç değiliz. Birlikte daha güçlüyüz."

Yarı ıslanmış yatakta yan yana uzanmış, el ele tutuşmuş halde birbirlerine bakıyorlardı.

Daha fazla ıstırap boğazını tıkadı.

"Jasper," diye hıçkırdı. "Seni içeri almaktan çok korktuğum için özür dilerim. Eğer yaparsam, sen gidersen hayatta kalamayacağımı düşündüm. Ama ben..."

Sesi kırıldı. "Hayatta kaldın."

"Çünkü ben de sensiz nefes alamıyorum."

Onun üzerine yuvarlandı. "Ada," diye fısıldadı. "Benim için geldin."

"Seni seviyorum... ve..." Ellerini tuttu ve aşağı doğru kaydırıldı.

ıslak karnını. "Ve başka bir şey daha var. Doğurganlık ayinimiz biraz fazla başarılı oldu."

Gözleri onunkilerle buluştu, kafası

karışmıştı. "Ne?" "Biz hamileyiz."

Kirpikleri genişledi. Şok yüz hatlarını kararttı. "Ne?"

Gölümsedi, dudağını ısırdı, her şeyi içine almasına izin verdi ve sonra başını yana çevirdi ve saçlarını geriye çekerek boynunu açtı. Yüzünü görmese bile duygularındaki değişimi hissetti. Her şeyi hissetmesine izin verdi: zafer, rahatlama, sevgi seli.

Bir inilti ile acı dolu bir iç çekiş arasında bir ses çıkardı ve sonra uzun dişlerini boynuna geçirerek derisinin etrafında hırladı. Korktuğu kadar acımamıştı. Bir iğne. Bir sızı. İnce iğneler gibi. Dişlerini çekmeden gömleğini yırtıp açtı, pantolonunu kalçalarından çekti ve ancak kol odasına ihtiyaç duyduğunda boynundaki tutuşunu bıraktı. Kadının üzerindeki son giysileri de yırtarak arkasına yaslandı ve kendini beğenmiş bir takdirle dolu gözlerle onu inceledi.

"Ne görüyorsun?" diye sordu. "Bir

anne. Bir savaşçı. Kraliçem."

"Kraliçe kısmı çok garip."

"Alış buna." Başını eğdi ve ısırtığı yaladı. Zonklayan küçük acı hızla ateşli bir arzuya dönüştü, her uzvuna yayıldı ve nefessiz, inleyen bir karmaşa haline gelene kadar onu özüne kadar eritti.

İnledi. "Sen gerçekten benimsin."

Başını salladı, ona doğru eğildi.

"Bir çocuğumuz olacak." "Bir prens ya da prenses."

"Sik beni."

"Tamam."

Geri çekildi, gözleri parlıyordu ve kenarları kırıkmıştı. "Hazır mısın?"

"Ne için?"

Boynuna doğru sıırttı. "Seni sert bir şekilde alacağım." Onun boğazını öptü. "Seni sert becereceğim." Önünü yaladı. "Ve seni kokumla kaplayacağım."

Adamın dili göğsüne doğru ilerleyip meme ucunu okşadıktan sonra geri çekilirken inledi. Adam parmaklarını bacaklarının arasına daldırıp kadının göbeğine sokarken koyu, dumanlı gözler onunkilerle çarpıştı. Kadının sırtı bu hissin etkisiyle eğildi. Kalçaları kendi kendine hareket etti, parmaklarını içeri ve dışarı kaydırırken, etrafında ve *Tanrım*. Yukarı. Aşağı. İçeri.

Uyarılmaktan karmakarışık olmuştu. Dudakları göğüslerindeydi. Parmakları bacaklarının arasındaydı. Karnını saygıyla öptü. Ve sonra hareket etti, kendini eline aldı ve tam ihtiyacı olan yere konumlandı.

"Seni sahipleniyorum, aşkım." İçeri soktu.

CHAPTER 3 1

Sİndigo, Ada'nın kanının kemik kırıcı etkisinden kurtulana kadar kendini tören gölüne doğru uçurdu. Artık net bir şekilde görebiliyordu ama uçuş yolu sanki

bir kasırganın pençesindeydi. Ada adında bir fırtına.

İnsanın, yani kutsanmış insanın tadı güçlü, şurup gibi, nabızı karıncalandıran bir mutluluk gibiydi. Ve kadının kanı onu başka hiçbir şeyin tatmin edemediği bir şekilde tatmin etmişti. Yüzünü ovuşturdu, ifadesindeki özlem kalıntısını silkelemeye çalıştı. Onunla hiçbir ilgisi yoktu... ama tadı nasıldı. Ama bunun son damlası olmasına alışmak zorundaydı. Ada, Jasper' aitti. Onunla çiftleştğini tüm ev duymuştu.

Duvarlar sarsıldı. Avizeler takırdadı. Bu yüzden İndigo Orada.

Tek düşünebildiği Jasper'ın onun boynunu ısırmasıydı.

Evin içindeki hava süzülen onun tahrik edici kanının kokusunu alabiliyordu.

O da buraya geldi. Jasper'ın son savaşından sonrasına. Olayı şekil değiştirenlerden öğrenmişti ve Kral'ın yüzen, şişmiş bedenini gölün ortasından almak için birine ihtiyaçları vardı. Haze ormanı parçalayan kurt ulumasını duyduğunda Yoldaşlık'a dönmek için yolu yarılamıştı. Geri döndüğünde Ada'nın göle daldığını, kumların üzerinde ölü bir Kara Büyücü ve atılmış bir cam taç buldu. Kral yoktu.

Gözlerini güneşten koruyan İndigo tören gölünün etrafında dönerek diğer Muhafızların yerini tespit etti. Rush, Thorne, Leaf ve

Clarke. Crimson sağ olsun, bir ağacın gölgesindeydiler. Güneş onu hasta ettiğinden değil, sadece enerjisini tükettiğinden. Ve aldığı kan darbesinden sonra, sadece uyumak ve daha fazlasını hayal etmek istiyordu. Bu sefer kendi gibi seksi, çıplak bir insanla.

Göle doğru geri döndü, Kral'ın cesedini görene kadar uçu, daldı, iğrenç şeyi kucakladı ve kıyıya geri götürüp kabaca attı.

"Burada ne tür bir çılgınlık oldu?" diye sordu kumun üzerine inerek. Taneler kabararak gözlerini yaktı.

Rush gözlerini İndigo'ya dikti. "Sen neden buradasın?"

İndigo homurdandı. "Neden olmasın?"

Belli ki hâlâ İndigo'nun yanında duran lezzetli insana saldırmamasından çekiniyordu.

"Merak etme, Wolfie. Kana susamışlığı mı kontrol edebilirim."

Clarke'ın İndigo'ya açıkladığı bir başka hırıltı, "Jasper Kralı öldürdü. Ve Kara Büyücü'yü. Şimdi Jasper ya da Ada'nın nerede olduğunu bilmiyoruz."

İşaret parmağını kaldırdı. "Buna cevap verebilirim." Hepsi ona bakakaldı.

"Jasper'ın odasında Bone Town'a gidiyorlar."

Thorne ters ters bakarak, "Hanımefendi hazır," diye uyardı.

Clarke elinin tersiyle itti. "Daha kötülerini de duydum. Yani... barışıyorlar.

Mükemmel."

", hem de çok. Kokusunu oturma odasından alabiliyorum." İndigo yüzünü buruşturdu.

"Ew." Clarke onu yumrukladı.

Kaşlarını çattı ve elini ağrıyan noktaya vurdu. Güneş her şeyi hassaslaştırıyordu.

Kral'ın cesedini incelemekte olan Yaprak oraya doğru yürüdü. İndigo'ya onaylamayan bir bakış attı.

"Bunu söylememe gerek yok, ama seni kadro evinde yaşayan insanları koklarken yakalarsam, dışarı çıkarsın. Uyarı yok. Sadece atılırsın."

"Onu bilerek koklamıyordum!" Ellerini havaya kaldırdı. "Neden herkes kana susamışlığımın beni tüketmesine izin vereceğimi düşünüyor?"

Yaprak kaşlarını kaldırdı. "Nedenini biliyorsun."

Bu Indigo'yu . Dişlerini sıktı ve hışımla Büyücü'nün cesedinin yanına gitti. Yıllar önce bir kez çuvallamıştı. Bunu unutmasına asla izin vermediler. Yani, hassas tat alma duyuları vardı. Bu yüzden içki içerken bazen kendini biraz kaptırabiliyordu. Bir yemeği öldüren ilk vampir değildi ve sonuncusu da olmayacaktı.

Büyücü mürekkep hastalığından o kadar büzüşmüştü ki, yıllardır Kuyu'nun karanlık tarafından mana örneği alıyor olmalıydı. Tüm o iç organlar ve kan arasında, içi çürümüş gibi kokuyordu.

Jasper bu kadar hasar verdiğiine göre çok öfkeli olmalı.

Yanındaki ayak sesleri.

"Indigo," dedi Clarke durarak.

"Dikkatli olsan iyi olur," diye söylendi. "Kendimi unutup seni kurutabilirim."

Alay etti. "Sen bunu asla yapmazsın." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Biliyorum."

İndigo bakışlarını ona doğru kaydırđı ve onun kendisini dikkatle izlediğini gördü.

"Ne istiyorsun?" diye tersledi.

Dudakları, plan yapan yüzünün bir parçası olduğunu öğrendiği gizemli bir gülümsemeye kıpırdadı. Tüm Kahinlerin gizli bilgilerini açığa vuran bir bakışları vardı.

"Hiçbir şey," dedi, sonra cesede baktı. "Ew. Başka bir yerde konuşabilir miyiz?"

"Konuşmak ister misin?" "Ağaçların yanında mı?"

Gölgede sessizce sevinerek onunla birlikte gitti ve sonra kaşlarını kaldırdı. "Ne gördün? Beni hangi çılgın göreve göndermek üzeresin ve Başbakan'ın bundan haberi var mı?"

Gözleri yarıklara dönüştü. "Altı gibi zihin okuyabiliyor musun? Yoksa sadece sezgilerin mi güçlü?"

"Şanslıyım."

Derin bir nefes aldı ve Rush, Thorne ve Leaf'in cam tacı tartışıkları yere baktı.

"Mithras öldüğünde, imgelemlerime bir şey oldu. Karanlığa dönüştüler. Sanki o başka bir şey için katalizördü.

potansiyel gelecek zaman çizelgesi. Tek bildiğim bunun Maebh ile bir ilgisi olduğu."

İndigo kollarını kavuşturdu. "Neden bana söylüyorsun?"

"Çünkü Void ya da Maebh'ten önce bir sonraki İyi Kutsanmış insanı bulmanı istiyorum."

"Ben mi?"

"Kimse onu senin kadar takip edip gözüne kestiremez. Bu sen olmalısın." Midesi altüst oldu. "Onun benim eşim olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tek bildiğim bu süre içinde çoktan uyanmış olduğu. İlk olduğumu sanmıştım ama yanılmışım. Çok yanılmışım. Daha fazlası var ve Boşluk gibi onlar da benden önce uyandılar. Tek bildiğimiz, Elphyne'de bir fae kılığında yaşadığı. Herhangi biri olabilir."

"Onu nasıl bulacağız?"

Başını eğdi. "Bizden birinin tadına baktın."

Onu şok ederek susturdu. Clarke kanın Indigo'ya ne yaptığını çok iyi biliyordu ama yine de bu insanı bulması için ona güveniyordu.

"Onu bu kadar önemli yapan nedir?"

"O bir silah yapımcısıydı."

"Demirci gibi mi?"

"Çok daha kötüsü. Bir nükleer fizikçi." "Anlamıyorum."

"Eski dünyayı yok eden bombaların nasıl yapıldığını biliyor ve dışarıda bir yerlerde. Tek başına. Gizli. Ve hem Maebh hem de Void çoktan onun peşine düştü."

CHAPTER 32

A Jasper'ın Mithras'ı öldürmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Daha doğrusu, Kuyu Solucanları'nın onu almasına izin verdiğinden beri. Zamanının yarısını yeni eşiyle birlikte odasına kapanarak geçirmişti.

iddiası iyice ortaya çıkmıştı. Diğer yarısını Yazlık Saray'da, kale personeli ve askerlerle konuşarak geçirmişti.

Kral'ın ölümünü herkes biliyordu. Prime bundan emin olmuştu. Mithras'ı kendi elleriyle, yardım almadan alaşağı edenin o olduğunu biliyorlardı. Şimdi herkes onun cevabını bekliyordu.

Neredeyse vermeye hazırdı ama son bir şey daha yapması gerekiyordu.

Ada'nın elini tuttu ve birlikte annesinin eski kulübesine doğru yürüdüler. Doğruca oturma odasındaki vıcık vıcık yıpranmış halıya gittiler. Jasper eğildi ve köşeyi çevirerek gevşek tahtayı ortaya çıkardı. Onu ve yanındakini kaldırdı.

Aşağıda küçük bir sığınak vardı.

"Çok küçük," diye mırıldandı.

"Sen sadece bir çocuktun, Jasper."

Tüm bu sorumluluk küçük omuzlarına yüklendiğinde kendini çok daha yaşlı hissetmişti. Cebini karıştırdı ve kalp şeklindeki kehribar kolyeyi buldu. Onu toprağın içine yerleştirdi ve deliği kapattı. Elini üstüne koydu ve gözlerini kapattı.

Annesi onunla, Ada'yla ve yeni aileleriyle gurur duyacaktı.

"Bunu saklamak istemediğine emin misin?" Ada sordu.

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Ne zaman baksam yanlış şeyler hatırlıyorum. Yoluma devam etmem, geleceğe bakmam gerekiyor."

Parmaklarını dudaklarına götürerek tahtaların üzerine bastırdı. Her şey annesiyle başlamıştı. Tam da bu noktada ölmüştü. Ve sonunda onun intikamını almıştı.

Doğrulduğunda Ada ona cam tacı uzattı. "Kim olacaksın?"

Tacı elinde evirip çevirdi, ışığın şeklinden parıldamasını izledi. Yansımalar odanın içinde dans ediyordu.

Clarke onlara yeni görülerinden bahsetmişti. Mithras'ın ölümü Kraliçe'nin içinde bir şeyleri serbest bırakmıştı. Clarke'ın öngördüğü her şeyi karanlık kaplamıştı. Önümüzde karanlık zamanlar vardı. Seelie halkının güçlü bir krala ihtiyacı vardı. İşleri eğlenceli hale getirecek birine ihtiyaçları vardı. Cesur birine ihtiyaçları vardı.

"İnsanlar ne olmamı istiyorsa, ailem ne olmamı istiyorsa o olacağım."

"Ama hangi ismi alacaksın?"

Bunu düşündü. Mithras asla kartlarda yoktu. Ama Reed'e geri dönemezdi. Yine de ikisi birden olabilirdi. Annesini ve hayatının çoğunu geçirdiği yeri onurlandırabilirdi. Onları onurlandırabilirdi.

"Jasper Darkfoot."

Karanlıktan yavaşça alkış sesleri geldi. Jasper duyularını zorlayarak araya girenin kokusunu almaya çalıştı. Ama bulduğu şey hiç mantıklı değildi.

"Clara?"

Karanlık koridordan bastonuna dayanarak topallayarak çıktı. Arkasında daha fazla ceset ortaya çıktı. İçlerinden biri, Ada'nın iyileştirdiği gençti. Lake.

Ada Clara'ya koştu ve onu kucakladı. Sonra da çocuğu kucakladı. "Hepinizin öldüğünü sanmıştık."

Clara'nın gözleri yaşardı. "Bazılarımız kaçtı. Ama emin olana kadar ortalıkta görünmememiz gerekiyordu. Prime bizim istifçilikteki rolümüzü öğrenmişti." Parıldayan bakışları Jasper'a kaydı. "Ama şimdi bir

Darkfoot tacı alıyor, bize bir iyilik daha yapacağınızı umuyoruz."

"Clara," diye uyardı. "Tarikat'ın seni cezalandırmasına asla izin vermem.

Mithras manipüle etti."

Clara'nın omuzları rahatlayarak düştü. "Bunu duymanın nasıl bir his olduğunu bilemezsin." Gözlerini sildi. "Resmi açıklama yapıldığında daha da iyi hissedeceğim."

Adamın elindeki taca sivri bir bakış attı.

Kral olarak Jasper artık bir Muhafız olamazdı - teknik olarak - ve bundan vazgeçmek sandığından daha zordu. Ama gözyaşı damlası dövmesi silinemezdi. Büyüyle bile silinemezdi. Kalıcıydı. Kuyu Solucanlarıyla ikinci kez yüzleşmeyi henüz bitirmemişti ama buna ihtiyacı yoktu. O zaten annesinin umduğu her şeye sahipti. Buraya gelmesi sadece birkaç yüz yıl almıştı. İyisi, kötüsü ve acısı, hepsi bugün olduğu fae'yi şekillendirmişti. Artık eski hayallerle yaşamayı bırakıp yeni hayaller kurmanın zamanı gelmişti.

Clara'ya baktı. Ada'ya baktı. Ve sonra tacı taktı.

Son.

(İlk Fae Muhafızları Üçlemesi, Kurt Mevsimi'nden. Sırada sıcak kanlı vampirlerimiz var! [Lana'yı Amazon'da takip etmek için çıktığında bir bildirim alırsınız](#)).

EPILOGUE

Pain onun dünyasıydı. Hiç bitmeyen acı onu tepeden tırnağa, kemikten kana, etten zihne dolduruyordu. Şişmiş gözlerini araladı. Kurumuş kan kirpiklerinde çatladı. O kollarını sallayarak halat kelepçeleri test etti ama hâlâ Obsidyen Kalesi zindanında başının üstünden bir duvara sıkıca bağlıydı.

Ona ne yaptıklarını.

O *şeylerin* yaptıklarını. Pis, iğrenç, doğal olmayan *şeyler*.

"Ahh, ve böylece uyandı."

Bones başını kaldırdı.

O da oradaydı. İçlerinde en kötüsü. Unseelie Kraliçesi. Açık bir elbise giymiş, omzunda bir karga oturuyordu. Ahlaksız, kötü ve dengesiz dileklerle doluydu. Yanında, Bones'un zihnine tecavüz eden iğrenç, mide bulandırıcı derecede güzel, hayaletimsi yaratık vardı. Ona metafiziksel olarak tecavüz etmişti.

Hepsi Void'in sona erdirmek istediği iblislerdi. Bones kendi kendine güldü.

Boşluk hepsinin sonunu getirmek istiyordu. Hepsi ölmeyi hak ediyordu. Sluagh'ı öldürmenin bir yolunu bulabilirlerse, insanlar kendilerine ait olanı geri alabileceklerdi. Hepsini.

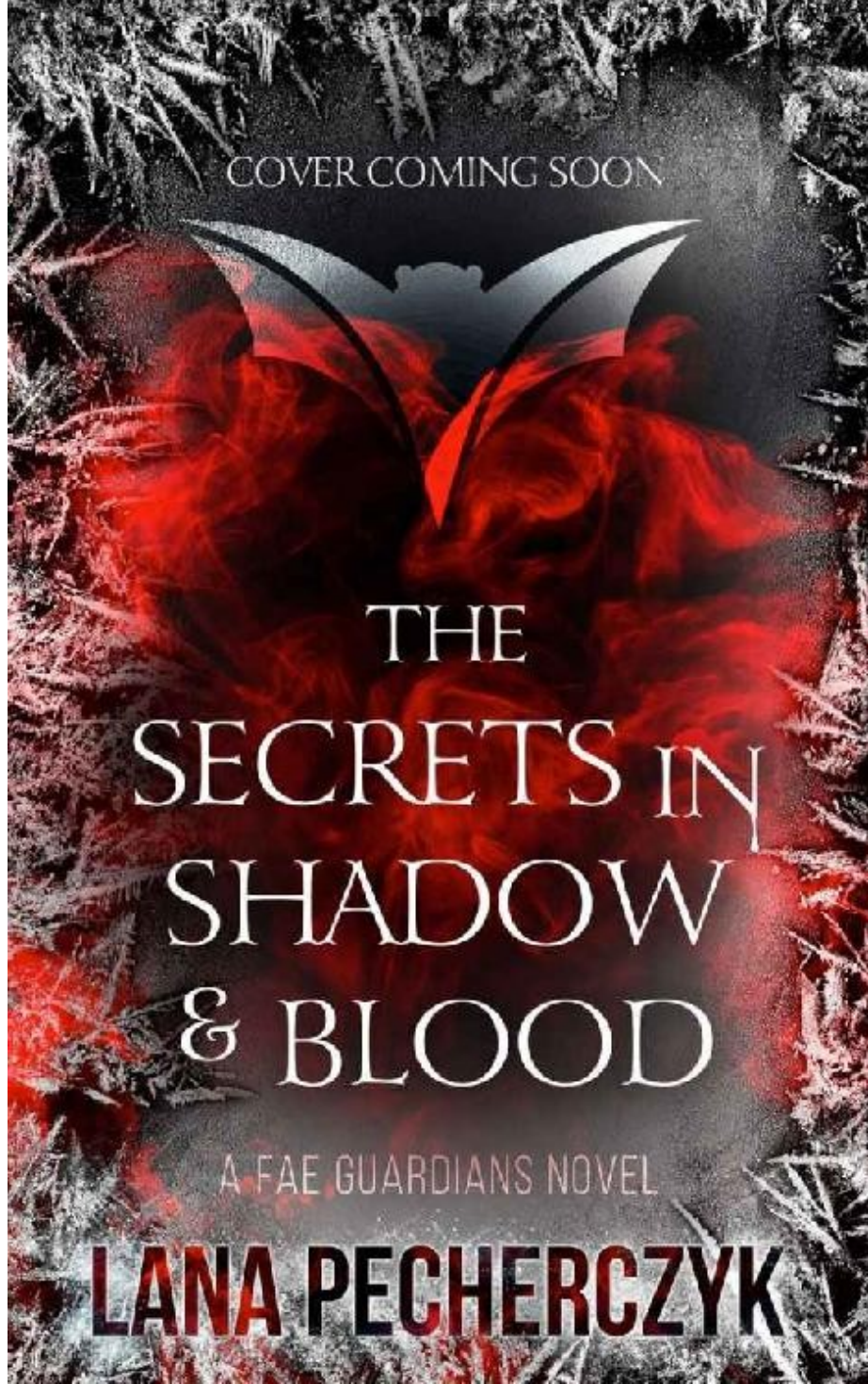
Kraliçe ona doğru yaklaştı ve çenesinin altına uzun, siyah bir tırnak yerleştirdi. "Ah, benim sevgili insanım."

"Neden beni Tarikat'a geri göndermediniz?" En azından o vahşi hayvanları sindirmek daha kolaydı.

"Senin öldüğünü düşünüyorlar," diye güldü. "Hay aksi." Adamın midesi bulandı. "Neden hâlâ hayattayım?"

"Çünkü sevgili Sluagh zihninizi harap ettiğinde bir şey bulduk. Siz insanların inşa ettiği özel bir silah." Erik dudakları sinsi bir gülümsemeye dönüştü. "Ve bana bununla ilgili her şeyi anlatacaksın, daha da önemlisi, bunu nasıl yapacağımı."

NE VAR NE YOK?

Gölgelerde görüş bulanıklaşabilir. Gerçekler yalana . Düşmanlar sevgili olabilir.

Ne zaman . Menekşe yıllar . açıklanamaz bir şekilde uyanır binlerce sonra dünyayı çok farklı bulur.
Fae'ler artık var.

Onlar büyüü saptıran ve vampirler de dahil olmak üzere her şeikle dönüşebilen vahşi, hayvani canavarlar. Yeni dünyanın nimetlerini istifliyor ve insanları çorak topraklara sürgün ediyorlar. En azından günümüz insanların ona söylediği bu. Affedilemez bir karar hatasını telafi etmeye kararlı bir şekilde, gizli bir suikastçı olur ve insan kardeşlerinin intikamını almaya çalışır. Ve bunda da başarılıdır. Ama avladığı şey onun hayatını kurtarıırken kendini yaralayınca... kristal berraklığı bulanıklaşır.

Vampirlerin canavar olması gerekir, koruyucu değil... karizmatik, sinir bozucu derecede yakışıklı ve sadık ve... her şey değil.

Indigo bir Fae Muhafızı vampir, Elphyne'in acımasız bir koruyucusu. Tarikat onu, akli dengesi yerinde olmayan Unseelie Kraliçesi ya da daha kötüsü fanatik insan lider onu istismar etmeden önce ölümcül sırları olan bir insanı bulmakla görevlendirmiştir. Onu seçmelerinin tek bir nedeni vardır: İnsan kanının tadı ona bir şeyler yapmaktadır. Bağımlılık yapan, karanlık, doyumsuz şeyler... Ve Violet'in kokusunu aldığında, ona göz dikmek ve onu güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorlar. Ama Indigo kendi utanç verici sırrını kalbinin gölgelerinde saklamaktadır ve eğer bu sır ortaya çıkarsa, Violet ona asla güvenmeyecektir. Onu öldürecektir.

[BURAYA TIKLAYARAK ÖN SİPARİŞ VEREBİLİRSİNİZ.](#)

Eğlenceli sohbetler, çekilişler ve özel içerikler için Lana's Angels Facebook Grubuna katılın.

<https://www.facebook.com/groups/lanasangels>

LANA'NIN ÖDÜLLÜ SÜPER KAHRAMAN ROMANTİZM
SERİSİNDEN BİR ALINTI İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN.
EĞER FAE MUHAFAİZLARINI SEVDİYSENİZ, ONLARLA
ZAMAN GEÇİRMeye BAYILACAKSINIZ
BU KANUNSUZ AİLE.

[Kindle Unlimited'ta mevcut.](#)

CHAPTER 1

EVAN LAZARUS

H Yabancı bir yerde uyandım.
Kalın, keskin hava karanlıktan ciğerlerine sürüklendi.
Başı çarpıyor ve vücudu ağrıyordu.
Acı noktası. Altında yumuşak ve pütürlü. Yanları sert ve soğuktu.
Etrafta dolaştığında, hareketleri kokuşmuş kokuyu karıştırdı. Tam olarak nerede olduğunu biliyordu.
Çöp kutusu.
Ve eğer bir çöplükte saklandıysa, büyük ihtimalle savaş üniformasını giyiyordu; deri pantolonunu hızlıca yoklayıp kapüşonunu çekiştirmesi de bunu doğruluyordu. Elleri yapış yapıştı ve başparmağını işaret parmağına dokundurduğunda yapışkanlık devam etti. Burnuna götürdü ve kokladı. Tatlı, metalik, yoğun: Kan.
Ama kimin?
Peki buraya nasıl geldi?
Panik göğsüne kök salmadan önce kendi kendine düşündü: *Evan Lazarus. Senin adın Evan Lazarus. Ölümcül günah kıskançlıkla savaşıyorsun. İnsanları kurtarıyorsun.*
Bazen.
Olabilir.
Korkunç bir şey yapmış olmalıydı... saklanmaya değer bir şey. Ve yardım çağırmak yerine saklanmıştı, çünkü Ölümcül Yedili ona neden yardım etsin ki? Onlar sadece onun ailesiydi.
Evan çöplüğün kapağını kaldırmak için hamle yaptı ama bir acı gövdesini delip geçti. hissi bir önceki gecenin anılarını getirdi

baş döndürücü bir sel halinde yanıp sönüyordu. Birden fazla çift el onu yere düşürdü. Yumruklar göz çukurlarına ve elmacık kemiklerine çarptı. Kör edici bir acı. Şişmiş görüş. Botlar karnına vurdu. Ciğerlerinden hava hırıltıyla çıktı. Kaburgalarına, çenesine, dizlerine bir levye. Sertçe karşı koydu ama onu acımasızca yere yatırdılar, eklemlerinde acı çığlık atana kadar uzuvlarını genişlettiler, gövdesini daha fazla şiddete karşı savunmasız bıraktılar... sonra boyun eğdi, gülümsedi ve güldü. Çünkü bunu hak etmişti.

Evan anıyı silmek için eliyle yüzünü ovuşturdu ama saldırganın sözleri geri geldi: *"Eğer onaylanmak istiyorsan, evlat, yanlış yerdesin. Sana söylediğimiz gibi kavgayı bırakmalıydın."* Sonra ışıklar söndü.

Evan karanlık çöplükte yatıyordu, gözleri kapalıydı, vücudundaki her ağrının ve acının farkındaydı. Onu ölüme terk etmişlerdi.

Ama ölmemişti.

Sonsuza kadar orada kalamazdı.

Şansını deneyerek kapağı itip açtı ve duvara çarpmasına izin verdi. Tatlı, berrak hava ciğerlerini yaktı ve tazelikten neredeyse boğulacaktı. Şafak, yüksek ve köhne şehir manzarasının üzerinden süzülüyor, sokak duvarlarını keskin bir renk cümbüşüne dönüştürüyordu. Başka bir gün olsa bu atmosferik manzarayı resmedecek kadar huşu içinde olabilirdi ama bugün ruh hali gökyüzü gibi bulanık ve ağırdı.

Yakında yağmur yağacaktı ve lanet olsun, dövüşçü derileri ıslandığında sürtünüyordu. En azından bir gece önce dövüş ringinde boks torbası olmasına izin vermeden önce silahlarını evde bırakmıştı.

Çöp konteynerinde plastik bir torba aradı, sonra sürünerek dışarı çıktı ve ceketini ve ağız atkısını çıkardı, üzerinde eskiden beyaz olan bir tişört ve kan lekeli deri pantolon vardı.

Birdenbire sağ tarafındaki hava dalgalanarak duyularını ateşledi. Bir merminin avucuna çarpması için kolu tam zamanında fırladı, parmakları içindeki nesnenin üzerine kapandı. Bir beyzbol topu. Farkındalığını dışarı itti, kıskançlığı aradı. İşte orada. Sağa doğru. Ölümcül günah duygusu ona doğru süzüldü, pis tüylü parmaklar gibi bağırsaklarında kıpırdandı, aramak ve yok etmek için yoğun bir açlık uyandırdı. Bu doğaüstü altıncı his tüm kardeşlerinde vardı ama her biri farklı bir günahı hissediyordu. Eğer peşine düşmezlerse

günahkârların en kötüsünü ortadan kaldırır ya da kontrol alırsa, bu his onları çıldırtacaktır.

Belki de çoktan olmuştur.

Cardinal City'de bir sürü günahkâr vardı. Bir sürü kıskanç.

Savaşma dürtüsünü bastırdı. Bu özel kıskançlık duygusu küçüktü. Ufacıktı. Zaman ayırmaya değmezdi.

Çocukları var. İki .

Kahretsin.

Onu savaş çıkarken görmüş olabilirler.

"Hey, iyi yakaladınız bayım. Keşke ben de o kadar iyi olsaydım." Küçük kirli bir lejyoner koşarak geldi. Yanaklarında kir vardı. Pantolonunun paçaları kir içindeydi. Spor ayakkabılarında delikler.

"Hey sen, çocuk." Evan ceketini ve atkısını plastik torbaya tikiştirerek sırrının kanıtlarını sakladı. "Eve git. Daha erken."

Çok erken. Ya da geç. Karar veremedi. Kuru boğazı bir içki için yalvarıyordu. Ve bir aspirin. Ayrıca bir duş ve ardından uyku ve onun getirdiği tatlı unutkanlık. Josie dövme dükkânını açmayı kendi başına başarmak zorundaydı, yatağı onu çağırıyordu.

Sabahın erken saatlerinde işe gidenler şehre saldırmaya başladığında birkaç metre ötedeki ara sokak çıkışından ışıklar parladı. Evan ters yöne döndü, karanlık bir nokta bulma niyetindeydi, böylece çatılara vurabilir ve ölmekte olan gölgeleri eve kadar takip edebilirdi.

Yangın çıkışı ileride. Mükemmel.

Yürürken, topu omzunun üzerinden körlemesine fırlattı. Çocuk topu eldiveninin içinde yakalayınca bir hayret çığlığı hedefini vurduğunu kanıtladı.

Çocukların kıskançlığı Evan'ın midesinde yankılanarak üç katına çıktı ve peşinden koşarak bir imza istediler.

Çifte bok.

"Neden bir imza istiyorsun?" diye sordu, suları test ediyordu.

"Çünkü sen de *onlardan birisin!*"

Evan plastik poşetini yumrukladı. Durdu. Döndü.

İkinci çocuk solgundu ve geniş mavi gözleri vardı. Koyu renk saçları tepesinin ortasında doğal bir Mohawk ya da cehennem gibi bir inek saçı şeklinde toplanmıştı.

yalamak. Kirli yanaklarının arkasında çiller saklıydı. İlk çocuk büyük boy bir Yankees formasıyla yüzüyordu. İkincisinden daha uzun ve benzer yüz yapısına sahipti. Kardeş olmalılar. Yankee çocuk topu elinde tutuyordu.

"Kimden biri?" Evan sordu.

"Bilirsiniz, Ölümcül Yedili." En küçük çocuk hevesli bir çekirge gibi etrafında zıpladı, dikenli saçları zıplıyordu.

"Yanlış bir fikre kapılmışsın evlat."

En büyükleri ona sert bir bakış fırlattı. "Biz aptal değiliz. Ya da kör _"

"Evet, kör," diye ekledi en genç olanı.

"Ceketini gördük. Ceket." Ceketini kıpırdattı.

kaşlarını çattı ve Evan'ın elindeki plastik torbaya baktı.

Evan inledi ve sonra onlarla nasıl başa çıkacağına karar verirken derin bir nefes aldı. Siktir et. Onlar sadece çocuktu. Onlara kim inanırdı ki? "Muhtemelen iyi bir fikir değil. Şu anda pek popüler değilim."

"Sorun değil, Bay Ölümcül efendim, sizden hoşlandım."

Bu üç küçük kelime Evan'ı kalbinden bıçakladı.

"O zaman ikimizden biri oldu." Yangın merdivenine doğru yürümeye devam etti.

"Hadi, lütfen?" Çocuklar topu uzatarak onun önünde geriye doğru koştular. "Sadece bir dakika sürecek. Vay canına. Bu kan mı? Kötü adamları mı yakaladınız?"

Sadece kendisi.

Evan kaçış merdiveninin altında durdu ve iç çekti. Onlarla konuşmaması gerekiyordu ama birilerinin, hatta birkaç büyürün bile inançlı olması güzeldi.

"Beyzbol topumu imzalar mısın? *Lütfen.*"

Yankees'li çocuk gülümsedi ve topu yukarı fırlattı, eldiveniyle yakalayıp gösteriş yapmak niyetindeydi ama yuvarlak mermi onun yerine yangın merdivenine çarptı. Yüksek bir çınlama sesi duyuldu ve paslı açılır kapanır merdiven düştü.

"Dikkat et!" Evan bağırdı.

Çocuğu iterek yoldan çekti ama kırık merdiven kendi omzuna saplandı. Ağır bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve

Merdivenin aşağı doğru itmesi ve bir önceki geceden dolayı zaten bitkin ve ağrılı olması dışında, sakatlayıcı acı boyunca nefes aldı.

Nefes aldı.

Omzuna acı saplandı ve gözlerinin önünde siyah noktalar dans etti. Neredeyse görüşünü kaybediyordu.

Bunu yapabiliirdi. Özellikle de çocukların önünde. Önceki geceyi siktir et. Hâlâ iyileşmekte olan yaralarını siktir et. *Hadi, Evan. Yap şunu.*

Gözlerini sıkarak odaklandı ve hazır olana kadar sisin içinden nefes aldı. Sıkıca kavrayarak mızrağı etinden kaldırdı. Islak, yırtılırcasına bir sesle ırkildi ama kendini tehlikeden kurtardı. Tuğla duvara, ufalanan harca ve kayaya çarptığında acı başının arkasını parçaladı. İçinden yeni bir mide bulantısı dalgası geçti.

Mükemmel. Kendini bile kurtaramadı.

Küçük bir çocuğun sesi acısını böldü. "Mason, pek iyi görünmüyor."

"Evet. Bay Ölümcül, efendim, iyi misiniz?"

Bu tartışılabilirdi. Gülmeye çalıştı ama boğuk bir ses ıktı.

Kardeşlerini bu durumda göremezsiniz.

Evan bulanıklığın içinden odaklanabilmek için gözlerini kırptıştırdı. Dudağını ısırđı ve Yin-Yang dövmesini görmek için bileğini yüzünün önünde tuttu. Biyolojik olarak işaretlenmiş mürekkep çok fena kaşınıyordu ve neredeyse siyahtı. Dengenin canı cehenneme. Hepsi bir yalandı.

"Bay Ölümcül, efendim?"

"Bana efendim demeyi kes." Evan dişlerini sıktı. "Git buradan. Ben başımın çaresine bakarım."

"Ama siz bir keresinde arkadaşımı kurtarmıştınız," dedi büyük çocuk. "Bombalamadan sonra. O... o bir duvarın altında sıkışmıştı ve siz... siz onu çıkardınız. O size yardım edebilir. O bir doktor. Herkese yardım eder. Hadi, Bay Ölümcül, efendim. Kalkmanız gerekiyor." Çocuğun küçük elleri Evan'ın büyük kollarını kavradı ve çekiştirdi ama nafile. "Mason, bir ambulans ağır."

"Hayır," demeye çalıştı Evan ama homurdanarak çıktı sesi. Hastaneye ihtiyacı yoktu, sadece birkaç dakika ve özel vücudu onun icabına bakacaktı.

diğerlerinden. Keşke bunu onlara söyleyebilseydi ama çocuk çoktan uzaklaşmış gibiydi. Evan kayıyordu, kafası yüzüyordu, duvarlar soluyordu. Küçük ayak sesleri yankılandı. Bir siren sesi duyuldu. Sokak bulanıklaştı, öfkesi kadar siyahlaştı ve her şey soldu.

CHAPTER 2

DR. GRACE GO

"E xtra! Ekstra! Kardinal Bombalamasının üzerinden iki yıl geçti! Yeni ipuçları failleri bulabilir."

Grace Go gazeteyi görünce olduğu yerde durdu.

Çocuğun güçlü sesi kalabalık kaldırımında ve sabah kalabalığında yankılandı. Biri ona arkadan çarptı ve küfretti. Omzunun üzerinden aceleyle bir özür diledi ve ayaklarını ezici kalabalığın yolundan çekmeye zorladı. Acil servis doktoru olmak ona olağanüstü oyunculuk becerileri ve duygusal kontrol kazandırmıştı. İşin sırrı kendini dünyadan soyutlamaktı. Travmanın yarattığı duygulardan uzaklaşmak. Hayatınızı meşgul geçirin ve kendi ıstıraplarınıza odaklanmaktan kaçının. Çantasına buruşturarak koyduğu mektup ve kalın harflerle yazılmış başlığı gibi: *Dava Kapanış Bildirimi*.

Anne babasının ve diğer kırk dokuz masum insanın ölümüne neden olan bombalama olayını aydınlatmak için on dört günü vardı. Evsiz ve yoksul kalan insanlar için adaleti sağlamanın tek yolu buydu ve belki, sadece belki, ailesini huzura kavuşturabilirdi.

Yeni liderler kelimeleri kafasında dönüp dururken midesinde çarpık bir his çalkalandı. Kendini toparlamak için gözlerini kapattı ve titredi. Yaralı ön kollarını sertçe ovma onu zar zor ısıttı, çünkü midesinin çukurundaki soğukluk elemental değildi, suçluluktan. Hayatta kalmıştı. Ailesi ölmüştü. Bu asla olmamalıydı.

Biri aceleyle yanından geçerken omzuna bir darbe daha aldı.

"Özür dilerim," dedi başını kaldırmadan ve çantasını sıkıca kavradı.

Sokak sesleri yükseldi. Islak caddede lastikler kükrüyor, insan trafiğinin ağır ayak sesleri izdihama dönüşüyordu. Evsiz bir adamın bardağındaki bozuk paraların tekrarlayan şingirtisi omurgasını sarstı. Başı hafifledi. Başı dönüyordu. Tansiyonu düşmüş olmalıydı. Dün gece sadece dört saat uyumuştı, bombalamada gördüğü gizemli kadının kimliğini için internette araştırma yapmakla meşguldü ama bunu her gece yapıyordu. Bugün neden önemli olsun ki?

Çünkü iki yıl oldu, aptal. Ailesi onun çılgın çalışma saatlerinden bıkalı iki yıl oldu. Kendisinininkine yakın bir daire almaya karar vermelerinin üzerinden iki yıl geçti. Babasının kahkahasını ve annesinin tatlı, yumuşak sesini duyalı iki yıl olmuştu. Grace gözlerindeki yaşları sıktı ve her seferinde olduğu gibi acıyla başa çıkmaya karar verdi. Onu derinlerde bir yerde ezecek ve meşgul olacaktı.

Bir kutup esintisi gazeteci çocuğun sesini tekrar sokağın karşısına taşıdı. "... *Yeni ipuçları bize...*"

Kalbi durdu -yeni kurşun- ve yeniden atmaya başladı. İlk seferinde onu durduran şeyin ne olduğunu hatırlayarak, karşıya geçmek için ayağını kaldırımdan kaldırdı, ancak bir korna uyarıda bulundu ve bir nefesle geriye doğru sıçradı, caddeden aşağı yuvarlanan bir kamyonetin çamurluğunu kıl payı kaçırdı. Yola püskürtülen su, siyah kot pantolonunu soğukla yıkadı.

Adamın biri camdan dışarı küfrederek onu tersledi, sesi bir kez daha şehir hayatının kakofonisi tarafından hızla yutuldu.

Grace tekrar denedi. Bu kez her iki yönü de dikkatle kontrol ettikten sonra aceleyle diğer tarafa geçti ve yaklaştığında kirli gazeteci çocuk ona gülümsedi. Katlanmış bir yığın kâğıdın ve para için ters çevrilmiş bir beyzbol şapkasının yanında duruyordu.

"Hey Taco." Grace gülümsedi ve bir bozuk para kaldırdı.

Taco sıırttı ve ona katlanmış bir gazete uzattı. "Merhaba bayan. Grace. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Seni görmeyi hep sevmişimdir, Taco." Çantasındaki mektubu hatırladığında midesindeki soğuk çukur geri döndü. Bu mektup Taco'yu ve küçük kardeşini etkileyecekti. Gazetenin ön sayfasını taradı. "Yeni ipuçları, ha?"

Omuz silkti, sadece bir çocuğun yapabileceği gibi ilgisizdi. "Onlar değildi."

Sonra Taco ona kaygılı gözlerle baktı ve omzunun üzerinden kontrol etti. Ağzı bir şey söylemek ister gibi açıldı ama etrafta çok fazla insan vardı ve tekrar kapattı.

Tuhaf, diye düşündü Grace. Onun iyi olduğunu umuyordu. Bombalama olayından beri Taco ve küçük kardeşine karşı bir zaafı vardı. Grace gibi enkazdan çıkarılan tek bir teyze dışında ailelerinin çoğu patlamada hayatını kaybetmişti. Grace onlara kendi apartmanında bir daire bulmuştu ama kira kontrollü olsa bile kadın için idare etmesi zordu. Bir dakika kalıp Taco'nun iyi olup olmadığına bakmak daha iyiydi.

"Katılıyorum. Onlar olamaz. Aylardır kasabada görüldüklerini sanmıyorum. Muhtemelen vazgeçtiler ya da kayboldular," diye detaylandırdı Grace.

"Hayır... sadece bekliyorum." "Ne için?"

"Onlara inanacak biri."

"Evet, biliyorum dostum," dedi iç çekerek ve adamın saçlarını karıştırma isteğine karşı koydu. Büyük olasılıkla ödeme almak için çıkardığı şapkadan dolayı tepesi . "İnanacak bir şeyin olması güzel olurdu, değil mi?"

"Ciddiyim Grace. Onlar ."

"Koroya vaaz veriyorsun." Bombalamadan beri aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu. İlk bir ay boyunca polisler onunla dalga geçmiş ve çılgın hikâyelerini dinlemişti. Herkese beyaz cübbeler ve maskeler giymiş tuhaf insanlar gördüğünü anlatmıştı. Ancak kamera kayıtlarında bomba patlamadan önce sadece Ölümcül Yedili'nin şüpheli bir şekilde pusuya yattığı görülüyordu. Şimdi geriye dönüp baktığımda, travma sonrası stres yaşadığını düşünmelerine şaşmamalı. Gördüğü şeyler kulağa çılgınca geliyordu. Hâlâ olayları kafasında organize etmekte zorlanıyordu. Bu konuyu toplum içinde konuşmaktan kaçınmak ve evde ele almak daha iyiydi çünkü ya biri video görüntüleriyle oynamıştı ya da o gerçekten deliydi.

"Dün geceki maçı izledin mi, Taco?"

"Elbette izledim. Biz kazandık!"

"Cardinal City kaybetmedi mi?"

"Hayır, bugünlerde kimse Kardinal'e gitmiyor. Merdivenin en altındalar. Bayan. Grace..." Taco sesini alçalttı ve onu yaklaştırdı. "Sana *gerçekten* bir şey söylemem gerekiyor."

Zavallı çocuk ona bir şey söylemek için can atıyordu. İşemesi gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Grace başını eğdi ve Taco'nun nefes alırken ciğerlerinden gelen hırıltıyı duyabilecek kadar yaklaştı. Tıkanmış gibiydi. İçeride çok fazla sıvı vardı.

"Bu sabah ara sokakta birini bulduk," dedi Taco. "Onu senin için hastaneye götürdük. Ve şunu dinle, o... iyiydi. Onunla konuşmanız gerekiyor."

Grace'in kaşları kalktı. Kurtarması gereken bir evsiz daha mı? Bu çocukların fedakâr masumiyeti kalbini ısıtsa da tehlikeyle flört ediyorlardı. "Yine gün doğmadan dışarı mı çıktın? Mahallenin güvenli olmadığını biliyorsun, Taco."

"Çok erken değildi."

"Taco!" Grace onu omuzlarından hafifçe sarstı. "Bu çok tehlikeli. Beni duyuyor musun? Bir daha asla geceleri dışarı çıkma. Söz *ver bana*." Çaresizlik sesini gerginleştirmişti. Gece vardiyaasında Acil'de gördüğü şeyler hâlâ kâbuslarına giriyordu. Sokaklar aptal ve şiddet yanlısı insanlarla doluydu, kesinlikle çocuklara göre bir yer değildi.

"Tamam, ."

"Söyle."

"Tamam. Bir daha karanlıkta dışarı çıkmayacağız."

"Güneş doğmadan önce birkaç dakikalığına bile olsa." "Evet, tamam." Taco öksürdü.

"Güzel. Ve bu hırıltı kulağa iyi gelmiyor. Ne zamandır var?"

"Evet ama-"

Bir gölge ikisinin yanından endişe verici bir hızla geçerek Grace'in çantasını kaptı ve kabaca omzundan çekip aldı. Çanta kurtulurken neredeyse kolunu kaybediyordu. Kalabalık hırsız tekrar yutmadan önce şaşkınlık çığılığı dudaklarından zar zor çıktı.

"Lanet olsun!" Grace umutsuzca hırsızın gittiği yolu takip etti.

"Onu kovalamamı istiyorsunuz, Bayan. Grace?" Taco'nun sözleri bir miktar balgama takıldı ve parmaksız eldivenli ellerinin içine öksürdü.

Çantasının çalınmasından duyduğu rahatsızlığı üzerinden attı. Onu kovalamanın faydası yoktu. Çok hızlıydı ve zaten geç kalmıştı. Cardinal City'de soygunların haddi hesabı yoktu, bu yüzden asla değerli eşya taşımazdı. "Hayır, sorun değil. Zaten çantada pek bir şey yoktu. Yapacak işlerin var ve ayrıca, dediğim gibi, öksürüğün iyi gelmiyor. Yarın kliniğe gel ve beni gör, tamam mı? Söz mü? Gitsem iyi olacak."

Grace aceleyle el salladı ve Taco'nun itirazını zar zor duyarak sürünün arasına daldı. Taco'nun kendi kendine ilan ettiği sokakları temizleme misyonunu teşvik etmeyi bırakmalıydı. Kardinal Şehri kaybedilmiş bir davaydı.

Büyük yağmur damlaları düşmeye başladı ve kendini korumak için gazetesini fırlattı, birkaç blok ötedeki hastaneye varana kadar acele etti.

Acil durum girişinden içeri girdiğinde, çantasında kaybettiği eşyaları zihinsel olarak kataloglamıştı. Cüzdanını işe nadiren getirirdi çünkü kafeteryada bir hesabı vardı. Çantasında sadece telefonu vardı ve o da eski cep telefonu öldüğünde aldığı ucuz bir kullan-at telefondur.

Geriye mektup kaldı.

Grace acil girişini iterek geçti ve bekleme odasına girdi. Ağlayan bebeklerin, öksüren ve inleyen insanların sesiyle kalbi burkuldu. İçerisi ne kadar yürek parçalayıcı olsa da, ücretsiz klinik daha kötüydü ve haftada iki gün orada çalışmasının nedeni de buydu. Bu zavallı insanların tıbbi yardıma ihtiyacı vardı ve bu yoğun ortam onun boş ruhuna müzik gibi geliyordu. Triyaj bölümünün kapısından içeri girdiğinde kendini toparlamak için durakladı. Hastane kokuları burnuna hücum etti: dezenfektan; plastik; çamaşır suyu. Tüm bunlar ciğerlerine garip bir doğruluk hissi aşıladı. Burası ait olduğu yerdi.

O böyle .

Ve işinde iyiydi.

Grace güvenli alana girdi ve sınav bölmelerini geçti. Tüm yataklar doluydu ve tüm perdeler çekilmişti. Koridorda sedyede yatan bir adam yan yatmış uyuyordu. Durumu stabil görünüyordu, bu yüzden Grace onun şu an için olması gereken yerde olduğunu varsaydı.

Grace'in sağındaki bir perde açılıp kapandı ve Doktor Raseem Patel dışarı çıktı. Grace ve Raseem yıllar önce birlikte staj yapmışlar ama bombalamadan sonra ameliyattan çıktığında irtibatı kaybetmişlerdi. Önlük giymiş, boncuklu bir kolye takmış ve uzun siyah saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Modern, genç ve havalı bir doktor olmasına rağmen (Grace'in değil, onun sözleri), Raseem hastanedeki işini ciddiye alıyor ve kurallara harfiyen uyuyordu.

"Burada ne işin var Grace?" Raseem'in kalın kara kaşları kalktı. "Beni yanlış anlama, burada olmana sevindim ama... birkaç saat erken gelmedin mi? Az önce listeyi kontrol ettim."

Grace dudağını ısırды. Herkesin içinde muhtemelen onu eve gönderecekti. "Biliyorum. Biraz yardımcı olabilirim diye düşündüm."

"Her zaman yardıma ihtiyacımız olacak, özellikle de acil serviste, ama... benimle yürüyün." Sesi uğursuz geliyordu.

Grace onu rotasyon panosuna kadar takip etti, orada elleri kalçalarında dikilmiş bakıyordu.

Cerrahların her birinin adının yanına Grace'in el yazısıyla yazılmış sarı bir kare yapıştırılmıştı. Bunları rastgele etrafa yerleştirmek gibi bir alışkanlığı vardı. Birinin moral vermesi gerekiyordu ve bu kişi o da olabilirdi. Hemşireler yorgun, cerrahlar bitkin durumdaydı. Bilmesi gerekirdi, bir zamanlar o da öyleydi.

Kıskançlık kendi kalbinden başka bir şey yemezdi ve o bunu herkesten daha iyi biliyordu. Anne ve babasının hayatını kaybettiği bombalı saldırıdan sonra iyileşirken tek düşündüğü şey buydu. Endişesi çok fazla başını kaldırdı ve ameliyathanede bir kriz geçirmekten korktu, bu yüzden dışarıda kalmayı tercih etti. Ya suçluluk duygusuna ve kendinden nefret etmeye boyun eğecek ya da bunu kullanacaktı. Bu yüzden eskiden olduğu kişi için hayıflanmak yerine, çabalarını başkalarının daha iyi hissetmesini sağlamaya harcadı.

Post-it notlar, lise öğretmeni olan annesinden aldığı bir fikirdi. *Sizin bir anlık iyiliğiniz bir başkası için dünyalara olabilir.*

"Her şey yolunda mı, Raseem?" Notlardan nefret mi ediyordu? Çok mu müdahaleciydiler?

"Şey, işte böyle." Ona yan gözle bir bakış attı. "Rotasyondaki ilk yılımızda birlikte nasıl acil apandisit ameliyatı yaptığımızı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki? Adamın perikardiyal tamponadı vardı. Başına gelecekler düşünülürken, tamamen sıra dışıydı. Onu kurtardığımızı hâlâ inanamıyorum."

"Doğru. Ama ne demek istediğimi anladınız." "Ugh." Bir soru mu vardı?

Grace durdu ve adamı inceledi. İnsanlar çoğu zaman konuşmadan konuşurdu ve bazen daha dikkatli bakmanız gerekirdi çünkü gerçek sakatlayıcıydı. Dudakları yanlara doğru kıvrılmıştı ve göz bebekleri büyümüştü. Yan taraftaki parmaklarının seğirmesini yakaladı. Kesinlikle bir şey yüzünden tedirgindi. Zihnini apandisit ameliyatına geri götürdü. Saatler sürmüştü ve birçok açıdan neredeyse bir felaketti. Hastanın masada kan kaybından ölmek üzere olması bir yana, bitkin haldeki Raseem dikişleri atmayı becerememiş, Grace de kimse farkına varmadan işi devralmıştı.

Grace adamın kolunu sıktı. "Merak etme, Raseem. Tekniğin rakipsiz. Stajyerler bile ne kadar harika olduğu konusunda dedikodu yapıyor. Bu iş sende dostum."

Ona yumuşak bir gülümseme verdi ve ensesini ovuşturdu. "Aptalca davranıyorum."

"Hayır. Sen değilsin." Ameliyathaneye geri dönmekten korkan oydu. "Bazen beklenmedik şeyler olur. Bilmediğiniz bir vakadan önce endişelenmeniz normaldir."

"Hiç ."

Yutkundu ve başka tarafa baktı.

"Özür dilerim," diye ekledi. "Bir süredir ameliyat yapmadığınızı biliyorum."

"Ve sen her gün oradasın. . Benim yaptığımı yap. Aradaki buzları eritmek için komik bir şeyler söyle."

"Evet, bu iyi bir fikir," diye mırıldandı dalgınca. "Bir şaka."

"Başka ne iyi bir fikir biliyor musun? Erken çıkmama izin vermek."

"Yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Grace, Raseem'in sesindeki acıma tonunu duymamış gibi yaptı ve başını salladı.

"Tamam o zaman. Eğer gerçekten istiyorsan, sanırım orada fazladan yardıma ihtiyaçları var. Bakalım biri devredebilecek mi? Çılgın bir gece oldu. Beş dakika sonra burada buluşalım."

Evet. Zihinsel olarak yumruğunu sıktı. Bir an için adamın ona eve gitmesini ya da Personel Şefine haber vermesini söyleyeceğini düşündü. Grace personel soyunma odasına gitti ve yeni bir çift yeşil önlük giydi. Döndüğünde Raseem iPad'inde acil servis programını açmış onu bekliyordu.

"Hepsi biraz meşgul, de sana göstereyim dedim," dedi. "Demek yoğun bir gece, ha?" Graced sordu.

"Meşgul ve deli. Nasıl olduğunu bilirsiniz. O kanunsuz kovboyalar ortadan kaybolduğundan beri şehrin yokuş aşağı gittiğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse bazen bu kadar delinin bir gecede ortaya çıkması için insanlara musluk suyunda uyuşturucu verip vermediklerini merak ediyorum. Birkaç çete bıçaklama olayı yaşadık, kurşun yaraları, bir başkası anüsüne salatalık soktu ve bir de özel olan var" dedi.

"Salatalık yeterince özel değil miydi?" Grace güldü.

Raseem ona iPad'i uzattı ve bir hasta dosyası getirdi. "Bu hastaya kısa bir süre danışmanlık yaptım. Delinme yarası bir hemşire tarafından temizlendi ve dikildi. Dikiş işini kontrol etmek isteyebilirsiniz. İç kanamadan şüpheleniyoruz, belki kaburgalarında kırık olabilir. Vücudunun her yerinde çürükler var. Teşhis tarama raporları yeni geldi. Henüz görmedim."

"Neden bu kadar özel?"

Raseem ona alaycı bir bakış attı. "Muhtemelen kafası iyiydi. Kıyafet çantasını vermek istemedi, içeri getirildiğinde görevlilerle kavga etti, biraz adi biri... İstedliğini seç."

"Tehlikeli biri mi?"

"Eğer ona ilaç vermemiş olsaydık, belki. O büyük bir adam. Sadece taramaları kontrol edin ve iç kanama için ameliyata ihtiyacı yoksa onu dışarı çıkarın, sonra beni arayın. Gözlem ünitesinde."

Raseem ona iPad'i uzattı, dudaklarını minnettarlıkla kıpırdattıktan sonra uzaklaştı.

Tarama raporunu kontrol etti ve neredeyse çenesi yere düşecekti.
Vay canına. Sadece vay be. Raseem bunu verdiğine pişman olacaktı.

CHAPTER 3

EVAN LAZARUS

F Evan göz ucuyla annesinin hastane yatağının yanında volta izledi. Annesine odaklanmayı tercih ederek Önündeki hurda kâğıda bakarak onun mırıldandığı küfürleri duymazdan geldi ve yerde bulduğu HB kalemle karaladığı portrenin çizgilerini takip etti.

"Yani, seni buna hazırlamamış değilim," dedi Mary Lazarus, sadece bir ebeveynin yapabileceği şekilde durup ona bakarak. "Sanki tüm hayatını bu durumdan kaçınmak için eğitim alarak geçirmemişsin gibi." Son sözlerini avucunu yatağa vurarak noktaladı.

"Aynen öyle. Kendi başımın çaresine bakabilecek kadar büyük ve çirkinim. Burada olduğumu nereden ?"

Onun sorusunu duymazdan geldi ve konuşmasına devam etti. "Ne kadar büyümüş ve güçlenmiş olurlarsa olsunlar, bir anne her zaman çocukları için endişelenecektir. Sana bu şehrin, bu dünyanın ihtiyacı olan şey olman için gerekli araçları verdim, ama sonuçta bu bağlı olmalı. Günahınız sizi kontrol etmiyor. Sen onu kontrol ediyorsun. Evan. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Gecenin karanlığına karışıp suçla savaşmayı seçtiğinde seni cesaretlendirdim. Her şeyi geride bırakmayı seçtiğinde seni destekledim. Ama Evan" -soluk morarmış yüzüne ve kollarına dikkatle baktı

-"Senin hatan olmayan bir şey için kendini cezalandırmana seyirci kalmayacağım."

Evan kalem darbelerinin geniş çizgisini durdurdu ve bakışlarını ona odaklamak için kaldırdı.

Kadın beş beş yaşındaydı ama elli yaşında bir kadında görmeyi beklemeyeceğiniz kadar güçlü bir vücuda sahipti. Siyah spor kıyafetleri içinde taze ve formda görünüyordu. Koyu renk, gümüş telli uzun saçları ensesinde uygun bir haline getirilmişti. Gözlerinin etrafında ve kaşlarının arasında küçük endişe çizgileri vardı ama onu sokakta görse ve yaşını tahmin etmek zorunda kalsa, kırklı yaşlarının başında olduğunu söylerdi. Kaygan yüzeyinin altında Hildegard Kardeşliği'nin eski bir suikastçısının ve uyandığı anda öldürme kapasitesine sahip uyuyan bir ejderhanın yattığını bilemezsiniz. Ve bildiği her şeyi ona öğretmişti.

"Önsezilerim her şeyi öngörmez, Evan. Ait olduğun yere, evine dönmeni tercih ederim. Bu nedir?" Mary'nin gözleri bir şeye takıldı. Evan'ın bileğini mengene gibi güçlü bir şekilde kavradı ve içteki eti gözlerine doğru çevirerek Yin-Yang dövmesini gösterdi. Kardeşlerinin hepsinde birer tane vardı ama Evan kendi dövmesini vücudunun doğal çizgileri ve damarları boyunca ilerleyen siyah geometrik ve organik desenlerle süslemiş, kolunu resimlerini andıran bir sanat eserine dönüştürmüştü. En büyük kardeşi Parker, dövme mürekkebine her birinin günahına göre tepki veren asit bazlı bir gösterge katmıştı. Evan'ın vücudunda ne kadar çok kıskançlık varsa, dövmesi de o kadar koyu oluyordu. Neredeyse siyahtı.

Mary içini çekti ve alnını onun bileğine dayadı. Kendini toparlayarak ürpertici bir nefes aldı. Bu manzara Evan'ın kalbini kırdı. Mary hayal kırıklığına uğramıştı, bunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Dürtüleri çok güçlüydü. Kıskançlık onu yeraltı ringinde dövüşmeye itmişti. Başarısız olmasını istediklerinde, onu kazanmaya teşvik etmişti. Şimdi de hastanede kıskançlık hissediyordu. *Her* yatakta. *Her* odada. Hasta insanlar başka biri olmak istiyordu. Personel başka bir yerde olmak istiyordu. Herkes kendisinde olmayan bir şeyi istiyordu. O da dahil.

Bileğini annesinden çekti ve portrenin üzerine çılgınca bir şeyler karaladı.

"Artık gitmeliyiz," dedi Evan yataktan kalkmak için kaykılırken. "Ne kadar uzun kalırsak, o kadar çok şey keşfetme artar.

benimle ilgili olmamalı."

Onu tekrar aşağı itti. "Kesinlikle olmaz. Ani yokluğun daha fazla tehlike yaratacaktır. Ayrıca, sonucu gördüm. Kalmamız en iyisi."

Mary'nin doğaüstü öngörülerini, onu ve kardeşlerini kendilerini yaratan laboratuvarlardan kurtarmasına neden oldu. Bu öngörüler onları ihanet ettiği Kardeşlik'ten ve deneylerini paraya çeviren gizemli Sendika'dan korudu.

Evan direndi ve o da daha büyük bir güçle karşılık verdi. "Benden on kat daha büyük olabilirsin Evan, ama seni bir sinek gibi düşürebilirim."

. Kadın haklıydı.

İri kahverengi gözleri, saçma sapan olmayan düz bir burnun üzerinden ona bakıyordu. Evan, kendisinin ve kardeşlerinin ondan çok da farklı görünmediğini düşünüyordu. Onları akraba sanmak kolaydı. Evan'ın biyolojik annesi beyaz tenli, soluk benizli ve koyu renk saçlıydı. Mary Meksika'da doğmuştu, zeytin rengi teni ve koyu renk gözleri vardı. Baba figürleri olan kocası Flint de Kafkasyalıydı ve aile yavruları için mükemmel görünüşü tamamlıyordu.

"Giyinmen için yedek kıyafetler getirdim. Tanrı biliyor ya, savaş teçhizatını evde giyemezsin."

"Dün gece giydim. Kimse umursamıyor gibiydi. Hatta bir darbe aldığımda daha yüksek sesle alkışladılar."

"*La Hostia.*" Meryem üstündeki altın haçı çıkardı ve onu öptü.

"Ne zamandan beri dini buldun? Eskiden sahte bir rahibeyken bile dua etmezdin."

"Şu anda dua etmiyorum. Küfrediyorum. Belki de siz çocukların hiçbiri beni dinlemediği içindir."

"Tamam, tamam. Özür dilerim. Başka ne gördün?" Evan bileğindeki dövmeyle kaşıyarak sordu. "Gözlerindeki o parıltı da ne?"

Mary ceketinin fermuarıyla oynadı. Dudaklarında dans eden gülümseme, onu bastırıp sertliğin yüz hatlarını geri almasına izin vermeden önce neredeyse fark edilemiyordu.

"Hayatta olduğunu görmek beni rahatlattı, hepsi bu." Çizimine hafifçe vurdu. "Sara'yla ilgili bu işi bırakmalısın. Odaklan

Kendi kadını bulmak. Evan. Bana bak."

Baktı.

"Kardeşinin ölmüş nişanlısının ardından özlem duymak sağlıklı değil." Kalem Evan'ın parmaklarında kırıldı.

"Bunun başka bir nedeni daha var biliyorsun..." doğru kelimeyi bulamayınca kâğıdı salladı.

"Takıntı mı?"

"Soruşturma! Rüyaları herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm. Ben onları seçmiyorum, onlar beni seçiyor."

Mary bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı. Söyleyecek başka bir şey yoktu. İki yıldır olmamıştı. Bunu kanıtlayamazdı. *Onlar* da kanıtlayamazdı. Herkesin bildiği kadarıyla Sara, bildiği hayatı sona erdiren patlamada şehit olmuştu. Ama Evan biliyordu. Her zaman biliyordu.

Sara ağzına kadar ölümcül bir kıskançlıkla doluydu. Görüldüğü kadar masum değildi ve durumu ailesine anlattığında onu suçladılar. Bazıları yalan söylediğini söyledi, diğerleri onu bir hata yapmakla ya da onlara söylemekte gecikmekle suçladı ve Wyatt'tan *bir tekme* daha geldi: *Beni seven birine sahip olduğum için kıskanıyorsun.*

Bir aile olarak birbirlerine destek olmaları gerekiyordu ama gerçek şu ki Sara yıllar önce hayatlarına girdiğinden beri hiçbir zaman eskisi gibi olamamışlardı.

"Her neyse," dedi Evan ve çizimi buruşturup attı. "Belki de haklısın. O öldü. Her şey bitti. Aksi takdirde bir imgelem görürdün. Benim rüyalarım seninkilerle aynı şey değil. Asla senin kadar iyi olamayacağım."

Mary içini çekti ve gözleriyle onunkileri aradı. "Bak, hatalı olduğunu söylemiyorum Evan. Ben her şeyi gören biri değilim. Hatta bundan çok uzağım. Yaşlandıkça yeteneğim daha az işe yarıyor gibi görünüyor ve seninki... bu yeni bir şey. Biyo-mühendislik. İnsanla karıştırılmış hayvan DNA'sı. Türünün tek örneği ve ilerledikçe öğreniyoruz. Ancak, demek istediğim, kendinize odaklanmanız, mükemmel dengeniz olacak kişiyi bulmaya odaklanmanız gerektiğidir. Gloria'nın durumunuz hakkında söylediklerine bakılırsa, rüyalarınızın onun bahsettiği yetenek olduğuna inanmıyorum.

bir yan etkisi olabilir. Bu bir yan etki olabilir ama mükemmel dengenize ulaştığınızda ortaya çıkması gereken bir yan etki değil."

Evan gözlerini devirdi. "Yine mi bu?"

"Evet, yine bu. Her zaman senin ilk olacağına inandım, Evan. Onlara tüm yolu göstereceksin. En gençleri sensin, günahına en az sen maruz kaldın. Herkesin düşündüğünün aksine, Sara Wyatt için doğru kişi değildi. O fark biyolojik bir tepki hissettim olurdu. Gloria DNA'nı bu şekilde programlamış. Wyatt herhangi bir özel yetenek geliştirmede, bu yüzden Sara onun eşleşmesi olamazdı. Bu kadar basit. Herkesin onu unutulması ve yoluna devam etmesi gerekiyor."

Mary'nin ona olan inancı Evan'ı erken bir mezardan kurtarmıştı. Ama başını iki yana salladı ve elindeki buruşuk kâğıda baktı. Dışarıda onun için bir kişi olduğu fikrini anlamak çok zordu. "Bunların hepsi saçmalık. Öz annem sana saçmalamış."

"Konuşmana dikkat et."

"Özür dilerim. Ama bu doğru. Dahi bir genetikçiydi ama birinci sınıf bir deliydi. Çılgın bilim adamı onun saçmalıklarını tanımlamaya yetmez bile."

"Özgürlüğünüz için hayatını feda eden kadına biraz saygı gösterin."

"Bu konuyu açmamalıydım." Evan onları en başta köleleştirenin kendisi olduğunu söyleme dürtüsüne direndi. Bunun yerine, portreyi sıkı bir top haline getirmeyi bitirdi ve yatağını çevreleyen perdeye fırlattı, perde hızlı, metalik bir vınlamayla raylardan ayrılırken.

Top, yeşil önlük giymiş genç ve esmer bir kadının kafasından sekti.

"Oh, iyi nişan," dedi başını okşayarak.

Bir Evan'ın vücudundaki tüm tüyler diken oldu.

Üç kelime ve kadın onu esir aldı. Bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Bebeğim. Sıcak. Aklından tek bir kelimelik izlenim geçti.

Büyüleyici. Düğme burnunun ucunu bir tutam çil kaplamıştı. İnce beyaz bir yara izi çenesinden pembe dudaklarına kadar uzanıyordu.

Yala. Yalayarak yukarı için mantıksız bir dürtü duyuyordu.

İstiyorum.

Bu da ne?

Vücudu kontrolsüzce tepki verirken gözlerini çılgınca kırıştırdı. Isı boynundan yukarı doğru alevlendi ve yanaklarına çarptı. İğneli ter damlaları alev alev yanan tenini gıdıkladı. Bir okul çocuğu olmaktan çok uzaktaydı, bu yüzden kasıklarında belirgin bir gerginlik arttığında, çarşafı kendini örtmek için acele etti.

Kahretsin. Nesi vardı bunun?

Biyolojik reaksiyon.

Kadın buruşmuş kâğıdı almak için eğildi ve doğruldu. Kadının viski kahverengisi gözleri adaminkilerle buluştuğunda, açıklanamaz bir yakınlık, insani bir bağlantı anı yaşandı. Etrafındaki dünya yok oldu ve hiçbir şey hissetmedi, ne kıskançlık ne de kendini küçümseme. Sadece o, kadın ve kadının her şeyin iç yüzünü gördüğüne dair garip bir düşünce vardı. Bu an, kalbinin göğsünde bir... iki kez güm güm atmasına neden olacak kadar uzun sürdü ve sonra kayboldu.

Elindeki kâğıt topu kaldırdı. "Bu önemli mi?" Aptal gibi başını salladı.

"O bir sanatçı," dedi Mary kağıda dikkatle bakarak. "Çok yetenekli."

Evan boğazını temizledi ve annesine ters ters baktı ama o aldırış etmedi.

"Birkaç gece sonra bir sergisi var-" "Anne," diye uyardı Evan.

"Aynı zamanda dövmeçi. Kendi stüdyosu var."

Tanrım. Elini kirli sakalının üzerinde gezdirerek yüzünü ovaladı. Vücut kokusunun kokusunu aldı ve irkildi. Tanrım, berbat görünüyor olmalıydı. Bir kayanın altına sürünmek ya da daha iyisi yerin dibine batmak ve bir daha hiç çıkmamak istiyordu.

Mary sürekli onun hakkında konuşuyordu. Dur. Lütfen, Tanrım, onu utandırmayı bırak. Dişlerini sıktı. "*Mary.*"

"Doğru." Mary doktorla onun arasında gidip gelirken gözlerinden anlayış okunuyordu, sonra eşyalarını topladı, Envy'nin dövüş derilerini koyduğu plastik poşet de buna dahildi. "Pekâlâ. Ben buradan çıkayım da siz işinizi yapın doktor. Biraz yalnız kalmak isteyeceksiniz. Gidip bir kahve alacağım. Seni dışarıda bekleyeceğim, Evan."

Mary gizemli bir sırtışıla perdeyi açarak dışarı çıktı ve ardından perdeyi arkasından kapattı, genişliğini kenara doğru çekerek maksimum mahremiyet sağladı.

Küçük alandaki son kıskançlık duygusu da yok olmuştu. Evan şaşkınlıkla bakışlarını tekrar doktora çevirdi ve neden onun yaklaştığını hissetmediğini ancak o zaman . Onda kıskançlık yoktu. Hem de hiç.

CHAPTER 4

DR. GRACE GO

A Hastanın annesi gittikten sonra Grace yatağın üzerindeki toplanmış kâğıdı ustalıkla attı ve sonra onu değerlendirdi. İlk bakışta onun mükemmel kemik yapısını fark etti. Yüksek yanak

kemikler, jilet gibi kesilmiş çene, yoğun yeşil gözler. Aşırı uzamış kahverengi saçları ve yüzündeki kırışıklıklar kendine bakmadığı anlamına gelmese de, sert bir şekilde iyi görünüyordu. İri, kaslı, güçlü... tehlikeli. Raseem hastaneye yatırıldığında onu zapt etmenin zor olduğunu söylemişti, Raseem de buna inanmıştı. Hastane önlüğü geniş omuzlarını zar zor örtüyordu ve bir kolundaki tam kol dövmesi ve muhtemelen önlüğün altındaki koyu gölgelerden daha fazlası görünüyordu. Sanat eseri, aynı anda hem şiddetli hem de ahenkli konusuyla hem ilgisini çekmiş hem de kafasını karıştırmıştı. Çiçekli kafatasları. Bir kalbin etrafında bir yılan. Yaşamla birlikte ölüm. Gözleri adamın mürekkepli kollarından yumruklarını kucağında sıkıdığı yere kadar izledi. Parmak eklemleri sıyrılmıştı.

Adamın attığı her yumrukla o yontulmuş fiziği acımasızca kazandığı izlenimine kapıldı. Onu izleyişinden, her hareketini takip edişinden muhtemelen psikopattı.

Ama annesinin ona nasıl taptığını görmüştü.

Gülümsedi. "Günaydın Bay Lazarus. Ben Doktor Grace Go. Bu sabah erken saatlerde "omzunuzda yırtık ve iç kanama şüphesiyle" - iPad'ine gözlerini kısarak baktı - hastaneye kaldırıldınız. Bazı taramalar yapıldı ve ağrı için bir şeyler verildi. Nasıl hissediyorsunuz?"

"Gitmek mi?" Sesi alçak bir gümbürtüyle çıktı. Yüzünü inceleyerek ensesini ovuşturdu. "Sen Japon musun?"

"Ah." Grace gözlerini kırptırdı, zihinsel olarak anahtarın dışına çıkmıştı. Çoğu insan dalga geçerdi ama o soyadının nereden geldiğini biliyordu. "Sayılır, pek sayılmaz, yarı yarıya sanırım. Babam öyleydi."

Umursamaz bir cevap verdi. Bu adamın post-it notuna ihtiyacı vardı.

Boğazını temizledi ve iPad'ini kaldırdı. Tamam. Taramalar.

"Bay Lazarus-"

"Evan." Sanki yanlış bir şey yapmış gibi bu kelimeyi hırıldayarak söyledi.

"Evan. Taramalarınız geldi ve iyi haber, iç kanama belirtisi yok. Ancak radyologun tespit ettiği ilginç bir şey var ki dikişlerini kontrol etmeden önce bunu tartışmak istiyorum."

Aralarındaki sessizlik duvarı elektriklenene kadar adam sessizleşti, ölüm sessizliğine büründü. Adamın bir varlığı vardı, kadın ona bunu verdi.

iPad'i yüzünü ona dönecek şekilde çevirdi ve taramayı açarak ihtiyaç duyduğu bölgeye yakınlaştırdı. "Fazladan üç organınız olduğunu biliyor muydunuz?"

Hiçbir şey söylemedi ve bir süre garip bir sessizlikten sonra gözlerini yüzünde hissetti. O yüklü enerji tenini karıncalandırdı, ta ki dönüp adamın kendisinden birkaç santim ötedeki bakışlarıyla buluşana kadar. Ne kadar çabalasa da aklına başka bir kelime gelmedi. Ani bir itici anda, adamın kendisini esir tuttuğunu, tersi olmadığını fark etti. Onunla ilgili bir şey vardı. Kızın yüzündeki detayları inceliyor, dudağının dibindeki küçük yara izine takılıyor ve kusurunu görmezden gelmek yerine ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. Sonra kendini bakarken yakalar gibi oldu ve kaşları çatıldı.

", ne dedin?"

"Fazladan üç organınız var. Burayı, burayı ve burayı görüyor musun?" Taramada göğüs kafesi ve karnının arkasındaki koyu renkli kitleleri işaret etti. "Bu gerçekten inanılmaz. Başka hiçbir organla aynı şekilde görünmüyorlar. Ve ön taramalar ortak bir işlev belirleyemiyor. Tamamen yeni bir şey."

Evan iPad'i aldı ve gözlerini kısarak yakından baktı. "Huh."

"Yani bu senin için yeni bir bilgi mi?" diye sordu

Grace. "Evet. İlk kez taranıyorum."

"İlk kez mi?" Adam her geçen dakika kadının ilgisini daha da artırıyordu. "Doğru, buna süpernümerary deniyor. Sandığınızdan daha yaygındır. Genellikle fazladan bir böbrek ya da dalak... ya da ara sıra diş ve benzerleri. Amaçlarını belirlemek için daha fazla teşhis yapmamız gerekecek."

iPad'den büyük bir patlama ve kıvılcım çıktı, sanki bir kamera flaşı patlamış gibi etrafı aydınlattı. Evan cızırdayan cihazı kucağına düşürdü. "Bu da neydi böyle?"

"Olamaz. Çok özür dilerim. Kısa devre yapmış olmalı." Grace onu almaya gitti ama adam elini bileğine götürerek onu durdurdu. Parmaklarında bir kıvılcım daha tutuştu. Grace irkildi ve adam bıraktı, gözleri onunkilerle buluşmak için genişledi, tıpkı onun kadar şok olmuştu.

"Kalıntı statik yük ya da onun gibi bir şey olmalı. İyi misin? Yaralandın mı?" diye sordu.

"Ben mi?"

"Evet, sen. Yandın mı?" "Ben iyiyim. Ya sen?"

"Sadece küçük bir... statik şok." Hepsi bu ? İçten içe yanan cihaza bakarak içini çekti. "Taramanız; başka bir iPad buluttan indirebilirim."

Tableti elinin tersiyle itti. "Gerek yok. Gidebilir miyim?"

"Organları daha fazla araştırmak istemiyor musunuz?" "Hayır."

"Tamam o zaman. Dikişlerini kontrol edeceğim ve her şey yolundaysa gidebilirsin." Avucunu adamın sağlam omzuna koydu ve baskı uyguladı. Adam kımıldamadı. İstemediği sürece kımıldamayacağını hissediyordu... herhangi biri için. "Lütfen arkana yaslan. Yarayı ortaya çıkarmak için önlüğünüzün üst kısmını aşağı çekmenizi istiyorum."

Sanki içini yakıyormuş gibi kızın eline baktı.

Kömürleşmiş iPad'i yan masaya bıraktı ve geri döndüğünde adam hâlâ kıpırdamamıştı. "Bay Lazarus, önlüğünüzü çıkarmadınız."

Homurdandı. "Omuz yarası."

Çok homurdanan bir adam. "Doğru. Tabii ya. Ne kadar aptalım. Öne otur da yardım edeyim."

Evan öne doğru eğildi. O kadar iriydi ki, omzunun üzerinden bakmak ve arka çıtçıtları koparmak için ayak parmaklarının ucuna kalktı. Adam düşen kumaşı yakalamak için hamle yaptı ve elleri çarpıştı. Aralarında bir sarsıntı daha oldu.

Grace ciyakladı ve . O da bıraktı.

Elbise aşağıya doğru salınarak göğsünün genişliğini açıkta bıraktı ve sonra biraz daha. Grace, bulunduğu noktadan adamın ön tarafındaki yontulmuş çıkıntıları uygunsuz bir şekilde görebiliyordu. Dövmelerin vücudunun yarısını kapladığını ve sonuna kadar gitmediğini doğrulamaya yetecek kadar. Karnının altında hafif bir tutam saçın başladığı yerde durdular. Adamın gövdesiyle birleştiği yerde, shaftının üst kısmına göz attı. O-? Gözlerini sıkarak kapattı ama bu durumu daha da kötüleştirdi. Artçı görüntü retinasına kazınmıştı. Gözlerini tekrar açtığı anda adamın dikkat çekmemek için kendini yavaşça örttüğünü gördü ama adam başını onun tarafına doğru eğdiğinde bir anlık ortak bir farkındalık yaşandı.

Görmüştü. Onun gördüğünü biliyordu. Onun gördüğünü bildiğini biliyordu. "Yaranı kontrol edelim," dedi Grace, sessizce ona teşekkür ederek.

Acımasız eğitim. Bunu yapabilirdi. Görmezden gel. Hayır, ereksiyonuna ereksiyon dedi. Bu resmi olarak şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığı en kötü muayeneydi ve buna bir zamanlar duşta sırt kaşıyıcının sapına oturan yaşlı da dahildi.

Umutsuzca nefes almamaya çalışarak adamın omzuna baktı. İlk başta kirli görüntüsü onu rahatsız etmişti ama sonra tüm bunların altında nefis bir çam ve misk kokusu onu sarıp sarmaladı ve iliklerine kadar sıcaklık aşıldı. Bu kadar güzel kokmamalıydı. Hiçbir erkek kokmamalıydı.

Grace yarayı ortaya çıkarmak için boynundaki beyaz bandı sıyırdı.

Bir tahta gibi kaskatı oturuyordu, bakışları önündeki merkezi bir noktaya odaklanmıştı, elleri yanındaki çarşafı kavramıştı, kasları gergindi. Belki o da onun kadar garip hissediyordu. Güzel. Bu huysuz tavrından kurtulmayı hak etmişti. Grace dikişlere geri dönerek hemşirenin becerisini değerlendirdi. İyi görünüyorlardı. Yarada şişlik yok. Oldukça iyi iyileşiyordu.

gerçek. Ama gerekenden daha uzun sürmüş gibi davrandı. Adamın gövdesindeki morluklar onu endişelendiriyordu ve konuya nasıl yaklaşacağını düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Mor ve sarı renklerden oluşan ürkütücü bir tablo gibi önden arkaya tüm vücuduna yayılmışlardı. Doğrudan yaklaşımı takdir edeceğine karar verdi.

"Delīgi nasıl açtığınızı bana anlatmak ister misiniz?" diye sordu ve yara sargısını bastırarak bandı parmağıyla düzeltti. "Notlarda orada pas ve metal parçaları bulunduğu yazıyor."

"Kırık bir yangın merdiveni düştü."

İçini çekti ve uzaklaştı. "Peki ya morarma? O da merdiven miydi?"

Hiçbir şey söylemedi.

Grace yaralarına daha iyi bakabilmek için bir adım geri çekildi. Elini yumruk yaptı ve kaburgalarının altındaki bir çürüğün üzerinde gezdirdi. Parmak eklemleri için mükemmel bir eşleşme.

"Bu tür morlukları daha önce de görmüştüm, Evan." Fiziğine bakarak bir sonuca varmak zor değildi.

"Bitirdin mi?" Onun yanıtını beklemeden bacaklarını yatağın diğer tarafına doğru salladı ve çıplak sırtını gösterdi.

Daha fazla dövme. Bir desenle örülmüş bir çeşit alıntı. Daha fazla deri. Daha fazla çürük. Daha fazla acı.

"Diğer yaralarınız hakkında biraz daha konuşmak istiyorum," dedi Grace. "Çürükler."

", değil mi?" "Hayır."

Başını salladı ve çıplaklığına aldırmadan bir kot pantolon almak için ayağa kalktı. Gergin, bronzlaşmış poposunun görüntüsünü yakaladı ve adamın poposunun neden teninin geri kalanıyla aynı renkte olduğunu merak etmek gibi saçma bir düşünceyle aceleyle arkasını döndü. Genelde bir bronzluk çizgisi olurdu. Ya sahte bronzlaşmıştı ya da çıplak güneşlenmişti. Ya da belki de bu onun doğal ten rengiydi. Grace'in zihni bir an için onun çıplak vücudunu bütünüyle hayal etmeye takıldı ve sonra nerede olduğunu hatırladı.

Hasta notlarına geri dönmek niyetiyle iPad'i eline aldı ama iPad iyice kızarmıştı. Tıpkı akıllı gibi. Normal olarak,

onun bedenine olan güveninden memnun olurdu. Her gün çıplak insanlar görüyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Aslında bu o kadar yaygın bir durum haline gelmişti ki, artık buna karşı hissizleştğini düşünüyordu.

Şu anki itibarsız haliyle bile onun vücudundan etkilenmemek için kör ve aptal olmak gerekir.

Bir tişört giydi.

Şu çürükler.

Boğazını temizledi.

"Dikişler yaklaşık bir hafta içinde alınabilir. Eğer pratisyen hekiminizden randevu alırsanız, dikişler orada alınabilir. Ve morarma hakkında. Bu sefer iç kanamadan kurtulacak kadar ama bir dahaki o kadar şanslı olacağınızı söyleyemem. Lütfen vücudunuza iyi bakın. Sahip olduğun tek şey o."

"Bunu yapamaz mısınız?" Bu, adamın yoğun bakışlarını tekrar Grace'e neden oldu. Grace'in gözleri büyüdü. Vücuduna bakmak mı?

"Dikişler," diye detaylandırdı.

Adamın gözlerinde bir eğlence pırıltısı mı sezmişti?

"Hayır," dedi. "Üzgünüm ama burası acil servis." Adam yatağın etrafında dolaşarak onunla yüz yüze geldi ve onun alanını işgal etti. Şimdi beyaz bir tişört ve kot pantolon giymişti ama daha az heybetli değildi. Diğer adamın dövüşü kaybettiğine bahse girmişti. Geriye doğru bir adım attı ve poposu sedyeye çarptı. Adam onu sıkıştırdı, avuçlarını yatağın iki yanına koyarak onu kafese kapattı.

"Ama I istiyorum için bkz. sen tekrar"-onun bakışlar düştü için Göğsündeki kimlik rozeti: "Doktor Grace Go."

"Bay Lazarus-"

"Evan."

"-Evan. Bu son derece uygunsuz." Grace kaçış yolunu kapatan kollarına baktı ve bir an için bu yakınlık ona fazla geldi. Onun kokusu. Sıcaklığı. Ezici. Hapsedici. Sarhoş edici.

Kulaklarında uğuldayan sesin üzerine damlayan su muydu?

Bu beton ve duman kokusu muydu?

"Uygunsuzluğu severim." Onun kulağına konuştu.

Adam çok yakındaydı ve kadın ona yabancıydı. Kırık iPad'i göğsüne bastırdı ve geçmişin yargılarına hükmetmesini engellemek için gözlerini kapadı ama duvarlar etrafına yıkıldı ve

bina enkazının altındaki dar alana geri döndüm. Asfalt kokusu. Çığlıkları. Oksijeni tükenen yoğun hava. Boğuldu ve öksürdü. Yakınlarda bir yerde su damlıyordu. Sinir sistemine yayılan sıcaklığın habercisi, tüm gücüyle vurmak üzere olan bir anksiyete krizinin uyarısıydı.

Grace gözlerini zorla açtı. Sonraki sözleri yavaş ve kasıtlıydı. "Yolumdan çekil. Şimdi."

Başını eğdi, inceliyordu -her zaman inceliyordu- ve sonra garip bir şey oldu. Yatağın üzerinde durduğu yerden bir kıvılcım ve cızırtı geldi. Gözleri büyüdü ve ellerini arkasına sakladı.

"Gitmem gerek," dedi kabaca. "Bir hafta sonra görüşürüz."

Ve sonra gitti, perde onun ardından hafifçe sallanıyordu.

Grace bir anda nefesini verdi. Az önce ne olmuştu? Elinin tersiyle nemli alnını sıvazladı. Düşüncelerini düzene sokmak için umutsuz bir girişimde bulunarak etrafı toparlamaya koyuldu.

Doktoruna bu şekilde davranacak ne tür bir cesareti vardı? Sadece dövüşmeyi seven aşağılık bir alfa erkeği ? Ya da belki de gerçekten psikopattı. Ya da belki o morluklar daha büyük bir resmin parçasıydı. Gerçekten geri gelip onu isteyecek miydi? Aman Tanrım. Midesi düğüm düğüm oldu. Belki de Acil'de bir olay çıkmasını önlemek için onu kliniğe yönlendirmeliydi.

Grace hastabakıcı için yataktaki çarşafı çekiştirirken burnuna yanık bir plastik kokusu geldi. Yatağı ortaya çıkarmak için çarşafı kaydırды. Bu da neydi böyle? Yanık el izleri yatağı işaretliyordu. Kömürleşmeyi incelemek için eğildi ve zihni, ellerini saklamasına neden olan ani gürültüye geri döndü. Bu izleri o yapmıştı. Elleriyle. Nasıl yapmıştı? Belki de iPad'i yakan oydu, tam tersi değil. Şaşkınlıkla sayfaları daha da çekti ve adamın kafasına fırlattığı kâğıt top yere düştü.

Onu çözdü ve sedyenin üzerinde uzunlamasına düzleştirdi.

Soğuk Grace'in içine sızdı ve zorunda kaldı. Portre oydu. Bombacı.

DAHA FAZLA ÖLÜMCÜL YEDİLİ İÇİN HAZIR MISINIZ? [Kindle'da bitirmek için buraya tıklayın.](#)

ABOUT THE AUTHOR

Aman Tanrım! Adımı nasıl söylüyorsun?

Lana (yeterince açık - Lah-nah) **Pecherczyk** (burası zorlaştığı yer - Pe- her-chick).

Bana Lana Price-Check, Lana Pera-Chickywack, Lana Pressed-Chicken, Lana Pech...o kız denildi! siz koyun, onlar söyledi. Madem hecelemesi bu kadar zor, neden kolay bir takma ad yerine bu adı kullanayım ki?

Basitçe söylemek gerekirse, anneme aitti. Ve o benim rüya şampiyonumdu.

Hayatımın büyük bölümünde tek bir şeyde iyiydim: sanat. Etrafımdaki dünya çalışmalarımı gördü ve daha fazlasını yapmam gerektiğini söyledi, ben de yaptım.

Ama sekiz yaşındayken hikaye yazmak istediğimi söylediğimde, fakir olmamıza rağmen annem boş bir defter ve kalemle eve geldi ve hayallerimin peşinden gitmemi, beni nereye götürürse götürsün mutlu olacağımı söyledi. Bu konuda çok iyi değildim ama önemli değildi çünkü onun desteğini almıştım ve bu hoşuma gidiyordu.

Ben on üç yaşındayken öldü ve dört kızını yetim bıraktı. Birdenbire hayallerimin şampiyonunu kaybetmişim, en küçük iki kız kardeşimden ayrılmıştım ve hayatın zorlukları hakkında konuşacak kimsem yoktu.

Bu yüzden gizlice yazdım. Kalbimi her gün bir günlüğe döktüm ve bazen onun beni dinleyeceğini hayal ettim. Günün sonunda, o duymasa bile, yazmak bu hayali canlı tuttu.

Sonunda, kendi çocuklarımı doğurduktan (küçük oğlanlar kılığında iki havai fişek) ve iç sesimi çok uzun süre görmezden geldikten sonra, örnek olarak liderlik etmeye karar verdim. Ben olmasaydım çocuklarıma hayallerinin peşinden gitmeyi nasıl öğretebilirdim? Kendi hayallerimin şampiyonu oldum ve gerisi tarih oldu, işte buradayım.

Bir sonraki büyük aksiyon dolu romantik romanı yazmadığım, halı fareleriyle uğraşmadığım ya da Kelpie'min çenesinden Gl Joe'yu kurtarmadığım zamanlarda, ay ışığında kötülükle savaşıyor, gün ışığında aşkı kazanıyor ve gerçek bir kavgadan asla kaçmıyorum.

Avustralya'da yaşıyorum, ancak çevrimiçi olarak her zaman sohbet etmeye hazırım. Gelin ve beni bulun.

Abone Ol & Takip Et
subscribe.lanapecherczyk.com
lp @ lanapecherczyk.com

ALSOBYLANAPECHERCZYK

Ölümçül Yedili

(Paranormal Romantik)

Ölümçül Yedili Kutu Seti Kitaplar 1-3

Günahkar

Kıskançlık

Açgözl

ülük

Gaza

p

Temb

ellik

Oburluk

Şehvet

Gurur

Umutsuzluk

Fae Muhafızları

(Fantastik/Paranormal Romantik) Kurt

Mevsimi Üçlemesi

Yalnız Kurtların Özlemi Keskin

Pençelerin Öpücükler ve

Dilekler Novellası Kırık

Kralların Düşleri

Tanrıların Oyunu

(Romantik Şehir Fantezisi)

Soul Thing

İçimizdeki Şeytan

Tanrı'yı Oynuyor

Oyun Bitti

Tanrıların Oyunu Kutu Seti

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

